BIBLIOTECA SUFLETELOR

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA

MISS PEREGRINE

RANSOM RIGGS

www.virtual-project.eu

young art

RANSOM RIGGS

Al treilea volum din seria
◆●◆ MISS PEREGRINE ◆●◆

BIBLIOTECA SUFLETELOR

Original: *Library of Souls* (2015)

Traducere din limba engleză şi note:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

— 2016 —

Pentru mama

„Capătul pământului, adâncurile
mării, negura vremii,
le-ai ales pe toate trei.”

— E.M. Forster

GLOSAR DE
TERMENI DEOSEBIȚI

Deosebiții

O ramură secretă care se regăsește la ambele specii, atât la oameni cât și la animale, și care a fost binecuvântată – și blestemată – cu trăsături paranormale. Respectați în vremuri străvechi, temuți și persecutați în vremurile noastre, deosebiții sunt niște paria care trăiesc în umbră.

Buclă

Un spațiu limitat în care aceeași zi se repetă la nesfârșit. Create și întreținute de către ymbryne cu scopul de a-i feri de pericole pe elevii deosebiți, buclele întârzie îmbătrânirea locuitorilor săi. Dar aceștia nu sunt nicidecum nemuritori: fiecare zi pe care „o sar" e o datorie pe care o vor plăti, îmbătrânind pe repede înainte, dacă zăbovesc prea mult în afara buclei lor.

Ymbryne

Matriarhele lumii deosebiților, capabile să-și schimbe înfățișarea. Se pot transforma în păsări, pot manipula timpul și au ca sarcină principală apărarea copiilor deosebiți. În limba veche a deosebiților, cuvântul ymbrynă (pronunțat imm-brinn) înseamnă „rotație" sau „circuit".

Suflete-Pustii

Foşti deosebiţi hidoşi care tânjesc după sufletele celor care le-au fost cândva „fraţi“. Arată ca nişte cadavre scofâlcite, dar au maxilare muşchiuloase în care se ascund limbi puternice sub formă de tentacule. Extrem de periculoşi din cauză că sunt invizibili. Doar câţiva deosebiţi îi pot vedea – Jacob Portman e singurul ştiut în viaţă. (Bunicul lui răposat fusese la fel.) Înainte ca o inovaţie recentă să le dezvolte puterile, sufletele-pustii nu puteau intra în bucle, drept pentru care buclele au fost sălaşul preferat al deosebiţilor.

Strigoi

Un suflet-pustiu care a devorat suficiente suflete deosebite se transformă în strigoi. Strigoii pot fi văzuţi de oricine şi seamănă cu oamenii obişnuiţi, singura excepţie constituind-o ochii lor complet albi, fără pupilă. Inteligenţi, manipulatori şi perfecţionaţi în arta camuflajului, strigoii au încercat ani la rând să se infiltreze în societatea oamenilor obişnuiţi şi a celor deosebiţi. Au purtat o campanie îndelungată ucigând, terorizând şi răpind mai mulţi deosebiţi cu ajutorul sufletelor-pustii, monstruoşii lor asasini. Scopul lor suprem e să se răzbune şi să preia controlul asupra deosebiţilor.

♦●♦ CAPITOLUL UNU ♦●♦

Monstrul stătea la nicio limbă distanţă, cu ochii aţintiţi asupra gâtlejurilor noastre şi creierul veştejit plin de fantezii ucigaşe. Aerul era îmbâcsit de pofta pe care o simţea pentru noi. Sufletele-pustii se nasc tânjind după sufletele deosebiţilor, iar noi eram înşiraţi în faţa lui ca un bufet suedez: Addison, numai bun cât să-l înghiţi odată, stătea pregătit la picioarele mele, ţinea coada ridicată, semn că urmărea cu atenţie tot ce se petrecea; Emma, ancorată lângă mine, era încă prea ameţită de la impact ca să poată aţâţa o flacără mai mare decât cea a unui chibrit; toţi trei stăteam cu spatele sprijinit de cabina telefonică avariată. Dincolo de cercul nostru fioros, staţia de metrou părea un club de noapte bombardat. Aburul ţâşnea şuierând din conductele sparte, ca o cortină fantomatică. Monitoare făcute ţăndări atârnau din tavan cu gâturile frânte. O mare de cioburi se întindea până la şine, strălucind isteric în luminile roşii care se aprindeau în caz de pericol, semănând cu un glob de discotecă supradimensionat. Eram prinşi ca într-o cuşcă, cu un perete într-o parte şi o mare de cioburi care ne-ar fi ajuns până la glezne de cealaltă parte, la doi paşi de o făptură căreia instinctul îi dicta un singur lucru: să ne facă bucăţi. Şi totuşi, nu dădea semne că ar vrea să reducă distanţa dintre noi. Părea că prinsese rădăcini, clătinându-se ca un beţiv sau un somnambul, cu ţeasta lui de mort moleşit şi limbile lui ca un cuib de şerpi încolăciţi pe care reuşisem să-i hipnotizez.

Eu. Eu făcusem asta. Jacob Portman, un neica-nimeni din Florida. Această oroare plămădită din întuneric şi coşmaruri culese de la copiii adormiţi nu ne omora tocmai pentru că eu i-am ordonat să n-o facă. I-am spus în termeni cât se poate de univoci să-şi desprindă tentaculele de pe gâtul meu. „Cară-te!”, i-am spus. „Stai”, i-am spus, într-o limbă ale cărei sunete nu credeam că pot fi pronunţate de gura umană – dar, în mod miraculos, monstrul s-a oprit,

înfruntându-mă cu privirea, în timp ce corpul lui se supunea poruncii. Cumva reuşisem să îmblânzesc coşmarul ăsta printr-un farmec. Dar monştrii care dorm se pot trezi şi farmecele îşi pot pierde puterea, mai ales cele accidentale, şi sub masca lui adormită, îl simţeam cum fierbe în clocot.

Addison îmi atinse gamba cu botul.

— O să vină mai mulţi strigoi. Crezi că bestia asta ne va da voie să trecem?

— Mai spune-i ceva, mi-a zis Emma cu o voce somnoroasă şi ameţită. Spune-i să se care naibii.

Încercam să-mi găsesc cuvintele, dar deveniseră înceţoşate.

— Nu ştiu cum s-o fac.

— Acum un minut ştiai, a spus Addison. Părea că ai un demon în tine.

Acum un minut, înainte să-mi dau seama că puteam s-o fac, cuvintele alea îmi stăteau pe vârful limbii, aşteptând parcă să le rostesc. Acum că voiam să le folosesc din nou, aveam sentimentul că pescuiesc cu mâinile goale. De fiecare dată când era gata să prind unul, îmi scăpa din strânsoare.

— *Dispari!* am ţipat.

Dar cuvintele mi-au venit în graiul uman. Sufletul-pustiu a rămas neclintit. Mi-am încordat spatele, m-am uitat drept în ochii lui negri ca cerneala şi am încercat din nou.

— *Pleacă de aici! Lasă-ne în pace!*

Iarăşi limbaj uman. Sufletul-pustiu şi-a înclinat capul ca un câine curios, dar în rest, a rămas neclintit ca o statuie.

— A plecat? a întrebat Addison.

Ceilalţi nu-şi dădeau seama; doar eu îl puteam vedea.

— E tot aici, le-am spus. Nu înţeleg ce se întâmplă.

Mă simţeam ridicol şi dezumflat. Oare talentul meu dispăruse deja?

— Nu-i nimic, m-a consolat Emma. Oricum nu te poţi înţelege cu un suflet-pustiu.

A întins mâna şi a încercat să aprindă o flacără, dar focul s-a stins cu un fâsâit. Efortul părea că o secătuieşte.

Am strâns-o mai tare de mijloc ca să nu se prăbuşească.

— Păstrează-ţi forţele, chibriţel, i-a spus Addison. Sunt sigur că o să avem nevoie de tine.

— Mă voi lupta cu el cu mâinile goale, dacă va fi nevoie, a spus Emma. Important e să-i găsim pe ceilalţi înainte să fie prea târziu.

Ceilalţi. Închideam ochii şi-i vedeam, imaginea lor destrămându-se pe şine: costumul elegant ale lui Horace se şifonase; Hugh profitase de haosul din jurul lor ca să scoată pantofii de plumb ai lui Olive şi s-o elibereze; dar fetiţa fu prinsă de călcâi şi trasă în jos înainte să dispară. Toţi plângeau în hohote de frică, aruncaţi în tren sub ameninţarea armei, şi dispăruseră. Dispăruţi cu ymbryna pentru care ne-am riscat vieţile ca s-o găsim, gonind prin maţele Londrei spre o soartă mai cumplită decât moartea. „E prea târziu”, mi-am spus. A fost deja prea târziu din clipa în care soldaţii lui Caul au năvălit în ascunzişul îngheţat al lui Miss Wren. A fost deja prea târziu încă din noaptea în care l-am confundat pe fratele ticălos al lui Miss Peregrine cu ymbryna noastră mult iubită. Dar mi-am jurat că o să-i găsim pe ymbryna noastră şi pe prietenii noştri, indiferent de riscuri, chiar dacă ar fi însemnat să le recuperăm doar cadavrele – chiar dacă asta însemna să adăugăm şi leşurile noastre la morman.

Aşadar, undeva în întunericul cu o lumină intermitentă, exista o cale de evadare spre stradă. O uşă, o scară, un lift, undeva mai încolo, dincolo de cel mai îndepărtat perete. Dar cum să ajung acolo?

— *Pleacă dracului de-aici!* am strigat la sufletul-pustiu, încercându-mi norocul pentru ultima oară.

În limbajul uman, bineînţeles. Sufletul-pustiu a scos un grohăit, dar a rămas neclintit. N-avea niciun rost. Cuvintele se evaporaseră.

— Planul B, am spus. N-o să mă asculte, aşa că îl ocolim. Sper doar să nu se mişte de acolo.

— Să-l ocolim pe unde? a întrebat Emma.

Ca să-l ocolim cât mai pe departe trebuia să trecem peste grămezile de cioburi, dar cioburile ar fi rănit-o pe

Emma care avea gleznele descoperite, iar lui Addison i-ar fi făcut lăbuţele ferfeniţă. Am cântărit variantele: îl puteam lua în braţe pe Addison, dar asta ar fi însemnat s-o las în urmă pe Emma. Aş fi putut căuta un ciob ascuţit ca o sabie pe care să-l înfig monstrului în ochi – o tehnică pe care am aplicat-o cu succes în trecut –, dar dacă nu-l omoram din prima, îşi putea reveni de sub efectul hipnozei şi ne omora el pe noi. Singura alternativă era să străbatem un culoar îngust, fără cioburi, format între sufletul-pustiu şi perete. Dar era foarte îngust – treizeci, poate patruzeci de centimetri. Şi dacă înaintam cu spatele lipit de perete şi tot era la limită. Mi-era frică dacă ne apropiam prea mult de el, sau, şi mai rău, dacă-l atingeam din greşeală, să nu cumva să-l scoatem din transa fragilă. Dar cum n-aveam aripi şi nu puteam zbura, asta era singura cale.

— Poţi să mergi puţin? am întrebat-o pe Emma. Măcar şontâc-şontâc?

Emma îşi încordă genunchii şi îşi slăbi strânsoarea din jurul mijlocului meu, încercând să se sprijine pe propriile-i picioare.

— Şchiopătez, dar pot să merg.

— Atunci uite cum facem: o să ne strecurăm pe lângă el cu spatele la perete până la gaura aia de-acolo. E cam îngust culoarul, dar dacă avem grijă…

Addison şi-a dat seama de planul meu şi s-a retras din nou în cabina telefonică.

— Chiar crezi că e bine să ne apropiem atât de mult de el?

— Probabil că nu e.

— Dacă se trezeşte în timp ce ne…?

— N-o să se trezească, le-am spus, încercând să mă prefac încrezător. Numai să nu faceţi mişcări bruşte – şi orice aţi face, să nu-l atingeţi.

— Tu eşti ochii noştri acum, a zis Addison. Pasărea să ne aibă în pază!

Am ales de pe jos un ciob ascuţit şi lung şi l-am strecurat în buzunar. Ne-am târşâit picioarele până la perete şi, cu spatele lipit de plăcile reci, am început să înaintăm pas cu

pas spre sufletul-pustiu. Privirea lui s-a mutat odată cu noi, fără să mă piardă din ochi. Câţiva paşi mai târziu am fost învăluiţi de o duhoare atât de îngrozitoare, încât mi-au dat lacrimile. Addison a început să tuşească, iar Emma şi-a dus mâinile la nas.

— Încă puţin, am spus eu cu vocea strangulată, încercând să rămân calm.

Am scos bucata de sticlă din buzunar cu vârful ascuţit pregătit de atac, apoi am mai făcut un pas. Şi încă unul. Eram atât de aproape, încât l-aş fi putut atinge dacă întindeam braţul. Îi auzeam inima bătând în coşul pieptului, bătăile înteţindu-se cu fiecare pas pe care-l făceam. Ar fi vrut să se apropie de mine şi se lupta cu fiecare neuron ca să scape din mâinile mele neîndemânatice.

— *Nu te mişca de acolo,* am spus silabisind cuvintele. *Eşti al meu. Eu sunt stăpânul tău. Nu te mişca.*

Mi-am supt burta şi mi-am lipit fiecare vertebră de perete, după care am înaintat ca un crab prin culoarul strâmt dintre perete şi sufletul-pustiu.

Nu te mişca, nu te mişca.

Alunecat, târşâit, alunecat. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce sufletul-pustiu a început să respire mai repede lângă mine, o respiraţie umedă şi gâjâită, un fum dezgustător şi negru ieşindu-i pe nări. Impulsul de-a ne devora trebuie să fi fost înfiorător. La fel şi impulsul meu de-a o rupe la fugă, dar l-am ignorat; ar fi însemnat să mă comport ca prada, nu ca vânătorul.

Nu te mişca. NU te mişca.

Mai aveam doar câţiva paşi, câţiva centimetri şi ajungeam dincolo. Umărul lui era aproape lipit de pieptul meu.

Nu te…

Şi în secunda următoare, s-a mişcat. Printr-un gest iute şi abil, sufletul-pustiu s-a rotit cu totul spre mine.

Am înlemnit.

— Staţi pe loc, le-am spus, de data asta cu voce tare, lui Addison şi Emmei.

Addison şi-a ascuns faţa în lăbuţe şi Emma a înmărmurit, strângându-mă cu braţul ca într-o menghină. M-am îmbărbătat pentru ceea ce urma – limbile, dinţii, sfârşitul.

Dă-te înapoi, dă-te înapoi, dă-te înapoi.

Secundele au trecut şi noi eram încă în viaţă. Incredibil. Exceptând pieptul care se umfla şi se dezumfla ritmic, făptura părea să se fi transformat din nou în stană de piatră.

M-am strecurat, milimetru cu milimetru pe lângă perete ca să testez terenul. Sufletul-pustiu mă urmărea înclinând uşor capul – atras de mine ca acul unui compas, corpul lui se sincroniza perfect cu al meu –, dar nu dădea semne că ar vrea să mă atace. Dacă vraja s-ar fi risipit, am fi fost morţi de mult.

Sufletul-pustiu mă urmărea doar pe mine. Aştepta porunci pe care nu ştiam cum să le formulez.

— Alarmă falsă, am spus şi Emma a oftat zgomotos.

Am ieşit din gaură, ne-am îndepărtat de lângă perete şi am tulit-o cât am putut de repede ţinând cont de şchiopătatul Emmei. Când am ajuns suficient de departe, am întors capul. Sufletul-pustiu se răsucise cu totul şi se uita la mine.

— *Stai pe loc,* am mormăit. *Aşa.*

•••

Am trecut printr-o perdea de abur şi am ajuns la scările rulante înmărmurite, transformate în nişte trepte obişnuite, fără curent. În jurul lor strălucea o aură slabă de lumină naturală, un mesager amăgitor din lumea de deasupra noastră. Lumea celor vii, universul prezent. O lume în care aveam doi părinţi. Erau aici, amândoi, la Londra, şi respirau aerul ăsta. La o aruncătură de băţ.

Hei, salut!

De neimaginat. Şi, ce era şi mai greu de imaginat, cu nici cinci minute în urmă, i-am dezvăluit totul tatei. Varianta scurtă, oricum: *Sunt ca bunicul Portman. Sunt deosebit.* N-aveau să înţeleagă, dar măcar acum ştiau cum stătea treaba. În felul ăsta, absenţa mea nu mai părea un

act de trădare. Încă mai auzeam vocea tatei, implorându-mă să mă întorc acasă, şi în timp ce abia înaintam spre lumină, a trebuit să-mi înfrâng un impuls neaşteptat şi ruşinos care-mi spunea să dau la o parte braţul Emmei şi să fug cât văd cu ochii – să evadez din întunericul ăsta sufocant, să-mi caut părinţii şi să le cer iertare, să mă culcuşesc în patul lor elegant din camera de hotel şi să dorm.

Ăsta era cel mai greu lucru de imaginat. N-aş fi putut face asta niciodată: o iubeam pe Emma şi îi mărturisisem asta. Şi n-aş fi părăsit-o pentru nimic în lume. Şi nu fiindcă eram nobil, curajos sau un cavaler. Nici pe departe. Mă temeam că dacă o părăseam aş fi murit de durere.

Şi ceilalţi, mai erau şi ceilalţi. Sărmanii noştri prieteni condamnaţi la moarte. Trebuia să pornim în căutarea lor – dar cum? Nu mai trecuse niciun tren prin staţie, în afară de cel care îi răpise de lângă noi şi după explozia şi împuşcăturile care avuseseră loc, eram sigur că nici n-o să mai apară vreunul. Nu aveam decât două opţiuni, amândouă la fel de proaste: să pornim după ei pe jos prin tuneluri, sperând că n-o să mai dăm nas în nas cu vreun suflet-pustiu, sau să urcăm pe scările rulante şi să dăm piept cu ce ne aştepta la ieşire – cel mai probabil o gaşcă pregătită să ne linşeze – după care să ne regrupăm şi să reevaluăm situaţia.

Mie unul mi-era clar pe care o preferam. Mă săturasem de întuneric şi mai ales de suflete-pustii.

— Haideţi să urcăm, am spus împingând-o pe Emma spre scara rulantă blocată. O să găsim noi un adăpost şi cât timp vom plănui următoarea mişcare tu îţi vei recăpăta puterile.

— Nici vorbă! mi-a răspuns. Nu putem să-i abandonăm pe ceilalţi. Nu contează cum mă simt eu.

— Nu-i abandonăm. Dar trebuie să fim realişti. Suntem răniţi şi vulnerabili şi ceilalţi sunt la kilometri întregi distanţă, probabil că au părăsit tunelul şi au ajuns la jumătatea drumului, aproape de destinaţie. Cum crezi că o să-i găsim în condiţiile astea?

— Aşa cum te-am găsit şi eu pe tine, a spus Addison. Cu nasul meu. Vezi tu, deosebiţii au un miros specific pe care numai câinii ca mine îl pot distinge. Iar tu faci parte din categoria celor care miros extrem de urât. Frica accentuează mirosul, cred, plus că n-ai mai făcut baie de mult…

— Atunci să mergem după ei! a spus Emma şi m-a tras spre şine cu o explozie neaşteptată de energie.

M-am opus, trăgându-mi braţul din strânsoarea ei.

— Nu, nu! Sigur nu mai circulă niciun tren şi chiar şi un picior în tunelul ăla şi…

— Nu-mi pasă că e periculos. Nu-i părăsesc.

— Nu e numai periculos, e şi lipsit de sens. Sunt departe, Emma.

Emma s-a eliberat din strânsoarea mea şi a luat-o şontâc, şontâc spre şine. S-a dezechilibrat, dar şi-a revenit imediat.

— Spune ceva, i-am şoptit lui Addison şi acesta s-a pus în faţa ei.

— Mă tem că are dreptate. Dacă îi urmărim pe jos, mirosul prietenilor noştri o să dispară înainte să-i găsim. Chiar şi talentele mele deosebite au limite.

Emma a aruncat o privire în tunel, apoi spre mine, cu o expresie chinuită pe faţă. I-am întins mâna.

— Hai să mergem, te rog. Asta nu înseamnă că renunţăm.

— În regulă, mi-a răspuns ea cam fără chef. În regulă.

Dar chiar când ne pregăteam să urcăm scările rulante, cineva ne-a strigat din întuneric, de undeva dinspre şine.

— Sunt aici!

Vocea era slabă, dar accentul rusesc îmi părea cunoscut. Era contorsionistul. Am scrutat cu atenţie întunericul până când am reuşit să-i disting lângă şine silueta chircită şi braţul ridicat. Fusese împuşcat în busculadă şi îmi închipuisem că strigoii l-au aruncat în tren, împreună cu ceilalţi. Dar iată-l întins acolo, făcându-ne semne disperate.

— Serghei! a ţipat Emma.

— Îl cunoaşteţi? m-a întrebat Addison bănuitor.

— A fost unul dintre refugiaţii deosebiţi ai lui Miss Wren, am spus, ciulind urechile spre urletul îndepărtat al sirenelor de la suprafaţă.

Addison s-a apropiat de bărbat, evitând grămezile de cioburi. Emma mi-a dat voie să o apuc din nou de braţ şi am pornit în urma câinelui. Serghei zăcea pe o parte, acoperit de cioburi şi plin de sânge. Glonţul îi atinsese un organ vital. Ochelarii lui cu ramă de sârmă erau crăpaţi şi tot încerca să-i aranjeze ca să mă vadă mai bine.

— Un miracol, un miracol, repeta cu o voce răguşită, subţire ca un ceai strecurat de două ori. Te-am auzit cum vorbit cu limba monstrului. Un miracol.

— Nu e, am spus eu îngenunchind lângă el. S-a dus, am pierdut-o deja.

— Dacă darul în tine, e pe veci.

Dinspre scara rulantă se auzea ecou de paşi şi voci. Am curăţat cioburile din jurul lui ca să-mi pot strecura mâna pe sub el.

— Te luăm cu noi, am spus.

— Lăsaţi-mă, a cârâit. Nu mai am mult, oricum…

Nu l-am băgat însă în seamă, mi-am strecurat mâinile pe sub el şi l-am ridicat. Era lung cât o scară, dar uşor ca pana, aşa că l-am ţinut în braţe ca pe un bebeluş, cu picioarele-i sfrijite bălăngănindu-se, în timp ce capul i se sprijinea pe umărul meu.

Două siluete au coborât tropăind ultimele câteva trepte ale scării rulante şi s-au oprit jos, încadrate de lumina slabă a zilei şi cu ochii mijiţi din cauza întunericului. Emma a făcut un semn spre podea şi ne-am lăsat încet în genunchi, în speranţa că n-o să ne observe sau că erau doar nişte civili care voiau să prindă un tren. Dar în clipa următoare am auzit gâjâitul staţiei de emisie-recepţie şi amândoi aprinseră două lanterne cu o lumină puternică, ale cărei raze le scoteau în evidenţă gecile reflectorizante.

Probabil că răspunseseră apelului de urgenţă sau poate erau strigoi deghizaţi ca salvatori. N-am fost sigur până când nu şi-au scos, simultan, ochelarii de soare.

Bineînţeles.

Opţiunile noastre tocmai se înjumătăţiseră. Nu ne mai rămâneau decât şinele şi tunelurile. Nu puteam fugi de ei răniţi cum eram, dar de scăpat încă am fi putut dacă nu ne vedeau – şi nu ne văzuseră încă printre dărâmăturile din staţie. Luminile lanternelor se duelau pe podea. Ne-am retras cu Emma spre şine. Dacă ne-am fi putut strecura în tunel fără să ne vadă… dar Addison, naiba să-l ia, nu se clintea din loc.

— Hai odată, i-am spus printre dinţi.

— Sunt şoferi de ambulanţă şi omul ăsta are nevoie de ajutor, spuse el prea tare şi fasciculele de lumină s-au ridicat imediat de pe jos şi s-au întors spre noi.

— Staţi pe loc! a strigat cu voce tunătoare unul dintre bărbaţi, scoţând pistolul din teacă, în timp ce un altul moşmondea la staţia de emisie-recepţie.

Urmară două lucruri neaşteptate, unul după altul, în clipa în care mă pregăteam să-l lepăd pe contorsionist pe şine şi să mă arunc după el cu Emma, s-a auzit un claxon asurzitor dinăuntrul tunelului şi un singur far luminos s-a ivit brusc în faţa noastră. Suflul de aer stătut fusese împins înainte de un tren, fără îndoială – pus din nou în circulaţie, în ciuda exploziei. Cel de-al doilea lucru, anunţat de crampele dureroase din stomacul meu, a fost faptul că sufletul-pustiu se dezmeticise şi alerga spre noi. În clipa în care l-am simţit, l-am şi văzut, înaintând peste grămezile de cioburi, avansând printr-o undă de lumină, cu buzele negre larg căscate şi limbile care se unduiau în aer.

Eram prinşi într-o capcană. Dacă alergam spre scări, ne ciuruiau. Dacă săream pe şine, ne călca trenul. Şi nici cu trenul nu puteam fugi pentru că ar fi durat cel puţin zece secunde înainte să se oprească în staţie, încă douăsprezece înainte să deschidă uşile şi încă zece înainte să le închidă. În timpul ăsta ne puteau omorî în cel puţin trei feluri. Aşa că am făcut acelaşi lucru ca de fiecare dată atunci când nu-mi vine nicio idee – m-am uitat la Emma. După disperarea de pe chipul ei, mi-am dat seama că înţelegea în ce fundătură ajunsesem, dar maxilarul ei

încleştat îmi spuneau că chiar şi aşa n-avea de gând să stea cu mâinile în sân. Mi-am amintit abia când a început să şchiopăteze cu palmele întinse spre sufletul-pustiu că nu-l vedea şi am încercat să-i spun, s-o prind, s-o opresc, dar n-am reuşit să scot niciun cuvânt şi nici nu puteam s-o prind fără să-l scap din braţe pe contorsionist şi apoi Addison a ajuns-o din urmă, lătrând spre strigoi, în timp ce Emma încerca în zadar să facă o flacără – o scânteie, apoi altă scânteie, dar nu se aprindea nimic, ca o brichetă fără gaz.

Strigoiul a izbucnit în râs, a tras piedica armei şi a ţintit spre Emma. Sufletul-pustiu s-a năpustit asupra mea, urlând laolaltă cu frânele şuierânde ale trenului. Am ştiut atunci că sfârşitul e aproape şi că nu mai pot face nimic ca să-l împiedic. M-am relaxat şi în secunda următoare durerea pe care o simţeam din cauza sufletului-pustiu a început să se atenueze. Durerea aceea era ca un vaiet ascuţit şi în timp ce se disipa, în spatele acelui vaiet s-a ivit un sunet diferit, un murmur aflat la graniţa conştiinţei.

Un cuvânt.

M-am agăţat de el cu disperare. Mi-am încolăcit braţele în jurul lui. Într-o stare de încordare maximă, l-am strigat cu forţa unui aruncător de baseball profesionist. *Pe el,* am spus într-o limbă care nu era a mea. Fusese o singură silabă, dar cu o multitudine de înţelesuri, iar în clipa în care mi-a părăsit gâtlejul, rezultatul a fost instantaneu. Sufletul-pustiu n-a mai alergat după mine – a înlemnit, alunecând în faţă – apoi s-a întors brusc într-o parte şi a biciuit peronul cu o limbă care s-a încolăcit de trei ori în jurul piciorului unuia dintre strigoi. Dezechilibrat, acesta a tras un glonţ care a ricoşat din tavan şi apoi s-a trezit sucit într-o parte şi a început să urle din toţi rărunchii, dând din mâini şi din picioare.

Prietenilor mei le-a luat câteva secunde să înţeleagă ce s-a întâmplat. Rămăseseră cu gurile căscate în timp ce strigoiul celălalt ţipa în staţia lui de emisie-recepţie; atunci am auzit uşile trenului deschizându-se în spatele meu cu un şuierat.

Era momentul nostru.

— HAIDEŢI! am strigat şi cei doi s-au urnit din loc.

Emma a alergat împleticindu-se, Addison s-a împiedicat printre picioarele ei, iar eu încercam să-l strecor pe contorsionistul plin de sânge prin deschizătura îngustă dintre uşile trenului. Până la urmă, ne-am ciocnit toţi trei şi ne-am prăbuşit dincolo de treptele metroului.

Împuşcăturile s-au auzit din nou – strigoiul trăgea orbeşte spre sufletul-pustiu.

Uşile s-au închis pe jumătate, apoi s-au deschis din nou.

— „Atenţie, se închid uşile!” s-a auzit vocea voioasă înregistrată.

— Picioarele! a spus Emma arătând spre pantofii cu care se terminau picioarele lungi ale contorsionistului, şi care atârnau peste trepte.

M-am grăbit să-i trag picioarele şi în interminabilele secunde dinaintea închiderii uşilor, strigoiul a apucat să mai tragă câteva gloanţe, până când sufletul-pustiu s-a plictisit de el şi l-a propulsat drept în perete; strigoiul s-a scurs la pământ şi a rămas nemişcat, ca o mogâldeaţă neînsufleţită.

Celălalt strigoi a şters-o spre ieşire. *Şi pe el,* am încercat să spun, dar era prea târziu. Uşile s-au închis şi trenul s-a urnit din loc cu o smucitură neaşteptată.

Am privit în jur, bucuros că vagonul în care aterizasem era gol. Ce-ar fi crezut oamenii obişnuiţi despre noi?

— Eşti bine? am întrebat-o pe Emma.

Stătea cu spatele drept, respira sacadat şi mă studia intens.

— Mulţumită ţie, da, a spus ea. Chiar l-ai convins să facă toate grozăviile alea?

— Cred că da, am spus, fără să-mi vină nici mie să cred.

— Incredibil, s-a minunat.

Nu-mi dădeam seama dacă era speriată sau impresionată sau amândouă.

— Îţi datorăm viaţa, mi-a zis Addison frecându-se duios cu creştetul de mâna mea. Eşti un băiat foarte deosebit.

Contorsionistul a râs şi când m-am uitat la el, l-am văzut

că rânjea schimonosit de durere.

— Vezi? Ţi-am zis eu. E miracol.

Apoi chipul i-a devenit serios. M-a apucat de mână şi mi-a strecurat în palmă o bucăţică de hârtie. O fotografie.

— Soţia mea, copilul meu, mi-a zis el. Au fost răpiţi de duşman demult. Dacă găsiţi pe ceilalţi, poate că…

Am aruncat o privire spre fotografie şi am rămas şocat. Era o poză care încăpea într-un portofel, cu o femeie care ţinea în braţe un bebeluş. Deşi persoanele din fotografie erau drăguţe, fotografia în sine – sau negativul – era foarte deteriorată, poate că supravieţuise unui incendiu, iar căldura la care fusese supusă topise şi segmentase chipurile celor din ea. Până atunci Serghei nu ne povestise nimic despre familia lui; părea că tot ce-l interesa era să adune o armată de deosebiţi – trecând dintr-o buclă în alta ca să recruteze supravieţuitori care scăpaseră din raiduri şi războaie de exterminare. Nu ne-a spus niciodată la ce-i trebuia armata aia: ca să-şi recupereze familia.

— O să-i găsim şi pe ei, am spus eu.

Amândoi ştiam că era o promisiune cam ambiţioasă, dar asta avea nevoie să audă.

— Mulţumesc, a spus şi s-a lăsat moale într-o băltoacă tot mai mare de sânge.

— Nu mai are mult, a spus Addison şi s-a apropiat de Serghei ca să-i lingă faţa.

— Poate reuşesc să-i cauterizez rana, a spus Emma.

S-a apropiat de el şchiopătând în timp ce-şi freca palmele.

Addison a adulmecat tricoul contorsionistului în zona abdomenului.

— Aici. Aici e rănit.

Emma şi-a pus mâinile în jurul rănii şi când am auzit carnea sfârâind, m-am ridicat ameţit.

M-am uitat pe geam. Încă nu ieşisem din staţie, încetiniţi, probabil, de molozul căzut pe şine. Scăpărarea luminilor de avarii ne dezvăluia la nimereală diverse detalii din întuneric. Cadavrul strigoiului, acoperit de cioburi pe jumătate. Cabina telefonică turtită, locul în care fusesem capabil de acte ieşite din comun. Sufletul-pustiu – i-am recunoscut şocat silueta – alerga pe peron prin dreptul nostru, cu câteva vagoane mai în spate, relaxat ca un atlet.

— *Opreşte-te. Stai pe loc,* am scuipat spre geam, în engleză.

Nu mai aveam capul limpede, iar durerea şi vaietul ăla mă încurcau din nou.

Trenul a accelerat odată intrat în tunel. Mi-am lipit faţa de geam uitându-mă în spate. Era întuneric beznă, dar în clipa următoare, într-o explozie de lumină ca un bliţ, l-am văzut pe monstru într-un stop-cadru de o secundă: zbura, picioarele i se desprinseseră de pe peron şi limbile prinseseră ultimul vagon ca nişte lasouri.

Miracol. Blestem. Nu-mi dădeam încă seama care era diferenţa.

•••

Eu l-am apucat de picioare, Emma de braţe şi l-am ridicat cu grijă pe Serghei pe un rând de bănci. Acolo, sub o reclamă pentru pizza făcută în casă, zăcea leşinat, legănându-se în ritmul trenului. Dacă avea să moară, mi se părea greşit să-l las să moară pe podea.

Emma i-a ridicat tricoul subţire.

— Nu mai sângerează, ne-a anunţat, dar o să moară dacă n-ajunge mai repede la un spital.

— S-ar putea să moară chiar şi aşa, a zis Addison. Mai ales într-un spital de aici, din prezent. Imaginează-ţi: se trezeşte peste vreo trei zile, cu rana vindecată, dar cu restul corpului intrat în descompunere, la cei două sute şi… numai Pasărea ştie… câţi ani.

— S-ar putea, i-a răspuns Emma. Dar pe de altă parte m-aş mira să nu dăm ortul popii cu toţii în trei zile, indiferent de situaţie. Nu ştiu ce-am mai putea face pentru el.

I-am mai auzit vorbind despre termenul ăsta limită: un deosebit care locuise într-o buclă nu rezista în prezent mai mult de două, trei zile fără să îmbătrânească pe repede înainte. Puteau să viziteze prezentul, dar nu puteau să rămână acolo; era o perioadă destul de lungă ca să călătorească prin bucle, dar suficient de scurtă cât să nu fie niciodată tentaţi să zăbovească prea mult. Doar cutezătorii şi ymbrynele făceau excursii mai lungi de câteva ore în prezent; altfel consecinţele întârzierii erau fatale.

Emma s-a ridicat. Arăta aproape bolnavă în lumina palid-gălbuie, apoi a sărit într-un picior şi s-a prins de o bară. Am luat-o de mână şi am ajutat-o să se aşeze lângă mine. S-a trântit în scaun peste măsură de epuizată. Amândoi eram obosiţi. Eu nu mai dormisem ca lumea de câteva zile. Nici de mâncat nu mâncasem cum trebuie, în afară de cele câteva ocazii când ne-am îndopat ca porcii. Am alergat ca nebunul, nici nu mai ştiu de când, în pantofii ăia care-mi făceau băşici. În plus, de fiecare dată când vorbeam pe limba sufletelor-pustii, simţeam că-mi pierd din puteri, fără să-mi mai revin după. Oboseam în ultimul hal – era o senzaţie complet nouă, inumană. Descoperisem înăuntrul meu o nouă sursă de putere – de care nu avusesem habar, dar era limitată şi se epuiza de fiecare dată când apelam la ea. Mă întrebam dacă folosind-o nu mă epuizam şi pe mine.

Dar nu era vreme să mă gândesc la asta. Deocamdată încercam să mă bucur de un moment rar de linişte, cu

braţul în jurul Emmei care îşi odihnea capul pe umărul meu, respirând şi nimic mai mult. Poate că eram egoist pentru că nu le spuneam nimic despre sufletul-pustiu care ne urmărea. Ce-am fi putut face, oricum? Ori punea laba pe noi, ori nu. Ori ne omora, ori nu. Data viitoare când ne găsea – pentru că eram sigur că-l vom întâlni din nou – puteam rosti cuvintele care-i înmărmureau limbile sau nu.

L-am văzut pe Addison cocoţându-se pe scaunul din faţa noastră şi deschizând un geam cu lăbuţa. Sunetul furios al trenului şi un suflu de aer cald din tunel au năvălit în vagon. Addison a încercat să-l analizeze cu nasul, cu ochii scăpărând şi botul tremurând.

— Îi simţi? l-am întrebat.

Câinele m-a auzit, dar i-a luat câteva secunde ca să răspundă, cu ochii aţintiţi în tavan, de parcă ar fi terminat un gând.

— Da, a spus el. Şi urma lor e chiar proaspătă.

Putea să distingă mirosurile deosebiţilor, vechi de câteva minute, chiar şi la viteza asta. I-am spus cât sunt de impresionat.

— Mulţumesc, dar nu e numai meritul meu. Cineva a deschis geamul vagonului, altfel mirosul ar fi mult mai slab. Poate chiar domnişoara Wren, închipuindu-şi că voi încerca să-i urmăresc.

— Ştia că eşti aici? l-am întrebat.

— Cum ne-ai găsit? l-a întrebat Emma.

— O clipă, ne-a repezit Addison.

Trenul încetinea la intrarea într-o staţie şi geamurile s-au colorat din negrul tunelului în albul plăcilor de pe peron. Addison şi-a scos încă o dată nasul pe geam şi a închis ochii, concentrându-se doar la miros.

— Nu cred c-au coborât aici, dar pentru orice eventualitate fiţi pregătiţi.

Eu şi Emma ne-am aşezat în aşa fel încât să-l ascundem pe contorsionist. Am răsuflat uşurat când am văzut pe peron doar câţiva călători. Era oricum destul de ciudat să-i văd chiar şi pe aceştia, sau să constat că trenurile mai circulau. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Strigoii se

asiguraseră de asta, sperând, probabil că aşa o să ne prindă mai uşor în capcană. Nu eram greu de găsit printre navetiştii Londrei moderne.

— Încearcă să pari relaxată, i-am spus Emmei. Ca şi cum ai fi de aici.

Îndemnul meu i s-a părut amuzant pentru că a părut să-şi înăbuşe un râset. Avea dreptate probabil, având în vedere că nu aparţineam nici unui loc anume, cu atât mai puţin acestui loc.

Trenul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Addison a inspirat adânc când o femeie cu un aer savant a intrat în compartiment. Când a dat cu ochii de noi, a rămas cu gura căscată, apoi s-a întors şi a coborât. Nu, mersi. Nu o învinovăţeam. Eram murdari, apăream ca nişte ciudaţi în hainele alea vechi şi bizare şi eram stropiţi cu sânge. Probabil că arătam ca şi cum tocmai l-am fi omorât pe sărmanul om de lângă noi.

— Încearcă să pari relaxat, a spus Emma pufnind.

Addison şi-a retras nasul de pe fereastră.

— Suntem pe drumul cel bun, ne-a spus. Sunt sigur că domnişoara Wren şi ceilalţi au trecut pe aici.

— N-au coborât aici? l-am întrebat.

— Nu cred. Dar dacă nu le simt mirosul în staţia următoare, o să ştim că am mers prea departe.

Uşile s-au trântit şi trenul s-a urnit din loc cu un geamăt electric. Tocmai mă pregăteam să le zic c-ar fi bine să căutăm nişte haine de schimb, când Emma a tresărit lângă mine, de parcă şi-ar fi amintit ceva.

— Addison? Ce s-a întâmplat cu Fiona şi Claire?

Când am auzit numelor fetelor, un nou val de greaţă m-a cuprins din cauza neliniştii. Ultima dată le văzusem în menajeria domnişoarei Wren, unde Fiona, o fată mai mare, rămăsese în urmă cu Claire care era prea bolnavă ca să meargă şi ea cu noi. Caul ne spusese că a năvălit în menajerie şi că le-a luat prizoniere, dar tot el ne spusese şi că-l omorâse pe Addison, aşa că nu prea aveam încredere în el.

— Ah, a oftat Addison dând din cap cu un aer grav. Mă

tem că am veşti proaste. Aproape că speram să nu întrebi.

Emma s-a făcut albă ca varul.

— Spune-ne.

— Desigur. La scurt timp după plecarea voastră, am fost invadaţi de o bandă de strigoi. Am aruncat ouă explozibile spre ei, după care ne-am împrăştiat şi ne-am ascuns. Fata aia înaltă, cu părul vâlvoi…

— Fiona, am spus eu cu inima în gât.

— Şi-a folosit talentul, ne-a ascuns după copacii şi tufişurile ei. Eram atât de camuflaţi, încât le-ar fi luat zile întregi să ne scoată de acolo, dar au folosit ceva gaze şi ne-au scos pe teren deschis.

— Gaze! a ţipat Emma. Nenorociţii! Au promis că nu vor mai folosi aşa ceva!

— Se pare că au minţit, a spus Addison.

Văzusem cândva o fotografie într-unul dintre albumele lui Miss Peregrine care înfăţişa un astfel de atac: strigoi cu măşti înfricoşătoare şi nişte cutii de tablă prin care respirau relaxaţi în timp ce lansau nori veninoşi în aer. Deşi gazul acela nu era mortal, îţi ardea plămânii şi gâtul, îţi provoca dureri îngrozitoare şi ymbrynele nu se mai puteau transforma din păsări în om după ce-l inhalau. Cel puţin, aşa se zvonea.

— După ce ne-au adunat într-un loc, a continuat Addison, ne-au interogat pe toţi. Voiau să afle unde e domnişoara Wren. Au răscolit peste tot în turn – au căutat hărţi, jurnale, mai ştiu eu ce – şi când săraca Deirdre a vrut să-i oprească, au împuşcat-o.

Faţa lunguiaţă a emu-rafei mi-a reapărut preţ de o secundă în faţa ochilor, nătângă, cu dinţi lătăreţi, foarte drăgălaşă. Mi s-a strâns stomacul. Cum să vrei să omori o astfel de făptură?

— Of, Doamne! Oribil, am spus.

— Groaznic, a zis Emma distrată. Şi fetele?

— Cea mică a fost prinsă de strigoi, a spus Addison. Şi cealaltă… s-a luat la trântă cu nişte soldaţi şi erau aproape de marginea unei prăpăstii şi a căzut.

Am clipit de câteva ori.

— Poftim?

Pentru o clipă, lumea a devenit neclară apoi şi-a recăpătat contururile.

Emma s-a încordat, dar faţa ei părea complet inexpresivă.

— Ce vrei să spui? Cum adică „a căzut”? Unde? Cât de departe?

— A fost o cădere liberă. A căzut cel puţin vreo trei sute de metri.

Fălcile cărnoase ale lui Addison s-au lăsat în jos.

— Îmi pare foarte rău.

M-am aşezat copleşit de greutate. Emma a rămas în picioare, strângând bara până când i s-au albit degetele.

— Nu, a spus ea pe un ton hotărât. Imposibil. Poate s-a prins de ceva în cădere. De o ramură sau de o stâncă ieşită în afară…

Addison studia podeaua împestriţată, acoperită de gume de mestecat.

— Da, poate…

— Sau poate copacii de jos i-au atenuat căderea şi au prins-o, ca o plasă de siguranţă! Poate să comunice cu ei, să ştii.

— Da, a mai spus Addison. Speranţa moare ultima.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să aterizez pe un pin ţepos într-o astfel de cădere. Mi se părea imposibil. Am văzut scânteia de speranţă din ochii Emmei stingându-se şi picioarele tremurându-i. A dat drumul barei şi s-a trântit pe scaunul de lângă mine.

S-a uitat la Addison cu ochii umezi.

— Îmi pare rău pentru prietena ta.

— Şi mie pentru prietena noastră.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Miss Peregrine ar fi fost cu noi, a murmurat Emma, cu privirea plecată, plină de lacrimi.

Am vrut s-o iau în braţe, dar cumva mi-am dat seama că aş fi perturbat un moment al ei, pretinzându-l ca şi cum ar fi fost al meu, aşa că am stat liniştit, cu privirea la propriile mele mâini şi am lăsat-o să-şi plângă prietena pierdută. Addison s-a întors într-o parte în semn de respect, cred, şi pentru că trenul a încetinit în următoarea staţie.

Uşile s-au deschis. Addison a scos capul pe geam, a adulmecat aerul de pe peron, a mârâit la cineva care a dat să urce în vagonul nostru şi apoi s-a retras înăuntru. Înainte ca uşile să se închidă, Emma a ridicat din nou capul şi şi-a şters lacrimile.

I-am strâns mâinile.

— Eşti bine? am întrebat-o, regretând că nu puteam s-o consolez cu o replică mai nimerită.

— Am încotro? a spus ea. De dragul celor care sunt încă în viaţă.

Pentru altcineva modul în care şi-a înăbuşit durerea putea să pară destul de aspru, dar eu o cunoşteam mult prea bine, aşa că o înţelegeam perfect. Avea o inimă mare cât Franţa şi puţinii norocoşi la care ţinea puteau fi siguri că-i iubea cu fiecare colţişor al acelei inimi – dar aceeaşi mărime era cea care îi cauza şi probleme. Dacă se lăsa copleşită de sentimente, ar fi fost prea mult pentru ea. Aşa că, trebuia s-o îmblânzească, s-o facă să tacă. Să expedieze suferinţele spre o insulă care se umplea rapid cu ele, un loc unde avea să se mute şi ea într-o zi.

— Continuă, l-a îndemnat pe Addison. Cu Claire ce s-a

întâmplat?

— Strigoii au dispărut cu ea. I-au pus căluş în ambele guri şi au băgat-o într-un sac.

— Dar trăia încă, am spus.

— Şi muşca. Cel puţin, ieri după-masa. Apoi, am îngropat-o pe Deirdre în micul nostru cimitir, iar eu mi-am pus coada pe spinare şi am şters-o la Londra în căutarea lui Miss Wren şi ca să vă avertizez. Unul dintre porumbeii lui Miss Wren m-a condus la ascunzătoarea ei şi, deşi m-am bucurat să văd că aţi ajuns acolo înaintea mea, am constatat că la fel făcuseră şi strigoii. Asediul lor începuse deja şi n-am avut încotro decât să privesc de pe tuşă, fără să intervin; apoi am năvălit în clădire şi – mă rog, restul îl ştiţi şi voi. V-am urmărit în timp ce v-au condus la metrou. Când am auzit explozia, mi-am zis că ăla e momentul să vă vin în ajutor.

— Mulţumesc, am spus dându-mi seama că nu i-am fost deloc recunoscători până acum. Dacă nu ne-ai fi târât de-acolo atunci…

— Da, ei bine… n-are rost să ne gândim la ipoteze neplăcute, ne-a spus Addison. Dar în schimbul galanteriei, speram să mă ajutaţi s-o salvez pe Miss Wren din ghearele strigoilor. Oricât de absurd ar suna. Înseamnă totul pentru mine, ştiţi?

Pe Miss Wren voia de fapt s-o salveze, nu pe noi – dar noi eram aproape de o variantă mai realistă de ajutor, aşa că a luat o decizie rapidă şi s-a mulţumit cu ce-a găsit.

— Bineînţeles c-o să te ajutăm, i-am zis. Nu asta facem şi acum?

— Ba da, ba da. Dar trebuie să înţelegeţi că, ymbrynă fiind, Miss Wren valorează mai mult pentru strigoi decât copiii deosebiţi şi din cauza asta poate fi mai greu de eliberat. Mă tem că dacă reuşim să-i salvăm pe amicii voştri, prin vreun miracol…

— Hei! Stai *puţin,* m-am răstit la el. Cine a zis că e mai…

— Nu, are dreptate, a intervenit Emma. Va fi păzită mai bine decât ceilalţi, asta-i clar. Dar n-o s-o lăsăm în urmă. N-o să mai lăsăm în urmă pe nimeni, niciodată. Îţi dăm

cuvântul nostru de deosebiţi.

Câinele părea mulţumit.

— Mulţumesc, a spus el cu urechile pleoştite.

A sărit pe un scaun ca să se uite pe geam în timp ce trenul se pregătea să oprească în staţia următoare.

— Ascundeţi-vă, ne-a spus el, căutând să se tragă mai jos. Sunt duşmani prin preajmă.

•••

Strigoii ne aşteptau. Am zărit doi pe peron, îmbrăcaţi în poliţişti, amestecaţi în grupul de călători. Scanau cu privirea vagoanele în timp ce trenul trăgea în staţie. Ne-am întins pe burtă sub geam, în speranţa că n-o să ne vadă – dar ştiam că n-avea rost. Cel cu staţia de emisie-recepţie apucase să-i anunţe; sigur ştiau că suntem în trenul ăsta. Nu trebuia decât să ne caute.

Trenul s-a oprit şi oamenii au început să se îngrămădească în vagoane, dar nu şi în al nostru. Mi-am luat inima în dinţi şi am aruncat o privire prin uşile deschise. Unul dintre strigoi se apropia de noi cu paşi mari, fără să piardă niciun vagon din ochi.

— Unul dintre ei vine încoace, am bâiguit. Ce se mai aude de flacăra aia a ta, Em?

— A cam secat, a răspuns Emma.

Strigoiul se apropia. Era la patru vagoane de noi. Trei.

— Atunci pregătiţi-vă să fugiţi.

Mai avea două vagoane. Apoi, s-a auzit vocea blândă, înregistrată: „Atenţie, se închid uşile.”

— Opriţi trenul! a ţipat strigoiul.

Dar uşile se închideau deja.

Strigoiul a reuşit să-şi strecoare un braţ în deschizătură. Uşile s-au deschis din nou. Strigoiul s-a urcat – în vagonul de alături.

M-am uitat imediat la uşa care făcea legătura între vagoanele noastre. Era legată cu lanţul – slavă Cerului pentru mila lui. Uşile s-au închis şi trenul s-a pus în mişcare. L-am aşezat pe contorsionist pe podea şi ne-am ghemuit lângă el – încât să nu fim văzuţi din vagonul

strigoiului.

— Ce facem? a întrebat Emma. Când o să se oprească trenul o să vină direct aici şi o să ne găsească imediat.

— Suntem sută la sută siguri că e strigoi? a întrebat Addison.

— Pisicile cresc în copaci? i-a răspuns Emma.

— În partea asta a lumii, nu. Dar când vine vorba de strigoi, există o zicală veche: Dacă nu eşti sigur, dă cu presupusul.

— Bine, le-am zis eu. De cum se deschid uşile, o tulim direct spre ieşire.

— Of! Toată *fuga* asta, a spus pe un ton dispreţuitor, de parcă ar fi fost un gurmand şi cineva i-ar fi oferit o felie de brânză topită. E complet lipsit de imaginaţie. N-am putea să ne *furişăm?* Să ne amestecăm prin mulţime? Măcar asta necesită talent. Apoi putem să plecăm de acolo mergând normal, elegant, fără să ne observe nimeni.

— Nici mie nu-mi place să fug, i-am spus, dar eu şi Emma arătăm ca doi criminali din secolul al XIX-lea, iar tu eşti un câine cu ochelari. Este imposibil să nu ne observe cineva.

— Până nu se inventează lentile de contact pentru câini, sunt nevoit să-i port, a mârâit Addison.

— Unde-i sufletul-pustiu când ai nevoie de el? a spus Emma nonşalant.

— L-a călcat trenul, dacă avem noroc, am spus. Şi ce vrei să zici cu asta, de fapt?

— Nimic, doar că mai devreme ne-a fost de mare ajutor.

— Şi înainte de asta era să ne omoare – de două ori! Nu, de trei ori! Orice am făcut de am reuşit să-l controlez, jumătate a fost o chestiune de noroc – dar când nu voi mai putea face asta? Suntem morţi.

Emma n-a răspuns imediat, m-a studiat o secundă, apoi mi-a luat mâna plină de noroi şi a sărutat-o blând, o dată, de două ori.

— Pentru ce-a fost asta? am întrebat-o surprins.

— Habar n-ai, nu-i aşa?

— Ce să am habar?

— De cât eşti de minunat.

Addison a oftat.

— Ai un talent uluitor, a şoptit Emma. Trebuie doar să mai exersezi un pic, atâta tot.

— Poate. Dar exersatul ăsta presupune ca din când în când să dau rateu şi atunci pot muri oameni.

Emma mi-a strâns mâna.

— Lasă, nimic nu se compară cu puţină tensiune ca să-ţi perfecţionezi talentul.

Am încercat să zâmbesc, dar n-am reuşit. Mă durea prea tare inima la gândul că aş putea să provoc daune. Chestia asta de care eram capabil mi se părea o armă încărcată pe care nu ştiam cum s-o folosesc. La naiba, nu ştiam nici măcar în ce direcţie s-o îndrept. Mai bine o puneam jos înainte să-mi explodeze în mână.

Din celălalt capăt al vagonului s-a auzit un zgomot şi am ridicat privirea tocmai când se deschidea uşa. În acea parte uşa nu era legată cu lanţuri şi un cuplu de adolescenţi îmbrăcaţi în haine de piele au intrat împleticindu-se în vagonul nostru, râzând şi trecând o ţigară de la unul la altul.

— O să dăm de belea! a spus fata sărutând gâtul băiatului.

Băiatul şi-a dat părul din ochi cu un gest afectat – „Fac asta tot timpul, iubito”.

Apoi a dat cu ochii de noi şi a înlemnit. Uşa prin care intraseră s-a trântit în urma lor.

— Salut, am zis relaxat, ca şi cum nici nu stăteam pe vine lângă un muribund plin de sânge. Care-i treaba?

„Nu vă pierdeţi cu firea. Nu ne daţi de gol!”

Băiatul şi-a încreţit fruntea.

— Sunteţi…?

— Costumaţi, am spus. Ne-am cam făcut de cap cu sângele ăsta artificial.

— O! s-a minunat băiatul.

Era clar că nu m-a crezut.

Fata s-a holbat la contorsionist.

— E…?

— Beat, a spus Emma. S-a cherchelit. De asta a vărsat sângele artificial pe jos. Şi pe el.

— Şi pe noi, a spus Addison.

Capetele adolescenţilor s-au răsucit în direcţia lui şi au căscat ochii şi mai tare.

— Prostănacule, a mârâit Emma printre dinţi. Taci din gură.

Băiatul a ridicat o mână tremurândă şi a arătat spre câine.

— Chiar a…?

Addison n-a spus decât trei cuvinte. Ne-am fi putut preface că a fost un ecou, altceva decât ceea ce părea, dar Addison era prea mândru ca să facă pe prostul.

— Normal că nu, a spus el şi a ridicat nasul în aer. Câinii nu vorbesc nicio limbă umană, în afară de luxemburgheză, pe care n-o înţeleg decât bancherii şi luxemburghezii şi de aceea nici nu prea foloseşte nimănui. Nu, aţi mâncat ceva stricat şi aveţi halucinaţii, asta-i tot. Şi-acum, dacă nu vă supăraţi foarte tare, prietenii mei trebuie să împrumute nişte haine de la voi. Vă rog să vă dezbrăcaţi repejor.

Palid şi tremurând ca varga, băiatul a dat să-şi scoată haina de piele, dar a reuşit să scoată doar o mână pentru că, în clipa următoare, genunchii i-au cedat şi a leşinat. Şi atunci fata a început să ţipe imposibil de oprit.

Strigoiul a început să bată în uşa legată cu lanţuri, săgetându-ne cu privirea lui ucigaşă.

— Cam atât şi cu furişatul, am spus.

Addison s-a întors spre el.

— E un strigoi, clar, a spus dând din cap cu un aer înţelept.

— Mă bucur că am elucidat misterul ăsta, i-a răspuns Emma.

S-a auzit un scârţâit de roţi şi trenul a început să se legene. Ne apropiam de staţie. Am ridicat-o pe Emma şi m-am pregătit să o rup la fugă.

— Şi Serghei? a zis Emma întorcându-se brusc spre el.

Şi aşa eram în dezavantaj cu Emma care nu era chiar în formă; dacă îl mai căram şi pe contorsionist în braţe,

devenea o misiune imposibilă să scăpăm de cei doi strigoi.

— Va trebui să-l lăsăm aici, am spus. O să-l găsească cineva şi o să-l ducă la un medic. E cea mai bună soluţie pentru el – şi pentru noi.

În mod surprinzător, Emma a fost de acord.

— Cred că asta ar fi fost şi dorinţa lui.

S-a dus repede lângă el.

— Îmi pare rău că nu te putem lua cu noi. Dar sunt sigur c-o să ne mai întâlnim.

— Pe lumea cealaltă, a cârâit răguşit Serghei, deschizând ochii. În Abaton.

În timp ce el rostea misterioasele cuvinte, iar ţipetele fetei nu mai conteneau, trenul s-a oprit şi uşile s-au deschis.

•••

N-am născocit niciun plan isteţ. N-am avut nicio ieşire elegantă. În clipa în care uşile metroului s-au deschis, am rupt-o la fugă şi am alergat cât am putut de repede.

Strigoiul a sărit din vagon şi a urcat în vagonul nostru; între timp noi am reuşit să trecem de fata isterică, să sărim peste băiatul leşinat şi s-o tulim pe peron unde am dat piept cu mulţimea care încerca să năvălească în tren ca un banc de icre după fecundare. Staţia asta, spre deosebire de celelalte, pleznea pe la cusături de atâţia oameni.

— Pe aici! am strigat eu şi am tras-o pe Emma spre un indicator care se vedea luminând în depărtare pe care scria „IEŞIRE”.

Speram ca Addison să fie undeva lângă picioarele noastre, dar prin toată mulţimea aia nici nu vedeam podeaua. Din fericire, Emma părea să-şi revină – sau poate că era adrenalina altfel nu ştiu cum aş fi putut-o căra şi în acelaşi timp să mă strecor prin mulţime.

Eram la vreo cinci sute de metri de tren şi depăşisem vreo cincizeci de oameni, când strigoiul s-a năpustit pe uşa vagonului, îmbrâncind călătorii şi ţipând: „Sunt un om al legii!” şi „Daţi-vă la o parte!” şi „Opriţi-i pe copiii ăia!”.

Însă ori nu-l auzea nimeni din cauza gălăgiei, ori nu-l băga nimeni în seamă. Am întors capul şi l-am văzut apropiindu-se, dar în clipa aceea, Emma a început să pună piedici în stânga şi-n dreapta în timp ce alergam. Oamenii ţipau şi cădeau grămadă unii peste alţii şi când am întors capul, l-am văzut pe strigoi străduindu-se să avanseze, călcând peste picioarele şi trupurile celor căzuţi, dar în acelaşi tip încasând umbrele şi genţi diplomat în cap. Apoi s-a oprit, roşu la faţă şi furios, ca să-şi desfacă port-arma. Marea de oameni dintre noi se lăţise însă prea tare şi, deşi eram convins că nu s-ar fi abţinut să tragă în mulţime, mă gândeam că nu putea fi nici chiar aşa de prost. Panica pe care ar fi stârnit-o i-ar fi zădărnicit planul de a pune mâna pe noi.

A treia oară când am întors capul, rămăsese atât de mult în urma noastră încât mulţimea îl înghiţise aproape de tot şi abia se mai vedea. Poate nu-i păsa dacă ne prinde sau nu. Până la urmă nu eram un trofeu chiar aşa de preţios. Şi nicio ameninţare prea mare. Poate că Addison avea dreptate: în comparaţie cu o ymbrynă, nu prea meritam efortul.

La jumătatea drumului spre ieşire, mulţimea s-a mai risipit şi am putut să alergăm în voie – dar am făcut doar câţiva paşi când Emma m-a tras de mânecă şi m-a oprit.

— Addison! a ţipat ea, învârtindu-se. Unde-i Addison?

O clipă mai târziu, Addison s-a năpustit din grosul mulţimii, cu o cârpă albă, lungă, atârnându-i de o ţepuşă din zgardă.

— M-aţi aşteptat! a spus el. M-am împiedicat de ciorapii unei doamne…

Câteva capete s-au întors la auzul vocii lui.

— Haide, nu ne putem opri acum! le-am spus.

Emma a cules dresul de pe zgarda lui Addison şi am rupt-o iar la fugă. În faţa noastră se vedeau o scară rulantă şi un lift. Scara rulantă funcţiona, dar era plină de oameni, aşa că am luat-o spre lift. Am trecut pe lângă o femeie vopsită din cap până în picioare în albastru. Am rămas cu ochii pironiţi la ea, chiar dacă picioarele mă duceau mai

departe. Avea părul vopsit albastru, faţa mâzgălită cu fard albastru şi purta o salopetă mulată, tot albastră.

Tocmai dispăruse din câmpul nostru vizual când am văzut ceva şi mai trăsnit: un bărbat cu cap împărţit în două jumătăţi egale – una rasă şi roşie, arsă de soare, şi cealaltă cu părul intact încreţit cu ondulatorul. Nu ştiu dacă Emma l-a văzut, în orice caz, nu s-a întors să se uite la el. Poate că era atât de obişnuită să vadă deosebiţi adevăraţi, încât oamenii obişnuiţi cu un aspect ieşit din comun nu-i atrăgeau atenţia. „Şi dacă nu sunt obişnuiţi?" m-am gândit. „Dacă sunt deosebiţi şi în loc de prezent, am nimerit într-o buclă nouă? Dacă…"

Apoi am văzut doi băieţi cu săbii luminoase duelându-se lângă un perete plin de automate cu dulciuri, fiecare sabie ciocnindu-se cu un „poc" de plastic. Realitatea ieşise din nou la suprafaţă. Băieţii ăştia ciudaţi nu erau deosebiţi. Erau nişte tocilari. Eram fără îndoială în prezent.

La şase metri mai în faţă, uşile liftului s-au deschis. Am luat-o din nou la goană şi ne-am îngrămădit în cabină, proptindu-ne cu palmele în perete, în timp ce Addison se împiedica de picioarele noastre. M-am întors în ultima secundă ca să surprind cu coada ochiului două lucruri: strigoiul, evadând din mulţime şi gonind direct spre noi, şi sufletul-pustiu, lângă trenul care se puse în mişcare, sărind de pe acoperişul ultimului vagon pe tavanul staţiei, legănându-se ca un păianjen, ţinându-se cu limbile de candelabre, sfârtecându-mă cu ochii lui negri.

Apoi uşile liftului s-au închis şi am alunecat uşor în sus.

— Care-i graba, prietene? Arde undeva? am auzit o voce.

Un bărbat între două vârste stătea în colţul îndepărtat al liftului, îmbrăcat într-un costum burlesc şi rânjea batjocoritor. Avea cămaşa sfâşiată şi faţa plină de tăieturi false, iar de o mână îşi legase o drujbă plină de sânge, în stilul Căpitanului Hook.

Emma l-a văzut şi s-a tras repede un pas înapoi.

— Cine eşti?

Tipul a părut aproape jignit.

— Să-mi ard una!

— Îţi arăt eu unde arde dacă nu-mi spui.

Şi-a ridicat mâinile, dar m-am întins spre ea şi am oprit-o.

— E un nimeni, am spus.

— Credeam că anul ăsta am făcut o alegere atât de clară, a mormăit bărbatul.

A ridicat dintr-o sprânceană şi a înălţat puţin drujba.

— Mă cheamă Ash. Ştii… *Army of Darkness?*

— N-am auzit în viaţa mea de el, i-a răspuns Emma. Cum se numeşte ymbryna?

— Cine?

— S-a îmbrăcat ca un personaj de…

Dar Emma nu mă auzea.

— Nu contează cine eşti, a spus ea. Avem nevoie de o armată şi când cerşeşti nu mai ai şi pretenţii. Unde sunt restul supuşilor tăi?

Bărbatul a dat ochii peste cap.

— L-O-L. Sunteţi haioşi, fraţilor! Sunt la centrul de conferinţă, bineînţeles.

— E un *costum de carnaval,* i-am şoptit Emmei şi apoi m-am întors spre bărbat. Nu prea se uită la filme.

— Costum de carnaval? s-a încruntat Emma. Dar e om în toată firea.

— Şi ce dacă? s-a mirat bărbatul cercetându-ne din cap până în picioare. Dar voi cine sunteţi? Idioţii Ambulanţi? Liga Extraordinară a Ţăcăniţilor?

— Copii deosebiţi, a spus Addison al cărui ego nu-i mai permitea să-şi ţină gura. Şi eu sunt cel de-al şaptelea căţel al celui de-al şaptelea căţel dintr-un şir lung şi strălucit de…

Bărbatul a leşinat înainte ca Addison să-şi termine fraza. Capul lui s-a ciocnit de podea cu un „bum” care m-a făcut să tresar.

— Nu mai face asta, i-a zis Emma fără să-şi reţină un rânjet.

— Aşa-i trebuie, a spus Addison. Ce bădăran! Haideţi, şutiţi-i repede portofelul!

— Nici vorbă! i-am zis. Noi nu suntem hoţi.

— Te asigur că avem mai multă nevoie de banii ăia decât el, a pufnit Addison.

— De ce naiba s-a îmbrăcat aşa? a întrebat Emma.

Dar chiar atunci s-a auzit un clinchet şi uşile s-au deschis.

— Cred c-o să afli cât de curând.

•••

Uşile liftului s-au tras în lături şi ca prin magie lumea scăldată în lumina zilei s-a aşternut înaintea noastră, atât de strălucitoare încât a trebuit să ne protejăm ochii. Am tras în piept aerul curat şi mult dorit, în timp ce păşeam pe trotuarul aglomerat. Peste tot, oameni deghizaţi în diverse personaje: supereroi în costume de spandex, zombi machiaţi strident, târându-şi picioarele, fete anime, machiate ca nişte ratoni, trăgând după ele topoare de luptă. Se adunaseră în grupuri pestriţe şi năvăliseră în stradă, blocând toată circulaţia, atraşi ca nişte molii de clădirea imensă, cenuşie unde un banner anunţa: „COMIC CON – ASTĂZI”.

Emma a bătut în retragere spre lift.

— Ce *este* asta?

Addison se uita pe deasupra ochelarilor la un Joker cu părul verde care îşi refăcea machiajul.

— Judecând după costumele lor, pare să fie un fel de sărbătoare religioasă.

— Ceva de genul ăsta, am spus eu îndrumând-o pe Emma spre trotuar, dar nu vă temeţi – sunt doar nişte obişnuiţi deghizaţi şi exact asta părem şi noi. Singurul de care trebuie să ne temem e strigoiul ăla.

Nu le-am mai spus nimic despre sufletul-pustiu despre care speram că l-am zăpăcit când ne-am urcat în lift.

— Ar fi bine să găsim o ascunzătoare până dispare, şi apoi să ne furişăm înapoi la metrou…

— Nu-i nevoie, a spus Addison mărşăluind spre strada aglomerată cu nasul zvâcnind.

— Hei! Unde te duci? l-a strigat Emma.

Dar Addison făcuse deja stânga-împrejur.

— Ura pentru norocul nostru! ne-a zis dând din coada-i scurtă şi groasă. Nasul îmi spune că prietenii noştri au ieşit de la metrou pe aici, cu liftul. Am luat-o pe unde trebuie!

— Slavă Păsării!

— Crezi că poţi să te iei după miros? l-am întrebat.

— Dacă *cred* că pot să mă iau după miros? Nu degeaba mă cheamă Addison cel Ieşit din Comun! Nu există aromă, mireasmă sau *eau de toilette* pe care să nu-l simt de la o sută de metri…

Lui Addison nu-i trebuia mult să se lase dus de val gândindu-se la propria importanţă, chiar şi când aveam alte priorităţi, şi vocea lui mândră şi tunătoare avea tendinţa să exagereze.

— OK, ne-am prins, am spus, dar Addison mergea nonşalant, perorând mai departe, purtat de propriul nas.

— …aş putea să găsesc un deosebit şi într-un car cu fân plin de strigoi, o ymbrynă într-un coteţ pentru păsări…

Alergam după el prin mulţimea deghizată, printre picioarele unor pitici pe catalige, am trecut pe lângă nişte prinţese nemuritoare, şi era mai-mai să ne ciocnim de un Pikachu şi un Edward Mâini de Foarfecă – valsând cu toţii în mijlocul străzii. „Bineînţeles că prietenii noştri au fost escortaţi pe aici”, m-am gândit. Era cel mai bun camuflaj – nu numai pentru noi, care în mulţimea asta arătam chiar normal, ci şi pentru strigoii care tocmai răpiseră o ceată de copii deosebiţi. Chiar dacă vreunul ar fi îndrăznit să strige după ajutor, cine să-i ia în serios şi să intervină? Oamenii interpretau toţi câte un rol, improvizau lupte cu sabia, mârâiau îmbrăcaţi în costume monstruoase, gemeau ca nişte zombi. Câţiva copii ciudaţi care ţipau c-au fost răpiţi de nişte oameni care voiau să le fure sufletul n-ar fi făcut pe nimeni să tresară.

Addison a mers în cerc adulmecând pământul, apoi s-a aşezat nedumerit. Discret, ca să nu şochez oamenii din jur, l-am întrebat care era problema.

— E… ăăăă, s-a bâlbâit, se pare că…

— Le-ai pierdut urma? a completat Emma. Credeam că

ai un nas infailibil.

— M-am *rătăcit* urmărind mirosul, atâta tot. Dar nu înţeleg cum… m-a condus foarte limpede până în punctul ăsta, apoi s-a evaporat pur şi simplu.

— Leagă-ţi şireturile, a spus Emma dintr-odată. Acum!

M-am uitat la pantofii mei.

— Dar nu sunt…

M-a luat de braţ şi m-a tras în jos.

— *Leagă-ţi. Şireturile.*

Apoi mi-a repetat şoptit cuvântul „strigoi”.

Am îngenuncheat, ascunşi de mulţimea care între timp se disipase. Atunci am auzit un gâjâit şi o voce agitată venind dinspre o staţie de emisie-recepţie.

— Cod 14 I! Toate unităţile să se prezinte imediat la bază!

Strigoiul era foarte aproape. L-am auzit când a răspuns cu o voce dură şi un accent ciudat:

— Sunt M. Îi urmăresc pe evadaţi. Solicit permisiunea de a continua căutările. Terminat.

Am făcut schimb de priviri încordate cu Emma.

— Permisiune refuzată, M. Măturătorii vor curăţa zona mai târziu.

— Băiatul pare să aibă o oarecare influenţă asupra măturătorilor. Curăţatul poate fi ineficient.

Măturătorii. Probabil că vorbea despre sufletele-pustii. Şi *sigur* vorbea despre mine.

— Permisiune *refuzată!* spuse vocea gâjâită. Prezintă-te imediat la bază dacă nu vrei să dormi în groapă! Terminat!

Strigoiul a mormăit „’nţeles” în staţia lui de emisie-recepţie şi a plecat cu coada între picioare.

— Trebuie să ne ţinem după el, a spus Emma. Poate ne conduce la ceilalţi!

— Şi drept în gura leului, a spus Addison. Deşi, nu cred c-o putem evita, oricum.

Eu nu-mi revenisem încă din ameţeală.

— Ştiu despre mine, am bâiguit încet. Sigur au văzut ce-am făcut.

— Exact, a spus Emma. Şi au făcut pe ei de frică!

M-am îndreptat puţin de spate şi l-am văzut pe strigoi plecând. A mărşăluit prin mulţime, a sărit peste o barieră şi a alergat spre o maşină de poliţie parcată.

L-am urmărit până la barieră. Am aruncat o privire în jur, încercând să ghicesc următoarea mişcare a răpitorilor. În spatele nostru se afla mulţimea şi în faţă, dincolo de barieră, câteva maşini colindau prin zonă încercând să găsească un loc de parcare.

— Poate că prietenii noştri au ajuns până aici pe jos, am spus eu, şi după aceea i-au luat cu maşina.

Addison a părut să se lumineze la faţă, stând pe labele din spate ca să arunce o privire peste barieră.

— Da! Ai dreptate! Ce băiat deştept!

— Şi de ce te bucuri aşa? l-a întrebat Emma. Dacă au plecat cu maşina, pot fi oriunde!

— Atunci îi urmărim *oriunde,* i-a răspuns Addison înţepat. Deşi mă îndoiesc c-au ajuns departe. Fosta mea stăpână avea o casă pe undeva pe aici. Deci cunosc foarte bine partea asta a oraşului. Nu există porţi sau puncte de ieşire evidente în zona asta a Londrei, şi nici în împrejurimi – în schimb, *există* câteva intrări în bucle. Probabil că acolo i-au dus. Şi acum, ridicaţi-mă!

L-am ridicat şi cu ajutorul meu Addison a sărit peste barieră şi a început să adulmece aerul de pe cealaltă parte. Nu i-a luat decât câteva secunde ca să dea din nou peste urma prietenilor noştri.

— Pe aici! ne-a spus arătând spre capătul străzii, în aceeaşi direcţie pe unde o luase şi strigoiul care se urcase în maşina de poliţie şi tocmai demara.

— Se pare că vom face o plimbare, i-am zis Emmei. Crezi că te descurci?

— O să mă descurc, mi-a răspuns Emma, numai să găsim o buclă nouă în câteva ore. Altfel o să înceapă să-mi albească părul şi o să-mi apară riduri sub ochi.

A zâmbit, deşi nu era de glumit cu asta.

— O să am grijă să nu se întâmple asta, i-am spus.

Am sărit amândoi peste barieră. Am aruncat o ultimă privire spre staţia de metrou din spatele nostru.

— Îl vezi pe sufletul-pustiu? m-a întrebat Emma.
— Nu. Nu ştiu unde e şi asta mă îngrijorează puţin.
— Hai să le luăm pe rând, mi-a spus ea.

•••

Mergeam cât puteam de repede, atât cât ne impunea ritmul Emmei, deplasându-ne pe partea încă adumbrită a străzii, cu ochii în patru după poliţişti, bazându-ne pe nasul lui Addison. Am ajuns la o zonă industrială din apropierea bazinului portuar, cu Tamisa ivindu-se ca o pată întunecată printre fantele dintre depozite. Am trecut printr-un cartier luxos, plin de magazine sclipitoare, peste care tronau locuinţe elegante, cu faţade strălucitoare. Pe deasupra acoperişurilor se zărea domul catedralei St. Paul, nevătămat din nou, înconjurat de un cer albastru, senin. Bombele fuseseră aruncate şi bombardierele plecaseră de mult – doborâte, aruncate la fiare vechi, retrase în muzee unde adunau praful în spatele unor cordoane de delimitare, admirate de elevi pentru care războiul acela părea la fel de îndepărtat precum cruciadele. Pentru mine era ceva ce se întâmplase – literalmente – ieri. Nu-mi venea să cred că ne aflam pe aceleaşi străzi pline de gropi şi neiluminate pe care alergaserăm cu o noapte în urmă ca să ne salvăm vieţile. Erau de nerecunoscut – mall-urile parcă se ridicaseră din cenuşă – la fel ca oamenii care se plimbau cu frunţile plecate şi privirile aţintite în telefoanele mobile, îmbrăcaţi cu haine de firmă. Dintr-odată, prezentul mi s-a părut straniu, atât de trivial şi de distrat. Mă simţeam ca un erou mitic care se chinuie să evadeze din lumea subterană pentru ca apoi să-şi dea seama că lumea de sus e la fel de sortită pieirii ca şi cea de dedesubt.

Atunci mi-a picat fisa – *mă întorsesem.* Eram din nou în prezent şi ajunsesem aici fără intervenţia lui Miss Peregrine… un lucru pe care-l ştiam imposibil.

— Emma? Cum am ajuns eu aici?

Emma a rămas cu privirea aţintită asupra străzii care se întindea înaintea noastră, atentă la orice pericol.

— Unde? La Londra? Cu trenul, prostuţule.

— Nu, am spus cu vocea mai joasă. Mă refer la „acum”. Nu ziceai că Miss Peregrine e singura care mă poate trimite înapoi?

S-a întors spre mine şi m-a privit printre gene.

— Aşa e, a spus ea încet. E adevărat.

— Cel puţin, aşa credeai tu.

— Nu, ea e singura, sunt absolut sigură. Aşa funcţionează.

— Şi atunci cum am ajuns aici?

Emma şi-a plecat privirea.

— Nu ştiu, Jacob. Poate că…

— Uitaţi-vă acolo! a izbucnit plin de vervă Addison şi ne-am apropiat de el să vedem ce încerca să ne arate.

Stătea foarte încordat, arătând înspre capătul străzii pe care doar ce porniserăm.

— Simt vreo douăsprezece mirosuri deosebite – mai mult de douăsprezece – şi urmele sunt proaspete!

— Şi asta ce înseamnă? l-am întrebat eu.

— Că au adus mai mulţi deosebiţi pe traseul ăsta, nu doar pe prietenii noştri, a spus Emma. Ascunzătoarea strigoilor e pe aici pe undeva, sunt sigură.

— Pe aici?

Cartierul era plin de fast-food-uri şi magazine cu suveniruri kitschoase. Ne-am oprit chiar lângă geamurile iluminate cu neoane ale unui restaurant unsuros.

— Cred că mi-am imaginat ceva mai… *malefic.*

— Da, un donjon într-un castel întunecat, a spus Emma clătinând din cap.

— Sau un lagăr de concentrare înconjurat de soldaţi şi garduri cu sârmă ghimpată, am spus eu.

— Înzăpezit. Ca în desenul lui Horace.

— Încă mai e timp să găsim un asemenea loc, a spus Addison. Nu uitaţi că probabil asta e doar intrarea în buclă.

Pe celălalt trotuar, câţiva turişti pozau în faţa unei cabine telefonice roşii, icon al oraşului. Apoi au dat cu ochii de noi şi au început să ne fotografieze.

— Hei! a strigat Emma. Fără fotografii!

Oamenii ne priveau neîncrezători. Departe de mulţimea participanţilor la Comic Con, ieşeam în evidenţă ca nişte degete mari, umflate şi pline de sânge.

— Urmaţi-mă, a spus Addison. Toate indiciile duc în direcţia asta.

Ne-am grăbit să-l prindem din urmă.

— Dacă ar fi fost şi Millard cu noi… Ar fi putut cerceta împrejurimile fără să-l vadă nimeni.

— Sau Horace. Poate şi-ar fi amintit vreun vis care ne-ar fi fost de folos, a spus Emma.

— Sau ne-ar fi făcut rost de haine noi.

— Trebuie să ne oprim, altfel o să încep să plâng, a zis Emma.

Am ajuns la un debarcader cuprins de forfotă. Soarele se reflecta în valurile golfuleţului îngust creat de Tamisa cea întunecată şi ciorchini de turişti cu cozoroace şi borsete mergeau bălăbănindu-se spre vasele mari care ofereau tururi de agrement prin Londra.

Addison s-a oprit.

— Au fost aduşi aici, ne-a informat el. Se pare că i-au îmbarcat pe o navă.

Am mers prin mulţime pe urma pe care nasul lui o urmărea până când am ajuns la un ponton gol. Strigoii chiar îi îmbarcaseră pe prietenii noştri pe un vaporaş iar noi trebuia să urmăm aceeaşi cale – dar cum? Am dat ture pe debarcader încercând să găsim un mijloc de transport.

— Nu avem nicio şansă, bodogănea Emma. Vaporaşele astea sunt prea mari şi prea aglomerate. Ne trebuie o barcă pe care s-o pilotăm noi.

— Staţi aşa, ne-a întrerupt Addison cu nasul tremurându-i în vânt.

S-a îndepărtat de noi, adulmecând scândurile. L-am urmat până la o rampă mică, fără nicio plăcuţă de indicaţii, ignorată de turişti. Aceasta ducea spre un debarcader aflat puţin mai jos, sub stradă, exact la nivelul apei. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Locul părea abandonat.

Addison s-a oprit cu o expresie de adâncă concentrare.

— Pe aici au trecut nişte deosebiţi.

— Cine? *Ai noştri?* l-a întrebat Emma.

Addison a adulmecat din nou şi a scuturat din cap.

— Nu, nu ai noştri. Dar sunt mai multe urme pe aici, unele mai noi, altele mai vechi, urme puternice, altele mai estompate, amestecate. E un traseu folosit foarte des.

În faţa noastră, puntea se îngusta şi dispărea sub cheiul cel mare, înghiţită de umbre.

— Folosit des de către cine? a întrebat Emma scrutând întunericul. N-am auzit niciodată de vreo buclă care să aibă intrarea sub un debarcader din Wapping.

Addison n-avea un răspuns. Nu puteam decât să continuăm cercetările, aşa că am mers mai departe, temători, spre cheiul adumbrit. După ce ne-am obişnuit cu semiîntunericul, am reuşit să distingem un nou chei – complet diferit de cel scăldat în soarele de deasupra noastră. Scândurile lui erau înverzite şi putrezite, iar din loc în loc lipseau cu desăvârşire. O ceată de şobolani chiţăitori au rupt-o la goană printre grămezile de cutii de conserve împrăştiate pe jos şi apoi au sărit într-o luntre care părea dintr-o epocă îndepărtată, ce se legăna pe valurile întunecate, între piloni de lemn acoperiţi de muşchi alunecos.

— Ei, bine, în lipsă de altceva mai bun, cred că ne putem folosi de asta… a spus Emma.

— Dar e plină de şobolani! s-a plâns Addison înfricoşat.

— N-o să mai fie pentru mult timp, i-a răspuns Emma aprinzând o flacără mică între palme. Şobolanilor nu prea le place compania mea.

Pentru că nu era nimeni să ne oprească, ne-am dus la barcă, făcând slalom printre scândurile slăbite, şi am dat s-o dezlegăm.

— STOP! a răsunat din barcă o voce tunătoare.

Emma a slobozit un scâncet; Addison a scheunat, iar eu am simţit că mă topesc de frică. Un bărbat care stătea în barcă – cum de nu l-am văzut?! – s-a ridicat încet în picioare, şi-a îndreptat spatele până când s-a înălţat deasupra noastră ca un turn. Părea să aibă cel puţin doi

metri şi corpul lui masiv era învelit într-o pelerină, în timp ce faţa şi-o ascundea sub o glugă întunecată.

— Îmi pare… îmi pare tare rău! s-a bâlbâit Emma. Credeam… am crezut că barca asta e…

— Mulţi au încercat să fure de la Sharon! a tunat vocea bărbatului. Dar căpăţânile lor au ajuns adăposturi pentru creaturile mării!

— Jur că n-am încercat să…

— Tocmai ne pregăteam să plecăm, a chiţăit Addison, bătând în retragere. Ne pare extrem de rău că v-am deranjat, *milord!*

— TACI! a urlat luntraşul sărind pe cheiul care scârţâia sub pasul lui greoi. Cei care vor să-mi folosească barca trebuie să plătească!

Eram complet terifiat şi atunci când Emma a strigat „FUGIŢI!” mă pregăteam deja s-o rup la fugă. Dar n-am făcut decât câţiva paşi pentru că, dintr-odată, piciorul mi-a intrat printr-un leaţ putrezit şi am aterizat cu nasul drept în scândurile pontonului. Eram prins acolo, iar când Emma şi Addison au făcut stânga-împrejur ca să mă ajute, era deja prea târziu. Luntraşul ne prinsese din urmă, înălţându-se deasupra noastră ca un turn, hohotele lui zgomotoase şi cavernoase răsunând în jurul nostru. Poate mă înşelam pe întunericul ăla, dar aş fi putut să jur c-am văzut un şobolan rostogolindu-se de sub gluga lui şi încă unul alunecându-i dintr-o mânecă în timp ce ridica încet braţul spre noi.

— Pleacă de aici, maniacule! a ţipat Emma spre el bătând din palme ca să aprindă o flacără.

Deşi luminiţa nu a reuşit să dezvăluie faţa ascunsă a luntraşului – eram aproape sigur că nici soarele nu i-ar fi putut dezvălui chipul –, ne-a arătat ce ţinea în mâna întinsă. Nu era un cuţit, nici vreo armă, doar un bileţel, strâns între degetul mare şi arătătorul lung şi alb.

Mi-l întindea mie, aşa că s-a aplecat ca să ajung la el.

— Te rog, mi-a spus cu voce liniştită. Citeşte-l.

Am ezitat.

— Ce-i asta?

— Preţul. Şi nişte informaţii despre serviciile mele. Dârdâind de frică, m-am întins şi am luat bucata de hârtie. Ne-am aplecat cu toţii spre lumina din palma Emmei, ca să citim.

"IT'S THE DESTINATION, NOT THE JOURNEY"

SHARON'S RIVER TOURS.

OFFERING DAY TRIPS AND ROMANTIC
SUNSET CRUISES SINCE 1693

PRICE.

ONE GOLD
PIECE.

DISCRETION
GUARANTEED.

ASK ABOUT
OUR SPECIALS!

M-am uitat la luntraşul mătăhălos.

— Deci tu eşti ăsta? am bâiguit nesigur. Tu eşti… Sharon?

— În carne şi oase, mi-a răspuns el cu o voce alunecoasă care mi-a ridicat părul pe ceafă.

— Pentru numele Păsării, omule, ne-ai speriat de moarte! a spus Addison. Chiar era nevoie de fanfaronada şi amenințările alea?

— Vă rog să mă scuzaţi. Tocmai trăgeam un pui de somn şi m-aţi speriat.

— Noi te-am speriat *pe tine?*

— Pentru o clipă chiar am crezut că vreţi să-mi furaţi barca, a chicotit el.

— Ha-ha! s-a prefăcut Emma că râde. Nu, tocmai voiam să… voiam să vedem dacă e acostată cum trebuie.

Sharon s-a întors să verifice barca legată pur şi simplu de un pilon de lemn.

— Şi, cum vi se pare? ne-a întrebat cu un rânjet alb întins pe faţa ascunsă de glugă.

— Ăă… ca la carte, am spus, eliberându-mi până la urmă piciorul din gaură. E… îmm, acostată perfect.

— Nici eu n-aş fi legat-o mai bine, a completat Emma în timp ce mă ajuta să mă ridic.

— Apropo, cei care au încercat să… chiar sunt…? s-a bâlbâit Addison

A făcut un semn spre apa întunecată şi a înghiţit zgomotos în sec.

— Lăsaţi asta, a spus luntraşul. Acum, dacă tot m-aţi trezit, vă stau la dispoziţie. Cu ce vă pot ajuta?

— Vrem să închiriem barca ta, i-a zis Emma cu o voce fermă. Dar n-avem nevoie de luntraş.

— Asta nu se poate, i-a răspuns Sharon. Eu sunt cel care conduce barca asta.

— Păcat! a spus Addison şi s-a întors, nerăbdător să plece.

Emma l-a prins de zgardă.

— Stai! s-a răstit la el. N-am terminat.

I-a zâmbit luntraşului plină de amabilitate.

— Carevasăzică, am aflat întâmplător că au trecut o grămadă de deosebiţi prin…

S-a uitat în jur în căutarea cuvântului potrivit.

— …locul ăsta. De ce? E vreo buclă în apropiere?

— Habar n-am ce vrei să spui, a răspuns luntraşul fără chef.

— OK, da, îmi dau seama că nu poţi să *recunoşti* aşa, cu una, cu două. Te înţeleg perfect. Dar eşti în siguranţă cu noi. E clar că *suntem…*

I-am tras un ghiont.

— Emma, taci!

— De ce? L-a văzut deja pe câine vorbind şi pe mine făcând focul. Dacă nu putem să vorbim pe şleau…

— Dar nu ştim dacă *şi el* e… am spus.

— Normal că e, a spus Emma întorcându-se către Sharon. Eşti, nu-i aşa?

Luntraşul s-a holbat la noi nepăsător.

— E, nu-i aşa? l-a întrebat Emma pe Addison. Îţi poţi da seama după miros?

— Nu, nu prea.

— Bine, presupun că nu contează atâta timp cât nu e strigoi, a zis Emma uitându-se lung la luntraş. Nu eşti strigoi, nu-i aşa?

— Sunt un om de afaceri, a venit răspunsul direct al acestuia.

— Obişnuit să vadă câini vorbitori şi fete care fac foc în palme, a comentat Addison.

— În domeniul meu întâlnesc tot felul de oameni.

— O să trec la subiect, am spus eu scuturând apa de pe un picior şi apoi de pe celălalt. Căutăm nişte prieteni care s-ar putea să fi trecut pe aici acum aproximativ o oră. Majoritatea copii, poate şi câţiva adulţi. Unul dintre ei invizibil, celălalt pluteşte…

— Sunt imposibil de confundat, a spus Emma. Erau ameninţaţi cu arma de o bandă de strigoi.

Sharon şi-a încrucişat braţele formând un X mare şi negru.

— V-am spus, barca mea e închiriată de tot felul de

oameni şi fiecare se bazează pe discreţia mea absolută. N-o să discut despre clienţii mei.

— Chiar aşa? Scuză-mă o secundă.

Emma m-a tras într-o parte şi mi-a şoptit la ureche.

— Dacă nu începe să vorbească, o să mă enervez foarte tare.

— Să nu faci vreo prostie, i-am şoptit.

— De ce? Crezi tâmpeniile alea pe care le-a bâiguit despre scăfârlii şi creaturile mării?

— Da, de fapt chiar cred. Ştiu că tipu-i scârbos, dar…

— Scârbos? Aproape c-a recunoscut pe faţă că face afaceri cu strigoi! Poate chiar e un strigoi!

— …dar e un scârbos util. Am impresia că ştie exact unde au fost duşi prietenii noştri. Nu trebuie decât să-i punem întrebările potrivite.

— Bine, te rog, a spus ea îmbufnată.

M-am întors spre Sharon şi l-am întrebat zâmbind:

— Ce ne poţi povesti despre cursele tale?

Luntraşul s-a înveselit numaidecât.

— În sfârşit, un subiect despre care pot să vorbesc deschis. Se întâmplă să am nişte informaţii la mine…

S-a întors repede şi s-a dus la un pilon din apropiere de care era prins într-un cui un raft şi pe raft era expus un craniu acoperit cu o bonetă de piele, ochelari de protecţie şi o eşarfă elegantă. Toate păreau adunate de pilotul unui avion din secolul trecut. Între dinţi era prins un teanc de foi volante. Sharon a scos un pliant şi mi l-a întins. Era o broşurică kitschoasă pentru turişti, tipărită parcă pe vremea când bunicul era încă băiat. L-am răsfoit în timp ce Sharon după ce şi-a dres vocea, a început să ne povestească:

— Păi, să vedem… Cei care vin cu familia preferă pachetul Foamete şi Flăcări… Dimineaţa urcăm în susul râului şi ne uităm cum catapultează maşinile de asediu ale vikingilor oi bolnave peste zidurile oraşului, apoi facem un picnic şi ne întoarcem seara prin Marele Incendiu din 1666, care după ce se întunecă e cu adevărat spectaculos – flăcările se reflectă în apă, e foarte frumos. Sau pentru un

program mai scurt, avem o execuţie drăguţă prin spânzurare în spatele Docului Execuţiilor – chiar la apus, e foarte populară în rândul tinerilor căsătoriţi aflaţi în luna de miere –, unde câţiva piraţi răi de gură ţin discursuri colorate înainte să li se pună laţul. Dacă plătiţi o mică taxă, puteţi chiar să vă şi pozaţi cu ei!

Broşura era plină de fotografii cu turişti zâmbăreţi cărora le plăcuseră punctele de atracţie descrise de luntraş. Ultima pagină era ocupată de imaginea unuia dintre clienţii lui Sharon pozând cu o bandă de piraţi morocănoşi care mânuiau puşti şi cuţite.

— Deosebiţii fac chestiile astea pentru *amuzament?* am întrebat uimit.

— Pierdem vremea, a şoptit Emma aruncând priviri îngrijorate în spatele nostru.

— Nu cred. Ascultă ce zice… am spus eu.

SHARON'S
River Tours
See . . . VIKING SIEGE ENGINES
FAMINE N' FLAME
DEVIL'S ACRE
Coin
One gold
piece

Another satisfied customer!

Sharon turuia mai departe de parcă nici nu ne-ar fi auzit.

— …şi se văd capetele maniacilor ălora trase în ţeapă pe lângă London Bridge! Şi, în cele din urmă, excursia noastră cea mai solicitată – care e şi preferata mea… Dar, de fapt, n-are nicio importanţă, a spus el sfios dând din mână. Dacă e să mă gândesc mai bine, mă îndoiesc că v-ar interesa Pogonul Dracului.

— De ce să nu ne intereseze? a întrebat Emma. E prea plăcut şi frumos?

— Adevărul e că e un loc destul de necruţător. În niciun caz nu-i un loc potrivit pentru copii…

Emma a bătut din picior şi întreaga şandrama putrezită a docului s-a cutremurat.

— Vrei să spui că acolo i-au dus pe prietenii noştri, nu-i aşa? a ţipat ea. Nu-i aşa?!

— Nu vă pierdeţi cu firea, domnişoară. Siguranţa dumneavoastră e prioritatea mea.

— Nu ne mai duce cu zăhărelul şi spune-ne ce-i acolo!

— Ei, bine, dacă insistaţi…

Sharon a scos un sunet de parcă tocmai s-ar fi strecurat într-o cadă plină de apă caldă şi a început să-şi frece mâinile dolofane, ca şi cum în faţa ochilor i-ar fi apărut o imagine absolut încântătoare.

— Lucruri dezgustătoare. Lucruri abjecte. Lucruri oribile. Tot ce vreţi, atâta timp cât vă plac lucrurile dezgustătoare, oribile şi abjecte. E visul meu, ca la un moment dat, să-mi pun vâsla în cui şi să mă retrag acolo, să deschid un abator mic pe Strada Noroioasă…

— Cum ai zis că se numeşte? l-a întrebat Addison.

— Pogonul Dracului, a răspuns luntraşul cu un aer nostalgic.

Addison s-a cutremurat din cap până în vârful cozii.

— Ştiu unde e, a spus el pe un ton grav. E un loc teribil – cea mai depravată şi mai periculoasă mahala din îndelungata istorie a Londrei. Am auzit poveşti despre animale deosebite duse acolo în cuşti şi antrenate pentru sporturi sângeroase. Urşi-maimuţă asmuţiţi împotriva

emu-rafelor, cimpa-noceri luptându-se cu flamin-capre… Părinţi asmuţiţi împotriva propriilor copii! Forţaţi să se mutileze şi să se ucidă între ei ca să amuze câţiva deosebiţi depravaţi.

— Dezgustător, a spus Emma. Ce deosebit ar vrea să se bage în aşa ceva?

Addison a scuturat mâhnit din cap.

— Proscrişii… mercenarii… surghiuniţii…

— Dar în lumea deosebiţilor nu există proscrişi! a spus Emma. Fiecare deosebit care a săvârşit un delict este dus de un gardian într-o buclă corecţională!

— Cât de puţine ştii despre propria ta lume, i-a răspuns luntraşul.

— Infractorii nu pot fi întemniţaţi dacă nu sunt prinşi, i-a explicat Addison. Mai ales dacă reuşesc să se refugieze într-o buclă din asta – fără legi, imposibil de controlat.

— Sună de parcă ar fi iadul, am spus. De ce ar vrea cineva să se ducă acolo de bunăvoie?

— Ceea ce e iad pentru unii e paradisul pentru alţii, a comentat luntraşul. Ultimul loc cu adevărat liber. Un loc în care poţi să vinzi şi să cumperi orice…

S-a apropiat de mine şi mi-a spus aproape şoptit:

— Sau să *ascunzi* orice.

— Ymbryne şi copii deosebiţi răpiţi, de pildă? l-am întrebat. Asta sugerezi?

— Eu n-am spus aşa ceva, a zis luntraşul, prefăcându-se ocupat cu un şobolan pe care-l culesese din tivul pelerinei. Pleacă de aici, Percy, tati are treabă.

În timp ce luntraşul aşeza şobolanul cu deosebită grijă, i-am tras pe Emma şi pe Addison lângă mine.

— Ce părere aveţi? am şoptit. Oare i-au dus pe prietenii noştri în locul ăsta… infernal?

— Păi, precis îi ţin prizonieri într-o buclă, şi încă una veche de tot, a spus Emma. Altfel, mulţi dintre noi ar îmbătrâni imediat şi ar muri după o zi, două…

— Dar crezi că strigoilor le pasă dacă murim? am întrebat. Nu asta vor? Să ne răpească sufletele?

— Poate, dar nu le pot lăsa pe ymbryne să moară. Au

nevoie de ele ca să recreeze povestea aia din 1908. Aţi uitat planul diabolic al strigoilor?

— Prostiile alea despre care vorbea Golan. Nemurirea, să ajungă stăpânii lumii…

— Da. Cu alte cuvinte, au răpit o grămadă de ymbryne şi acum au nevoie de un loc în care să le ţină ca să nu devină ca nişte prune uscate, nu-i aşa? Adică au nevoie de o buclă foarte veche. De optzeci sau o sută de ani cel puţin. Şi dacă Pogonul Dracului chiar e o junglă anarhică a depravării…

— E, fii sigur, a spus Addison.

— …atunci mi se pare locul ideal în care să-şi ascundă prizonierii.

— În inima Londrei deosebiţilor, a spus Addison. Chiar sub nasul tuturor. Sunt deştepţi nenorociţii…

— Atunci asta e, am zis eu.

Emma a făcut un pas hotărât către Sharon.

— Am dori trei bilete pentru locul ăla dezgustător şi teribil pe care l-ai descris.

— Trebuie să fiţi foarte, foarte siguri că asta vreţi, a spus luntraşul. Mieluşeii nevinovaţi ca voi nu reuşesc întotdeauna să scape de pe Pogonul Dracului.

— Suntem siguri, am spus eu.

— Prea bine, atunci. Să nu ziceţi că nu v-am avertizat.

— Singura problemă e că n-avem trei bănuţi de aur, a spus Emma.

— Serios?

Luntraşul şi-a unit degetele gânditor şi apoi a oftat eliberând un miros ca de mormânt deschis.

— În mod normal, insist să primesc plata în avans, dar în dimineaţa asta mă simt generos. Optimismul şi îndrăzneala voastră mi se par de-a dreptul fermecătoare. Să zicem că-mi rămâneţi datori.

Apoi a izbucnit într-un râs care părea să sugereze că oricum n-aveam să ieşim de acolo vii ca să ne achităm datoria şi, făcând un pas într-o parte, a ridicat braţul înveşmântat în pelerină poftindu-ne în barcă.

— Bine aţi venit la bord, copii!

◆●◆ CAPITOLUL DOI ◆●◆

Sharon s-a dat puţin în spectacol culegând şase şobolani agitaţi din barca lui înainte să ne lase să urcăm – de parcă o călătorie fără molime ar fi fost un lux oferit doar unor Deosebiţi Foarte Importanţi, VIP-uri –, apoi i-a oferit braţul Emmei şi a ajutat-o să păşească în barcă. Ne-am aşezat toţi trei unul lângă altul în barca de lemn rudimentară. În timp ce Sharon se străduia să dezlege parâma, mă întrebam dacă încrederea noastră în el e cutezanţă sau trecuse deja graniţa către nechibzuinţă: ca şi cum te-ai întinde în mijlocul drumului ca să tragi un pui de somn.

Problema cu varianta „cutezanţă/lucru extrem de stupid" e că, de cele mai multe ori, nu-ţi dai seama pe ce parte a baricadei ai nimerit decât după ce e deja prea târziu. Şi până se mai aşază lucrurile cât să ai un răgaz de gândire, cineva apasă pe buton, avionul părăseşte hangarul sau, în cazul nostru, barca părăseşte docul, şi în timp ce-l priveam pe Sharon cum ne împinge în larg cu piciorul gol – care nu părea deloc uman –, cu degetele ca nişte hotdogi în miniatură şi unghii îngălbenite, curbate ca nişte gheare, am avut certitudinea din ce în ce mai clară pe ce parte a baricadei nimeriserăm şi că era prea târziu să ne împotrivim.

Sharon a smucit sfoara de pornire a micului motor montat pe exterior şi acesta s-a trezit tuşind şi scoţând un nor de fum albastru. Ascunzându-şi picioarele imense sub el, luntraşul a coborât în barcă într-o mare neagră de cârpă formată de pelerina lui. A mărit turaţia motorului care a început să pufăie şi a scos barca de sub debarcader, cârmuind-o spre o pădure de piloni de lemn şi spre razele calde ale soarelui. În clipa următoare am ajuns pe un canal artificial, menit să pară un afluent al Tamisei, încadrat de clădiri sticloase şi strălucitoare, plin de ambarcaţiuni, mai ceva decât scăldătoarea unui copil – vedeam remorchere roşii, mari, bărci plate cu pânze şi vaporaşe de agrement cu punţile pline de turişti dornici să stea la aer. Ciudat, dar

niciunul dintre ei nu-şi îndreptase camera spre noi, de fapt, nici nu păreau să fi văzut ambarcaţiunea neobişnuită care pufăia trecând pe lângă ei, cu îngerul morţii la cârmă şi doi copii împroşcaţi cu sânge la bord şi un câine cu ochelari privind într-o parte. Ceea ce nu mă deranja deloc. Dimpotrivă. Oare Sharon vrăjise barca în aşa fel încât s-o vadă doar deosebiţii? Am hotărât să cred în această variantă pentru că oricum n-aveam unde să ne ascundem în caz de urgenţă.

Mi-am dat seama că la lumina zilei barca părea extrem de simplă, dar prora se continua într-o sculptură cioplită în lemn cu mare pricepere. Sculptura înfăţişa un şarpe gras, plin de solzi, care se unduia în sus, sub forma lină a unui S, dar în loc de cap avea un ochi imens, fără pleoape, mare cât un pepene, care se holba netulburat drept înainte.

— Ce-i asta? am întrebat trecându-mi palma peste suprafaţa netedă.

— Lemn de tisă, a strigat Sharon încercând să acopere mârâitul motorului.

— Ti… ce?

— Din asta e făcut.

— Dar *la ce* foloseşte?

— Ca să vezi! mi-a răspuns iritat.

Apoi a ambalat motorul – probabil ca să nu-mi mai audă întrebările – şi în timp ce accelera, prora se ridica uşor de pe suprafaţa apei. Am tras adânc aer în piept, bucurându-mă de căldura soarelui şi de briza care-mi mângâia faţa. Addison a scos limba şi s-a sprijinit pe lăbuţe, mai vesel ca oricând.

Ce zi minunată pentru o călătorie în iad!

— M-am tot gândit la cum ai ajuns aici, mi-a spus Emma. Cum te-ai întors în prezent.

— Aha. Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Există o singură explicaţie plauzibilă – deşi nu foarte plauzibilă. Când ne aflam în tunelul de la metrou, încolţiţi de strigoi, şi ne-am întors în prezent, motivul pentru care ai venit cu noi şi n-ai rămas în o mie opt sute nuştiucât e că Miss Peregrine era prin apropiere şi te-a ajutat să treci

fără ca cineva să fi observat.

— Nu ştiu ce să zic, Emma, dar mi se pare…

Am ezitat pentru că n-am vrut să fiu prea categoric.

— Crezi că se ascundea în tunel?

— Nu zic decât că e posibil. Atât că nu ştim unde.

— Strigoii o ţin captivă! Caul a recunoscut!

— De când crezi ce-ţi spune un strigoi?

— Aici m-ai prins, i-am răspuns. Dar Caul se lăuda că e la el, aşa că m-am gândit că spune adevărul.

— Poate… sau a zis-o ca să ne descurajeze şi să ne facă să renunţăm. Mai ştii că a încercat să ne convingă să ne predăm în faţa soldaţilor lui?

— Ai dreptate, am spus încruntat.

Mintea începea să mi se înceţoşeze de la atâtea variante.

— OK. Hai să zicem – de dragul argumentului – că Miss Peregrine se afla în tunel. De ce s-a obosit să mă trimită înapoi în trecut ca prizonier al unui strigoi? Era cât pe-aci să ne coste cel de-al doilea suflet. Ne era mult mai bine în buclă.

Pentru o secundă, Emma a părut încurcată. Apoi faţa i s-a luminat:

— Doar dacă ţi-e *menit* să-i salvezi pe toţi ceilalţi. Poate că face parte din planul ei.

— Dar cum ar fi putut şti că o să scăpăm de strigoi?

Emma a aruncat o privire piezişă spre Addison.

— Poate c-a ajutat-o cineva, a şoptit ea.

— Hm, lanţul ăsta ipotetic de evenimente începe să pară *foarte* improbabil.

Am tras aer în piept, încercând să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Ştiu că vrei neapărat să crezi că Miss Peregrine e undeva pe aici, liberă, şi că ne supraveghează pe toţi. Şi eu vreau…

— Îmi doresc asta atât de mult, că doare, a spus ea.

— Dar dacă ar fi fost liberă, n-ar fi luat cumva legătura cu noi? Şi dacă *el* ar fi implicat, am zis făcând un semn discret cu capul spre Addison, nu crezi că ne-ar fi zis până acum?

— Nu şi dacă ajurat să păstreze secretul. Poate că e prea periculos să ne spună, chiar şi nouă. Poate dacă am şti unde e Miss Peregrine şi cineva ar *afla* că ştim, ne-ar tortura până când am ceda…

— Şi el n-ar ceda? am spus puţin cam tare şi câinele s-a uitat la noi cu fălcile şi limba fluturându-i caraghios în vânt.

— Ah, uitaţi acolo! a strigat el. Am numărat cincizeci şi şase de peşti până acum, deşi poate că vreo doi-trei erau doar nişte gunoaie pe jumătate în apă. Ce tot şuşotiţi acolo?

— Noi… nimic, i-a răspuns Emma.

— Mă îndoiesc, a bâiguit câinele, dar instinctul i-a învins repede suspiciunea şi atenţia lui s-a îndreptat din nou cu viteza fulgerului spre râu.

— Peşte… peşte… gunoi… peşte…

Emma a râs zgomotos.

— E o idee ţicnită, ştiu. Dar mintea mea e o fabrică de speranţă.

— Mă bucur, am spus. Pentru că a mea e un generator de variante nefavorabile.

— Înseamnă că avem nevoie unul de celălalt.

— Da. Dar asta ştiam deja, cred.

Legănatul ritmic al bărcii ne apropia şi ne despărţea, ne apropia şi ne despărţea.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să faceţi o croazieră romantică? ne-a întrebat Sharon. Nu-i prea târziu, să ştiţi.

— Foarte siguri, am spus. Suntem într-o misiune.

— Atunci vă sugerez să deschideţi lada aia pe care staţi. O să aveţi nevoie de conţinutul ei când o să traversăm dincolo.

Am ridicat capacul batant al băncii şi am găsit o prelată mare dintr-o pânză groasă.

— Asta pentru ce e? am întrebat eu.

— Ca să vă ghemuiţi sub ea, mi-a răspuns Sharon şi a întors barca spre un canal şi mai îngust, încadrat de nişte clădiri cu apartamente cu un aspect nou şi luxos. Am reuşit până acum să vă ascund de privirile curioase, dar protecţia

pe care v-o pot oferi n-are efect pe teritoriul Pogonului – şi personaje neplăcute obişnuiesc să stea la pândă în preajma intrării în aşteptarea unei prăzi uşoare. Şi voi vă încadraţi perfect în categoria asta.

— Eram *sigur* că faci tu ceva, am zis. N-am văzut nici măcar un turist să se uite la noi.

— E mai sănătos să te uiţi la cum se comit atrocităţi istorice când participanţii nu te văd, a spus luntraşul. Doar n-o să-i las pe cotropitorii vikingi să-mi răpească clienţii! Vă daţi seama ce recenzii negative aş primi!

Ne apropiam foarte repede de un soi de tunel – o bucată de canal acoperită de o punte de aproximativ o sută de picioare, pe care stătea cocoţată o ditamai clădirea. Părea un depozit sau o moară veche. Între noi şi clădire se întindea doar întunericul. Arăta ca o intrare obişnuită într-o buclă.

Am scos prelata enormă care umplea jumătate din barcă. Emma s-a întins lângă mine şi ne-am foit până am reuşit să ne strecurăm sub ea, trăgându-i marginile până la bărbie ca pe o pătură. În timp ce barca aluneca pe sub punte înspre locul întunecat, Sharon a oprit motorul şi s-a ascuns sub o prelată mai mică. Apoi a întins un baston retractabil, l-a scufundat în apă până când atinse fundul şi ne-a împins încet înainte cu mişcări largi, fără să scoată niciun sunet.

— Apropo, de ce fel de „personaje neplăcute” ne ascundem? De strigoi? l-a întrebat Emma.

— În lumea deosebiţilor există pericole mai mari decât strigoii voştri mult urâţi, i-a răspuns Sharon şi vocea i-a răsunat cu ecou în tunelul de piatră. Un oportunist deghizat în prieten poate fi la fel de periculos ca un duşman în lumina zilei.

— Of! Chiar trebuie să fii atât de vag de fiecare dată? l-a întrebat Emma.

— Capul la cutie! s-a răstit la ea Sharon. Şi tu, câine!

Addison s-a auzit fornăind pe sub prelată în timp ce eu am tras marginea peste noi. Sub prelată era întuneric şi cald şi mirosea foarte tare a ulei de motor.

— Ţi-e frică? a întrebat-o Addison pe Emma.

— Nu foarte tare, i-a răspuns Emma. Ţie, Jacob?

— Atât de tare că-mi vine să vomit. Addison?

— Bineînţeles că nu, a spus câinele. Rasa mea nu e fricoasă.

Dar în clipa următoare s-a culcuşit între mine şi Emma şi l-am simţit tremurând din toate încheieturile.

•••

Unele treceri sunt line şi rapide de parcă ai conduce pe autostradă, dar pe asta am perceput-o de parcă ne-am fi scuturat pe un drum de ţară plin de hârtoape, aflate imediat după curbe periculoase şi am fi plonjat de pe o stâncă – toate astea pe o beznă deplină. Când în sfârşit s-a terminat, capul mi se învârtea şi tâmplele îmi zvâcneau. Mă întrebam ce mecanism invizibil făcea unele treceri mai dificile decât altele. Poate că trecerea era la fel de neplăcută ca şi destinaţia şi ne simţeam de parcă ne-am fi abătut din drum într-o junglă sălbatică pentru că tocmai asta şi făcuserăm.

— Am ajuns, ne-a anunţat Sharon.

— Toată lumea e OK? am întrebat eu căutând mâna Emmei.

— Trebuie să ne întoarcem, a mârâit Addison. Mi-am uitat rinichii pe partea cealaltă.

— Vă rog să faceţi linişte până găsesc un loc discret unde să vă las, ne-a spus Sharon.

Incredibil cât de repede ţi se ascute auzul când nu poţi să-ţi foloseşti ochii. Întins sub prelată, într-o tăcere deplină, am rămas hipnotizat de sunetele unei lumi apuse care se desfăşura pe lângă noi. La început, am auzit doar pleoscăitul băţului pe care îl folosea Sharon în apă, dar în curând sunetului acestuia i s-au alăturat alte zgomote care îmi antrenau imaginaţia până când am început să alcătuiesc un scenariu elaborat. Sunetul acela ritmic al lemnului care lovea suprafaţa apei îi aparţinea – în mintea mea – vâslelor unei bărci care trecea pe lângă noi plină de peşte. Mi-am imaginat nişte femei pe care le auzeam

strigând de la ferestrele caselor aflate faţă-n faţă şi făcând schimb de bârfe de pe un mal pe altul, în timp ce întindeau rufele la uscat. În faţa noastră, câţiva copii strigau şi râdeau, apoi s-a auzit un câine lătrând şi din depărtare distingeam nişte voci care cântau pe ritmul ciocanelor: „Ascultă bătaia ciocanelor, ascultă cum se bate un cui!” În curând, mi-a venit în cap imaginea unor coşari curajoşi, fermecători, cu pălării înalte, ţopăind pe stradă şi mi-am imaginat oameni unindu-se ca să treacă mai uşor peste greutăţile vieţii prin cântec şi voie bună.

Nu m-am putut abţine. Tot ce ştiam despre epoca victoriană aflasem dintr-un musical mediocru, inspirat de *Oliver Twist.* Când aveam doisprezece ani, am jucat într-o piesă de teatru în care aveam rolul Orfanului numărul cinci. Dar suferisem de un trac teribil, aşa că m-am prefăcut deranjat la burtă şi am urmărit spectacolul din culise, îmbrăcat în costum şi cu o găleată între picioare, pregătit să vomit.

În orice caz, astfel de scene îmi veneau în minte până când am descoperit o gaură mică în prelată, aproape de umărul meu – făcută de şobolani, mai mult ca sigur – şi schimbându-mi poziţia, mi-am dat seama că puteam să trag cu ochiul prin ea. În câteva secunde, peisajul vesel, inspirat de acel musical s-a topit şi s-a prelins ca imaginea dintr-un tablou de Salvador Dali. Prima oroare care m-a întâmpinat erau casele de pe marginea canalului. Dar „casă” e un cuvânt mult prea generos. Nu găseam nici măcar o linie dreaptă în construcţiile dărăpănate şi putrezite, care se încovoiau ca nişte soldaţi epuizaţi adormiţi în poziţie de drepţi; singurul lucru care le împiedica să se prăbuşească în râu era îngrămădeala în ultimul hal – asta şi stratul gros de mizerie de un negru-verzui care acoperea baza pereţilor. În capătul tindelor şubrede se zărea câte o cutie dreptunghiulară ca un sicriu. Abia când am auzit un geamăt puternic din una dintre ele şi am văzut ceva prăbuşindu-se în apă am înţeles ce erau şi că sunetele ritmice pe care le auzisem nu proveneau de la vâsle, ci de la aceste latrine care contribuiau la mizeria

generală din jur şi care le susţinea la suprafaţă.

Femeile pe care le auzisem strigând de pe malul celălalt stăteau într-adevăr aplecate în dreptul geamurilor, exact cum îmi imaginasem, doar că nu atârnau rufe la uscat şi nici nu se întindeau la bârfă – cel puţin, nu în vremurile astea; acum urlau una la alta şi se ameninţau. O femeie agita un gât de sticlă spartă şi hohotea ca o beţivă, în timp ce restul femeilor îi strigau epitete pe care abia le înţelegeam („Iejti o pârdalnică împuţită şi te-ai tăvăli şi cu dracu' pentru un ban!") – culmea ironiei, dacă chiar luai vorbele ei în serios, pentru că ea însăşi era goală până la brâu şi nu părea să-i pese c-o vede cineva. Când a trecut barca prin dreptul lor amândouă s-au oprit din ciorovăială şi au început să fluiere spre Sharon, dar luntraşul le-a ignorat.

Nerăbdător să-mi şterg acea imagine din minte, am reuşit s-o înlocuiesc cu ceva şi mai teribil: în faţa noastră a apărut o gaşcă de copii care îşi bălăngăneau picioarele de pe marginea unui ponton dărăpănat ce se întindea deasupra canalului. Prinseseră un câine şi îl legaseră de picioarele din spate iar acum îl ţineau atârnat deasupra apei; din când în când scufundau sărmana făptură şi hăhăiau când lătratul disperat al câinelui se transforma în bule de aer. Bine că nu-i vedea Addison; dacă i-ar fi văzut, nimic din ce i-am fi putut spune nu l-ar fi putut opri. Şi-ar fi dezvelit colţii, ar fi sărit la ei şi ne-ar fi dat în vileag numaidecât.

— Te văd, a mormăit Sharon spre mine. Dacă vrei să arunci o privire, mai ai puţină răbdare. Trecem acuşica de ce e mai rău.

— Tragi cu ochiul? mi-a şoptit Emma înghiontindu-mă.

— Poate, i-am răspuns fără să-mi desprind privirea de la peisaj.

Luntraşul ne-a atras atenţia să nu mai vorbim. Şi-a tras bastonul din apă, i-a scos teaca şi a dat la iveală un cuţit scurt pe care l-a ridicat şi a retezat sfoara băieţilor în secunda în care am trecut pe sub ponton. Câinele a aterizat în apă şi s-a îndepărtat, plin de recunoştinţă, în

timp ce băieţii, urlând de furie, au început să arunce în noi cu proiectile improvizate. Sharon şi-a văzut mai departe de barcă fără să-i bage în seamă, până când un cotor de măr i-a trecut razant pe lângă scăfârlie. Atunci s-a întors cu un oftat şi şi-a tras gluga de pe cap – atât cât să-l vadă băieţii, dar eu nu l-am văzut.

Nu ştiu ce-au văzut, dar un lucru e sigur: s-au speriat de moarte pentru că în secunda următoare au rupt-o la fugă urlând. Unul dintre ei alerga atât de repede, încât s-a împiedicat şi a căzut în apa fetidă. Chicotind ca pentru sine, Sharon şi-a aranjat gluga pe cap şi a continuat să privească drept înainte.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Emma alarmată. Ce-a fost asta?

— Un bun venit tipic pentru Pogonul Dracului, i-a răspuns Sharon. Acum, dacă vreţi să vedeţi unde suntem, puteţi să scoateţi puţin capul şi o să vă spun câte ceva în timpul care ne-a mai rămas.

Am tras marginile prelatei până la bărbie şi atât Addison, cât şi Emma au icnit, trăgând aer în piept – Emma, din cauza priveliştii, cred, iar Addison, din cauza mirosului, judecând după botul lui încreţit. Parcă pluteam într-o tocăniţă făcută cu apă din canalizare.

— O să vă obişnuiţi, mi-a spus Sharon cercetându-mi faţa dezgustată.

— Aoleu, e *îngrozitor…* s-a plâns Emma strângându-mă de mână.

Şi chiar era. Acum că-l vedeam clar, locul mi se părea şi mai diavolesc. Fundaţiile caselor se descompuneau de parcă ar fi fost din terci. Pasarele absurd de înguste, din lemn, uneori compuse doar dintr-o scândură, străbăteau canalul de parcă cineva juca leagănul pisicii[1] şi punţile împuţite erau năpădite de gunoaie şi siluete fantomatice care se deplasau pe ele. Singurele culori pe care le distingeam erau nuanţe de negru, galben şi verde – stindardul mizeriei şi al descompunerii –, dar predominant era negrul. Negreala acoperea fiecare suprafaţă, mânjise

[1] Jocul cu sfoara trecută pe după degete.

fiecare chip şi străbătea aerul în fuioare care se ridicau dinspre hornurile din jurul nostru – şi, mai ameninţător de atât, dinspre burlanele fabricilor din depărtare care îşi anunţau prezenţa cu bubuituri industriale, adânci şi primitive ca nişte tobe de război, atât de puternice încât zdruncinau fiecare fereastră încă nespartă.

— Dragi prieteni, acesta e Pogonul Dracului, a început Sharon pe tonul lui alunecos, vorbind încet cât să-l auzim numai noi. Populaţia actuală: şapte mii două sute şase; populaţia oficială: zero. Fondatorii oraşului refuză să-i recunoască existenţa – şi bine fac. Cursul încântător de apă pe care alunecăm acum se numeşte Canalul Febrei şi deşeurile de la fabrici, fecalele şi carcasele de animale care plutesc în el tot timpul sunt nu doar sursa acestor miresme fermecătoare, ci şi ale unor epidemii care erup atât de des încât vă puteţi potrivi ceasurile după ele, şi sunt atât de spectaculoase încât întreaga zonă a fost poreclită Capitala Holerei.

— Şi totuşi…

Sharon şi-a ridicat braţul drapat în pelerina neagră spre o tânără care îşi scufunda găleata în râu.

— Pentru majoritatea acestor suflete chinuite, apa asta e şi izvor, şi canalizare.

— Doar n-o să *bea* din mizeria aia! a spus Emma oripilată.

— După câteva zile în care se lasă la decantat, se obţine cel mai cristalin lichid.

Emma s-a cutremurat.

— Nu…

— Ba da. E păcat, mare păcat, a spus Sharon pe un ton degajat, apoi a continuat să ne turuie date de parcă le-ar fi citit dintr-o carte. Majoritatea cetăţenilor se ocupă cu adunatul deşeurilor şi cu ademenitul străinilor spre Pogonul Dracului unde îi ciomăgesc şi-i jefuiesc pe loc. Şi ca să se amuze, ingerează şi nişte lichide – ce găsesc şi ei – şi cântă cu patimă cât îi ţin plămânii. Principalele mărfuri de export ale regiunii sunt cenuşa de fier vitrificat, făina de oase şi sărăcia lucie. Printre punctele turistice de

atracţie…

— Nu e deloc amuzant, l-a întrerupt Emma.

— Pardon?

— Nu-i amuzant, am zis! Oamenii ăştia suferă şi tu te ţii de glume!

— Nu mă ţin de glume, i-a răspuns Sharon pe un ton arogant. Vă ofer informaţii valoroase care v-ar putea salva vieţile. Dar dacă preferaţi să vă aruncaţi cu capul înainte în jungla asta, înfofoliţi în mantaua unei ignoranţe crase…

— Nu, nu preferăm deloc asta. Îi pare rău. Continuă, te rog.

Emma mi-a aruncat o privire dojenitoare, iar eu i-am răspuns la fel. Nu aveam timp de dezbateri asupra corectitudinii politice, chiar dacă Sharon părea cam nemilos.

— Vorbiţi mai încet, pentru numele lui Hades, ne-a spus Sharon iritat. Deci, cum spuneam… Printre punctele de atracţie turistică se numără închisoarea pentru Copii Găsiţi Sfânt'Aşteaptă, o instituţie vizionară care întemniţează orfani înainte ca aceştia să apuce să comită infracţiuni, scutind astfel societatea de o grămadă de cheltuieli şi bătăi de cap; Azilul Sfântul Barnabus pentru Nebuni, Şarlatani şi Infractori Neastâmpăraţi, care funcţionează pe bază de voluntariat, cu pacienţi externi, şi care e mai mereu gol; şi mai este Strada Fumegândă care arde de optzeci şi şapte de ani din cauza unui incendiu subteran pe care nimeni nu s-a obosit să-l stingă.

— Ah, a spus el făcând un semn către spaţiul înnegrit dintre casele de pe malul râului. Aici e un capăt al străzii, dar după cum vedeţi, s-a făcut scrum.

Un grup de bărbaţi lucrau în spaţiul acela gol, bătând cu ciocanul într-un cadru de lemn – reconstruiau una dintre casele dărâmate, am presupus – şi când am trecut pe lângă ei s-au oprit şi l-au salutat pe Sharon care a fluturat simbolic din mână, de parcă s-ar fi simţit oarecum jenat.

— Sunt prieteni de-ai tăi? l-am întrebat.

— Rude îndepărtate, a bâiguit luntraşul. Ridicarea spânzurătorilor e o afacere de familie…

— Ridicarea *de ce!* l-a întrebat Emma.

Dar înainte să mai răspundă, bărbaţii reveniseră la lucru, cântând tare în timp ce-şi legănau ciocanele: „Ascultă bătaia ciocanelor, ascultă cum se bate un cui! E grozav să construieşti o spânzurătoare, leacul pentru orice cucui!”

Dacă n-aş fi fost atât de îngrozit, aş fi izbucnit în râs.

•••

Am menţinut cursul drept pe Canalul Febrei. Cu fiecare bătaie de baston, canalul părea să se îngusteze, ca restrâns de nişte mâini invizibile, uneori atât de mult încât pontoanele care-l străbăteau nu-şi mai aveau rostul; practic, puteai traversa apa sărind de pe un acoperiş pe celălalt, cerul cenuşiu, o simplă fisură între ele, sufocând şi adumbrind totul în jur. În tot acest timp, Sharon turuia mai departe ca un manual însufleţit. În câteva minute, a reuşit să epuizeze subiecte ca trenduri în moda din Pogonul Dracului (perucile furate prinse la cingători păreau foarte populare), produsul intern brut (constant negativ) şi istoria aşezământului (fusese fondat de crescătorii de viermi şi larve la începutul secolului al II-lea). Tocmai se pregătea să se lanseze în punctele de atracţie arhitectonice, când Addison, care în tot acest timp se zvârcolise lângă mine, l-a întrerupt.

— Pare că ştii tot ce se poate şti despre gaura asta infectă, dar nimic din ce ne-ai spus nu ne va fi de folos.

— Dar ce-aţi vrea să ştiţi? l-a întrebat Sharon, ajuns la capătul răbdării.

— În cine putem avea încredere aici?

— În nimeni.

— Cum îi putem găsi pe deosebiţii care trăiesc în bucla asta? l-a întrebat Emma.

— Nu vreţi să-i găsiţi, crede-mă.

— Unde sunt strigoii care ne-au răpit prietenii? am întrebat şi eu.

— Astfel de informaţii dăunează afacerii, mi-a răspuns prompt Sharon.

— Atunci lasă-ne să coborâm din barca asta blestemată şi o să mergem să-i căutăm singuri! i-a zis Addison. Pierdem timp preţios şi monologul tău interminabil mă adoarme. Am închiriat un luntraş, nu o guvernantă!

— Ar trebui să te arunc în Canal pentru neobrăzarea asta, dar dacă o fac, n-o să mai pup galbenii ăia cu care-mi eşti dator!

— Galbeni, auzi! a zis Emma scuipând dezgustată. Şi cu bunăstarea concetăţenilor tăi deosebiţi cum rămâne? De *loialitate* n-ai auzit?

— Dacă mi-ar fi păsat de aşa ceva, aş fi fost mort de mult, a chicotit Sharon.

— Ar fi fost mult mai bine, a mormăit Emma şi a întors capul.

În timp ce vorbeam, în jurul nostru au început să se încolăcească şomoioage de ceaţă. Nu semănau deloc cu pâcla cenuşie de pe Cairnholm – ceaţa asta era uleioasă şi gălbui-maronie, având culoarea şi consistenţa supei de dovleac. Apariţia ei l-a neliniştit pe Sharon şi, pe măsură ce drumul din faţa noastră devenea din ce în ce mai greu de desluşit, capul lui se întorcea rapid de la dreapta la stânga, de parcă s-ar fi temut de un eventual pericol – sau ca şi cum ar fi căutat un loc în care să ne arunce din barcă.

— La dracu', *la dracu',* mormăia luntraşul. Asta nu-i de bine.

— E doar ceaţă, i-a spus Emma. Noi nu ne temem de ceaţă.

— Nici eu, i-a răspuns Sharon, dar asta nu-i ceaţă. E *întunecime.* Şi e făcută de om. În întunecime se pot întâmpla o grămadă de lucruri neplăcute, aşa că trebuie să ieşim din ea cât mai repede.

Ne-a şoptit să ne acoperim şi ne-am conformat imediat. M-am retras spre gaura din prelată. Câteva clipe mai târziu, din întunecime s-a ivit o barcă la cârma căreia se aflau un bărbat şi o femeie care stăteau pe o băncuţă. Se îndreptau în direcţia opusă faţă de noi şi chiar dacă Sharon le dăduse bună dimineaţa, cei doi doar s-au holbat la el – şi au continuat să se holbeze până când i-a înghiţit

din nou întunecimea. Bodogănind printre dinţi, Sharon a manevrat luntrea către malul stâng, spre un doc mic care din barcă abia se desluşea. Dar la auzul bocănitului de paşi pe podeaua de lemn şi a murmurului scăzut, Sharon s-a sprijinit de baston ca să schimbe repede cursul.

Am străbătut râul în zigzag de la un mal la celălalt, căutând un loc potrivit unde să acostăm, dar de fiecare dată când ne apropiam de mal Sharon vedea ceva ce nu-i plăcea şi făcea cale-ntoarsă.

— Vulturi, bâiguia el. Peste tot numai vulturi…

Eu nu vedeam niciunul, până când am trecut pe sub un pod care s-a lăsat sub greutatea unui bărbat. În timp ce alunecam pe sub el, omul s-a oprit şi s-a uitat în jos. Apoi a deschis gura şi a tras aer în piept – ca să strige după ajutor, m-am gândit –, dar în loc de strigăt, din gura bărbatului a ieşit un jet puternic de fum galben care a năvălit înspre noi ca apa dintr-un furtun.

M-am panicat şi mi-am ţinut respiraţia. Dacă era un gaz toxic? Sharon nu şi-a acoperit faţa şi nici nu şi-a pus vreo mască de gaz. Mârâia doar „La dracu', La *dracu'!"* în timp ce aburii respiraţiei bărbatului formau rotocoale în jurul nostru, amestecându-se cu întunecimea şi reducând vizibilitatea la zero. În doar câteva secunde, omul, podul pe care stătea şi malurile râului dispăruseră.

Am scos capul de sub prelată (oricum nu ne vedea nimeni) şi am spus cu voce joasă:

— Când ai zis că scârboşenia asta e făcută de om, am crezut că te referi la burlanele pe care iese fumul, n-am crezut că trebuie luat ad litteram…

— O, uaaau, s-a minunat Emma care scosese şi ea între timp capul. La ce serveşte?

— Vulturii trimit întunecimea ca să-şi ascundă activităţile, ne-a spus Sharon, şi ca să-şi orbească prada. Din fericire pentru voi, eu nu sunt o pradă uşoară.

Şi-a scos bastonul lung din apă, vrând parcă să-l înfigă în întunecimea din faţa noastră. Apoi l-a scufundat din nou în apă şi, sprijinindu-se în el, a învârtit barca cu grijă într-un cerc, cercetând apele din jur cu felinarul.

— Dar dacă fac asta, înseamnă că sunt deosebiţi, sau nu? l-a întrebat Emma. Şi dacă sunt deosebiţi, poate sunt şi prietenoşi.

— Cei cu sufletul curat nu ajung piraţi în cloaca asta, i-a răspuns Sharon şi s-a oprit din învârtitul bărcii pentru că lumina felinarului a dezvăluit o nouă ambarcaţiune care se apropia de noi. Vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă.

Nu-i distingeam foarte clar, dar nici ei nu vedeau deocamdată prea mult din barca noastră, în afara unei lumini puternice. Nu era cine ştie ce avantaj, dar măcar ne permitea să-i măsurăm din cap până în picioare până să fim nevoiţi să ne ascundem sub prelată. În barcă erau doi bărbaţi de două ori mai înalţi ca noi. Primul manevra un motor extern deosebit de silenţios, iar celălalt avea în mână o bâtă.

— Dacă sunt atât de periculoşi, am şoptit eu, de ce ce îi aşteptăm cu mâinile în sân?

— Suntem aproape în inima Pogonului, nu mai putem scăpa de ei. Şi sigur o să-i conving să ne lase în pace.

— Şi dacă n-o să-i convingi? l-a întrebat Emma.

— S-ar putea să fiţi nevoiţi să faceţi o baie în râu.

Emma a aruncat o privire spre apa neagră şi uleioasă:

— Mai bine mor, a spus ea.

— Cum doreşti. Acum, copilaşi, vă recomand să vă faceţi nevăzuţi şi nu care cumva să vă clintiţi de acolo.

Am tras iarăşi prelata peste noi. N-a durat mult până când am auzit o voce puternică:

— Salutare, luntraşule!

— Salutare şi ţie, i-a răspuns Sharon.

Am auzit sunetul vâslelor despicând apa şi am simţit o zdruncinătură când cealaltă barcă s-a ciocnit de a noastră.

— Cu ce treabă pe aici?

— O croazieră de agrement, atâta tot, a spus Sharon pe un ton voios.

— Ce zi frumoasă pentru o croazieră! i-a răspuns bărbatul râzând.

Celălalt însă nu avea chef de glume.

— Ş-acol’ sub cârp-aia? a mârâit cu un accent aproape

imposibil de descifrat.

— E treaba mea ce duc în barcă.

— Tot-ş treş pe Canalu' Febrei îi treaba *noastră.*

— Nişte sfori vechi şi bibelouri, dacă chiar tre' să ştii, i-a răspuns Sharon. Nimic interesant.

— Atunci n-o să te superi dacă aruncăm o privire, a spus primul bărbat.

— Şi cu învoiala noastră cum rămâne? Nu v-am plătit pentru luna asta?

— Nu ma' avem niş o învoială, i-a răspuns cel de-al doilea. Strigoii plătesc de cinş ori preţu' pentru niş mâncători grăsuni. Dacă ne scapă vreunu', în groapă cu noi… sau mai rău.

— Ce poate fi mai rău decât groapa? a zis primul.

— N-am de gân' s-aflu.

— Domnilor, fiţi rezonabili, a spus Sharon. Poate e timpul să renegociem. Pot şi eu să vă ofer un preţ competitiv…

Mâncătorii. Tremuram în ciuda căldurii lipicioase venită de la mâinile Emmei care se încălzeau tot mai repede, încingând aerul de sub prelată. Speram să nu fie nevoie să le folosească, dar cei doi bărbaţi nu voiau să se urnească de lângă noi şi mă temeam că pălăvrăgeala luntraşului îi va reţine şi mai mult. Dar o încăierare ar fi însemnat un dezastru. Chiar dacă i-am fi învins pe bărbaţii din barcă, vulturii, cum îi numea Sharon, erau peste tot. Mi-am imaginat o gloată care putea să ne urmărească cu bărci sau care putea să tragă în noi de pe mal, să plonjeze în barcă de pe podurile suspendate – şi simţeam că înlemnesc de frică. Chiar nu voiam să aflu ce era un „mâncător".

Dar în clipa următoare am auzit un sunet care-mi dădea speranţă – clinchetul monedelor care treceau dintr-o palmă în alta, şi vocea celui de-al doilea bărbat spunând:

— Ca să vezi! Omu-i *plin* de bani! M-aş putea muta-n Spania cu ăştia!

Şi tocmai când mă pregăteam să răsuflu uşurat, mi-am simţit stomacul chircindu-se. O senzaţie familiară mi se furişa în burtă şi mi-am dat seama că se tot accentua de

ceva timp. Începuse cu o mâncărime, apoi s-a transformat într-o durere mocnită şi devenea tot mai ascuţită – semnul care trăda prezenţa unui suflet-pustiu prin preajmă.

Dar nu orice suflet-pustiu. Era sufletul-pustiu din tunel. *Al meu.*

Cuvintele mi-au venit în minte fără niciun avertisment. *Al meu.* Sau poate că era tocmai pe dos. Poate că *eu* eram *al lui.*

Nicio înţelegere nu putea garanta pe deplin siguranţa noastră. Probabil că voia să mă ucidă la fel de mult ca oricare alt suflet-pustiu, doar că pentru moment ceva îi atenuase furia. Era acelaşi lucru misterios care îl fermecase şi-l făcuse să se întoarcă spre mine şi întorsese magnetul acului de compas din interiorul meu – şi acul ăsta îmi sugera că sufletul-pustiu era aproape şi că se apropia şi mai mult.

Şi tocmai la timp ca să-i ajute pe ăştia să ne prindă sau să ne omoare. Sau să ne omoare chiar el. Am hotărât ca dacă vom ajunge la mal teferi primul lucru pe care îl voi face va fi să mă ocup o dată pentru totdeauna de această problemă.

Dar oare unde era? Dacă într-adevăr se afla atât de aproape cum îl percepeam, înseamnă că înota spre noi prin Canal şi sunt sigur c-aş fi auzit o făptură cu şapte tentacule înotând în stilul bras. Apoi acul s-a deplasat şi a coborât puţin şi atunci am ştiut – aproape că-l vedeam – că era *sub* apă. După cum stăteau lucrurile se pare că sufletele-pustii nu aveau nevoie să iasă prea des la suprafaţă să respire. O clipă mai târziu, s-a auzit un *plop* uşor când s-a lipit de fundul bărcii noastre. Am tresărit cu toţii la auzul lui, dar numai eu ştiam despre ce e vorba. Aş fi vrut să-mi pot avertiza prietenii, dar trebuia să rămân nemişcat, despărţit de el de doar o bucată de lemn.

— Ce-a fost asta? a întrebat primul bărbat.

— Eu n-am auzit nimic, a minţit Sharon.

Dă-i drumul, am rostit fără să scot vreun sunet, în speranţa că sufletul-pustiu mă auzea oricum. *Pleacă de aici şi lasă-ne în pace.* Însă sufletul-pustiu a început să râcâie

plăcile de lemn; îl şi vedeam cum roade fundul bărcii.

— Am auzit clar, a spus al doilea. Luntraşu' ăst' vre' să ne prostească, Reg!

— Da, cred că ne coace ceva, a spus primul.

— Vă asigur că nu-i deloc aşa, le-a zis Sharon. E barca asta răblăgită. E vremea s-o pun pe butuci.

— Las-o baltă. Învoiala a căzut. Arată-ne ce-ai acolo.

— Sau poate îmi permiteţi să-mi îmbunătăţesc oferta, a spus Sharon. Putem să-l considerăm un ciubuc pentru bunăvoinţa voastră ieşită din comun.

Cei doi se consultară şoptind.

— De-i lăsăm să plece şi-i prinde al'cineva pe mâncători – în groapă cu noi.

— Sau mai rău.

Pleacă, pleacă, PLEACĂ! l-am rugat în limbaj uman pe sufletul-pustiu.

Poc, poc, POC, mi-a răspuns, bocănind în carenă.

— Dă cârpa aia la o parte! a poruncit unul dintre bărbaţi.

— Domnule, vă rog să aşteptaţi puţintel…

Dar bărbaţii păreau hotărâţi. Barca noastră se legăna de parcă cineva ar fi vrut să păşească la bord. S-au auzit ţipete, apoi paşi pe lângă capetele noastre şi încăierarea a izbucnit.

„Nu mai are rost să ne ascundem", mi-am spus în gând şi ceilalţi păreau să fie de aceeaşi părere. Am văzut degetele încinse şi roşii ale Emmei apucând marginea prelatei.

— Număr până la trei, ne-a şoptit ea. Sunteţi gata?

— Ca nişte cai de cursă, a mârâit Addison.

— Staţi! am spus eu. Mai întâi, ar trebui să ştiţi că… sub barcă… e…

Dar prelata a fost smulsă de deasupra noastră şi n-am mai apucat să-mi termin avertismentul.

•••

Mai departe totul s-a petrecut foarte repede. Addison a muşcat braţul celui care înlăturase prelata şi Emma l-a

pocnit pe acelaşi bărbat, zgâriindu-l pe faţă cu degetele încinse. Acesta a făcut un pas în spate, împleticindu-se şi ţipând, apoi s-a prăbuşit în apă. Sharon fusese trântit pe jos şi celălalt bărbat stătea lângă el cu bâta ridicată. Addison a sărit spre el şi l-a înhăţat de picior. Bărbatul s-a întors ca să-l scuture de pe piciorul lui, lăsându-l pe Sharon nesupravegheat. Luntraşul s-a ridicat şi i-a tras un pumn în stomac. Bărbatul s-a aplecat şi Sharon l-a dezarmat cu o răsucire abilă a bastonului.

Bărbatul a decis să se dea bătut cât mai putea şi a sărit înapoi în barca lui. Sharon a smuls prelata care acoperea motorul extern, a tras cordonul şi barca s-a trezit la viaţă, bolborosind chiar în clipa în care o a treia barcă s-a ivit din întunecimea care ne înconjura. În barcă erau trei bărbaţi – unul înarmat cu un pistol vechi, aţintit asupra Emmei.

I-am strigat să se lase în jos şi am sărit în faţa ei exact în clipa în care pistolul s-a descărcat şi a scos un nor alb de fum. Apoi bărbatul l-a aţintit asupra lui Sharon care a dat drumul acceleratorului şi a ridicat mâinile. Şi probabil că s-ar fi zis cu noi dacă în secunda următoare n-aş fi început să bolborosesc nişte cuvinte ciudate care au năvălit din mine, puternice şi hotărâte şi complet străine urechilor mele.

Scufundă-le barca! Foloseşte-ţi limbile să le scufunzi barca!

În fracţiunea de secundă cât le-a luat să se întoarcă şi să se holbeze la mine, sufletul-pustiu s-a desprins de carenă şi şi-a proiectat limbile către cealaltă barcă. Acestea au ţâşnit din apă şi biciuind buza pupei au întors barca cu fundul în sus. Cei trei bărbaţi au aterizat în apă.

Barca a căzut peste doi dintre ei.

Probabil că Sharon ar fi apăsat acceleratorul şi ne-ar fi scos de acolo cât ai zice peşte dacă n-ar fi înlemnit, tulburat de ceea ce se întâmplase, cu mâinile încă ridicate spre cer.

Ceea ce-mi convenea. Oricum nu se terminase.

Ăla, am spus uitându-mă la pistolarul care dădea din mâini şi din picioare în apă. Se pare că sufletul-pustiu mă

auzea şi sub apă pentru că în secundele următoare, bărbatul a început să ţipe, şi-a coborât privirea şi a fost tras în jos. A dispărut pur şi simplu, şi imediat apa s-a colorat în roşu în punctul în care stătuse mai înainte.

— N-am zis să-l *mănânci!* am spus în grai uman.

— Ce mai aştepţi! Pleacă! i-a strigat Emma lui Sharon.

— Da, da, s-a bâlbâit luntraşul.

Odată dezmeticit, şi-a coborât mâinile şi s-a proptit în accelerator. Motorul a schelălăit şi Sharon a tras de cârmă şi a făcut o piruetă strânsă cu barca, trântindu-ne pe mine, Emma şi Addison într-un morman. Barca s-a zgâlţâit şi a ţâşnit drept înainte şi în clipa următoare sprintam printre spirale întunecate, retrăgându-ne înapoi pe unde venisem.

Emma s-a uitat la mine şi eu la ea şi, deşi nu auzeam nimic din cauza uruitului motorului, am putut să citesc atât euforia, cât şi frica de pe chipul ei – era o expresie care spunea „Tu, Jacob Portman, eşti uimitor şi înfricoşător". Dar când mi-a vorbit, am auzit doar o întrebare: „Unde e?"

Chiar aşa, unde era? Speram c-o să reuşim să scăpăm de sufletul-pustiu cât timp e ocupat să-i facă bucăţele pe piraţii de pe Canal, dar judecând după măruntaiele mele, ştiam că se apropia, ţinându-se de noi cu una dintre limbile lui pe post de cablu de remorcare.

„Aproape", i-am şoptit eu.

Ochii i s-au luminat şi a dat din cap o singură dată, hotărât: *Bine.*

Am scuturat din cap. De ce nu-i era frică? De ce nu-şi dădea seama cât era de periculos? Sufletul-pustiu prinsese gustul sângelui şi tocmai lăsase în urmă o masă neterminată. Cine ştie ce mârşăvie clocotea încă în el? Dar felul în care mă privea… Zâmbetul ăla era de ajuns ca să-mi dea curaj şi să mă facă să simt că sunt în stare de orice.

Ne apropiam cu repeziciune de podul unde îl întâlniserăm pe făcătorul de întunecime. Ne aştepta ghemuit şi urmărindu-ne pe deasupra ţevii armei pe care o ţinea sprijinită de balustradă.

Ne-am ferit. Am auzit două împuşcături. Am ridicat din nou privirea şi am văzut că toată lumea era teafără.

Treceam pe sub pod. Odată ieşiţi pe cealaltă parte, avea să tragă din nou. Nu puteam risca una ca asta.

M-am întors şi am ţipat *„pod!”* în limba sufletului-pustiu şi creatura a părut să înţeleagă imediat ce voiam să spun. Cele două limbi rămase libere au ţâşnit în sus şi, cu o plescăitură umedă, s-a încolăcit în jurul bârnelor fragile care susţineau podul. Celelalte trei s-au desfăşurat formând un triunghi şi s-au încordat ca un elastic întins la maximum. Monstrul a ţâşnit din apă, priponit între barcă şi pod ca o stea de mare.

Barca a încetinit brusc, de parcă cineva ar fi tras o frână de siguranţă; toţi patru am fost aruncaţi la pământ. Podul s-a legănat cu un geamăt şi bărbatul care trăsese asupra noastră s-a împiedicat şi a scăpat arma din mână. Eram sigur că ori podul, ori sufletul-pustiu aveau să se rupă în două. Sufletul-pustiu guiţa ca un porc înjunghiat, de parcă s-ar fi frânt la mijloc, dar în clipa în care bărbatul s-a aplecat să-şi înşface arma, părea că podul avea să reziste, ceea ce însemna că dădusem avântul şi viteza cu care ne deplasasem până atunci pe nimic. Acum nu mai eram nici măcar ţinte în mişcare.

— *Dă-i drumul!* i-am urlat sufletului-pustiu, tot pe limba lui.

Dar nu m-a ascultat – făptura asta nu voia să mă părăsească cu una, cu două. Aşa că m-am năpustit şi m-am aplecat peste pupă. I-am zărit una dintre limbi încolăcită în jurul cârmei. Mi-am amintit cum atingerea Emmei a făcut cândva un suflet-pustiu să-i elibereze glezna, aşa că am tras-o într-o parte şi i-am spus să încingă cârma. Emma s-a conformat – încă puţin şi ar fi căzut din barcă la cât s-a întins ca să ajungă la cârmă –, iar sufletul-pustiu a guiţat şi i-a dat drumul.

Totul s-a petrecut de parcă am fi tras cu praştia. Sufletul-pustiu a zburat cât colo şi s-a trântit de pod cu o bubuitură fatală; construcţia dărăpănată s-a îndoit şi s-a prăbuşit în apă. În acelaşi timp, capătul bărcii a coborât şi motorul, ambalat din nou, ne-a proiectat înainte. Accelerarea bruscă ne-a răsturnat ca pe nişte popice.

Sharon a reuşit să se agaţe de cârmă şi, redresând barca, ne-a scos de pe cursul care ne-ar fi putut proiecta în peretele canalului. Am zburat de-a lungul Canalului, formând în urma noastră un V mare de apă murdară.

Ne-am ghemuit în barcă, în caz că ne-am fi trezit cu alte gloanţe asupra noastră. Pentru moment păream în afara pericolului. Vulturii rămăseseră undeva în spatele nostru şi nu vedeam cum ne-ar fi putut ajunge din urmă.

Addison m-a întrebat printre gâfâieli:

— E monstrul cu care ne-am întâlnit la metrou, nu-i aşa?

Mi-am dat seama că până atunci îmi ţinusem respiraţia, aşa că am răsuflat şi am dat din cap. Emma s-a uitat la mine de parcă s-ar fi aşteptat să-i spun mai multe, dar deocamdată îmi tremura fiecare nerv încercând să diger tot ceea ce se întâmplase. Un lucru era sigur: de data asta l-am controlat aproape cu totul. Ca şi cum de fiecare dată când îl întâlneam săpam tot mai adânc în centrul lui nervos. Cuvintele ajungeau la mine mai uşor, le simţeam mai puţin străine şi nici sufletul-pustiu nu se mai împotrivea la fel de tare. Totuşi, era ca un tigru pe care reuşisem să-l pun în lesă. Putea să se întoarcă în orice clipă să ia o îmbucătură din mine sau din oricare dintre noi. Şi totuşi, din motive necunoscute mie, n-a făcut-o.

Poate că, după încă o încercare sau două, o să reuşesc să-l controlez cu adevărat. Şi atunci… Să vezi atunci!

Dumnezeule, ce gând!

Atunci am fi de neoprit.

Am aruncat o privire în urma mea la fantoma podului în jurul căreia se învârteau rotocoale de praf şi rumeguş, acolo unde, cu doar câteva minute mai înainte, se aflase construcţia. M-am uitat la dărâmături, aşteptându-mă să văd un membru ieşind la suprafaţă, dar n-am văzut decât un vârtej de gunoaie neînsufleţite. Am încercat să-l simt, dar stomacul devenise inutil, extenuat şi gol. Apoi ceaţa de culoarea noroiului s-a îngroşat în spatele nostru şi a blocat priveliştea pe deplin.

Tocmai când aveam şi eu nevoie de un monstru, se pare că murise.

•••

Barca s-a înclinat când Sharon a slăbit pedala de acceleraţie şi s-a abătut spre dreapta, prin întunecimea care se risipea încet, spre o clădire dărăpănată cu apartamente ieftine. Construcţia se afla chiar pe buza canalului şi părea un zid imens, compact care semăna mai mult cu un labirint înfiorător şi cu un aer de fortăreaţă, cu puţine puncte de intrare. A lăsat barca să plutească încet, căutând un loc pe unde se putea intra. Până la urmă, Emma a fost cea care a zărit unul, chiar dacă eu nu vedeam mai nimic în afară de nişte jocuri de umbre.

Ar fi fost prea mult s-o numim alee. Era o potecă lungă şi îngustă ca tăişul unui cuţit, lată de-o palmă şi de cincizeci de ori mai înaltă, intrarea fiind marcată de o scară acoperită de muşchi, prinsă cu şuruburi de peretele canalului. Surprinsesem doar puţin din pasaj pentru că, într-o clipă, crăpătura s-a ascuns în beznă.

— Oare încotro duce? am întrebat.

— Într-un loc unde îngerii se tem să calce, mi-a răspuns Sharon. Nu pe aici îmi planificasem eu să debarcăm, dar nu prea avem de ales acum. Sunteţi siguri că nu vreţi să renunţaţi la Pogon? Încă nu e prea târziu.

— *Sută la sută* siguri, au răspuns Emma şi Addison în cor.

Eu unul aş fi stat să dezbat puţin problema – dar acum era prea târziu să ne mai întoarcem. *Eliberează-i sau mori încercând* era mottoul meu din ultimele zile. Venise vremea să mă arunc în luptă.

— În cazul ăsta, uscat la vedere, a spus Sharon sec.

A scos cablul de amaraj de sub scaun, l-a azvârlit peste scară şi ne-a tras la mal.

— Toată lumea jos, vă rog! Toată lumea! Aveţi grijă pe unde călcaţi. Stai aşa, lasă-mă să te ajut.

Sharon s-a căţărat pe scara alunecoasă, cu leaţuri doar din loc în loc, cu agilitatea cuiva care mai făcuse asta de nenumărate ori. Ajuns sus, s-a lăsat în genunchi pe mal şi s-a aplecat să ne ajute pe fiecare. Emma a urcat prima, apoi i l-am întins pe Addison care se fâţâia agitat, după

care – pentru că sunt prost şi mândru – am pus piciorul pe prima treaptă a scării, fără să mă sprijin de mâna lui Sharon şi mai-mai să alunec.

În clipa în care am ajuns teferi la mal, Sharon a dat să coboare înapoi în barcă. Motorul rămăsese pornit.

— Numai puţin, a spus Emma. Tu unde pleci?

— Cât mai departe de locul ăsta! i-a răspuns Sharon sărind de pe scară în barcă. Poţi, te rog, să-mi arunci frânghia de colo?

— În niciun caz! Mai întâi trebuie să ne arăţi încotro s-o apucăm. Habar n-avem unde suntem!

— Eu nu mă ocup de circuite la sol. Sunt doar ghid de croaziere.

Am schimbat priviri pline de neîncredere.

— Măcar spune-ne pe unde s-o luăm! l-am implorat.

— Sau, şi mai bine, dă-ne o hartă, i-a zis Addison.

— O hartă! a izbucnit Sharon de parcă tocmai ar fi auzit o mare trăsnaie. Pe Pogonul Dracului sunt mai multe pasaje folosite de hoţi, tuneluri criminale şi hrube ilegale decât în oricare alt loc de pe pământ. Locul ăsta nu poate fi cartografiat! Şi acum, terminaţi cu copilăriile şi daţi-mi parâma!

— Nu înainte să ne dai un indiciu folositor! a spus Emma. Numele cuiva care ne-ar putea ajuta – care n-ar încerca să ne vândă strigoilor!

Sharon a izbucnit în râs.

Emma a adoptat o poziţie sfidătoare.

— Trebuie să fie măcar *un om* în tot oraşul!

— Şi tocmai vorbeşti cu el! i-a spus Sharon, apoi s-a urcat până la jumătatea scării şi a luat parâma din mâna Emmei. Să terminăm cu prostiile. La revedere, copii! Deşi sunt sigur că n-o să ne mai vedem vreodată.

Şi spunând asta a păşit în barcă – într-o băltoacă ce-i ajungea până la glezne. L-am auzit ţipând ca o domnişoară, apoi l-am văzut aplecându-se să vadă ce s-a întâmplat. Se pare că gloanţele care nu ne-au nimerit pe noi găuriseră barca şi începuse să ia apă la bord.

— Uite, ce-aţi făcut! Mi-au ciuruit barca!

Emmei îi străluceau ochii.

— Ce-am făcut *noi?*

Sharon a inspectat în grabă barca şi a tras concluzia că daunele erau majore.

— Am eşuat! a declarat el pe un ton dramatic.

Apoi a oprit motorul, şi-a restrâns vâsla până la dimensiunile unui baston şi a urcat din nou pe scară.

— O să caut un meşter priceput care să-mi repare barca, a spus şi a rupt-o la fugă. Şi nu cumva să veniţi după mine!

Am pornit-o după el în şir indian prin pasajul îngust.

— De ce? a ţipat Emma în urma lui.

— Pentru că sunteţi blestemaţi! Pieze rele! se agita Sharon dând din mâini de parcă se apăra de muşte. Plecaţi!

— Cum adică?

Emma a alergat câţiva paşi şi l-a agăţat pe Sharon de cotul ascuns în pelerină. Luntraşul s-a întors repede şi şi-a tras mâna din strânsoarea ei. M-am temut o clipă că o s-o lovească. M-am încordat, gata să sar la el, dar braţul i-a rămas suspendat în aer, ca un avertisment.

— Am parcurs traseul ăsta de o mie de ori şi niciodată n-am fost atacat de piraţii Canalului. Şi nici n-am fost obligat să-mi abandonez ascunzişul sau să folosesc motorul pe benzină. Şi niciodată, dar *niciodată,* n-am rămas cu barca în drum. Nu meritaţi efortul, pur şi simplu. Aşa că nu vreau să mai am de-a face cu voi.

În timp ce vorbea, am aruncat o privire peste umărul lui, spre capătul pasajului. Ochii nu mi se obişnuiseră pe deplin cu întunericul, dar ceea ce vedeam era înfiorător: pasajul întortocheat ca un labirint era plin de cadre de uşi fără uşi, ca o gură ştirbă, animat de sunete sinistre – murmur de voci, hârşâit, tropote. Din când în când, mă simţeam urmărit de ochi flămânzi şi auzeam parcă hârşâitul cuţitelor scoase din teci.

Nu ne putea abandona aici. Nu aveam încotro, trebuia să ne milogim de el.

— Te plătim dublu faţă de ce-am promis, am spus.

— Şi-ţi reparăm barca, a sărit şi Addison.

— Lăsaţi-mă cu mărunţişul vostru! a spus Sharon. Nu vedeţi că sunt ruinat! Cum să mă întorc la Pogonul Dracului? Credeţi că vulturii o să mă lase să trec după ce clienţii mei i-au omorât pe doi dintre ai lor?

— Dar ce-ai fi vrut să facem? l-a întrebat Emma. Trebuia să ripostăm!

— Nu fi naivă. N-ar fi dus niciodată povestea prea departe dacă n-ar fi fost… chestia aia…

Sharon m-a privit şi a început să vorbească în şoaptă:

— Poate c-ar fi trebuit să-mi spui de la început că eşti mână în mână cu *creaturile nopţii!*

— Hmmm. N-aş zice că sunt *aliat* cu ele…

— Nu există prea multe făpturi pe lumea asta de care să mă tem, dar am o regulă: să mă ţin departe de monştrii care îţi sug sufletul – şi se pare că tu ai unul care te urmăreşte ca un copoi! Mă aştept să apară în orice clipă…

— Puţin probabil, a spus Addison. Ai uitat că i-a căzut un pod în cap acum câteva minute?

— Un podeţ, i-a răspuns Sharon. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să caut un meşter.

Şi spunând asta, a şters-o numaidecât.

Înainte ca noi să pornim pe urma lui, s-a făcut nevăzut după un colţ şi până să ajungem acolo, s-a evaporat – probabil într-unul dintre tunelurile despre care ne povestise. Mergeam în cerc, confuzi şi speriaţi.

— Nu-mi vine să cred că ne-a abandonat, pur şi simplu! am spus eu.

— Nici eu, a zis Addison indiferent. De fapt, nici nu cred asta – cred că negociază.

Câinele şi-a dres glasul, s-a aşezat pe labele din spate şi s-a adresat acoperişurilor din jurul nostru cu o voce tunătoare.

— Domnul meu! Vrem să le salvăm pe ymbrynele noastre şi pe prietenii noştri, şi credeţi-mă c-o să reuşim. Şi când o să audă că ne-aţi ajutat, o să fie *foarte* recunoscători!

A făcut o pauză de efect şi a continuat.

— Lasă compasiunea! Uită de loialitate! Dacă eşti cel

puţin la fel de inteligent şi ambiţios cum te-am văzut, o să recunoşti o ocazie bună care să te avanseze în rang. Îţi suntem deja datori, dar să aduni mărunţiş de la copii şi animale e ceva extrem de modest în comparaţie cu conştiinţa că-ţi sunt datoare o mulţime de ymbryne. Poate vrei să ai o buclă doar pentru tine, propriul tău teren de joacă, fără alţi deosebiţi care să facă mizerie pe acolo! În orice epocă sau loc: o insulă exotică într-o epocă paşnică, o groapă oribilă pe vremea ciumei – tu alegi.

— Chiar crezi că i-ar putea oferi toate astea? i-am şoptit Emmei.

Emma a ridicat din umeri.

— Imaginează-ţi câte posibilităţi! a continuat Addison să turuie.

Vocea lui răsuna cu ecou. Am aşteptat cu sufletul la gură.

Undeva se certau doi oameni.

Apoi cineva a tuşit.

Paşi grei se auzeau târându-se pe trepte.

— Eh, măcar a fost un discurs frumos, a suspinat Emma.

— Dă-l naibii, am spus uitându-mă spre bifurcaţiile pasajului care o lua la stânga, apoi la dreapta de unde continua neabătut înainte.

— Şi acum, încotro?

Am ales un pasaj la nimereală – drept înainte – şi am pornit la drum. N-am făcut mai mult de zece paşi când am auzit o voce:

— Eu n-aş lua-o pe-acolo. E Aleea Canibalilor şi nu-i doar un nume fistichiu.

Sharon s-a ivit în spatele nostru cu mâinile în şolduri, ca un antrenor de fitness.

— Se pare că mi s-a înmuiat inima la bătrâneţe, a spus el. Sau mintea…

— Asta înseamnă c-o să ne ajuţi? l-a întrebat Emma.

S-a pornit o ploaie liniştită. Sharon a ridicat botul şi a lăsat câţiva stropi să-i ude faţa.

— Cunosc un avocat. Mai întâi vreau să semnaţi un contract în care să fie toată suma pe care mi-o datoraţi.

— Bine, bine, a spus Emma. Dar ne ajuţi?

— După care trebuie să-mi duc barca la reparat.

— Şi *după aia?*

— După aia vă ajut, da. Deşi nu vă pot promite rezultate spectaculoase şi vreau să stabilim de la început că sunteţi cu toţii nişte nătărăi.

Nu prea ne venea să-i mulţumim când ne gândeam cât ne-a chinuit.

— Şi acum rămâneţi grupaţi şi urmaţi toate instrucţiunile mele fără cârtire. Aţi omorât doi vulturi azi şi fiţi siguri că sunteţi căutaţi.

N-am comentat nimic.

— Dacă pun mâna pe voi, nu mă cunoaşteţi. Nu m-aţi văzut vreodată.

Am dat din cap ca nişte căţeluşi de jucărie.

— Şi orice aţi face, pentru nimic în lume nu vă atingeţi de ambrozie. Altfel, vă jur pe ochii din cap că nu mai părăsiţi locul ăsta.

— Nici nu ştiu ce-i aia, am spus şi judecând după feţele lor, nici Emma sau Addison nu păreau mai lămuriţi.

— O să aflaţi voi, a spus Sharon pe un ton care prevestea tot ce-i mai rău şi fluturând din pelerină, a pornit drept înainte prin labirint.

◆◆◆ CAPITOLUL TREI ◆◆◆

Chiar înainte să fie dusă la tăiat într-o măcelărie modernă, vaca e împinsă printr-un labirint şerpuitor. Curbele strânse şi unghiurile moarte nu-i permit animalului să vadă nimic altceva decât peticul din faţa lui, aşa că nu-şi dă seama decât prea târziu, când labirintul se îngustează brusc şi vacii i se pune un colier metalic, încotro duce acel drum. Dar urmărindu-l pe Sharon care ne conducea în inima Pogonului, ştiam exact ce urma, chiar dacă nu şi când sau cum. Cu fiecare pas şi fiecare cotitură, ne împotmoleam tot mai mult într-un nod pe care nu ştiam dacă aveam să-l mai desfacem vreodată.

Aerul fetid din jurul nostru rămânea acelaşi oriunde mergeam, singura aerisire fiind crăpătura cu margini neregulate prin care se întrezărea cerul de deasupra noastră. Culoarul format între zidurile umflate şi dărăpănate era atât de îngust, încât pe alocuri a trebuit să înaintăm într-o rână, punctele strâmte fiind colorate într-un negru uleios de hainele celor care trecuseră pe acolo mai înainte. Nu era nici urmă de natură, nimic verde, nimic viu care să îndulcească peisajul oribil şi să ne facă să uităm de fantomele cu ochii însângeraţi care ne spionau din dosul uşilor sau de sub gratiile care dădeau spre stradă, şi care sigur ar fi sărit pe noi dacă n-am fi fost însoţiţi de ghidul nostru uriaş, îmbrăcat în negru. O urmăream pe Moartea în persoană prin ocnele iadului.

A urmat o cotitură, apoi încă una. Fiecare pasaj nou semăna cu cele pe care le părăsiserăm. Nici urmă de indicatoare sau marcaje. Fie Sharon avea o memorie ieşită din comun, fie bănăbăia complet la nimereală, încercând să scape de piraţii Canalului care ar fi putut fi pe urmele noastre.

— Tu ştii unde mergem? l-a întrebat Emma.

— Bineînţeles că ştiu! s-a răţoit Sharon, apoi a dispărut după un colţ fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

În clipa următoare s-a oprit, a făcut cale-ntoarsă şi a

coborât printr-o poartă aflată la demisol. Înăuntru se afla o pivniţă umedă şi rece, înaltă de doar un metru jumate, iluminată de un bec palid şi slab cu lumină cenuşie. Am traversat cocoşaţi un coridor subteran, călcând pe oase de animal aruncate la întâmplare, ştergând tavanul cu vârful capului, trecând pe lângă obiecte pe care încercam să le ignor – o siluetă prăbuşită, nişte oameni care tremurau pe nişte saltele mizerabile umplute cu paie; un băiat zdrenţăros cerşea întins pe jos, cu o găletuşă atârnându-i de un braţ. În capătul îndepărtat, pasajul se lărgea într-un fel de încăpere. Şi sub razele de lumină care se strecurau prin câteva ferestre năclăite, am dat cu ochii de nişte spălătorese nefericite care frecau cu peria hainele murdare în apa împuţită a Canalului.

Slavă Domnului, după câteva trepte am ieşit într-o curte împrejmuită de ziduri de unde se vedeau pereţii mai multor clădiri. Într-o altă realitate ar fi putut avea un petic de iarbă sau un foişor drăgălaş, dar ne aflam în Pogonul Dracului, o groapă de gunoi şi o cocină. Şiroaiele de zoaie pline de viermi aruncate de la etaj formaseră o crustă pe pereţi şi în mijloc, înfiptă parcă în mocirla din jur, se afla o cuşcă de lemn în care un băiat jigărit păzea un porc şi mai jigărit – unul singur. Lângă un perete din chirpici, o femeie fuma şi citea ziarul, în timp ce, în spatele ei, o fată o despăduchea. Femeia şi fata nu ne-au văzut când am trecut pe lângă ele, dar băiatul a îndreptat o furcă spre noi. Văzând că nu năzuim la porcul lui, s-a lăsat pe vine, epuizat.

THE HERALD

Emma s-a oprit în mijlocul curţii privind sforile încărcate de rufe puse la uscat, întinse printre jgheaburi. Ne-a spus încă o dată că hainele noastre pătate de sânge ne fac să arătăm de parcă am fi participat la un măcel şi a propus să ne schimbăm. Sharon i-a spus că prin acele locuri ucigaşii nu băteau deloc la ochi şi a zorit mai departe, dar Emma a rămas în urmă insistând cum strigoiul de la metrou ne văzuse deja în hainele murdare de sânge şi îşi anunţase colegii prin staţie. Ne puteau identifica oricând în mulţime. În realitate, cred că nu se simţea deloc bine în bluza scrobită din cauza sângelui uscat care aparţinea unui străin. Nici eu, de altfel; şi dacă-i găseam pe prietenii noştri, nu voiam să ne vadă în halul ăsta.

Sharon s-a lăsat păgubaş, mârâind. Până atunci ne condusese către un gard din fundul curţii, dar a făcut stânga-împrejur şi ne-a dirijat într-o clădire. Am urcat două, trei, patru etaje, până când a început şi Addison să gâfâie, după care l-am urmat pe Sharon prin uşa deschisă a unei cămăruţe sordide. Ploaia se infiltrase printr-o crăpătură din tavan şi podeaua se încovoiase, arătând ca suprafaţa unui lac suflat de vânt. Pereţii erau străbătuţi de vene negre de mucegai. La o fereastră afumată, două femei şi o copilă asudau peste nişte maşini de cusut cu pedală.

— Ne trebuie nişte haine, li s-a adresat Sharon femeilor cu o voce tunătoare zdruncinând din temelii pereţii subţiri.

Feţele palide s-au întors spre noi. Una dintre femei a ridicat un ac de cusut pe care-l ţinea ca pe o armă.

— Vă rog, ne-a îndemnat.

Sharon a întins mâna şi şi-a tras puţin gluga pelerinei, astfel încât să-l vadă doar croitoresele, nu şi noi. Femeile au icnit, apoi au scâncit şi au leşinat peste masă.

— Chiar a fost necesar? l-am întrebat.

— Nu neapărat, mi-a răspuns Sharon aranjându-şi gluga. Dar a fost eficient.

Croitoresele coseau cămăşi şi rochii simple din petice. Cârpele cu care lucrau erau aruncate pe jos claie peste grămadă şi produsul finit – care avea mai multe petice şi

cusături decât monstrul lui Frankenstein – era atârnat pe o sfoară întinsă sub pervazul ferestrei.

În timp ce Emma trăgea înăuntru noile noastre haine, eu îmi plimbam privirea prin cameră. Era fără îndoială mai mult decât un loc de muncă: încăperea servea şi ca locuinţă. Am văzut un pat cârpăcit din lemne adunate de ici-colo. Am tras cu ochiul într-un hârb de cratiţă pusă pe vatră şi am văzut cum arată o supă a săracilor: piele de peşte şi frunze de varză veştede. Încercarea lor de decorare, constând într-un buchet de flori uscate, o potcoavă agăţată cu un cui de prichiciul sobei şi portretul înrămat al reginei Victoria făcea ca totul să pară mai trist decât dacă nu s-ar fi obosit.

Disperarea era aproape tangibilă aici, otrăvind totul, până şi aerul. Nu mai întâlnisem niciun loc de o asemenea sărăcie lucie. Oare chiar existau deosebiţi care trăiau în condiţiile astea precare? L-am întrebat şi pe Sharon care trăgea înăuntru un morman de cămăşi. A părut aproape jignit de ideea mea.

— Deosebiţii nu s-ar înjosi niciodată. Ăştia-s nişte mahalagii obişnuiţi, captivi în ziua asta care se repetă la nesfârşit şi care formează bucla în care ne aflăm. Obişnuiţii ocupă periferia putrezită a Pogonului – dar inima ei ne aparţine.

Erau oameni obişnuiţi, deci. Şi nu numai atât. Erau obişnuiţi captivi într-o buclă, precum cei de pe Cairnholm pe care copiii mai nemiloşi îi chinuiau atunci când se jucau de-a Invadarea Satului. Ca o parte din peisajul de pe fundal, la fel ca marea sau stâncile, mi-am spus eu. Dar cumva, când m-am uitat la feţele zbârcite şi îngropate în cârpe ale femeilor, gândul că furam haine de la ele m-a făcut să mă simt la fel de îngrozitor.

— Sunt sigură c-o să-i recunoaştem pe deosebiţi atunci când o să-i vedem, a spus Emma răsfirând un morman de bluze murdare.

— Negreşit, a fost de părere şi Addison. Subtilitatea n-a fost niciodată punctul nostru forte.

Mi-am scos cămaşa însângerată şi m-am schimbat în cea

mai puţin murdară alternativă pe care am găsit-o, genul de cămaşă pe care îl vezi în închisori: fără guler, cu dungi, cu o mânecă mai scurtă şi una mai lungă, făcută din petice al cărei material era mai aspru decât şmirghelul. Dar îmi venea şi, împreună cu haina neagră, simplă pe care am găsit-o pe spătarul unui scaun, aduceam cu un localnic.

Ne-am întors cu spatele cât timp Emma s-a schimbat într-o rochie care arăta ca un sac şi care îi înfăşura picioarele până la glezne.

— Nu pot să alerg în chestia asta, s-a plâns ea.

Aşa că a luat foarfeca de pe masa croitoreselor şi a început să modifice rochia cu iscusinţa unui măcelar, sfâşiind-o şi torturând-o, ajungându-i în cele din urmă până la genunchi.

— Aşa.

Şi-a admirat opera în oglindă.

— Cam jerpelită, dar…

— Horace poate să-ţi facă una mai frumoasă, am spus fără să stau pe gânduri.

Cumva uitasem că prietenii noştri nu ne aşteptau în camera alăturată.

— Mă rog… asta dacă-i vom mai vedea vreodată…

— Nu spune asta, mi-a zis Emma.

Pentru o clipă a părut atât de tristă, atât de cufundată în tristeţe. Dar apoi s-a întors, a lăsat foarfeca din mână şi s-a dus ţintă spre uşă. Când s-a întors din nou spre noi, faţa căpătase o expresie dură.

— Haideţi. Am pierdut suficient timp pe aici.

Avea puterea asta incredibilă de a transforma tristeţea în furie şi furia în acţiune, ceea ce însemna că nimic nu putea s-o descurajeze cu adevărat. Şi atunci eu împreună cu Addison – şi Sharon, care bănuiesc că între timp îşi dăduse seama cu cine avea de-a face – am ieşit pe uşă şi am urmat-o pe scări în jos.

•••

Întreg Pogonul Dracului – sau, cel puţin, inima lui deosebită – avea doar zece sau douăzeci de metri pătraţi.

După ce-am coborât din adăpostul de săraci, am smuls o scândură din gard şi ne-am înghesuit într-un pasaj sufocant. Ducea spre un nou pasaj care nu era la fel de sufocant şi care, la rândul lui, se continua într-unul şi mai lat, încât puteam merge lângă Emma. Pasajele deveneau din ce în ce mai largi, ca nişte artere relaxate după un infarct, până când am ajuns la ceva ce chiar putea fi numit stradă, pavată cu piatră cubică roşie şi mărginită pe ambele părţi de trotuare.

— Înapoi, a bolborosit Emma.

Ne-am pitit după un colţ şi am tras cu ochiul ca nişte trupe de comando, iţindu-ne capetele unul peste altul ca într-o piramidă.

— Ce crezi că faci? a întrebat-o Sharon care rămăsese în stradă şi părea mai preocupat să nu-l facem de ruşine decât să nu fie ucis.

— Caut locuri de ambuscadă şi rute de evacuare, a spus Emma.

— Despre ce ambuscadă vorbeşti? Piraţii operează doar în ţinutul fără stăpân. N-o să ne urmărească pe aici – pe Aleea Abominabilă.

Şi de data asta chiar zărisem o plăcuţă cu numele străzii – era prima pe care o vedeam în Pogonul Dracului. *Aleea Abominabilă,* scria cu litere elegante, de mână. *Descurajăm pirateria.*

— Descurajăm? am zis eu. Şi la omor ce faceţi? Vă încruntaţi?

— Cazurile de omucidere sunt „tolerate cu reţineri”, cred.

— Este ceva considerat ilegal aici? a întrebat Addison.

— Penalizările pentru întârzierile la bibliotecă sunt usturătoare. Zece bice pe zi, şi asta doar pentru cărţile necartonate.

— Există o bibliotecă?

— Două chiar. Deşi una nu împrumută cărţile pentru că sunt legate în piele de om şi sunt foarte valoroase.

Am ieşit de după colţ şi m-am uitat uimit în jur. În locul ăsta fără stăpân îmi închipuiam că moartea ne pândeşte la

fiecare colţ, dar Aleea Abominabilă părea o adevărată oază de ordine civilă. Magazine elegante şi îngrijite stăteau înşiruite de-a lungul străzii, cu firme şi vitrine la parter şi apartamente de locuinţe la etajele superioare. Nu mi-a sărit în ochi niciun acoperiş căzut sau geam spart. Pe stradă se vedeau oameni care se plimbau alene singuri sau însoţiţi, oprindu-se din când în când ca să intre într-o prăvălie sau ca să admire vitrinele. Nu erau îmbrăcaţi în zdrenţe. Aveau feţele curate. Poate că nu era totul nou şi strălucitor, dar urmele trecerii timpului şi vopseaua scorojită din loc în loc îi confereau un farmec aparte. Dacă ar fi văzut Aleea Abominabilă într-una dintre revistele turistice îngrămădite pe măsuţa de cafea de acasă, pe care le frunzăreşte fără să le citească, mama l-ar fi pisat pe tata şi n-ar mai fi contenit cu laudele despre cât este de drăguţ locul, şi cum n-a fost niciodată într-o vacanţă adevărată în Europa – „Of, hai, Frank, hai să mergem!”

Emma părea foarte dezamăgită.

— Mă aşteptam la ceva mai sinistru.

— Şi eu, am spus. Unde sunt toate speluncile pline de ucigaşi şi arenele pentru sporturi sângeroase?

— Nu ştiu ce ocupaţii credeţi că au oamenii de aici, ne-a spus Sharon, dar n-am auzit niciodată de o speluncă plină de ucigaşi. Cât despre arene pentru sporturi sângeroase, ştiu doar una – la Derek, pe Strada Noroioasă. Băiat bun, Derek. Mi-e dator cu cinci bănuţi.

— Şi strigoii? l-a întrebat Emma. Şi prietenii noştri răpiţi?

— Mai încet! ne-a repezit Sharon. Imediat ce-mi rezolv treburile o să găsim pe cineva care să vă ajute, ne-a spus. Până atunci, nu mai vorbiţi cu nimeni despre asta, ne-a spus printre dinţi.

Emma s-a proptit în faţa lui Sharon.

— Atunci nu mă face să repet *asta.* Oricât am aprecia ajutorul şi cunoştinţele tale, vieţile prietenilor noştri sunt pe cale să expire. N-am chef să stau şi să filosofez despre ce-ar trebui să fac cât să nu-mi rup vreo unghie.

Sharon s-a uitat la ea un moment, fără să spună nimic.

— Toţi avem o dată de expirare. În locul vostru, nu m-aş grăbi să aflu care e, i-a răspuns în cele din urmă.

•••

Am pornit cu Sharon în căutarea avocatului său. Dar n-a trecut mult până să se enerveze.

— Aş fi putut să jur că avea biroul pe strada asta, a spus el făcând stânga-mprejur. Deşi nu l-am mai văzut de ani buni. Poate că s-a mutat.

Până la urmă s-a hotărât să plece singur în căutarea biroului iar nouă ne-a zis să nu ne mişcăm din loc.

— Mă întorc în câteva minute. Nu vorbiţi cu nimeni.

Şi a plecat, lăsându-ne singuri. Ne-am adunat laolaltă pe trotuar cu un aer stingher, neştiind ce să facem. Trecătorii se holbau la noi.

— Chiar ne-a jucat pe degete, nu-i aşa? a zis Emma. Ne-a vorbit despre locul ăsta de parcă ar fi fost cel mai mare cuib de infractori şi criminali, dar mie nu mi se pare cu nimic diferit de celelalte bucle pe care le-am văzut. De fapt, oamenii de aici par mai normali decât mulţi dintre deosebiţii pe care i-am cunoscut. De parcă ar fi eliminat orice trăsătură distinctivă. E de-a dreptul plictisitor.

— Cred că glumeşti, a spus Addison. N-am văzut niciodată un loc mai infect şi mai dezgustător.

Amândoi ne-am uitat la el surprinşi.

— Cum aşa? l-a întrebat Emma. Eu văd doar nişte prăvălii.

— Da, dar uite ce vând.

Nu ne uitasem până atunci. Chiar în spatele nostru se afla o vitrină în care se vedea un bărbat elegant, cu ochi jelitori şi o barbă stufoasă. Sesizând interesul nostru, a dat uşor din cap, a scos din buzunar un cronometru şi a apăsat un buton aflat pe-o parte a dispozitivului. De cum l-a apăsat, a înlemnit şi părea că începe să se dizolve. Câteva secunde mai târziu, s-a mişcat fără să se mişte – a dispărut şi apoi a reapărut aproape în acelaşi timp în celălalt colţ al vitrinei.

— Uaaau! m-am minunat. Ăsta da, truc!

Bărbatul a executat figura încă o dată, teleportându-se în celălalt colţ. În timp ce eu îl urmăream, complet hipnotizat, Emma şi Addison au mers mai departe la

următorul magazin. M-am alăturat lor şi am dat peste o vitrină asemănătoare, doar că era animată de o femeie îmbrăcată în negru, cu un şirag lung de mărgele în mână.

Când şi-a dat seama că o privim, a închis ochii şi şi-a întins braţele înainte, ca o somnambulă. A început să prefire mărgelele între degete, boabă cu boabă. Eram atât de concentrat pe mişcările ei încât mi-a luat ceva să-mi dau seama că faţa i se modifica uşor, cu fiecare mărgea pe care o rotea între degete. Paloarea obrajilor ei se accentua cu o nuanţă la fiecare bob ce-i aluneca printre degete. Buzele i-au devenit mai subţiri. Părul i s-a colorat uşor în roşcat. După o duzină de mărgele faţa i s-a schimbat în întregime: bunicuţa cu obraji rotunzi şi păr castaniu s-a transformat într-o roşcată tânără, cu nasul cârn. Mi s-a părut fascinant şi supărător în acelaşi timp.

La finalul spectacolului, m-am întors spre Addison.

— Nu înţeleg. Ce vând oamenii ăştia?

Înainte să răspundă, un puşti de vreo zece ani s-a apropiat de noi şi mi-a îndesat în mână două cărţi de vizită.

— Două la preţ de una, doar azi! ţipa el. Nu refuzăm nicio ofertă rezonabilă!

Am întors cărţile de vizită. Pe una dintre ele se vedea fotografia bărbatului cu cronometrul şi pe verso scria „J. Edwin Bragg, bilocaţionist”. Cealaltă o reprezenta pe femeia în transă cu mărgelele şi era inscripţionată cu „G. Fünke, femeia cu o mie de feţe”.

— Pleacă de aici că nu cumpărăm nimic, i-a strigat Emma şi băiatul i-a aruncat o privire urâtă, apoi s-a făcut nevăzut.

— Acum te-ai prins ce vând? m-a întrebat Addison.

Am cercetat strada cât am văzut cu ochii. În aproape fiecare vitrină de pe Aleea Abominabilă se vedeau oameni care păreau să aibă acelaşi rol ca şi bărbatul cu cronometrul şi femeia cu mărgelele – deosebiţi expuşi în vitrine a căror sarcină era să ne amuze din clipa în care ne uitam la ei.

— Se vând… pe ei înşişi sau…? am îndrăznit să presupun.

— Ţi-a picat fisa, a spus Addison.

— Şi asta nu-i bine, am spus din nou cu aceeaşi ezitare.

— Nu, mi-a răspuns Addison pe ton sever. E considerată o infracţiune în tot universul deosebit şi pe bună dreptate.

— Oricare ar fi talentul nostru, e un dar sfânt, a spus Emma. Dacă îl vinzi, îi anulezi întreaga valoare.

Părea că doar repetă mecanic o platitudine inoculată încă din copilărie.

— Aha, am spus eu. OK.

— Nu eşti convins, a spus Addison.

— Nu-mi dau seama ce rău ar putea să facă. Dacă am nevoie de serviciile unui deosebit invizibil şi respectivul are nevoie de bani, de ce să nu facem o afacere?

— Dar tu ai nişte valori morale puternice, iar asta te separă de restul de nouăzeci şi nouă la sută, a zis Emma. Ce se întâmplă însă dacă o persoană cu intenţii rele – o persoană cu valori morale mai puţin puternice, să zicem – ar vrea să cumpere serviciile unui deosebit invizibil?

— Deosebitul invizibil ar trebui să-l refuze.

— Dar lucrurile nu sunt întotdeauna în alb şi negru, a continuat Emma. Vânzându-te, îţi toceşti compasul moral. În scurt timp, fără să-ţi dai seama, te poţi trezi pe partea greşită a baricadei, în zona gri, şi începi să faci lucruri pe care nu le-ai fi făcut niciodată dacă n-ai fi fost plătit pentru asta. Şi dacă cineva e suficient de disperat, se poate vinde oricui, indiferent de intenţiile cumpărătorului.

— Unui strigoi, de pildă, a adăugat Addison.

— OK, bine, asta ar fi nasol. Dar chiar crezi că un deosebit s-ar coborî la nivelul ăsta?

— Nu fi naiv! a zis Addison. Uită-te la oraşul ăsta! Probabil că-i singura buclă din Europa care n-a fost făcută una cu pământul de către strigoi! Oare de ce? Pentru că le convine, desigur, să aibă o întreagă populaţie de renegaţi şi turnători care aşteaptă să-ţi îndeplinească poruncile.

— Poate ar fi bine să vorbeşti puţin mai încet, i-am spus.

— Ai putea avea dreptate, a zis Emma. Probabil că s-au infiltrat în buclele noastre cu ajutorul spionilor deosebiţi. Altfel cum ar fi putut afla atâtea despre noi? Intrările în bucle, punctele întărite, punctele slabe… n-aveau cum decât cu ajutorul turnătorilor.

A aruncat o privire veninoasă în jur, cu expresia cuiva care tocmai băuse lapte stricat.

— Nu refuzăm nicio ofertă rezonabilă – într-adevăr! a mârâit Addison. Trădători, unul şi unul. Merită să fie spânzuraţi!

— Care-i problema, scumpi? Ai o zi proastă?

Ne-am întors şi am dat cu ochii de o femeie care stătea în spatele nostru. (Oare de când era acolo? Cât auzise?) Era îmbrăcată elegant, în haine de birou, în stilul anilor ’50 – fustă până la genunchi şi pantofi joşi, negri – şi pufăia leneş dintr-o ţigară. Avea părul prins în coc şi când vorbea avea un accent la fel de plat şi de american precum câmpiile din Midwest.

— Mă cheamă Lorraine, a spus ea, iar voi sunteţi noi în oraş.

— Aşteptăm pe cineva, i-a răspuns Emma. Suntem… în vacantă.

— Nu mai spune! Şi eu sunt în vacanţă. De vreo cincizeci de ani, a râs Lorraine dezvelindu-şi dinţii pătaţi de ruj.

— Să-mi ziceţi dacă vă pot ajuta cu ceva. Lorraine are cea mai bună selecţie de pe Aleea Abominabilă, ascultaţi-mă pe mine.

— Nu, mulţumim, i-am răspuns.

— Nu te teme, scumpule. Nu muşcă.

— Nu ne interesează.

Lorraine a ridicat din umeri.

— Eram prietenoasă, atâta tot. Păreaţi puţin pierduţi în spaţiu, a spus dând să plece, dar ceva din spusele ei trezise interesul Emmei.

— Selecţie de ce?

Lorraine s-a întors cu un zâmbet onctuos pe faţă.

— Tineri, bătrâni. Tot felul de talente. Câţiva dintre clienţii mei vor doar spectacol, dar alţii au nevoi mai deosebite. Noi vrem să ne asigurăm că toată lumea e mulţumită.

— Băiatul a zis că nu suntem interesaţi, a intervenit brusc Addison, gata s-o ia la rost pe femeie, când Emma a păşit în faţa lui şi a spus:

— Ba eu aş vrea să văd.

— Ce? m-am mirat eu.

— Vreau să văd, a spus Emma pe un ton mai ameninţător. Arată-mi!

— Accept doar dacă sunteţi clienţi serioşi, a spus Lorraine.

— O, sunt foarte serioasă.

Nu ştiam ce pune Emma la cale, dar aveam suficientă încredere în ea încât să-i fac pe plac.

— Şi ei? a întrebat Lorraine aruncând o privire suspicioasă spre Addison şi spre mine. Mereu sunt atât de nepoliticoşi?

— Da. Dar sunt de treabă.

Lorraine ne-a privit printre gene de parcă s-ar fi întrebat cum să ne expedieze din casa ei în caz de nevoie.

— Tu ce ştii să faci? m-a întrebat. Poţi să faci ceva?

Emma şi-a dres vocea şi s-a holbat la mine. Mi-am dat seama imediat ce mesaj încerca să-mi trimită: Inventează ceva!

— Mai demult, puteam să fac creioane şi alte obiecte să leviteze, am spus. Dar mai nou nu reuşesc nici măcar să le fac să stea drept. Cred că… sunt defect sau ceva de genul ăsta.

— I se poate întâmpla oricui, mi-a zis Lorraine, apoi

privirea i s-a mutat la Addison. Şi tu?

Addison a dat ochii peste cap.

— Sunt un câine vorbitor…?

— Şi în afară de vorbit nu mai faci nimic?

— Uneori aşa pare, am spus eu, neputând să mă abţin.

— Nu ştiu cine m-a insultat mai tare, a zis Addison.

Lorraine a mai pufăit o dată din ţigară, apoi a aruncat-o.

— Bine, drăguţilor. Haideţi cu mine.

Am pornit la drum. Dar am rămas puţin în urmă şi am dezbătut în şoaptă:

— Şi cu Sharon cum rămâne? am întrebat. Ne-a zis să-l aşteptăm aici.

— N-o să ne ia mult timp, a spus Emma. Şi am impresia că femeia asta ştie mai multe despre ascunzişul strigoilor decât Sharon.

— Şi crezi c-o să ne dezvăluie informaţia asta de bunăvoie? a întrebat-o Addison.

— Vom vedea, a spus Emma şi s-a întors gata s-o urmeze pe Lorraine.

•••

Prăvălia lui Lorraine nu avea vitrină şi nici firmă; doar o uşă simplă cu un clopoţel de argint agăţat de un lanţ. Lorraine a sunat din clopoţel. Am aşteptat cât timp cineva a tras câteva zăvoare pe dinăuntru şi uşa s-a crăpat. Ascuns în întuneric, un ochi a clipit către noi.

— Prospături? a întrebat o voce de bărbat.

— Clienţi, a răspuns Lorraine. Lasă-ne să intrăm.

Ochiul a dispărut şi uşa s-a deschis larg. Am pătruns într-un hol dichisit unde portarul aştepta să ne ia la puricat. Purta un palton imens cu gulerul ridicat şi o fedora cu borul lat, tras atât de mult în jos încât tot ce vedeam din faţa lui erau doi ochi mici şi vârful nasului. Ne bloca drumul şi se holba la noi de sus.

— Ei bine? l-a întrebat Lorraine.

Bărbatul părea să fi ajuns la concluzia că nu prezentam un pericol.

— OK, a spus el trăgându-se într-o parte.

A închis şi a încuiat uşa în urma noastră, apoi a mers în spatele nostru în timp ce Lorraine ne conducea pe un culoar lung.

Am ajuns într-un salon slab iluminat în care pâlpâiau câteva lămpi cu petrol. Era o încăpere kitschoasă cu pretenţii de grandoare: pereţii erau decoraţi cu o ornamentaţie aurie şi draperii de catifea, iar pe tavanul arcuit erau pictaţi zeii Greciei Antice, bronzaţi şi înveşmântaţi în tunici; intrarea spre hol era mărginită de coloane de marmură.

Lorraine a dat din cap spre portar.

— Mulţumesc, Carlos.

Carlos s-a retras discret spre fundul camerei. Lorraine s-a îndreptat către un perete acoperit cu o draperie. Când a tras de un cordon, pânza a alunecat într-o parte scoţând la iveală un panou robust din sticlă. Ne-am apropiat ca să aruncăm o privire şi dincolo de geam am zărit încă o cameră. Semăna cu cea în care ne aflam, dar era mai mică şi oamenii pe care-i vedeam acolo păreau că lenevesc pe scaune şi canapele, unii citind, alţii dormind.

Am numărat opt persoane. Unii erau mai în vârstă, cu părul grizonant pe la tâmple. Doi dintre ei, un băiat şi o fată, nu păreau să aibă mai mult de zece ani. Mi-am dat seama că erau prizonieri cu toţii.

Addison a dat să o întrebe ceva, dar Lorraine i-a făcut iritată un semn expeditiv:

— Întrebările după, vă rog.

S-a apropiat de geam, a ridicat un tub ataşat pe perete sub fereastră şi vorbi în capătul tubului:

— Numărul treisprezece!

Băiatul cel mai tânăr s-a ridicat şi cu un mers târşâit s-a apropiat de geam. Avea lanţuri la mâini şi la picioare şi era singurul deosebit îmbrăcat în ceva ce semăna a haine de puşcăriaş: o salopetă în dungi şi o şapcă pe care era cusut

un petic cu numărul treisprezece. Deşi nu părea să aibă mai mult de zece ani, avea păr pe faţă ca un adult: un barbişon triunghiular şi stufos şi sprâncene groase ca nişte omizi, iar sub ele ochii reci păreau să ne măsoare din cap până în picioare.

— De ce e legat cu lanţuri? am întrebat. E periculos?

— O să vezi, mi-a răspuns Lorraine.

Băiatul a închis ochii. Părea că se concentrează. O clipă mai târziu, de sub şapcă au început să răsară fire de păr care îi acopereau fruntea. Barbişonul i-a crescut şi el, sucindu-se şi lungindu-se până când a devenit un şomoiog care s-a ridicat şi a început să se unduiască precum un şarpe.

— Sfinte Sisoe! s-a minunat Addison. Uimitor de straniu.

— Fiţi atenţi acum, a spus Lorraine rânjind.

Numărul treisprezece şi-a ridicat mâinile prinse în lanţuri. Vârful ascuţit al barbişonului său a ţintit lacătul, a adulmecat gaura cheii şi s-a strecurat înăuntru. Băiatul a deschis ochii şi s-a holbat drept înainte, cu chipul golit de orice expresie. După vreo zece secunde, barbişonul sucit a devenit mai rigid şi a început să vibreze, scoţând o notă muzicală ascuţită pe care o auzeam chiar şi prin geam.

Lacătul s-a deschis şi lanţurile s-au scurs de pe încheieturile băiatului.

Acesta s-a aplecat uşor. M-am abţinut cu greu să aplaud frenetic.

— Poate să deschidă orice lacăt din lume, a spus mândră Lorraine.

Băiatul s-a întors la scaunul şi la revista lui.

Lorraine a acoperit tubul cu palma.

— E unic la fel ca şi ceilalţi. Unul dintre ei e cititor de gânduri, un adevărat expert. Ea poate să pătrundă prin pereţi care îi ajung până la umeri. Credeţi-mă, este mai util decât pare. Iar fetiţa asta de aici poate să zboare dacă bea destul suc de struguri.

— Chiar aşa? a spus Addison cu vocea îngroşată.

— Vă arată cu cea mai mare plăcere, a spus Lorraine şi a chemat-o pe fetiţă prin tub să se apropie de geam.

— Nu-i nevoie, a spus Emma scrâşnind din dinţi.

— E sarcina lor, a spus Lorraine. Cinci, vino în faţă!

Fetiţa s-a dus la o masă plină de sticle, a ales una plină cu un lichid purpuriu şi a băut îndelung. După ce-a golit sticla, a pus-o jos, a sughiţat discret şi s-a dus la un scaun cu spătarul din ratan. N-a trecut mult, a sughiţat din nou şi picioarele au început să i se ridice de pe podea, pivotând în sus în timp ce capul îi rămânea în aceeaşi poziţie. La al treilea sughiţ, picioarele i se ridicaseră într-un unghi de nouăzeci de grade şi levita întinsă pe spate, singurul ei punct de sprijin fiind vârful spătarului de sub ceafă.

Cred că Lorraine se aşteptase la o reacţie mai zgomotoasă din partea noastră, dar – deşi eram impresionaţi – am rămas duşi pe gânduri.

— Ce public pretenţios, a spus ea şi a trimis-o pe fată la locul ei.

— Şi acum, a spus Lorraine, agăţând tubul în suport şi întorcându-se către noi. Dacă nu v-a fost pe plac niciunul dintre ei, am acorduri de închiriere şi cu alte grajduri. Nu trebuie să vă gândiţi nicidecum că oferta se limitează la ce-aţi văzut aici.

— Grajduri, a spus Emma cu o voce monotonă, dar mi-am dat seama că fierbea pe dinăuntru. Deci recunoşti că-i tratezi ca pe nişte animale?

Lorraine a studiat-o o clipă pe Emma. Ochii i-au zburat spre bărbatul în palton care stătea de veghe în fundul camerei.

— Normal că nu, a spus ea. Sunt nişte investiţii foarte exploatate. Sunt bine hrăniţi, odihniţi, antrenaţi să presteze sub presiune, puri ca zăpada căzută azi. Majoritatea nu s-au atins nici măcar de un strop de ambro – şi pot să vă dovedesc, am actele în birou. Sau puteţi să-i întrebaţi chiar pe ei. Numerele treisprezece şi şase! a strigat ea în tub. Haideţi, spuneţi-le oamenilor ăstora cât de mult vă place aici.

Fetiţa şi băiatul s-au ridicat şi-au târşâit picioarele până la geam. Băiatul a ridicat tubul.

— Ne place foarte mult aici, a repetat el ca un robot. Doamna ne tratează foarte bine.

I-a dat apoi tubul fetiţei.

— Ne place să ne facem treaba. Ne pla… dar s-a oprit încercând să-şi amintească poezia învăţată pe de rost. Ne place munca noastră, a bâiguit ea.

Lorraine i-a trimis înapoi iritată.

— Poftim. I-aţi auzit. Şi-acum: pot să vă las să mai testaţi unul, poate doi, dar pentru asta am nevoie de un avans, ceva.

— Aş vrea să văd actele alea, a spus Emma aruncând o privire spre omul în palton. Pe cele din birou.

Mâinile ei, încleştate la spate, începură să se înroşească. Mi-am dat seama că trebuia să plecăm de-acolo înainte să se împută treaba. Indiferent ce informaţii avea femeia asta, nu merita să ne luptăm cu ea şi să-i salvăm pe toţi copiii ăştia… Ei bine, indiferent cât de dur ar fi sunat, aveam „copiii noştri” pe care trebuia să-i salvăm.

— De fapt, nu e nevoie, i-am spus eu.

Apoi, aplecându-mă spre Emma, am şoptit:

— O să ne întoarcem după ei. Avem alte priorităţi.

— Actele, a spus ea ignorându-mă.

— Nicio problemă, i-a spus Lorraine. Hai în biroul meu să vorbim pe şleau.

Şi în clipa următoare, Emma s-a îndepărtat iar eu n-aveam cum s-o mai opresc fără să trezesc bănuieli.

În birou Lorraine avea înghesuite o masă de scris şi un scaun lângă o garderobă. Tocmai închisese uşa când

Emma s-a repezit la ea şi a ars-o cu mâinile. Lorraine a înjurat şi l-a strigat pe Carlos, dar a amuţit când Emma şi-a apropiat palma încinsă ca o bucată de cărbune de faţa ei. Pe bluza lui Lorraine se vedeau urmele a două palme fumegânde, acolo unde o atinsese Emma mai devreme.

Dindărătul uşii se auzeau bufnituri şi mârâieli.

— Spune-i că eşti bine, i-a zis Emma pe un ton dârz şi crud.

— Sunt bine! a strigat Lorraine încordată.

Uşa a început să tremure în spatele ei.

— Mai spune-i o dată.

— Dispari! Sunt ocupată cu afacerile! i-a spus Lorraine, de data asta mai convingător.

S-a mai auzit o mârâitură, apoi paşi îndepărtându-se.

— Faci o mare prostie, i-a zis Lorraine. Cei care au furat de la mine au plătit cu viaţa.

— Noi nu vrem banii tăi, i-a spus Emma. Vrem să răspunzi la câteva întrebări.

— Legat de ce?

— Legat de oamenii ăia de-acolo. Crezi că sunt proprietatea ta?

Lorraine s-a încruntat.

— Ce-i asta?

— Vorbeam despre oamenii ăia. Despre copii. I-ai cumpărat – ai impresia că eşti stăpâna lor?

— N-am cumpărat pe nimeni.

— I-ai cumpărat şi acum îi vinzi. Faci trafic cu carne vie.

— Lucrurile stau altfel. Ei au venit la mine de bunăvoie. Sunt agentul lor.

— Eşti codoaşa lor, a spus Emma scuipând.

— Fără mine ar fi murit de foame. Sau ar fi fost răpiţi.

— Răpiţi de cine?

— Ştiţi bine de cine.

— Vreau s-o aud din gura ta.

— Nu-i o idee prea bună, a râs femeia.

— Serios? am întrebat înaintând câţiva paşi. De ce?

— Au urechi peste tot şi nu le place să-i bârfim.

— Am mai ucis strigoi, am spus eu. Nu mă tem de ei.

— Atunci eşti idiot.

— S-o muşc? m-a întrebat Addison. Chiar aş vrea. Măcar puţin.

— Ce se întâmplă când răpesc deosebiţi? am întrebat fără să-l bag în seamă pe Addison.

— Nimeni nu ştie, a spus ea. Am încercat şi eu să aflu, dar…

— Sigur ai încercat din *răsputeri,* a zis Emma.

— Mai vin din când în când pe-aici. La cumpărături.

— La cumpărături, a repetat Addison. Frumos mod de a pune problema.

— Ca să se folosească de oamenii mei.

Lorraine a aruncat o privire în jur. Vorbele i s-au transformat într-o şoaptă.

— Urăsc chestia asta. Niciodată nu ştii de câţi au nevoie şi pentru cât timp. Dar le dai ce-ţi cer. M-aş plânge, dar… nimeni nu se plânge.

— Precis nu te plângi când vine vorba de cât te plătesc, a spus Emma dispreţuitor.

— Nu acoperă nici pe jumătate suferinţa prin care trec. Când îi aud venind încerc să-i ascund pe cei mai mici. Îi aduc înapoi terorizaţi şi cu amintirile şterse. Îi întreb: „Pe unde aţi fost? Ce v-au pus să faceţi?” Dar copiii nu-şi amintesc nimic.

A clătinat din cap.

— Rămân în schimb coşmarurile. Urâte de tot. E greu să-i mai vinzi după aia.

— Ar trebui să te vând şi eu *pe tine,* i-a zis Emma vânătă şi tremurândă. Nu că aş lua mai mult de câţiva cenţi pe tine.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare, abţinându-mă în felul ăsta să-i trag vreun pumn lui Lorraine. Mai aveam destule lucruri de aflat de la ea.

— Şi deosebiţii pe care-i răpesc din alte bucle? De ei ce ştii? am întrebat-o.

— Îi duc în camioane. Înainte se întâmpla foarte rar. În ultima vreme transporturile sunt tot mai dese.

— Ai văzut vreun camion în dimineaţa asta? am întrebat.

— Da, acum câteva ore, a spus ea. Aveau paznici cu arme peste tot, au blocat străzile. Au făcut ditamai spectacolul.

— De obicei nu fac?

— Nu, de obicei, nu. Probabil că se simt în siguranţă. Pachetul ăsta trebuie să fi fost important.

Ei erau, m-am gândit. M-a cuprins un val de emoţie, dar a fost înăbuşit rapid de replicile dure ale lui Addison la adresa lui Lorraine.

— Sigur că se simt în *siguranţă* aici, a mârâit el, printre atâţia trădători!

L-am apucat de zgardă şi l-am tras înapoi.

— Calmează-te!

Addison s-a opus şi, pentru o clipă, am crezut c-o să mă muşte de mână, dar până la urmă s-a relaxat.

— Facem şi noi ce putem ca să supravieţuim, a şuierat Lorraine printre dinţi.

— Şi noi, a spus Emma. Acum spune-mi unde se duc camioanele alea. Dar dacă minţi şi ne întinzi o cursă, mă întorc şi-ţi sudez nările, i-a spus lui Lorraine, apropiind un deget arzând de vârful nasului ei. Ne-am înţeles?

Aproape c-o vedeam făcând asta. Era plină de ură – aşa cum n-o mai văzusem niciodată – şi oricât de utilă ar fi părut atitudinea ei în situaţii din astea, mă şi speria un pic. Nu-mi plăcea să mă gândesc de ce era în stare dacă avea un motiv întemeiat.

— Se duc în partea lor din Pogon, a spus Lorraine şi şi-a ferit capul de degetul fierbinte al Emmei. Peste pod.

— Care pod? a întrebat-o Emma apropiindu-l şi mai mult.

— Cel din capătul Străzii Fumegânde. Nu încerca să-l treci dacă nu vrei să sfârşeşti într-o ţeapă.

„Mai mult de-atât n-o să scoatem de la ea”, mi-am zis. Acum trebuia doar să ne dăm seama ce să facem cu ea. Addison ar fi vrut s-o muşte. Emma voia să-i deseneze un S cu degetul ei alb şi încins, marcând-o pe viaţă ca sclavagistă. I-am convins pe amândoi s-o cruţe deocamdată, i-am astupat gura cu cordonul de la draperie şi am legat-o de un picior al mesei. Înainte să plecăm mi-

am mai amintit de un lucru pe care voiam să-l aflu.

— Deosebiţii pe care îi răpesc. Ce fac cu ei?

— Mrrrrf!

I-am scos căluşul.

— Nimeni n-a evadat, ca să ştim, a spus ea. Dar circulă tot felul de zvonuri.

— Despre?

— Despre ceva mai rău decât moartea, a spus şi a afişat un zâmbet sinistru în timp ce saliva i se prelingea pe bărbie. Dar presupun că va trebui să aflaţi singuri despre ce este vorba.

•••

Când am deschis uşa biroului, bărbatul în palton s-a năpustit asupra noastră din capătul salonului, cu un obiect greu în mână. Înainte să ajungă la noi, din birou s-a auzit un strigăt înăbuşit şi bărbatul s-a oprit, a făcut stânga-mprejur şi s-a dus să vadă ce se întâmplă cu Lorraine. Când a trecut de pragul biroului, Emma a trântit uşa în urma lui şi a topit clanţa cât să nu mai poată fi folosită.

Câştigaserăm un minut sau două.

Addison şi cu mine am ţâşnit spre ieşire. La jumătatea drumului, mi-am dat seama că Emma nu era în urma noastră. Bătea în geamul camerei în care erau deosebiţii ţinuţi prizonieri.

— Vă putem ajuta să fugiţi! Arătaţi-mi unde e uşa!

S-au întors alene şi s-au holbat la ea, tolăniţi pe şezlonguri şi canapele.

— Aruncaţi cu ceva în geam! le striga Emma. Repede!

N-a mişcat nimeni. Păreau confuzi. Poate că nu le venea să creadă că puteau să scape de-acolo – sau poate nu voiau să fie salvaţi.

— Emma, nu putem să mai zăbovim aici, am spus eu trăgând-o de braţ.

Nu voia să se dea bătută.

— Vă rog! a ţipat ea prin tub. Măcar pe copii ajutaţi-i să plece!

Din birou s-au auzit răcnete înfiorătoare. Uşa tremura

din balamale. Furioasă, Emma a lovit cu pumnul în geam.

— Ce se întâmplă cu ei?

Priviri speriate. Fetiţa şi băieţelul au început să plângă.

Addison a tras-o cu dinţii de poala rochiei.

— Trebuie să plecăm!

Emma a dat drumul tubului şi s-a întors cu o faţă amărâtă.

Am rupt-o la fugă spre uşă şi am năvălit pe trotuar. Un strat de întunecime gălbuie năpădise strada, învăluind totul ca un bandaj din tifon, ştergând contururile capătului străzii. Nici nu ieşiserăm din cartier, când am auzit ţipetele lui Lorraine în spatele nostru, deşi pe ea nu o vedeam nicăieri. Am cotit după un colţ, apoi după un altul, până când am scăpat de ea. Ne-am oprit pe o stradă pustie să ne tragem sufletul, lângă un magazin cu geamurile acoperite cu scânduri.

— Se cheamă Sindromul Stockholm, i-am spus. Cei răpiţi încep să se ataşeze de răpitorii lor.

— Cred că pur şi simplu erau speriaţi, a zis Addison. Unde să fugă? Tot oraşul ăsta e o închisoare, nu vezi?

— N-aveţi dreptate, niciunul dintre voi, le-a zis Emma. Erau drogaţi.

— Pari foarte sigură, am spus eu.

Emma şi-a dat părul din ochi.

— Cândva, când lucram la circ – fugisem deja de-acasă –, după un spectacol din ăsta în care înghiţeam flăcări m-a abordat o femeie. Zicea că ştie ce sunt, că mai cunoştea destui ca mine, şi că puteam să câştig mult mai bine dacă lucram pentru ea.

Emma a aruncat o privire spre stradă. Avea obrajii în flăcări de la atâta efort.

— I-am spus că nu vreau să merg. Dar a insistat. În cele din urmă a plecat, dar era foarte nervoasă. În acea noapte m-am trezit într-o căruţă, cu un căluş în gură şi cu mâinile încătuşate. Nu mă puteam mişca şi mintea îmi era înceţoşată. Miss Peregrine m-a salvat. Dacă a doua zi n-ar fi făcut un popas ca să schimbe potcoavele calului, nu m-ar fi găsit… a spus Emma şi a dat din cap spre direcţia din

care veniserăm. Poate aş fi ajuns la fel ca ei.

— Nu mi-ai povestit asta până acum, am zis încet.

— Pentru că nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ţi s-a întâmplat, i-a spus Addison. Femeia peste care am dat noi – ea era cea care te-a răpit?

Emma a căzut pe gânduri câteva clipe.

— A trecut atâta timp de-atunci. Am blocat orice amintire, inclusiv chipul răpitoarei mele. Dar de un lucru sunt sigură: că dacă m-aţi lăsa singură cu femeia aia, aş omorî-o, nu cred că m-aş putea abţine.

— Cu toţii avem demoni de omorât, i-am spus.

M-am sprijinit de una dintre ferestrele acoperite cu scânduri. M-am simţit cotropit de un nou val de oboseală. De când nu mai dormisem? Câte ore trecuseră de când Caul îşi dezvăluise adevărata identitate? Mi se păreau zile, deşi nu trecuseră mai mult de zece, douăsprezece ore. Din acea clipă fiecare secundă mi s-a părut un război, un coşmar chinuitor şi o continuă teroare. Îmi simţeam corpul gata să se prăbuşească. Numai panica mă mai ţinea în picioare, şi de fiecare dată când începea să slăbească, deveneam şi eu mai slab.

Am închis ochii pentru o fracţiune de secundă. Dar ororile mă pândeau chiar şi în acel scurt şi discret moment de respiro. Spectrul morţii eterne, aplecat asupra cadavrului bunicului meu din care se înfrupta, cu ochii umeziţi de lacrimi uleioase. Aceiaşi ochi pe care i-am scos cu foarfeca de grădină, în timp ce el urla şi se scufunda în mormântul lui mlăştinos. Stăpânul lui, cu faţa contorsionată de durere, ţipa, prăbuşindu-se în vid, împuşcat în stomac. Îi omorâsem deja pe demonii care nu-mi dăduseră pace, dar victoriile mele păreau pasagere; alţi demoni se ridicau să le ia locul.

Am deschis ochii brusc la auzul unor paşi în spatele meu, dincolo de fereastra acoperită cu scânduri. Am sărit într-o parte şi m-am întors. Deşi magazinul părea abandonat, cineva se afla totuşi înăuntru şi încerca să iasă.

Şi iat-o din nou prezentă: panica. Ceilalţi auziseră şi ei

zgomotul. Conduşi de acelaşi instinct, ne-am ascuns, pitulându-ne în spatele unei grămezi de lemne pentru foc. Am ochit printre buşteni faţada magazinului şi am citit firma ştearsă care atârna deasupra uşii.

Munday, Dyson şi Strype, avocaţi. Detestaţi şi temuţi încă din 1666.

Cineva a tras zăvorul şi uşa s-a deschis încet. Am zărit o glugă neagră cunoscută: Sharon. S-a uitat în jur, a tras concluzia că n-avea de ce să se teamă, apoi s-a strecurat afară şi a încuiat uşa. În timp ce se îndrepta cu paşi repezi spre Aleea Abominabilă, ne-am sfătuit în şoaptă dacă să-l urmăm sau nu. Mai aveam nevoie de el? Puteam avea încredere în el? Poate şi poate. Ce-o fi căutat în magazinul ăla cu ferestrele acoperite? Aici avea biroul avocatul despre care ne vorbise? Şi atunci de ce se strecura afară ca un hoţ?

Prea multe întrebări, prea multe neclarităţi legate de el. Am hotărât că ne puteam descurca şi singuri. Am rămas unde eram şi l-am urmărit schimbând direcţia şi făcându-se nevăzut în întuneric.

•••

Am pornit în căutarea Străzii Fumegânde şi a Podului Strigoilor. Şi fiindcă n-am vrut să mai riscăm o altă întâlnire neprevăzută, am hotărât să le căutăm fără să cerem indicaţii trecătorilor. N-a fost greu, mai ales după ce am descoperit plăcuţele cu numele străzilor de pe Pogon, ascunse în cele mai neaşteptate locuri – în spatele băncilor, la nivelul genunchiului, atârnând de felinare, inscripţionate pe dalele tocite în pavaj, sub picioarele noastre – dar chiar urmărind indicatoarele, tot am dat câteva ture aiurea. Pogonul părea construit cu intenţia de a-i înnebuni pe cei prinşi între hotarele lui. Erau străzi care se închideau brusc în faţa unor ziduri goale, apoi continuau într-o cu totul altă parte. Altele erau atât de întortocheate şi de încovoiate încât păreau nişte spirale care se terminau de unde începeau. Străzi fără nume – sau cu două, trei. Nu mai era niciuna la fel de curată şi de

îngrijită ca Aleea Abominabilă, unde era clar că se depusese un efort destul de mare ca să se creeze o atmosferă plăcută pentru cumpărătorii interesaţi de comerţul cu carne vie deosebită – o idee care, după ce văzusem marfa lui Lorraine şi aflasem povestea Emmei, îmi întorcea stomacul pe dos.

Tot hoinărind, am început să mă prind de geografia unică a Pogonului. Învăţam cartierele nu atât după nume, cât după caracteristici. Fiecare stradă era diferită, iar magazinele, grupate în funcţie de cartier. Strada Jelaniei se lăuda cu două firme de pompe funebre, o ghicitoare, un tâmplar care lucra exclusiv „lemn recondiţionat care provenea de la sicrie”, un grup profesionist de bocitoare care în weekenduri cântau într-un cuartet, într-o frizerie, şi un contabil. Strada Noroioasă era ciudat de prietenoasă, cu lăzi pline cu flori care atârnau la ferestre şi case vopsite în culori vesele; până şi măcelăria din centru era colorată într-un turcoaz prietenos şi am rezistat cu greu unui impuls straniu de a intra şi a cere un tur ghidat. Strada Brebenoc, pe de altă parte, arăta ca o groapă de gunoi. Un canal de scurgere îi traversa centrul, înconjurat de o populaţie înfloritoare de muşte agresive, iar trotuarele erau pline de legume putrezite. Marfa aparţinea unui zarzavagiu care le vindea la preţ redus şi care îşi făcea reclamă spunând că poate să le facă din nou proaspete printr-un sărut.

Bulevardul Rarefiat era lung de o sută cincizeci de metri şi avea o singură activitate: doi bărbaţi care vindeau gustări dintr-un coş aşezat pe o sanie. În jurul lor erau adunaţi copii care se milogeau zgomotos pentru nişte cadouri, iar Addison s-a abătut de la drum şi s-a dus să adulmece pământul de sub picioarele lor, în speranţa c-o să-i pice şi lui ceva. Tocmai mă pregăteam să-l chem înapoi când unul dintre bărbaţi a început să strige:

— Carne de pisică! Avem carne de pisică fiartă!

Addison s-a întors cu coada între picioare, de bunăvoie, schelălăind:

— N-o să mai bag un dumicat în gură, niciodată,

niciodată, cât oi trăi…

76

Ne-am apropiat de Strada Fumegândă dinspre Mâzgăleala de Sus. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât cartierul părea mai ponosit, vitrinele magazinelor erau abandonate, trotuarele aproape goale, iar caldarâmul era tuciuriu de la curenţii de cenuşă care zburau pe lângă picioarele noastre, de parcă strada însăşi ar fi fost infestată de ceva molimă fatală. În capăt cotea brusc la dreapta şi chiar înaintea curbei se afla o casă bătrânească din lemn şi un bărbat la fel de bătrân care îi păzea pridvorul. Moşul îndepărta cenuşa cu o mătură aspră, dar munca lui era în zadar. Nu apuca să adune un morman, că cenuşa se împrăştia din nou în jurul lui.

L-am întrebat de ce se oboseşte. Bătrânul a ridicat brusc privirea şi a lipit mătura de piept, de parcă s-ar fi temut c-o să i-o fur. Era desculţ şi din pantalonii plini de cenuşă până la genunchi îi ieşeau labele picioarelor negre-tăciune.

— Cineva trebuie s-o facă, a spus. Nu putem lăsa locul ăsta aşa, să se ducă pe apa sâmbetei.

Ne-am văzut de drum în timp ce el s-a întors înverşunat la sarcina lui, deşi degetele sale bolnave de artroză abia reuşeau să cuprindă coada măturii. Mi se părea aproape regesc; îi admiram atitudinea aceea de sfidare. Era un soldat care refuza să-şi abandoneze postul.

Am luat curba şi pe măsură ce avansam erau clădiri tot mai multe care păreau să-şi lepede pielea: la început doar vopseaua scorojită, dar treptat, au apărut case cu ferestre negre de fum sau geamuri sparte; mai încolo, au apărut acoperişuri şi pereţi dărăpănaţi, iar la intersecţia cu Strada Fumegândă, nu mai rămăseseră decât osaturile – un amestec haotic de bârne carbonizate şi şubrezite, cu tăciuni licărind în cenuşă ca nişte inimioare care bat pentru ultima oară. Ne-am oprit şi ne-am uitat în jur ca loviţi de trăsnet. Din crăpăturile adânci ale caldarâmului se ridica un fum sulfuros. Câţiva copaci dezbrăcaţi de frunzele lor de incendiu se înălţau peste ruine ca nişte sperietori. Valuri de cenuşă năvăleau în jos, pe stradă, din loc în loc, adânci de câte treizeci de centimetri. Ajunsesem mai aproape de iad decât îmi dorisem vreodată.

— Deci aşa arată şoseaua principală a strigoilor, a spus Addison. Ce convenabil.

— E ireal, am spus descheindu-mă la haină.

În jurul nostru, aerul se încingea ca într-o saună şi căldura pătrundea prin tălpile pantofilor.

— Ce-a zis Sharon că s-a întâmplat aici?

— Un incendiu subteran, a spus Emma. Poate să ardă ani la rând. Toată lumea ştie cât de greu e de stins.

S-a auzit un fâsâit de parcă cineva ar fi deschis o cutie imensă de suc şi o flacără uriaşă, portocalie a izbucnit dintr-o crăpătură din pavaj, aflată la trei metri de noi. Am tresărit de spaimă, apoi a trebuit să ne tragem sufletul câteva clipe.

— Haideţi să nu zăbovim aici mai mult decât trebuie, a spus Emma. Încotro?

Nu puteam merge decât la stânga sau la dreapta. Ştiam că la un capăt Strada Fumegândă dădea în Şanţul Febrei şi la celălalt capăt în Podul Strigoilor, dar nu ştiam ce capăt căutam, iar fumul, ceaţa şi valurile de cenuşă purtate de vânt nu ne făceau deloc treaba mai uşoară. O alegere la nimereală putea să însemne o deviere periculoasă şi o pierdere de timp.

Ne cuprindea panica, dar în acea clipă am auzit un tril care se apropia tot mai mult de noi prin ceaţă. Am zbughit-o de pe stradă ca să ne ascundem după carcasa carbonizată a casei. Pe măsură ce cântăreţii se apropiau şi vocile lor răsunau tot mai puternic, am putut să distingem versurile cântecului lor ciudat:

În noaptea dinainte să-l spânzure,
călăul a venit la pungaş.
Am venit, spuse, înainte să mori,
să-ţi dau o înştiinţare:
O să te strâng de gât şi o să te trimit în iad
şi o să-ţi tai braţul şi o să-ţi vin de hac
şi o să-ţi pun pielea pe băţ şi o să te duc călaaaaare...

Au făcut o pauză să-şi tragă sufletul şi apoi au încheiat

cu: „LA DOI METRI SUB PĂMÂNT!”

Am ştiut ale cui erau vocile cu mult înainte să se ivească din ceaţă. Siluetele lor luau treptat forma clară a unor salopete negre şi cizme butucănoase de aceeaşi culoare, însoţite de nişte truse de unelte care le atârnau de centuri pe şolduri. Chiar şi după o zi grea de muncă, neîmblânziţii montatori de spânzurători cântau din toţi rărunchii.

— Dumnezeu să le binecuvânteze sufletele disonante! a spus Emma chicotind.

Mai devreme îi văzusem lucrând în capătul Străzii Fumegânde care se termina în Canal, aşa că ni se părea plauzibil să fi venit din acea parte – ceea ce însemna că o luasem către pod. Am aşteptat să treacă şi să se piardă în ceaţă înainte să ne aventurăm din nou pe drumul pe care-l aveam de parcurs.

Ne-am târât picioarele prin recifurile de cenuşă care vopsiseră totul în negru – tivul pantalonilor mei, pantofii şi gleznele goale ale Emmei, picioarele lui Addison. Undeva, în depărtare, montatorii de spânzurători şi-au reluat cântecul, ecourile vocilor răsunau straniu prin peisajul pârjolit. În jurul nostru – doar ruine. Din când în când, se auzea un „vuuuuş!” strident, urmat de câte o flacără care erupea de sub pământ. Dar nu a mai erupt niciuna la fel de aproape ca prima. Fuseserăm norocoşi – în locul ăsta te puteai perpeli de viu cu uşurinţă.

Dintr-odată, de nicăieri, s-a stârnit un vânt capricios care ridica în aer cenuşa şi tăciunele încins, ca într-o furtună neagră. Ne-am întors şi ne-am acoperit feţele, încercând să respirăm. Mi-am tras peste gură gulerul de la cămaşă, dar nu m-a ajutat prea mult şi am început să tuşesc. Emma l-a luat pe Addison în braţe, dar n-a trecut mult până să înceapă şi ea să tuşească. Mi-am dat jos haina şi am aruncat-o peste ei. Tusea Emmei s-a domolit şi Addison mi-a mulţumit de sub haină cu o voce înăbuşită.

N-aveam încotro, trebuia să stăm ghemuiţi şi să aşteptăm să treacă furtuna de cenuşă. Stăteam cu ochii închişi când am auzit ceva mişcându-se prin apropiere şi când am tras cu ochiul printre degete, am zărit ceva care

mă înspăimânta chiar şi în locul ăla, după toate grozăviile pe care le văzuserăm pe Pogonul Dracului. Un bărbat se plimba aparent fără griji, netulburat, doar cu o batistă la gură. Părea că nu are nicio problemă cu întunericul pentru că din ambele orbite emitea raze albe şi puternice de lumină.

— Bonsoar! a strigat el îndreptând razele de lumină spre mine şi ridicându-şi uşor pălăria.

Am încercat să-i răspund, dar ochii şi gura mi s-au umplut de cenuşă, iar până să-i deschid, a dispărut.

După ce s-a mai domolit vântul, am tuşit, am scuipat şi ne-am frecat la ochi până când ne-am revenit. Emma şi Addison se aşezaseră pe jos.

— Dacă nu avem grijă, bucla asta o să ne omoare înaintea strigoilor, a spus câinele.

Emma mi-a dat haina înapoi şi m-a îmbrăţişat puternic. Aerul s-a limpezit. Mă cuprindea cu braţele într-un fel al ei şi-şi sprijinea capul de scobitura din pieptul meu, încât nu mai rămânea niciun pic de spaţiu liber între noi, şi mi-a venit s-o sărut chiar şi aşa, plină de cenuşă din cap până în picioare.

Addison şi-a dres glasul.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar ar trebui să ne luăm tălpăşiţele.

Ne-am eliberat din strânsoare, uşor jenaţi, şi am pornit la drum. În scurt timp, ne-am întâlnit cu nişte siluete palide care se ridicară din ceaţa care se întindea în faţa noastră. Mergeam în cerc, înaintând printre nişte cocioabe ridicate de-a lungul drumului. Am ezitat, neştiind cine sunt, dar n-aveam cum să mergem altfel.

— Capul sus şi spatele drept, ne-a spus Emma. Încercaţi să păreţi ameninţători.

Am strâns rândurile şi ne-am avântat spre mijlocul mulţimii. Aveau priviri meschine şi arătau ca nişte sălbatici. Plini de cenuşă din cap până în picioare. Îmbrăcaţi în cârpe adunate de te miri unde. M-am uitat la ei mânios, încercând să par ameninţător. S-au ferit de mine ca nişte câini bătuţi.

Părea un cartier sărăcăcios, plin de cocioabe joase ridicate din fiare vechi, rezistente la foc, cu acoperişuri de tablă îndreptate cu bolovani şi buşteni, bucăţi de pânză fluturânde în loc de uşi – asta dacă aveau uşi. Un strat mucegăit de viaţă crescută peste scheletul unei civilizaţii făcută scrum – care abia dacă mai era prezentă.

Nişte pui alergau pe stradă. Un bărbat stătea în genunchi lângă o gaură făcută în pământ şi gătea nişte ouă în căldura dogoritoare.

— Nu vă apropiaţi prea tare, a bâiguit Addison. Par să fie bolnavi.

Şi mie mi se păreau la fel. Mi-am dat seama după cum îşi târşâiau picioarele şi după ochii lor sticloşi. Mulţi dintre ei purtau măşti grosolane sau saci traşi pe cap cu găuri doar în dreptul ochilor, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă feţele mâncate de vreo molimă sau să încetinească răspândirea bolii.

— Cine or fi? am întrebat.

— Nu ştiu, a spus Emma. Dar nici n-am de gând să aflu.

— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, a zis Addison, aş spune că sunt oameni excluşi de peste tot. Nişte paria, nişte ciumaţi, criminali ale căror fapte nu sunt trecute cu vederea nici măcar pe Pogonul Dracului. Cei care au reuşit să scape de ştreang s-au stabilit aici, la capătul lumii, în cel mai îndepărtat colţ al lumii deosebiţilor. Nişte proscrişi exilaţi de alţi proscrişi.

— Dacă asta e periferia societăţii, a spus Emma, înseamnă că nici strigoii nu pot fi prea departe.

— Ştim sigur că oamenii ăştia sunt deosebiţi? am întrebat eu.

Nu ieşeau în evidenţă cu nimic, exceptând decrepitudinea lor. Poate că eram prea mândru, dar nu-mi venea să cred că o comunitate de deosebiţi – oricât ar fi ea de decăzută – şi-ar fi permis să trăiască într-o mizerie atât de cumplită.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, mi-a răspuns Emma. Mergi mai departe şi gata.

Ne-am continuat drumul cu capetele plecate şi privirea

înainte, prefăcându-ne dezinteresaţi, în speranţa că oamenii ăştia o să ne trateze la fel. Majoritatea se ţineau departe de noi, dar câţiva s-au luat după noi. Erau cerşetori.

— Orice, orice. O seringă, o fiolă, orice, a spus unul dintre ei făcând semne către propriii ochi.

— Vă rog, ne-a implorat un altul. Nu ne-am mai afumat de zile întregi.

— Nu ştiu ce vreţi, dar orice ar fi, n-avem, le-a zis Emma făcându-le semn să plece.

Cerşetorii au rămas în urma noastră, proptiţi în mijlocul străzii, urmărindu-ne cu priviri întunecate. Un al treilea ne-a strigat pe o voce subţire, tocită.

— Tu, cel de acolo! Copile!

— Nu-l băga în seamă, a mormăit Emma printre dinţi.

Am aruncat o privire piezişă spre el fără să întorc capul. Stătea pe vine, cu spatele sprijinit de un zid, îmbrăcat în zdrenţe, şi arăta spre mine cu mâna tremurândă.

— Tu eşti? Băiete! Tu eşti, aşa-i? Ia, zi!

Avea un bandaj pentru ochi pus peste ochelari pe care l-a îndepărtat ca să mă vadă mai bine.

— Daaaa!

A fluierat încet cu un zâmbet care-i scotea la lumină gingiile înnegrite.

— Te aşteaptă, să ştii.

— Cine?

Nu m-am putut abţine. M-am oprit în faţa lui. Emma a oftat, nerăbdătoare.

Zâmbetul cerşetorului a devenit mai larg şi mutra acestuia şi mai înfiorătoare.

— Mamele-prafului şi suflătorii-în-noduri! Bibliotecarii blestemaţi şi cartografii binecuvântaţi! Toţi cei de pe-aici care contează!

A ridicat braţele şi a făcut o plecăciune batjocoritoare, trimiţând spre mine un val de putoare insuportabilă.

— Aşteaptă de muuuuult, de mult!

— Ca să ce?

— Hai odată! m-a strigat Emma. Nu vezi că-i nebun?

— Spectacolul, spectacolul cel mare, a spus cerşetorul cu o voce când ascuţită, când slabă, de parcă ar fi anunţat sosirea unui circ sau carnaval. Cel mai mare, cel mai tare, cel mai cel! E aproaaaape, foarte aproaaaaape…

M-a trecut un fior.

— Nu te cunosc şi sigur nu mă cunoşti nici tu pe mine. I-am întors spatele şi am dat să plec.

— Ba cum să nu, l-am auzit spunând. Eşti băiatul care vorbeşte cu strigoii.

Am înlemnit. Emma şi Addison s-au întors holbându-se la mine.

Am fugit înapoi ca să-l iau la întrebări.

— Cine eşti? i-am ţipat în faţă. Cine ţi-a zis asta?

Dar cerşetorul doar râdea şi râdea. N-a fost chip să scot mai multe de la el.

•••

Am plecat tocmai când mulţimea începea să se adune în jurul lui.

— Nu întoarce capul, m-a avertizat Addison.

— Uită de el, mi-a zis Emma. E sărit de pe fix.

De fapt cred că ştiam cu toţii că era mai mult de-atât. Dar despre ce putea fi vorba nu ştiam nici noi. Am mers mai departe cu paşi grăbiţi într-o tăcere paranoidă, cu minţile zumzăind de atâtea întrebări rămase fără răspuns. Nimeni n-a mai zis nimic despre vorbele bizare ale cerşetorului, iar eu le eram recunoscător pentru asta. Habar n-aveam ce puteau însemna ele, dar eram prea obosit ca să încep să fac speculaţii şi după felul în care îşi târau picioarele, îmi dădeam seama că nici Emma sau Addison nu erau mai în formă. Însă nici despre asta n-am vorbit. Mai nou, oboseala era inamicul nostru numărul unu şi dacă îi pronunţam numele, simţeam că o împuternicim şi mai tare.

Ne-am străduit să găsim vreun indicator care să ne arate drumul spre Podul Strigoilor pentru că drumul începuse să coboare uşor spre un soi de pocal inundat de o ceaţă întunecoasă. M-am gândit pentru o clipă că poate Lorraine ne-a minţit. Poate că nu exista niciun pod. Poate ne-a întins o capcană în speranţa că vom fi devoraţi de vii. Măcar dacă am fi luat-o cu noi… Poate am fi putut s-o forţăm să…

— Uitaţi-vă acolo! a ţipat Addison, cu trupul încordat ca o săgeată care ţintea drept înainte.

Am încercat să discernem ceva – chiar dacă purta ochelari, vederea lui Addison tot era mai bună decât a noastră – şi după vreo doisprezece paşi, am văzut, neclar, ce-i drept, cum strada se îngusta şi se arcuia apoi peste un soi de prăpastie.

— Podul! a exclamat Emma.

Am rupt-o la fugă uitând pentru moment de oboseală, ridicând în jurul nostru norişori de praf negru. Un minut mai târziu, când ne-am oprit să ne tragem sufletul, am văzut totul mult mai limpede. Un giulgiu de ceaţă verzuie atârna deasupra prăpastiei. La orizont, pe celălalt mal, se

întrevedea un zid lung de piatră albă şi dincolo de el, un turn înalt şi şters, al cărui vârf se pierdea printre norii joşi.

Asta era: ajunseserăm la fortăreaţa strigoilor. Era de un alb obscur, neliniştitor, ca o faţă cu trăsăturile aplatizate. Până şi amplasarea ei părea greşită – edificiul acela alb cu linii bine definite ieşea în evidenţă pe Strada Fumegândă, cu gunoaiele ei arse, ca un centru comercial suburban ridicat în mijlocul câmpului de luptă din Agincourt. Mă umplea de groază, dar şi de voinţă numai uitându-mă la ea, de parcă aş fi simţit cum toate punctele disparate ale vieţii mele absurde convergeau spre un singur punct nevăzut, aflat dincolo de acele ziduri. Acolo se afla scopul pentru care mersesem până acolo – lupta pe care trebuia să o câştig sau să mor încercând. Datoria pe care trebuia s-o achit. Lucrul pentru care până acum doar m-am pregătit, trecând prin toate ororile şi bucuriile de pe drum. Dacă totul se întâmplă cu un motiv, motivul meu se afla pe celălalt mal.

În dreapta mea, Emma râdea. M-am uitat la ea uimit până când a redevenit serioasă.

— *Acolo* se ascund? m-a întrebat ea încercând parcă să-mi ofere o explicaţie pentru râsul ei.

— Aşa se pare, a spus Addison. De ce? Ţi se pare amuzant?

— Toată viaţa i-am urât şi m-am temut de strigoi. Nici nu-ţi pot spune de câte ori nu mi-am imaginat clipa în care o să dau, în sfârşit, peste cuibul lor. Mă aşteptam la un castel din ăla ameninţător, prevestitor de rău. Cu pereţi plini de sânge. Un lac cu ulei încins. Dar nimic.

— Ah, eşti dezamăgită, să înţeleg? am întrebat-o eu.

— Puţin, da.

A întins mâna spre fortăreaţă cu un gest plin de reproş.

— Cu asta ne întâmpină? Ceva mai spectaculos n-au găsit?

— Şi eu sunt dezamăgit, a spus Addison. Îmi imaginasem c-o să intrăm acolo cu o armată alături. Dar din câte văd, poate că n-o să avem nevoie de aşa ceva.

— Mă îndoiesc, am spus eu. Nu se ştie ce ne aşteaptă

dincolo de acele ziduri.

— În cazul ăsta, suntem pregătiţi pentru orice, a spus Emma. Cu ce ne pot ameninţa? Ce n-am văzut până acum? Au tras în noi, ne-au bombardat, ne-au atacat… Dar noi tot am supravieţuit. Ideea e că am ajuns în sfârşit aici, şi după toţi aceşti ani în care ei ne-au tot luat cu asalt, acum e rândul nostru să-i pisăm puţin.

— Sunt sigur că tremură în izmene, am spus eu.

— O să-l găsesc pe Caul, a continuat Emma. O să-l găsesc şi o să-l fac să plângă după maică-sa. O să-l oblig să se milogească pentru viaţa aia a lui de două parale şi apoi o să-l strâng de gât cu mâinile mele până când o să-i topesc capul…

— Hai să nu ne facem planuri de pe-acum, am spus. Sunt sigur că vom avea de trecut peste destule obstacole până să ajungem la el. O să fie plin de strigoi peste tot. Şi de soldaţi, probabil.

— Şi poate şi de suflete-pustii, a spus Addison.

— Clar, a zis Emma aproape încântată.

— Ce vreau să spun e că nu-i o idee prea bună să năvălim spre porţi fără să ştim ce ne aşteaptă dincolo de ele. S-ar putea să n-avem decât o şansă şi n-aş vrea s-o irosim.

— OK, a spus Emma. Atunci ce propui?

— Propun să-l băgăm pe ascuns pe Addison. Dintre noi, el e cel care poate trece neobservat, plus că e destul de mic ca să se poată ascunde aproape oriunde şi are cel mai bun miros. Poate să cerceteze terenul şi apoi să se strecoare din nou afară şi să ne zică ce-a găsit. Asta dacă vrea, bineînţeles.

— Şi dacă nu mă întorc? a întrebat Addison.

— Atunci o să venim după tine, am spus.

Câinele a stat puţin pe gânduri – dar nu mai mult de câteva secunde.

— Sunt de acord – cu o condiţie.

— Spune.

— În legendele care o să circule după victoria noastră, vreau să fiu cunoscut drept Addison Cutezătorul.

— Păi, aşa o să şi fie, a spus Emma.

— Sau şi mai bine – Extrem de Cutezătorul, a spus Addison. Şi frumosul.

— Bine, i-am zis.

— Excelent. E timpul să pornim la drum. Aproape toţi cei la care ţinem se află dincolo de podul ăla. Fiecare minut petrecut pe partea asta e un minut irosit.

Aveam să-l însoţim pe Addison până la pod şi apoi îl aşteptam prin apropiere până se întorcea. Am coborât panta în fugă, cocioabele din jurul nostru înmulţindu-se pe măsură ce înaintam. Locurile goale dintre bordeie s-au micşorat până când n-a mai rămas niciunul, încât ni se părea că alergăm în faţa unui talmeş-balmeş de metal mâncat de rugină. Apoi, dintr-odată, cocioabele şi şoproanele s-au terminat brusc şi, pentru vreo nouăzeci de metri, Strada Fumegândă a redevenit hăţişul de pereţi prăbuşiţi şi bârne negre de fum – un fel de zonă-tampon construită, poate, de strigoi. Până la urmă am ajuns la un pod la gura căruia se zărea un grup de oameni, să fi fost vreo douăzeci, nu mai mulţi. Eram încă prea departe ca să ne dăm seama în ce erau îmbrăcaţi, dar Addison ne-a spus:

— Uitaţi! Soldaţi care şi-au ridicat tabăra chiar lângă fortăreaţă! Se pregătesc s-o asedieze! Ştiam eu că n-o să fim singurii pregătiţi de luptă…

Dar la o analiză mai atentă, ne-am dat seama că nu cu soldaţi aveam de-a face. Addison a oftat dezamăgit. Ultima lui speranţă se risipea în bătaia vântului.

— Nu se pregătesc de niciun asediu, am spus eu. Se pregătesc… să doarmă şi-atât.

Erau cei mai abjecţi oameni pe care îi văzusem până atunci, prăbuşiţi în cenuşă în nişte poziţii atât de apatice şi de înţepenite, încât o clipă i-am crezut morţi până şi pe cei care stăteau în capul oaselor. Aveau părul şi hainele pline de cenuşă şi de unsoare, iar feţele lor erau atât de pline de cicatrice şi de ciupituri încât mă întrebam dacă erau leproşi. În timp ce ne croiam drum printre ei, câţiva au ridicat spre noi priviri apatice. Nu ştiu dacă aşteptau pe cineva, dar un lucru era sigur: nu ne aşteptau pe noi şi, în

curând, capetele li se înclinară din nou. Singurul care stătea în picioare era un băiat cu o şapcă de vânător cu apărătoare pentru urechi şi care îi buzunărea pe cei adormiţi. Cei care se trezeau îl pocneau uşor, dar nu se sinchisea niciunul să-l fugărească. Oricum n-aveau nimic de valoare care să merite să fie furat.

Tocmai trecuserăm de ei când unul dintre bărbaţi a strigat:

— O să muriţi!

Emma s-a oprit şi s-a întors cu un aer sfidător.

— Ce-ai zis?

— O să muriţi.

Bărbatul care vorbise stătea tolănit pe o bucată de carton şi se uita la noi cu nişte ochi galbeni pe care abia îi întrezăream de sub părul negru, ca o vizuină.

— Nimeni nu trece peste pod fără permisiunea lor.

— Noi o să trecem peste el oricum. Aşa că, dacă ştii ceva de care ar trebui să ne ferim, vorbeşte acum!

Bărbatul tolănit a râs înfundat. Ceilalţi nu spuneau nimic.

Emma s-a uitat la ei.

— Niciunul dintre voi nu vrea să ne ajute?

Un bărbat a început să spună:

— Fiţi atenţi la…

Dar în clipa următoare, un altul i-a făcut semn să tacă.

— Lasă-i să plece şi peste câteva zile o să le mâncăm grăsimile!

Oamenii scoaseră un geamăt pofticios şi agonizant.

— Ah, ce n-aş da pentru o fiolă cu aşa ceva, a spus o femeie întinsă la picioarele mele.

— Chiar şi pentru o picătură, măcar o picătură! a îngânat un bărbat, bălăngănindu-se pe marginea trotuarului. O picătură din grăsimea lor!

— Taci din gură şi nu ne mai chinui! s-a văitat un altul. Nu mai vorbiţi despre asta!

— Duceţi-vă dracului cu toţii! a ţipat Emma. Hai să te trecem dincolo, Addison Cutezătorule.

Şi le-am întors spatele dezgustaţi.

•••

Podul era îngust, arcuit la mijloc şi construit dintr-o marmură atât de curată, încât nici măcar cenuşa din stradă nu părea să aibă curajul să-l traverseze. Addison s-a oprit chiar lângă marginea lui.

— Staţi, e ceva aici, ne-a spus şi noi am rămas pe loc neliniştiţi în timp ce câinele a închis ochii şi a adulmecat aerul ca un clarvăzător care citea în globul lui de cristal.

— Trebuie să traversăm podul chiar *acum* – suntem prea expuşi aici, a bâiguit Emma. Dar Addison era cu mintea haihui; în plus, nimic nu dădea de înţeles că am fi fost în pericol. Podul era gol şi nimeni nu părea să păzească poarta încuiată de la celălalt capăt. Coama zidului lung şi alb, pe care ne aşteptam să vedem oameni înarmaţi cu puşti şi binocluri era tot goală. În afară de ziduri, singurul obstacol care împiedica asedierea fortăreţei era prăpastia care o înconjura ca un şanţ cu apă, pe fundul căruia curgea un pârâu tulbure din care se ridica aburul verzui, sulfuros, care plutea în jurul nostru.

— Mai eşti dezamăgită? am întrebat-o pe Emma.

— Mă simt de-a dreptul jignită. Mi se pare că nici nu încearcă măcar să ne ţină în afara zidurilor.

— Da, şi tocmai asta mă îngrijorează.

Addison a rămas cu gura căscată şi ochii cât cepele îi străluceau electrici.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat îngrijorată Emma.

— Sunt doar nişte urme slabe. Dar aş recunoaşte oriunde mirosul Balenciagăi Wren.

— Şi a celorlalţi?

Addison a adulmecat din nou aerul.

— Au fost mulţi din neamul nostru cu ea. Nu pot să spun cine şi nici câţi exact. Urma devine tot mai slabă. Mulţi deosebiţi au trecut pe aici de curând – şi nu mă refer la ei, a zis aruncând o privire ucigătoare spre cerşetorii din spatele nostru. Mirosul lor deosebit e slab, aproape inexistent.

— Înseamnă că femeia aia pe care am luat-o la întrebări spunea adevărul, am spus eu. Aici îşi aduc strigoii

prizonierii. Prietenii noştri au trecut pe aici.

De când fuseseră răpiţi, o disperare sufocantă îmi strângea inima, dar odată ajunşi la pod strânsoarea slăbi uşor. Pentru prima oară după multe ore, ne puteam baza pe dovezi reale, nu doar pe speranţe şi presupuneri. Îi urmărisem pe prietenii noştri pe un teritoriu ostil până la culcuşul strigoilor. Asta în sine era o mică victorie şi, măcar pentru o secundă, totul mi s-a părut posibil.

— Atunci mi se pare cu atât mai ciudat că nu păzesc locul ăsta, a zis Emma, vizibil preocupată. Să ştiţi că nu-mi place deloc.

— Nici mie. Dar nu văd nicio altă cale prin care să putem traversa.

— Haideţi să isprăvim odată cu povestea asta, a zis Addison.

— Te însoţim cât putem, i-a spus Emma.

— Vă sunt recunoscător, a zis Addison cu un aer deloc cutezător.

Podul putea fi traversat în fugă în mai puţin de un minut, am presupus eu. Dar ce rost avea să alergăm? „Pentru că”, m-am gândit, amintindu-mi o replică din Tolkien, „nimeni nu intră în Mordor aşa, pur şi simplu”.

Am pornit la drum cu paşi repezi, însoţiţi de murmur de voci şi râsete înfundate. Am aruncat o privire pomanagiilor. Convinşi c-o să sfârşim într-un mod sinistru, începuseră să se foiască, alegându-şi un unghi de unde să ne poată urmări mai bine. Le mai lipseau pungile de popcorn. Îmi venea să mă întorc şi să le fac vânt tuturor în pârâul clocotitor.

„Peste câteva zile o să le mâncăm grăsimile.” Habar nu aveam ce însemna asta şi speram că nici n-o să aflu.

Podul urca abrupt. Un acces înăbuşitor de paranoia îmi făcea inima să bată de două ori mai repede. Eram sigur că în curând cineva avea să se năpustească asupra noastră şi că n-o să avem unde să ne adăpostim. Mă simţeam ca un şoarece care alerga spre capcană.

Am recapitulat încă o dată planul în gând: întâi trebuia să-l ajutăm pe Addison să treacă de poarta principală, apoi

ne retrăgeam spre cartierul mizerabil şi căutam o ascunzătoare bună. Dacă nu se întorcea în trei ore, Emma şi cu mine găseam o soluţie să intrăm după el.

Mai aveam puţin şi ajungeam la coama podului în spatele căruia vedeam o porţiune scurtă a pantei care până atunci ne fusese ascunsă de colină. În clipa aceea, felinarele stradale au strigat:

— Stai!

— Cine-i acolo?

— Nu trece nimeni!

Ne-am oprit şi am rămas holbându-ne la ele. Am fost uimiţi să ne dăm seama că nu erau deloc felinare, ci capete umane deshidratate, înfipte în ţepuşe lungi. Arătau îngrozitor, cu pielea cenuşie, faţa schimonosită şi limbile scoase – şi totuşi, deşi nu erau ataşate de gâtlejuri, trei dintre capete ne vorbiseră. Erau opt cu totul, aranjate două câte două pe ambele părţi ale podului.

Numai Addison rămăsese netulburat.

— Să nu-mi spuneţi că n-aţi mai văzut capete de pod.

— Staţi pe loc! a spus capul din stânga noastră. Pe cei care traversează podul fără permisiune îi aşteaptă o moarte aproape sigură!

— Poate ar trebui să spui „o moarte *sigură*”, l-a atenţionat capul din dreapta. „A*proape sigură”* ar spune un papă-lapte, sună cam vag şi nehotărât.

— Avem permisiunea să traversăm, am minţit eu. Sunt strigoi şi-i duc la Caul pe deosebiţii ăştia doi pe care i-am capturat.

— Pe *noi* nu ne-a anunţat nimeni, a spus capul din stânga, iritat.

— Ţi se pare că arată ca nişte prizonieri, Richard? a întrebat cel din dreapta.

— Nu ştiu ce să-ţi zic, a zis cel din stânga. Mi-au scos ochii nişte corbi acum câteva săptămâni.

— Şi pe-ai tăi? spuse cel din dreapta. Păcat.

— Nu vorbeşte ca strigoii pe care-i cunosc *eu,* a zis cel din stânga. Cum te cheamă, dom’le?

— Smith, am spus.

— Ha! Aici nu avem niciun Smith! a spus cel din dreapta.

— Tocmai ce-am devenit membru.

— Cum să nu. Nu, nu cred că te lăsăm să treci.

— Şi cine o să ne oprească? l-am întrebat.

— Noi nu, în niciun caz, a spus cel din stânga. Noi suntem aici ca să cobim şi atât.

— Şi să vă informăm, a spus cel din dreapta. Ştiaţi că sunt specializat în muzeologie? Niciodată n-am vrut să ajung cap de pod…

— Nimeni nu vrea să ajungă cap de pod, s-a răţoit la el celălalt. Niciun copil nu creşte visând c-o să ajungă un cap de pod plin de sânge, prevestitor de rău, cu ochii scoşi de corbi. Dar viaţa nu e aşa de roz cum am vrea noi.

— Haideţi să mergem, a bâiguit Emma. Ăştia mai mult decât să bombăne nu pot.

I-am ignorat şi am urcat mai departe pe pod. Fiecare cap ne avertiza, pe rând.

— Până aici! a strigat al patrulea.

— Mergeţi mai departe pe riscul vostru! s-a văitat al cincilea.

— Nu cred că ne ascultă, a spus al şaselea.

— Ei, asta e, a zis al şaptelea fără să se sinchisească. Să nu ziceţi că nu v-am avertizat.

Cel de-al optulea doar şi-a scos limba-i verde şi groasă la noi. În sfârşit au rămas în urma noastră şi noi am ajuns în vârf. Acolo podul s-a terminat brusc – un hău de douăzeci de picioare s-a căscat spre noi în locul în care ar fi trebuit să fie o lespede şi puţin a lipsit să nu cad în el. Emma m-a prins în clipa în care m-am clătinat, dând din braţe ca o morişcă.

— N-au terminat podul ăsta nenorocit, am spus eu, cu obrajii îmbujoraţi de adrenalină şi jenă.

Auzeam în spatele meu capetele şi cerşetorii de pe mal râzând de mine.

Dacă am fi alergat, n-am fi apucat să ne oprim la timp şi am fi plonjat drept în prăpastie.

— Eşti în regulă? m-a întrebat Emma.

— Da, eu sunt bine. *Noi* însă nu suntem. Cum o să-l

trecem pe Addison?

— *Chiar* e supărător, a spus Addison păşind până la margine. Credeţi că putem sări?

— Nici pomeneală. E prea departe, cu tot avântul pe care ni-l putem lua. Nici cu prăjina n-am reuşi.

— Hm. Tocmai mi-ai dat o idee, a zis Emma privind în spatele nostru. Mă întorc imediat.

Am urmărit-o cu Addison în timp ce cobora panta podului cu paşi hotărâţi. Ajunsă la primul cap de om, s-a oprit, a apucat prăjina în care era înfipt şi a tras de ea.

Prăjina a cedat numaidecât. Capul a început să protesteze vehement, dar Emma l-a pus jos, şi-a sprijinit talpa pantofului pe el şi a smuls brusc ţeapa. Prăjina a alunecat şi s-a eliberat, iar capul s-a rostogolit pe pantă, urlând de mânie. Emma s-a întors triumfătoare, a înfipt prăjina în marginea podului şi a lăsat-o să cadă cu un sunet metalic pe cealaltă parte.

Emma s-a uitat la ea şi s-a încruntat.

— Mă rog, nu e Podul Londrei, a spus Emma privindu-şi concentrată opera.

Era un ţăruş lung de şase metri şi lat de doi centimetri şi jumătate, uşor îndoit la mijloc. Părea genul de recuzită pe care ar fi făcut echilibristică un acrobat de circ.

— Hai să mai aducem, am propus eu.

Am făcut un du-te-vino continuu, smulgând ţepuşă după ţepuşă pe care le aşezam peste crevasă. Capetele scuipau, înjurau şi aruncau în noi cu ameninţări goale. După ce l-am scos şi pe ultimul şi l-am lăsat să se rostogolească la celălalt capăt al podului, ne-am dat seama că adunaserăm destule ţepe cât să construim un mic pod metalic, lat de aproximativ treizeci de centimetri, alunecos din cauza mâzgăi scurse din căpăţâni şi zăngănind în briza plină cu cenuşă.

— Pentru Anglia! a spus Addison şi a pornit clătinându-se şovăielnic pe ţepuşe.

— Pentru Miss Peregrine, am spus eu şi am pornit în urma lui.

— Pentru numele Păsării, duceţi-vă odată! ne-a zis

Emma păşind pe ţepe în spatele meu.

Addison ne încetinea foarte tare. Îi alunecau picioruşele printre ţepe la fiecare pas, ceea ce le punea în mişcare ca pe nişte osii care-mi dădeau nişte emoţii oribile. Am încercat să mă concentrez la punctul unde mă pregăteam să pun piciorul, fără să mă uit spre prăpastie, dar era imposibil: râul clocotitor îmi atrăgea ochii ca un magnet şi m-am surprins gândindu-mă dacă înălţimea era atât de mare încât să mor de la căzătură sau dacă aveam timp să asist la propria-mi moarte în cazanul încins din prăpastie. Între timp, Addison renunţase de tot la mersul în patru labe şi se întinsese pe burtă, târându-se ca un limax de-a lungul ţepelor. Şi aşa am înaintat, puţin câte puţin, până când am ajuns la jumătatea podeţului. În clipa aceea însă, stomacul a început să mă doară şi mai tare şi s-a strâns într-un mod pe care de-acum îl cunoşteam mult prea bine.

„Suflet-pustiu.” Am încercat s-o spun cu voce tare, dar mi se uscase gura; până să înghit şi să rostesc cuvântul, durerea s-a intensificat de o mie de ori.

— Ce ghinion cumplit, a spus Addison. E în faţă sau în spatele nostru?

Nu-mi dădeam seama chiar în acel moment şi a trebuit să gust senzaţia aceea preţ de câteva secunde înainte să reuşesc s-o fixez.

— Jacob! E în faţă sau în spate? mi-a ţipat în urechi Emma.

„În faţă.” Compasul din stomacul meu era convins, dar mi se părea imposibil: panta podului se vedea de aici şi până la pod şi părea complet pustie. Nu vedeam pe nimeni.

— Nu ştiu! i-am spus.

— Atunci mergi mai departe! mi-a răspuns Emma.

Trecuserăm de mijlocul prăpastiei şi ne apropiam de capăt; dacă mergeam mai departe nu mai aveam mult şi scăpam de punte. Mi-am ignorat frica, m-am aplecat, l-am luat în braţe pe Addison, şi am rupt-o la fugă, alunecând şi clătinându-mă pe ţepuşele instabile. Simţeam că aş putea atinge sufletul-pustiu, atât era de aproape, mârâind la noi dintr-un ascunziş invizibil aflat în faţa noastră. Am urmărit

cu privirea sursa sunetului – părea să vină de sub picioarele noastre, dinspre capătul retezat al podului unde se vedeau mai multe orificii lungi şi înguste, scobite în piatră.

„Acolo.” Podul era gol şi sufletul-pustiu se afla înăuntrul podului. Chiar dacă n-avea cum să încapă acolo cu totul, îşi putea ascunde limbile în orificii fără nicio problemă.

Traversam podeţul improvizat şi eram gata să păşesc pe pod când am auzit-o pe Emma strigând. L-am lăsat pe Addison jos şi m-am întors. Sufletul-pustiu îşi încolăcise limbile în jurul mijlocului ei şi a aruncat-o în aer.

Emma mă striga pe mine şi eu pe ea. Limbile o legănau şi o zgâlţâiau. Emma ţipa. Nu-mi puteam imagina un sunet mai îngrozitor.

O altă limbă pocni partea inferioară a podeţului nostru improvizat şi acesta zbură cât colo, clămpănind şi prăbuşindu-se în gol ca un mănunchi de beţe de chibrit. Apoi, o a doua limbă s-a întins după Addison şi o a treia m-a lovit în piept.

Am căzut la pământ cu respiraţia întretăiată. În timp ce-mi trăgeam sufletul, limba s-a încolăcit în jurul mijlocului meu şi m-a ridicat în aer. Cealaltă limbă îl ţinea pe Addison de picioarele din spate. A fost de ajuns o secundă ca toţi trei să ajungem în aer, legănându-ne cu capul în jos.

Sângele mi-a năvălit în cap, înceţoşându-mi privirea, îl auzeam pe Addison lătrând şi muşcând limba.

— Termină! O să te scape! am ţipat eu, dar Addison continua să muşte.

Emma era la fel de neputincioasă; dacă ar fi ars limba din jurul mijlocului ei, sufletul-pustiu ar fi scăpat-o.

— Vorbeşte cu el, Jacob! a strigat ea. Spune-i să ne lase în pace!

Am încercat să mă uit la orificiile prin care îşi strecurase limbile. Colţii lui rodeau stinghiile de piatră. Ochii negri îi ieşeau din orificii, înfometaţi. Atârnam ca nişte fructe de nişte viţe negre, deasupra unei prăpăstii care se căsca sub noi.

Am încercat să-i spun ceva pe limba lui.

— LASĂ-NE JOS! am strigat, dar cuvintele erau umane.

— Mai încearcă! mi-a zis Addison.

Am închis ochii şi am încercat să mi-l imaginez pe sufletul-pustiu, executându-mi porunca, apoi i-am vorbit din nou.

— Lasă-ne pe pod!

Nimic. Ăsta nu era sufletul-pustiu pe care ajunsesem să-l cunosc, cel cu care avusesem o legătură strânsă de câteva ore, cât timp a fost prins în gheaţă. Ăsta era altul, un străin, şi legătura dintre noi era slabă. Părea că simte cum bâjbâi, în încercarea de a găsi o cheie la mintea lui şi a urlat spre cer, de parcă se pregătea să ne azvârle în prăpastie. Trebuia să stabilesc o legătură cu el cumva, *acum...*

— OPREŞTE-TE! am ţipat cu o voce răguşită – şi de data asta, am reuşit să scot sunetele acelea guturale, în limba sufletului-pustiu.

Ne-am mai smucit o dată în aer şi ne-am oprit. Am atârnat acolo câteva clipe, legănându-ne ca nişte rufe întinse la uscat. Vorbele mele avuseseră efect asupra lui, dar nu suficient cât să ne lase în jos. Nu făcusem decât să-l zăpăcesc.

— Nu pot să respir, am auzit vocea sfârşită a Emmei.

Monstrul o strângea prea tare şi începuse să se învineţească la faţă.

— Pune-ne pe pod, am spus eu din nou – în limba sufletului-pustiu – fiecare cuvânt zgâriindu-mi gâtul.

La fiecare replică nouă în limba aceea aveam senzaţia că scuipam ace.

Sufletul-pustiu a scos un sunet năucit. Optimismul meu a durat doar o clipă, timp în care chiar am crezut c-o să se supună ordinului. Apoi a început să mă scuture în sus şi-n jos, de parcă încerca să zvânte un prosop.

Pentru scurt timp, privirea mi s-a înceţoşat şi s-a lăsat întunericul. Când mi-am revenit, aveam limba amorţită şi gust de sânge în gură.

— Spune-i să ne lase jos! a ţipat Addison.

Doar că acum abia mai puteam să vorbesc.

— Încelc, am bâiguit.

Am tuşit şi am scuipat o gură de sânge.

— Phune-ne jofff, am spus într-o limbă greu de înţeles. Phune-ne…

M-am oprit şi mi-am concentrat atenţia asupra sufletului-pustiu. Am tras adânc aer în piept.

— Lasă-ne jos, am spus clar şi răspicat, în limba sufletului-pustiu.

Am repetat-o de trei ori, sperând că pot să strecor porunca printr-un falţ al minţii lui reptiliene.

— Lasă-ne jos. Lasă-ne jos. Lasă-ne jos…

Sufletul-pustiu a scos dintr-odată un muget frustrat care mi-a zgâlţâit fiecare oscior, m-a tras spre orificiile din pod unde era prins şi a urlat din nou, împroşcându-mi faţa cu o salivă neagră. Apoi ne-a ridicat pe toţi trei şi ne-a azvârlit înapoi, în direcţia din care venisem.

Ne-am rostogolit în aer câteva secunde care mi s-au părut prea lungi – eram convins că ne prăbuşeam spre o moarte sigură – până când am simţit că ating cu umărul lespezile reci ale podului. Am alunecat toţi trei până jos.

•••

Ca prin minune, eram încă în viaţă – cam stâlciţi, dar conştienţi, cu toate membrele încă ataşate de restul corpului. Ne-am rostogolit pe podul neted de marmură, împrăştiind în drumul nostru mormanul de scăfârlii. Eram înconjuraţi de capete care ne batjocoreau, în timp ce noi încercam să ne revenim.

— Bine aţi venit înapoi! a spus cel mai apropiat de mine. Ne-au plăcut foarte mult ţipetele voastre de groază. Aveţi plămâni zdraveni!

— De ce nu ne-aţi zis că se ascunde un suflet-pustiu în podul ăla nenorocit? am întrebat eu, ridicându-mă cu greu în capul oaselor.

Mă durea fiecare muşchi, aveam mâinile şi genunchii juliţi şi, judecând după cum zvâcnea, părea că-mi luxasem umărul.

— Şi unde ar mai fi fost distracţia? Ne plac mai mult

surprizele.

— Se pare că Gâdilici se dă în vânt după voi, a spus un altul. Ultimului vizitator i-a ros picioarele!

— Asta nu-i nimic, a spus un cap cu un cercel mare şi strălucitor agăţat la ureche, în stilul celor purtaţi de piraţi. Odată, l-am văzut legând un deosebit cu o frânghie şi apoi coborându-l în râu. L-a ţinut acolo cinci minute, apoi l-a mâncat.

— Deosebit *al dente,* spuse cel de-al treilea, impresionat. Gâdilici al nostru e un gurmand!

Deşi abia mai stăteam în picioare, m-am tras puţin mai aproape de Emma şi Addison. Emma îşi masa capul, în timp ce Addison încerca să vadă dacă poate să se sprijine într-o lăbuţă rănită.

— Sunteţi teferi? am întrebat.

— M-am lovit la cap destul de serios, a răspuns Emma, tresărind când i-am dat părul la o parte ca să-i examinez rana sângerândă.

Addison a ridicat o lăbuţă fără vlagă.

— Mă tem că e ruptă. Bănuiesc că n-aveai cum să-l rogi să ne lase jos mai cu blândeţe.

— Foarte amuzant, am spus eu. Dacă mă gândesc mai bine, nu ştiu de ce nu i-am spus să-i omoare pe strigoi şi să-i salveze şi pe prietenii noştri…

— Să ştii că m-am întrebat şi eu acelaşi lucru, mi-a spus Emma.

— *Glumeam.*

— Eu nu, a zis ea.

I-am tamponat uşor rana cu mâneca bluzei. Emma a oftat adânc şi mi-a dat mâna la o parte.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Cred că sufletul-pustiu m-a înţeles, dar n-am reuşit să-l fac să se supună. N-am aceeaşi legătură cu el pe care o am – am avut-o – cu celălalt.

Monstrul ăla era mort, zdrobit sub un pod şi probabil înecat, iar mie îmi părea puţin rău de el.

— Cum ai reuşit să iei legătura cu celălalt? m-a întrebat Addison.

I-am povestit pe scurt cum l-am găsit captiv într-un bloc de gheaţă, prins până la ochi şi cum, după o noapte petrecută lipit de el, într-un mod aproape intim, cu palmele pe capul lui, reuşisem să decodez nişte părţi vitale ale sistemului lui neurologic.

— Dacă n-ai simţit nicio legătură cu sufletul-pustiu de pe pod, a spus Addison, atunci cum se face că ne-a cruţat vieţile?

— Poate pentru că l-am zăpăcit?

— Trebuie să faci progrese, mi-a spus Emma fără ocolişuri. Trebuie să-l trecem dincolo pe Addison.

— Progrese? Şi ce să fac, să iau lecţii? Chestia aia o să ne omoare de cum ne vom apropia. Trebuie să găsim o altă cale.

— Jacob, nu există *altă* cale.

Emma şi-a dat la o parte o şuviţă rebelă de păr şi m-a ţintuit pe loc cu privirea.

— *Tu* eşti calea.

Mă pregăteam s-o contrazic, când am simţit o durere ascuţită şi am sărit în picioare, scâncind. Unul dintre capete mă muşcase de fund.

— Hei! am strigat masând locul dureros.

— Puneţi-ne înapoi în ţepe, aşa cum ne-aţi găsit! Vandalilor!

I-am tras un şut zdravăn, trimiţându-l în mijlocul cerşetorilor. Celelalte capete au început să facă scandal, să înjure şi să se rostogolească grotesc ajutându-se de maxilare. Le-am înjurat şi eu şi le-am aruncat cenuşă pe feţele acoperite de piele întărită până când au început să tuşească şi să se înece. Apoi un obiect mic şi rotund zbură prin aer şi ateriză cu un fleşcăit în spatele meu.

Un măr putrezit. M-am răsucit spre cerşetori.

— Cine a aruncat mărul?

Râdeau ca nişte bezmetici, cu voci groase şi răutăcioase.

— Întoarceţi-vă de unde aţi venit! a ţipat unul dintre ei.

— Aproape că mă gândeam că nu-i o idee chiar proastă.

— Cum îndrăznesc, a mârâit Addison.

— Lasă-i în pace, i-am spus eu.

Începusem să mă liniştesc.

— Haideţi să…

— Cum *îndrăzniţi!* a ţipat Addison, vânăt la faţă, ridicându-se pe picioarele din spate ca să-l vadă mai bine. Nu sunteţi deosebiţi? N-aveţi pic de ruşine? Noi încercăm să vă ajutăm!

— Dă-ne o doză sau dispari de-aici! a strigat o femeie zdrenţăroasă.

Addison tremura de furie.

— Încercăm să vă ajutăm, a spus el din nou, şi voi, nimic – *nimic!* – în timp ce prietenii noştri sunt omorâţi, buclele noastre sunt cotropite şi voi dormiţi în faţa porţii inamicului! Mai bine v-aţi arunca la picioarele lor!

Arătă spre ei cu lăbuţa rănită.

— Sunteţi nişte trădători cu toţii şi într-o bună zi jur că o să mă uit la voi în timp ce cineva o să vă târască în faţa Consiliului Ymbrynelor! O să vă primiţi voi pedeapsa!

— Bine, bine, nu-ţi mai bate capul cu ei! i-a spus Emma clătinându-se.

În clipa aia, o căpăţână de varză putrezită s-a izbit de umărul ei şi s-a făcut praf cu un *fleoşc.*

Emma şi-a ieşit din pepeni.

— Bine, cineva o să se aleagă cu o faţă topită! a ţipat ea şi a fluturat o mână în flăcări înspre cerşetori.

Cât timp Addison le vorbise, un grup de cerşetori au şoptit conspirativ, iar acum ieşiră în faţă înarmaţi cu tot felul de obiecte – o creangă tăiată cu ferăstrăul, o ţeavă. Situaţia devenea din ce în ce mai gravă.

— Ne-am săturat de voi, a spus un bărbat cu voce tărăgănată şi plin de vânătăi. Vă aruncăm în râu.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta, i-a răspuns Emma.

— Eu nu, am zis. Cred c-ar fi mai bine să plecăm.

Ei erau şase, noi, trei, şi nu eram tocmai în formă perfectă: Addison şchiopăta, Emmei i se prelingea sânge pe faţă şi eu abia reuşeam să-mi ridic braţul drept din cauza umărului rănit. Între timp, bărbaţii se împrăştiau în jurul nostru, încercuindu-ne din toate părţile. Voiau să ne împingă spre prăpastie.

Emma privi în spate spre pod şi apoi spre mine.

— Haide. Ştiu că poţi să ne treci dincolo. Mai încearcă o dată.

— Nu pot, Em. *Nu pot.* Nu mă prostesc.

Chiar nu mă prosteam. Nu aveam puterea să controlez sufletul-pustiu – cel puţin, deocamdată – şi nu aveam nicio îndoială în privinţa asta.

— Dacă băiatul zice că nu poate, n-o să mă îndoiesc de el, a spus Addison. Trebuie să găsim o altă cale de-a ieşi din situaţia asta.

Emma a pufnit nervoasă.

— Ca de pildă? a spus ea şi s-a uitat la Addison. Poţi să fugi?

Şi, uitându-se spre mine:

— Poţi să te baţi?

Răspunsul era „nu” la ambele întrebări. Am priceput aluzia ei: opţiunile noastre se destrămau rapid una câte una.

— În vremuri din astea, a spus Addison pe un ton arogant, specia mea nu se bate. Noi ţinem discursuri!

Şi, întorcându-se spre bărbaţi, a grăit cu o voce tunătoare:

— Concetăţeni deosebiţi! Fiţi rezonabili! Permiteţi-mi să vă adresez câteva cuvinte!

Bărbaţii nu-l băgau în seamă. În timp ce ei ne blocau mai departe rutele de evadare, ne-am retras spre pod. Emma construia cea mai mare minge de foc, iar Addison îi dădea mai departe despre faptul că animalele trăiau în armonie – şi se întreba de ce noi, oamenii, nu eram în stare.

— Gândiţi-vă la arici şi la vecinul lui, oposumul… Ce, ei îşi irosesc puterile încercând să se arunce unul pe celălalt de pe buza prăpastiei, când trebuie să înfrunte un duşman comun – iarna? Nu!

— E dus cu pluta, a zis Emma. Tacă-ţi fleanca şi muşcă-i!

Am aruncat o privire în jur, încercând să pun mâna pe ceva ce ne-ar fi putut servi drept armă. Dar singurele obiecte la îndemână erau capetele. Am ridicat unul, ţinându-l de ultimele lui fire de păr.

— Mai e vreun drum pe unde putem trece? i-am ţipat în faţă. Zi-mi repede, că dacă nu, te arunc în râu!

— Du-te dracului! a scuipat capul spre mine, şi apoi a dat să mă muşte.

L-am azvârlit spre bărbaţi – dintr-o poziţie incomodă, cu braţul stâng. A aterizat prea aproape de noi. Am căutat un alt cap, l-am ridicat şi am repetat întrebarea.

— Sigur că da! s-a răstit la mine acesta. În spatele unei dube prizo! Deşi, dacă aş fi în locul vostru, nu m-aş aventura, cu sufletul-pustiu de sub pod şi…

— Ce-i aia „dubă prizo”? Zi-mi că de nu, te arunc şi pe tine!

— O să te lovească de îndată una, mi-a răspuns capul şi în secunda următoare, în depărtare au răsunat trei împuşcături – *bum, bum, bum* – încet şi calculat, ca un avertisment. În clipa aceea, bărbaţii care se apropiau de noi s-au oprit şi toată lumea s-a întors cu privirea aţintită spre drum.

Ieşit pe jumătate dintr-un nor de cenuşă învolburată, ceva mare şi pătrăţos se apropia de noi bubuind. Apoi s-a auzit mârâitul unui motor care a încetinit şi din volbura neagră s-a ivit un camion. Era o maşină modernă folosită în armată, nituită şi oţelită şi cu anvelope înalte care ne ajungeau până la mijloc. În spate se vedea un cub fără geamuri şi doi strigoi cu un tun antiaerian şi nişte mitraliere stăteau de pază pe scara maşinii.

În clipa în care şi-a făcut apariţia, cerşetorii s-au animat brusc şi au început să râdă, să strige plini de entuziasm, dând din mâini şi bătând din palme ca supravieţuitorii unui naufragiu care încercau să oprească un avion ce trecea pe deasupra lor. Brusc, nu mai avea niciunul treabă cu noi. O şansă unică se ivise în faţa noastră şi n-aveam de gând s-o pierdem. Am aruncat capul cât colo, l-am ridicat pe Addison cu braţul stâng şi m-am dat jos de pe drum, urmând-o pe Emma. Am fi putut merge mai departe – să părăsim Strada Fumegândă şi să ne ascundem undeva într-un cartier mai sigur din Pogonul Dracului – dar, în sfârşit, inamicul apăruse în faţa noastră în carne şi oase, şi orice

se întâmpla sau era pe cale să se întâmple părea de o importanţă majoră. Ne-am oprit în apropierea drumului, ascunşi în dosul unor copaci carbonizaţi şi am urmărit spectacolul.

Camionul a încetinit şi mulţimea a început să roiască în jurul lui, ploconindu-se şi cerşind – „fiole şi ambro”, „numai puţin”, „numai o gură”, „vă rugăm, domnule” – absolut scârboşi în felul în care îi venerau pe măcelarii ăştia, pipăindu-le soldaţilor hainele şi cizmele, alegându-se în schimb cu şuturi zdravene. Eram sigur că strigoii aveau să deschidă focul sau să accelereze şi să-i zdrobească pe cei care erau suficient de proşti să se posteze între ei şi pod. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Camionul s-a oprit şi strigoii au început să strige ordine: „Staţi la coadă!” „Aici!” „Dacă nu vă comportaţi frumos, nu primiţi nimic!” Oamenii s-au aşezat la coadă ca nişte sărăntoci care aşteaptă raţia de pâine, intimidaţi şi neastâmpăraţi la gândul darului pe care urmau să-l primească.

Dintr-odată, Addison a început să se zbată de parcă ar fi vrut să-l pun jos. L-am întrebat care era problema, dar n-a făcut decât să schelălăie şi să se bâţâie şi mai tare, cu o faţă disperată, de parcă tocmai ar fi detectat un miros puternic. Emma l-a ciupit şi Addison a ieşit din starea lui de transă cât să spună „ea e, ea e, domnişoara Wren” şi în clipa aceea, mi-am dat seama că „prizo” era o prescurtare de la „camion pentru prizonieri” şi că încărcătura din spatele vehiculului imens al strigoilor era cu siguranţă umană.

În clipa aceea, Addison m-a muşcat. Am ţipat şi i-am dat drumul şi câinele a fugit numaidecât. Emma a înjurat şi a strigat: „Addison, nu!”, dar în zadar. Addison acţiona din instinct, ca un câine credincios care încerca să-şi apere stăpânul. Am plonjat după el, dar am ratat – era surprinzător de rapid pentru un animal cu doar trei picioare funcţionale – şi în clipa următoare, Emma m-a ridicat şi am pornit împreună după el, părăsind ascunzişul şi zbughind-o spre stradă.

A existat o secundă, un moment trecător, în care am

crezut că o să-l prindem şi că soldaţii erau prea copleşiţi de mulţime şi mulţimea prea ocupată ca să ne observe. Şi poate c-am fi reuşit, dacă Emma nu s-ar fi răzgândit în mijlocul drumului şi n-ar fi început să cerceteze uşile din spatele camionului. *Uşi cu lacăte care puteau fi topite. Uşi care puteau fi deschise brusc,* se gândea, probabil – îi citeam gândurile pe faţa animată dintr-odată de speranţă – şi în clipa următoare a zbughit-o pe lângă Addison fără să se aplece măcar după el şi s-a căţărat pe bara de protecţie a camionului.

Gărzile au început să ţipe. L-am înşfăcat pe Addison, dar mi-a alunecat printre degete şi s-a ascuns sub camion. Emma a început să topească mânerul uneia dintre uşi când prima strajă şi-a legănat arma ca pe o bâtă de baseball. A lovit-o peste şold şi Emma s-a prăbuşit la pământ. M-am repezit la soldat, gata să fac tot ce puteam cu braţul meu sănătos, dar cineva mi-a pus piedică şi am aterizat pe umărul rănit, săgetat de durere.

Când l-am auzit pe paznic ţipând, am ridicat privirea şi l-am văzut dezarmat şi fluturând o mână rănită, după care s-a prăbuşit peste mulţimea de corpuri agitate. Cerşetorii au început să viermuiască în jurul lui, nu doar cerşind, ci pretinzând, ameninţând, înnebuniţi – şi în secunda următoare, unul dintre ei i-a confiscat arma. Panicat, strigoiul i-a făcut semn celuilalt paznic, ridicând braţele deasupra capului, de parcă ar fi vrut să spună: *Scoate-mă de aici!*

M-am străduit să mă ridic în picioare şi am alergat după Emma. Celălalt soldat a plonjat în mijlocul mulţimii, trăgând focuri în aer până când a reuşit să-l scoată pe camaradul lui de acolo şi să se întoarcă la camion. În clipa în care picioarele lor au atins treptele, au bătut în cabină şi motorul a pornit uruind. Am ajuns la Emma chiar când maşina pornise spre pod, aruncând în jur zgură şi cenuşă cu anvelopele ei de monstru.

Am bătut-o uşor pe braţ ca să mă asigur că e teafără.

— Sângerezi, i-am spus, şi chiar tare.

Fusese o constatare stângace, dar mai bine de atât nu

reuşisem să-mi exprim groaza, văzând că suferă – şchiopăta şi, dintr-o tăietură adâncă îi curgea sânge prin păr.

— Unde-i Addison? m-a întrebat Emma.

Dar înainte să rostesc „nu ştiu”, Emma mi-a luat-o înainte:

— Trebuie să ne ducem după el. Poate fi singura noastră şansă!

Am ridicat privirea în timp ce camionul tocmai urca pe pod şi am văzut cum una dintre gărzi împuşcă doi cerşetori care alergau după el. Când i-am văzut prăbuşindu-se în praf, zvârcolindu-se, mi-am dat seama că Emma se înşela: n-aveai cum să alergi după camion sau să treci peste pod. N-aveam nicio şansă – şi între timp cerşetorii îşi dăduseră şi ei seama de asta. După ce prietenii lor au căzut răpuşi de gloanţe, am simţit cum disperarea lor se transformă în furie şi, într-o fracţiune de secundă, furia aceea s-a îndreptat asupra noastră.

Am încercat să fugim, dar ne-am trezit blocaţi din toate direcţiile. Gloata striga că „am bulit-o”, că „ne-au tăiat raţia” şi că meritam să murim. A urmat o ploaie de lovituri – palme, lovituri cu pumnul, mâini care ne trăgeau de păr şi de haine. Am încercat s-o protejez pe Emma, dar până la urmă, ea m-a apărat pe mine, cel puţin pentru câteva minute, rotindu-se cu mâinile întinse şi arzându-i pe cei din raza ei. Dar nici măcar flăcările ei n-au fost îndeajuns ca să ţină mulţimea la distanţă şi loviturile au continuat până când am aterizat în genunchi şi apoi chirciţi ca nişte mingi, apărându-ne feţele cu braţele şi încasând pumni şi picioare dureroase din toate părţile.

Eram sigur că sunt pe moarte sau că visez pentru că, dintr-odată, am auzit un cântec – un cor care cânta tare şi plin de vigoare: „Ascultă bătaia ciocanelor, ascultă cum se bate un cui!” – dar fiecare vers era însoţit de lovituri surde, cavernoase şi de scâncete. „E grozav să *(ZBANG!)* construieşti o spânzurătoare (*ZDRANG!*), leacul pentru orice cucui!”

După câteva versuri şi câteva plesnete, loviturile s-au

oprit şi mulţimea s-a retras bombănind precaută. Am văzut, ca printr-o ceaţă de sânge şi zgură, cinci cioplitori de spânzurătoare vânjoşi, cu trusele de unelte agăţate la şold şi cu ciocane în mâini. Îşi croiseră drum prin gloată şi acum ne încercuiseră, privindu-ne neîncrezători de parcă am fi fost o specie ciudată de peşti pe care nu se aşteptau s-o prindă în plase.

— Ei sunt? l-am auzit pe unul zicând. Nu arată prea bine, vere.

— Bineînţeles că ei sunt! a spus un altul pe o voce ca un corn de ceaţă, adâncă şi cunoscută.

— E Sharon! a izbucnit Emma.

Mi-am putut mişca mâna doar cât să-mi şterg sângele care-mi curgea din ochi. El era, într-adevăr, în toată splendoarea lui de peste doi metri, acoperit cu mantaua lui tuciurie. Am simţit că râd, sau cel puţin, am încercat; nu mai fusesem niciodată atât de fericit să văd pe cineva atât de urât. Sharon s-a cotrobăit prin buzunare şi a scos nişte fiole mici de sticlă!

— AM AICI TOT CE VREŢI, MAIMUŢE PSIHOPATE CE SUNTEŢI! LUAŢI-LE ŞI LĂSAŢI-I ÎN PACE PE COPIII ĂŞTIA! a spus el ridicând sticluţele deasupra capului.

S-a întors cu spatele la ei şi a aruncat fiolele pe drum. Gloata a năvălit după ele, ţipând şi gâfâind, gata să se sfâşie între ei ca să pună mâna mai repede pe fiole. Şi iată-i pe cioplitorii de spânzurători, uşor şifonaţi după busculadă, dar vii şi nevătămaţi, vârându-şi ciocanele sub cingători. Sharon a păşit spre noi cu o mână albă întinsă:

— Ce-a fost în capul vostru? De ce aţi plecat aşa, aiurea? Mi-am făcut o grămadă de griji pentru voi!

— E adevărat, a spus unul dintre meşteri. Nu mai putea. Ne-a pus să vă căutăm peste tot.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar n-am putut. Sharon stătea aplecat deasupra noastră, de parcă ar fi cercetat un animal făcut terci de o maşină.

— Eşti întreg? Poţi să mergi? Ce dracu’ ţi-au făcut nemernicii ăştia?

Tonul lui părea un amestec între interesul unui sergent

care îşi antrenează trupele şi al unui tată îngrijorat.

— Jacob e rănit, am auzit-o pe Emma spunând cu vocea frântă.

„Şi tu”, am încercat să spun, dar n-am putut să-mi îndrept limba. Părea că are dreptate: îmi simţeam capul greu ca o lespede şi privirea mea era ca semnalul unui satelit care nu funcţiona tocmai bine – puternic pentru o clipă, căzut în secunda următoare. Sharon m-a ridicat şi m-a purtat în braţe – era mult mai vânjos decât părea – şi, dintr-odată, mi-am amintit ceva şi am încercat să-mi exprim gândurile:

„Unde e Addison?”

Vorbeam de parcă aş fi avut terci în gură, dar cumva m-a înţeles şi, întorcându-mi capul spre pod, mi-a spus:

— Acolo.

În depărtare, camionul părea că pluteşte în aer. Oare creierul zdruncinat îmi juca feste?

Nu. Vedeam clar. Camionul a fost ridicat peste prăpastie de limbile sufletului-pustiu.

„Dar unde-i Addison?”

— Acolo, a repetat Sharon. Sub camion.

Două lăbuţe din spate şi un corp mic şi maro atârnau de sub carcasa camionului. Addison se agăţase cu dinţii de şasiu şi reuşise să prindă cursa, ca un pasager clandestin. Deştept băiat! Şi când limbile au aşezat camionul pe capătul îndepărtat al podului, mi-am zis: „Drum bun, căţel cutezător! Eşti cea mai bună şansă a noastră.”

Şi apoi totul în jur a început să devină neclar, şi mai neclar, până când a pălit cu totul, ca o floare.

◆●◆ CAPITOLUL PATRU ◆●◆

Vise agitate, vise în limbi ciudate, vise despre casă, vise despre moarte. Fragmente stranii şi absurde care se derulau în licăre ale conştiinţei, tumultoase şi nestatornice, invenţii ale creierului meu zguduit. O femeie fără faţă, suflându-mi praf în ochi. Senzaţia când cineva te scufundă în apă caldă. Vocea Emmei asigurându-mă că totul are să fie în regulă, că ei sunt prietenii noştri, că suntem în siguranţă. Şi apoi o beznă adâncă şi fără vise care a durat nu ştiu câte ore.

Când m-am trezit, am ştiut că sigur nu visez. Zăceam învelit pe un pat dintr-o cămăruţă. O lumină slabă se revărsa din spatele unor jaluzele. Era ziuă, deci. Dar în ce zi eram?

Eram îmbrăcat cu o cămaşă de noapte, nu în hainele mele vechi şi pătate de sânge şi ochii mi se limpeziseră. Cineva avusese grijă de mine. În plus: deşi eram mort de oboseală, nu prea mă mai durea nimic. Umărul mi se vindecase şi la fel şi capul. Nu eram sigur ce însemna asta.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor. A trebuit să mă opresc pe la mijlocul încercării şi să mă odihnesc sprijinit pe coate. O carafă de apă se afla pe noptiera de lângă pat. Într-un colţ al camerei se vedea un şifonier masiv din lemn. Am clipit şi m-am frecat la ochi ca să fiu sigur că văd bine – da, pe un scaun aflat în celălalt colţ dormea un bărbat. Mintea mi se mişca în reluare, aşa că nici măcar nu m-am speriat; mi-am spus doar „ce ciudat”. Şi chiar aşa şi era: bărbatul arăta foarte straniu, de fapt, a trebuit să mă gândesc mult până când mi-am dat seama la ce mă uit. Părea alcătuit din două jumătăţi: jumătate din părul lui era lins, în timp ce cealaltă jumătate îi stătea în toate direcţiile; jumătate din faţa lui era ţepoasă şi cealaltă, rasă şi netedă. Până şi hainele (pantalonii, puloverul mototolit, gulerul elisabetan încreţit) erau pe jumătate moderne, pe jumătate arhaice.

— Salut? am spus ezitând.

Bărbatul a ţipat scurt. S-a speriat atât de tare, încât a căzut de pe scaun şi a aterizat zgomotos pe podea.

— Vai de mine! Aoleu, Doamne!

S-a căţărat din nou în scaun, cu ochii mari şi mâinile tremurânde.

— Te-ai trezit!

— Scuze, n-am vrut să te sperii…

— Ah, nu, e doar vina mea, a spus el netezindu-şi hainele şi îndreptându-şi gulerul încreţit. Te rog nu spune nimănui c-am adormit în timp ce te supravegheam!

— Cine eşti? am întrebat. Unde sunt?

Mintea mi se limpezea repede şi se umplea de întrebări.

— Şi unde e Emma?

— Păi, bine, a spus bărbatul devenind dintr-odată nervos. S-ar putea să nu fiu cel mai indicat membru al gospodăriei care să răspundă la… *întrebări…*

Şoptise cuvântul cu sprâncenele ridicate, de parcă întrebările ar fi fost un subiect tabu.

— Dar! a spus el arătând cu degetul spre mine. *Tu eşti* Jacob!

Apoi a făcut semn spre el.

— *Eu sunt* Nim.

A urmat un gest larg cu mâna.

— Iar asta e casa domnului Bentham. E foarte nerăbdător să te cunoască. De fapt, mi-a zis să-l anunţ de cum te trezeşti.

M-am zvârcolit până când am reuşit să mă ridic în capul oaselor, un efort care m-a epuizat aproape cu totul.

— Nu mă interesează toate astea. Vreau s-o văd pe Emma.

— Desigur! Prietena ta…

A fluturat din mâinile ca nişte aripioare, în timp ce privirea îi alerga dintr-o parte în alta, de parcă s-ar fi aşteptat s-o găsească pe Emma într-un colţ al camerei.

— Vreau s-o văd. Acum!

— Numele meu e Nim! a chiţăit el. Şi trebuie să-l anunţ – da, am primit instrucţiuni *stricte…*

Un gând înfricoşător mi-a trecut prin minte – Sharon, ca un mercenar ce era, ne-a salvat din ghearele mulţimii doar ca să ne vândă drept piese de schimb.

— EMMA! am reuşit să strig. UNDE EŞTI?

Nim a pălit şi s-a trântit pe scaun – cred că l-am speriat de moarte.

O secundă mai târziu, pe hol s-a auzit un tropot de paşi. Un bărbat în halat alb a năvălit în cameră.

— Te-ai trezit! a strigat el.

Am presupus că era medic.

— Vreau s-o văd pe Emma! i-am spus.

Am încercat să-mi eliberez picioarele de sub aşternuturi, dar atârnau greu ca nişte butuci.

Medicul s-a repezit la patul meu şi m-a împins înapoi sub pături.

— Nu te forţa, eşti încă în recuperare!

Medicul l-a trimis pe Nim după domnul Bentham. Nim a ieşit în fugă, ciocnindu-se de cadrul uşii şi a aterizat pe hol. În clipa următoare, Emma s-a ivit la uşă, cu respiraţia întretăiată şi radiind, cu părul revărsat peste o rochie curată, albă.

— Jacob?

Când am văzut-o, un val de energie mi-a străbătut corpul şi m-am ridicat, împingându-l pe medic cât colo.

— Emma!

— Te-ai trezit! a spus ea alergând spre mine.

— Ai grijă cu el! E fragil, a avertizat-o medicul.

Emma s-a înfrânat şi m-a îmbrăţişat cât a putut de blând, apoi s-a aşezat pe marginea patului.

— Îmi pare rău că n-am fost lângă tine când ţi-ai revenit. Mi-au spus că n-o să te trezeşti prea curând…

— Nu-i nimic, am spus. Dar unde suntem? De când suntem aici?

Emma a aruncat o privire spre medic. Acesta îşi nota ceva într-un carneţel, dar era clar că ne asculta cu atenţie. Emma s-a întors cu spatele la el şi mi-a spus şoptit:

— Suntem în casa unui bogătaş din Pogonul Dracului. Într-un loc secret. Sharon ne-a adus aici acum o zi, o zi şi jumătate.

— Asta-i tot? am întrebat scrutând-o cu privirea.

Avea pielea perfect netedă şi cicatricele erau doar nişte linii albe abia perceptibile.

— Pari aproape vindecată!

— N-aveam decât nişte cucuie şi zgârieturi…

— Nu cred… Îmi amintesc ce s-a întâmplat acolo, afară.

— Aveai o coastă ruptă şi un umăr dislocat, a intervenit medicul.

— E o femeie aici, a spus Emma. Un vraci. Corpul ei emite un praf cu proprietăţi puternice…

— Şi o dublă contuzie, a spus medicul. Nimic de care să nu ne putem îngriji. Dar tu, băiete – tu erai aproape mort când ai ajuns aici.

Mi-am pipăit pieptul, abdomenul şi toate părţile corpului care încasaseră lovituri. Nici urmă de durere. Am ridicat braţul drept şi mi-am rotit umărul. Nicio problemă.

— Mă simt de parcă mi-aţi schimbat braţul, am spus, uluit.

— Ai noroc că n-ai avut nevoie de un cap nou, am auzit încă o voce – a lui Sharon care a fost nevoit să se aplece ca să se poată strecura prin cadrul uşii.

— De fapt, îmi pare rău că *nu* ţi-au dat unul nou pentru că se pare că scăfârlia pe care o ai acum e plină cu rumeguş. Cum naiba să dispăreţi aşa ca măgarul în ceaţă, fără să aveţi habar pe unde s-o apucaţi – şi asta după ce v-am avertizat de o mie de ori despre Pogon! *Ce* a fost în

capul vostru?

Se înălţa asupra noastră ca un turn, dojenindu-ne cu degetul lui lung şi alb.

Am rânjit.

— Salut, Sharon. Mă bucur să te revăd.

— Da. Ha-ha. Acum eşti tot un zâmbet, dar era să mori acolo!

— Am avut noroc, a spus Emma.

— Da – aţi avut noroc că am fost *eu* acolo! Aţi avut noroc că verii mei, cioplitori de spânzurători, au fost disponibili în seara aia şi i-am prins înainte să dea pe gât prea multe beri la Leagănul şi Sicriul! Apropo, să ştiţi că nu lucrează gratis. O să adaug şi serviciile lor la notă, împreună cu cheltuielile pentru reparaţia bărcii!

— Bine, bine! am spus eu. Linişteşte-te, OK?

— Ce-a fost în capul vostru? a repetat Sharon, eliberând un val de respiraţie urât mirositoare care s-a lăsat peste noi ca un nor.

Şi atunci mi-am amintit „ce-a fost în capul nostru” şi m-am cam pierdut cu firea.

— Ne-am gândit că eşti un bădăran pe care nu ne putem bizui! i-am trântit-o. Că probabil nu-ţi pasă de nimic, în afară de bani, şi că o să ne vinzi cu prima ocazie ca sclavi! Da, am spus. Am făcut şi noi nişte cercetări. Ştim totul despre dubioşeniile cu care se ocupă deosebiţii de aici şi dacă chiar ai impresia că ne-aţi păcălit să credem că *tu* – am arătat spre Sharon – sau *oricare* dintre voi – am arătat spre doctor – ne ajutaţi din amabilitate, sunteţi nebuni! Deci, ori ne spuneţi ce vreţi de la noi, ori ne lăsaţi să plecăm pentru că… pentru că avem…

Brusc, m-am simţit doborât de un val de oboseală. N-am mai putut să mă concentrez.

— …avem lucruri mai bune de făcut.

Mi-am scuturat capul, am încercat să mă ridic, dar camera a început să se învârtă. Emma m-a ţinut de braţe şi medicul m-a împins cu blândeţe pe pernă.

— Vă ajutăm pentru că ne-a rugat domnul Bentham, mi-a spus succint. Nu ştiu ce vrea cu voi. Va trebui să-l întrebaţi

pe el.

— Cum spuneam, domnul nuştiucum poate să mă ţuce în mmmfff…

Emma mi-a astupat gura cu palma.

— Jacob nu se simte bine momentan, a spus ea. Sunt sigură că, de fapt, a vrut să vă mulţumească pentru că ne-aţi salvat. Vă rămânem datori.

— Da, şi asta, am mormăit printre degetele ei.

Eram furios şi speriat, dar şi foarte bucuros că trăiam – şi c-o vedeam pe Emma, teafără şi vindecată. Dacă mă gândeam mai bine, tot spiritul ăla de luptă mă părăsise şi nu simţeam decât recunoştinţă. Am închis ochii ca să nu mai văd camera aia rotindu-se şi i-am ascultat în timp ce şuşoteau despre mine.

— Constituie o problemă, e clar, a spus medicul. Nu putem să-l lăsăm să se vadă cu domnul Bentham în halul ăsta.

— E confuz, a spus Sharon. Dacă eu şi cu fata am putea să discutăm cu el între patru ochi, sunt convins că şi-ar reveni. Puteţi să ne lăsaţi puţin singuri?

Medicul a plecat, cam fără chef. După ce a ieşit, am deschis din nou ochii şi m-am uitat drept la Emma care stătea aplecată asupra mea.

— Unde-i Addison?

— A trecut dincolo.

— Ah, aşa e, am spus amintindu-mi. Ai vreo veste de la el? Nu s-a întors încă?

— Nu, a spus Emma încet. Încă nu.

Mă întrebam ce putea însemna asta – ce i s-ar fi putut întâmpla – dar nu puteam suporta gândul că a păţit ceva.

— Am promis c-o să ne ducem după el, am spus. Dacă el a putut trece dincolo, o să putem şi noi.

— Poate că sufletului-pustiu de sub pod nu i-a păsat de un câine, a intervenit Sharon. Dar pe tine te-ar decoji şi te-ar arunca imediat în cazanul încins.

— Pleacă! i-am spus. Vreau să vorbesc cu Emma între patru ochi.

— De ce? Ca să săriţi pe geam şi să dispăreţi din nou?

— N-o să plecăm nicăieri, a spus Emma. Jacob nici nu se poate ridica din pat.

Dar Sharon nu era prea sigur.

— O să mă duc în colţul ăla şi o să-mi văd de ale mele, a spus el. E cea mai bună ofertă.

S-a dus şi s-a cocoţat pe scaunul cu un singur braţ pe care stătuse Nim, apoi a început să fluiere şi să-şi cureţe unghiile.

Emma m-a ajutat să mă aşez mai bine şi am început să vorbim în şoaptă, cu capetele lipite. Apropierea ei m-a copleşit atât de mult câteva secunde, încât toate întrebările care îmi invadaseră creierul au dispărut şi nu m-am mai putut gândi decât la mâna ei atingându-mi faţa, mângâindu-mi obrajii şi pomeţii.

— M-ai speriat atât de tare! a spus Emma. Chiar am crezut că te-am pierdut.

— Sunt bine, i-am răspuns.

Ştiam că nu sunt bine, dar îmi era jenă când oamenii îşi făceau griji pentru mine.

— Dar n-ai fost bine. Deloc. Ar trebui să-ţi ceri scuze de la medic.

— Ştiu. Am luat-o razna puţin, atâta tot. Şi îmi pare rău că te-am speriat.

A dat din cap, apoi şi-a întors privirea. Ochii i-au zăbovit o vreme pe perete, apoi când s-a întors spre mine privirea îi era stăpânită de un nou val de dârzenie.

— Îmi place să cred că sunt puternică, mi-a spus ea. Că motivul pentru care sunt liberă acum, în locul lui Bronwyn sau Millard sau Enoch, e că sunt suficient de puternică încât să te poţi bizui pe mine. Aşa am fost de când mă ştiu – genul care rezistă la orice greutate. De parcă aş avea în mine un senzor de durere care s-a blocat şi nu mai poate fi pornit. Pot să ignor lucruri oribile şi să merg mai departe, doar ca să fac ce trebuie.

Mâna ei a găsit-o pe a mea deasupra păturii. Degetele ni s-au înlănţuit pe loc.

— Dar când mă gândesc la tine – la cum arătai când te-au adunat de pe jos după ce oamenii ăia…

A gemut uşor şi a scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să alunge acea imagine din faţa ochilor.

— Asta e prea mult.

— Aşa sunt şi eu, am spus, amintindu-mi cum mă simţeam de fiecare dată când o vedeam că suferă, groaza care mă cuprindea când ştiam că e în pericol. Aşa sunt şi eu.

I-am strâns mâna şi am dat să mai spun ceva, dar Emma mi-a luat-o înainte.

— Vreau să-mi promiţi ceva.

— Orice, am spus.

— Vreau să-mi promiţi că n-o să mori.

Am schiţat un zâmbet. Dar Emma a rămas serioasă.

— Nu ai voie să mori, a spus ea. Dacă te pierd, restul nu mai contează câtuşi de puţin.

Am cuprins-o cu braţele şi am tras-o mai aproape de mine.

— O să fac tot posibilul.

— Nu, nu-i de-ajuns, mi-a şoptit Emma. Promite-mi.

— OK. N-o să mor.

— Spune „promit”.

— Promit. Acum spune-o şi tu.

— Promit, a repetat şi ea.

— Off, s-a miorlăit Sharon cu un aer visător din colţ. Câte minciuni dulci îşi susură îndrăgostiţii…

Ne-am despărţit.

— N-ai voie să tragi cu urechea! i-am spus.

— Gata, v-a ajuns, a zis târându-şi zgomotos scaunul pe podea şi lipindu-l de patul meu. Avem lucruri mai importante de discutat. De pildă, scuza pe care mi-o datorezi.

— Pentru ce? l-am întrebat iritat.

— Pentru defăimarea caracterului şi a reputaţiei mele.

— Nu am exagerat cu nimic. Bucla asta e *plină* de nemernici şi de tâmpiţi, iar tu eşti un bădăran care nu se gândeşte decât la bani.

— Fără pic de empatie faţă de necazurile semenilor lui, a zis Emma. Deşi, încă o dată, îţi mulţumim că ne-ai salvat.

— Locul ăsta te învaţă să ai grijă de tine însuţi, a spus Sharon. Fiecare are o poveste. Toţi au necazuri. Toţi vor câte ceva de la tine şi toţi mint – mai tot timpul. Aşa că da, n-am de gând să-mi cer scuze că sunt preocupat de mine însumi şi motivat doar de profit. Dar sunt extrem de jignit de insinuările voastre, conform cărora aş avea de-a face cu cei care fac trafic cu carne vie deosebită. Doar pentru că sunt capitalist nu înseamnă că sunt un nenorocit cu inima neagră.

— Şi noi de unde era să ştim? l-am întrebat eu. A trebuit să ne milogim de tine şi să te mituim, ca să nu ne părăseşti acolo, pe ponton. Mai ştii?

Sharon a ridicat din umeri.

— Asta se întâmpla înainte să-mi dau seama cine eşti.

Am aruncat o privire spre Emma, apoi am arătat cu degetul spre pieptul meu.

— Cine? *Eu?*

— Tu, băiete! Domnul Bentham aşteaptă de o veşnicie să stea de vorbă cu tine. Din ziua în care m-am hotărât să mă fac luntraş – acum patruzeci de ani. Bentham m-a lăsat să trec pe unde vreau prin Pogon, dacă îi promiteam că o să stau cu ochii în patru în caz că apăreai la orizont. Trebuia să te aduc aici să-l cunoşti. Şi acum, în sfârşit, mi-am respectat partea mea din învoială.

— Cred că mă confunzi cu cineva, am spus. Eu sunt un nimeni.

— Mi-a spus c-o să poţi comunica cu sufletele-pustii. Câţi deosebiţi cunoşti care pot să facă asta?

— Dar are doar şaisprezece ani, a spus Emma. Doar şaisprezece, *pe bune.* Aşa că, de unde…

— De asta mi-a luat ceva timp să pun lucrurile cap la cap, a spus Sharon. A trebuit să mă consult personal cu domnul Bentham. Acolo eram când voi doi aţi şters-o. Chestia e că nu prea te potriveşti cu descrierea lui. În toţi aceşti ani, mă aşteptam să văd un om bătrân.

— Un om bătrân, am repetat eu.

— Exact.

— Care să poată vorbi cu sufletele-pustii.

— Exact aşa.

Emma mi-a strâns mâna şi mai tare şi am făcut un schimb de priviri – *nu, n-are cum* – apoi am coborât iarăşi la marginea patului, plin încă o dată de energie.

— Vreau să stau de vorbă cu Bentham ăsta. Chiar acum.

— O să te primească atunci când va crede de cuviinţă, mi-a răspuns Sharon.

— Nu, am spus eu. *Acum!*

Întâmplător, chiar în acea clipă, cineva a bătut la uşă. Sharon a deschis şi a dat nas în nas cu Nim.

— Domnul Bentham i-a invitat pe oaspeţii noştri la ceai peste o oră, a spus. În bibliotecă.

— Nu mai putem aştepta o oră, i-am zis. Am pierdut deja destul timp aici.

La auzul vorbelor mele, Nim s-a făcut roşu, iar faţa i s-a umflat de supărare.

— Pierdut?

— Ce-a vrut Jacob să zică e că avem deja nişte obligaţii urgente într-un alt loc din Pogon şi am întârziat foarte mult.

— Domnul Bentham insistă să vă primească aşa cum se cuvine, ne-a comunicat Nim. Vorba dumnealui, în ziua în care n-o să mai fie timp de maniere, lumea e sortită eşecului. Apropo, trebuie să mă asigur că aveţi nişte ţinute adecvate.

S-a dus la şifonier şi a deschis uşile grele. Înăuntru se vedeau mai multe rânduri de haine.

— Alegeţi ce vă place.

Emma a scos o rochie cu jabou şi s-a strâmbat privind-o.

— Mi se pare aşa de aiurea. Ne jucăm de-a balul mascat şi bem ceai în timp ce prietenii şi ymbrynele noastre trebuie să îndure numai Pasărea ştie ce.

— O facem pentru ei, am spus. Nu trebuie să-i cântăm în strună lui Bentham decât până când ne spune ce ştie. Poate fi important.

— Sau poate e doar un bătrân care se simte singur.

— Nu vorbiţi aşa despre domnul Bentham, ne-a retezat-o Nim încruntat. Domnul Bentham e un sfânt, un gigant între

oameni!

— Linişteşte-te, i-a zis Sharon, apoi s-a dus la geam şi a ridicat jaluzelele, lăsând lumina slabă, galbenă ca supa de mazăre să se strecoare în cameră. Hopa sus! ne-a zis. Voi doi se pare că aveţi o întâlnire.

Am aruncat aşternuturile cât colo şi Emma m-a ajutat să mă dau jos din pat. M-am mirat că picioarele mi-au susţinut greutatea. Am aruncat o privire pe geam spre strada pustie, învăluită într-o ceaţă galbenă şi apoi, cu ajutorul Emmei, m-am dus până la şifonier ca să-mi aleg un rând de haine. Am găsit un umeraş cu numele meu pe el pe care era aranjat un costum.

— Puteţi să ieşiţi puţin până ne schimbăm şi noi? am întrebat eu.

Sharon s-a uitat la Nim şi a ridicat din umeri. Nim a dat din mâini exasperat.

— Nu se cade!

— Ei, lasă-i în pace, i-a spus Sharon dând din mână. Dar fără matrapazlâcuri, bine?

Emma s-a făcut stacojie.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles.

Sharon l-a scos pe Nim din cameră şi s-a oprit în cadrul uşii.

— Pot să am încredere în voi că n-o să fugiţi iar?

— De ce am fugi? am întrebat eu. Ţi-am spus că vrem să ne întâlnim cu domnul Bentham.

— Nu plecăm nicăieri, i-a spus Emma. Dar tu de ce mai stai?

— Domnul Bentham m-a rugat să nu vă scap din ochi.

M-am întrebat dacă asta însemna că ne-ar fi oprit în cazul în care încercam să plecăm.

— Trebuie să fie mare favoarea pentru care îi eşti dator, i-am spus.

— Una mare de tot, mi-a răspuns Sharon. Îi datorez viaţa.

Şi îndoindu-se aproape până la pământ, s-a strecurat pe hol afară.

•••

— Tu o să te schimbi acolo, a spus Emma făcându-mi semn spre o baie mică, cu acces din cameră. Şi eu aici. Şi nu trage cu ochiul până nu bat la uşă!

— *Biiiiine,* am spus prefăcându-mă extrem de dezamăgit.

Cu toate că mi-ar fi plăcut s-o văd pe Emma în lenjerie intimă, toate încercările alea prin care am trecut riscându-ne vieţile îmi cam congelaseră partea adolescentă a creierului. Dar mi-ar fi fost suficiente câteva săruturi mai intime ca instinctele să revină la viaţă.

În fine.

M-am încuiat în baia cu faianţă şi gresie albă, strălucitoare şi instalaţii sanitare din fier masiv şi m-am aplecat peste chiuvetă ca să mă inspectez în oglinda argintată.

Arătam jalnic.

Aveam faţa umflată şi plină de cicatrice roz în zigzag, care se vindecau repede, dar încă erau vizibile, amintindu-mi de fiecare pumn primit. Trunchiul meu arăta ca o hartă de echimoze, nedureroase, dar foarte urâte. În pliurile greu de curăţat ale urechilor rămăseseră urme de sânge uscat. M-a luat cu ameţeli când am văzut şi a trebuit să mă ţin de marginea chiuvetei ca să rămân în picioare. Dintr-odată, mi-am amintit de toţi pumnii şi picioarele care mă loveau şi pământul care părea că năvăleşte spre mine.

Nu încercase nimeni până atunci să mă omoare cu mâinile goale. Era ceva cu totul nou, cu totul diferit faţă de dăţile când mă vânau sufletele-pustii. Atunci mă puteam baza pe instinct. Şi era diferit şi faţă de senzaţia pe care mi-o dădeau armele: gloanţele erau o metodă impersonală şi rapidă de-a ucide. În schimb, folosirea mâinilor – asta necesita un efort deosebit. Şi ură. Mi se părea ciudat şi mă umplea de amărăciune să ştiu că cineva mă tratase cu atâta ură. Că nişte deosebiţi, care nici măcar nu ştiau cum mă cheamă, au fost în stare, într-un moment de nebunie colectivă, să mă urască atât de tare încât să încerce să mă ucidă cu pumnii. Mi-era ruşine, mă simţeam cumva dezumanizat, deşi nu prea înţelegeam de ce. Era ceva la

care trebuia să mă gândesc, asta dacă la un moment dat aveam să-mi permit luxul de-a rumega astfel de gânduri.

Am dat drumul la robinet ca să mă spăl pe faţă. Ţevile s-au cutremurat şi au gemut, dar după această reacţie bombastică, au reuşit să scuipe doar o lingură de apă maronie. O fi fost el Bentham bogat, dar niciun strat de lux nu-l putea apăra de realitatea locului infernal în care trăia.

Cum naiba aterizase aici?

Şi, ce era şi mai intrigant: de unde îl cunoştea, sau mai bine zis, de unde aflase omul ăsta despre bunicul meu? Eram sigur că la el s-a referit Sharon când mi-a spus că Bentham căuta un bătrân care putea să comunice cu sufletele-pustii. Poate că bunicul meu se întâlnise cu Bentham în perioada războiului, după ce a părăsit casa lui Miss Peregrine, dar înainte să fi plecat în State. A fost o perioadă definitorie din viaţa lui, despre care nu vorbea decât rar şi aproape niciodată cu prea multe detalii. În ciuda a tot ce aflasem despre bunicul meu în ultimele luni, el rămânea un mister pentru mine din mai multe puncte de vedere. Şi acum că nu mai era printre noi, mi-am spus întristat, probabil că avea să rămână un mister.

M-am îmbrăcat cu hainele primite de la Bentham – o cămaşă albastră, cam şcolărească, un pulover de lână gri şi o pereche de pantaloni negri, simpli. Mi se potriveau perfect, de parcă m-ar fi aşteptat pe mine. Îmi strecuram picioarele într-o pereche de pantofi de piele maro, stil Oxford, când a bătut Emma la uşă.

— Te descurci?

Am deschis uşa către o explozie de galben. Emma părea extrem de nefericită într-o rochie imensă de culoarea canarului, cu mâneci bufante şi poala care plutea la picioarele ei.

— Din mai multe rele, l-am ales pe cel mai mic, te asigur, a oftat ea.

— Arăţi ca Big Bird[2], am spus eu şi am ieşit în urma ei din baie. Şi eu ca Mr. Rogers[3]. Bentham ăsta e un om

[2] Personaj din desenele animate *Strada Sesam.*

[3] Fred Rogers, creatorul şi gazda emisiunii americane pentru copii

necruţător.

Emma nu a înţeles niciuna dintre referinţele mele. M-a ignorat, s-a dus la geam şi a rămas privind afară.

— Aşa. Foarte bine.

— Ce e aşa de bine? am întrebat-o.

— Pervazul ăsta. E cât Cornwall de mare şi are prize peste tot. E mai sigur decât nişte bare pentru căţărat.

— Şi de ce ne pasă nouă cât de sigur e pervazul? am întrebat-o, apropiindu-mă de geam.

— Pentru că Sharon stă de pază pe hol, aşa că n-avem cum să ieşim pe acolo, evident.

Uneori mi se părea că Emma purta discuţii întregi cu mine în capul ei – discuţii secrete, la care nu eram părtaş – şi apoi, când în sfârşit îmi împărtăşea secretul, se supăra văzându-mă nedumerit. Creierul ei lucra atât de repede încât uneori i-o lua înainte.

— Nu putem să plecăm, am spus eu. Trebuie să ne întâlnim cu Bentham.

— O să ne întâlnim, dar să mă spânzuri dacă o să mai petrec o oră bătând darabana în camera asta. Sfântul domn Bentham e un exilat care stă în Pogonul Dracului, ceea ce înseamnă că probabil e un om josnic cu un trecut sordid. Aş vrea să arunc o privire prin ograda lui, să văd ce mai putem afla. Ne întoarcem înainte ca cineva să-şi dea seama că am plecat. Îţi dau cuvântul meu.

— Ah, ieşim aşa, pe furiş… Suntem îmbrăcaţi exact cum trebuie.

— Foarte amuzant.

Pantofii mei cu talpa rigidă făceau ca fiecare pas să pară o lovitură de ciocan, iar Emma purta o rochie mai galbenă decât un semafor. Ca să nu mai spun că abia reuşeam să stau de unul singur în două picioare – şi cu toate astea, ne-am pus de-acord. Emma avea dreptate de cele mai multe ori când venea vorba de astfel de chestii, şi ajunsesem să mă bizui pe instinctele ei.

— Dacă ne vede cineva, asta e, a spus ea. Se pare că omul ăsta te aşteaptă de trilioane de ani. N-o să ne dea

„Mister Roger's Neighbourhood".

afară dacă dăm o tură pe aici.

Şi spunând asta a deschis geamul şi s-a căţărat afară pe pervaz. Am scos capul precaut. Ne aflam la etajul doi, deasupra unei străzi pustii din zona „rezidenţială” din Pogonul Dracului. Am recunoscut un morman de lemne de foc: ne aflam în locul în care ne ascunseserăm atunci când Sharon a ieşit din magazinul abandonat. Chiar sub noi se afla biroul de avocatură Munday, Dyson şi Strype. Birou care, bineînţeles, nu exista de fapt. Era doar o acoperire, o intrare secretă în casa lui Bentham.

Emma mi-a întins o mână.

— Ştiu că nu te dai în vânt după înălţimi, dar n-o să te las să cazi.

După ce un suflet-pustiu m-a dat huţa deasupra unui râu clocotitor, să cad de la înălţimea asta nu mă speria deloc. Şi Emma avea dreptate – pervazul era chiar lat şi zidăria era decorată cu mânere sferice şi feţe de gargui care puteau servi drept prize naturale. M-am suit pe pervaz, am apucat un mâner şi am urmat-o pe Emma, încercând să-mi păstrez echilibrul.

Când pervazul a dat colţul şi eram destul de siguri că suntem în paralel cu un hol aflat în raza de acţiune a lui Sharon, am încercat să deschid un geam.

Era încuiat. Am mers mai departe şi am încercat să-l deschidem pe următorul – tot încuiat – la fel şi al treilea, al patrulea şi al cincilea.

— Nu ne mai rămâne nimic din clădirea asta, am spus. Ce facem dacă nu-i deschis niciun geam?

— Uite, ăsta o să fie deschis, a spus Emma.

— De unde ştii?

— Sunt clarvăzătoare, a spus lovind cu piciorul în geam, împrăştiind cioburi în cameră şi jos, în curte.

— Nu, eşti o bătăuşă, am spus eu.

Emma mi-a aruncat un rânjet şi apoi a împrăştiat cu dosul palmei ultimele cioburi din rama ferestrei.

Am pătruns prin deschizătură, deşi nu prea voiam, într-o cameră întunecată şi cavernoasă. Ne-au trebuit câteva secunde ca să ne obişnuim ochii cu întunericul. Singura

sursă de lumină era jaluzeaua pe care tocmai o stricasem. Raza slabă care pătrundea înăuntru dezvăluia ceea ce trebuie să fi fost paradisul unui colecţionar de gunoaie. Cutii şi lăzi de lemn, adunate până la tavan în stive care se clătinau, despărţite de un singur culoar îngust.

— Am impresia că lui Bentham nu-i prea place să arunce lucruri la gunoi, a spus Emma.

Drept răspuns, am eliberat o rafală de trei strănuturi. Aerul era plin de praf. Emma mi-a urat noroc şi a aprins în palmă o flacără mică a cărei lumină a îndreptat-o spre cea mai apropiată ladă. Era etichetată. *Rm. AM-157.*

— Ce crezi că e în toate lăzile astea? am întrebat-o.

— O să avem nevoie de o rangă ca să aflăm, a spus Emma. Zdravene lăzi!

— Credeam că eşti clarvăzătoare.

Emma s-a strâmbat la mine.

Pentru că n-am găsit nicio rangă, ne-am aventurat mai adânc în cameră. Emma şi-a mărit flacăra pe măsură ce ne îndepărtam de lumina slabă care pătrundea prin fereastră. Pasajul îngust dintre cutii ducea spre o uşă cu boltă şi apoi într-o nouă încăpere care era la fel de întunecată şi aproape la fel de ticsită. În loc de lăzi, era plină de obiecte masive, ascunse sub cearşafuri albe care să le protejeze de praf. Emma tocmai se pregătea să tragă unul dintre cearşafuri, dar am prins-o de braţ.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat iritată.

— Poate se ascunde ceva oribil sub cearşafurile astea.

— Da, exact, a spus ea şi a smuls cearşaful, stârnind un ciclon de praf.

După ce s-a limpezit aerul, ne-am văzut propria imagine reflectată şters în nişte vitrine de sticlă, genul pe care le întâlneşti într-un muzeu. Ne ajungeau cam până la mijloc şi aveau cam un metru douăzeci lăţime. În vitrină, aranjate frumos şi etichetate, se aflau o coajă de nucă de cocos scobită, o bucată din şira spinării a unei balene, transformată în pieptene, o toporişcă din piatră şi alte câteva obiecte ale căror funcţii n-am putut să le ghicim din prima. Pe o etichetă lipită de sticlă scria: *Obiecte de uz*

casnic, folosite de deosebiţii de pe Insula Espiritu Santo, Hebridele Noi, Regiunea Sud-Pacifică, circa 1750.

— Hă? s-a minunat Emma.

— Ciudat, am zis şi eu.

Emma a tras cearşaful la loc, deşi nu prea mai avea rost să ne ascundem urmele – geamul oricum nu putea fi reparat – şi ne-am deplasat încet prin cameră, dezvelind obiecte la nimereală. Erau diferite exponate de muzeu. Singura legătură dintre conţinutul cutiilor era că toate obiectele fuseseră folosite sau deţinute, la un moment dat, de deosebiţi. Una conţinea o selecţie de mătăsuri vopsite în culori vii, purtate de deosebiţii din Orientul Îndepărtat, în jurul anilor 1800. Într-alta am găsit ceva ce la prima vedere părea un trunchi gros de copac secţionat transversal, dar care la o inspecţie mai atentă s-a dovedit a fi o uşă cu balamale de fier şi un mâner făcut dintr-un nod în lemn. Pe etichetă scria: *Intrare într-o casă deosebită din Marea Sălbăticie Hiberniană, circa 1530.*

— Uaau, a exclamat Emma, aplecându-se ca s-o vadă mai bine. Habar n-aveam că au existat atâţia ca noi pe lumea asta.

— Poate că mai există şi acum, am spus.

Ultimul exponat la care ne-am uitat se numea *Armă folosită de deosebiţii hitiţi, Oraşul Subteran Kaymakli, nedatat.* Uimiţi, am constatat că în cutie se aflau doar gâze şi fluturi morţi.

Emma s-a întors cu lumina spre mine.

— Un lucru e clar: Bentham ăsta e pasionat de istorie. Eşti gata să mergem mai departe?

Am parcurs cu paşi repezi alte două încăperi pline de cutii acoperite cu cearşafuri şi am ajuns la o scară folosită de servitori. Am urcat şi am ajuns la etajul următor. Uşa palierului dădea spre un hol lung, acoperit cu un covor luxuriant. Părea că nu se mai termină, iar uşile amplasate la distanţă egală şi modelul de pe tapet care se repeta contribuiau la senzaţia ameţitoare de nemărginire.

Am mers mai departe, aruncând din când în când un ochi în camere. Erau mobilate la fel, compartimentate la

fel şi tapetate cu acelaşi tapet: în fiecare cameră se afla un pat, o noptieră şi un şifonier, exact ca în camera în care m-am recuperat eu. Modelul de pe tapet înfăţişa maci roşii care se continuau şi pe covor în valuri hipnotizante, astfel încât locul părea luat în stăpânire de natură. De fapt, camerele nu s-ar fi deosebit cu nimic dacă n-ar fi existat plăcile acelea mici de alamă, bătute în cuie pe uşi. Fiecare cameră avea un nume unic, cu rezonanţă exotică: *Camera Alpi, Camera Gobi, Camera Amazon.*

Pe hol se înşiruiau în jur de cincizeci de camere, şi noi abia ajunsesem la mijlocul lui – am grăbit pasul, convinşi că n-aveam ce să mai descoperim acolo – când, dintr-odată, ne-a pălit un val de aer atât de rece, încât mi s-a făcut pielea de găină.

— Brrr! am spus punându-mi braţele în jurul meu. Asta de unde a venit?

— O fi lăsat cineva geamul deschis? s-a întrebat Emma.

— Dar afară nu-i frig, am spus eu şi Emma a ridicat din umeri.

Am mers mai departe. Pe măsură ce înaintam aerul devenea din ce în ce mai rece. Într-un final, am dat colţul şi am ajuns la o parte a holului cu tavanul acoperit de ţurţuri şi carpeta plină de brumă. Frigul părea să se răspândească mai ales dintr-o anumită cameră. Ne-am oprit în faţa ei, urmărind fulgii de zăpadă care se strecurau, rând pe rând prin crăpătura de sub uşă, purtaţi de curent.

— Este foarte ciudat, am spus dârdâind.

— E neobişnuit, în orice caz, a fost de acord şi Emma. Chiar şi după criteriile mele.

Am mai înaintat un pas. Covorul înzăpezit ne scârţâia sub picioare când ne-am apropiat mai mult să citim plăcuţa de pe uşă. Şi atunci am citit *Camera Siberia.*

M-am uitat la Emma. Ea s-a uitat la mine.

— Probabil că e doar un aparat de aer condiţionat hiperactiv, a spus ea.

— Hai să deschidem uşa să vedem.

M-am întins după mânerul rotund al uşii şi am încercat

să-l rotesc, dar a rămas neclintit.

— E încuiată.

Emma şi-a odihnit şi ea mâna pe mâner câteva secunde. Gheaţa topită a început să picure.

— Nu e încuiată, a spus ea. E îngheţată.

A rotit mânerul şi a împins uşa în lături, dar s-a mişcat doar trei centimetri; era blocată de zăpada adunată în dosul ei. Ne-am proptit cu umerii în ea, am numărat până la trei şi am împins-o. Uşa s-a trântit de perete şi un suflu de aer polar ne-a pălit drept în faţă. Zăpada viscolea prin cameră, ne intra în ochi şi năvălea apoi pe hol.

Am încercat să tragem cu ochiul chiar dacă ne acoperiserăm feţele. Camera era mobilată la fel ca celelalte – cu un pat, un şifonier şi o noptieră –, dar îngropate sub zăpada viscolită se zăreau nişte ridicături albe.

— *Ce* e asta? am strigat eu ca să acopăr şuieratul vântului. O buclă nouă?

— Imposibil! a strigat Emma. Suntem deja într-o buclă!

Am dat piept cu vântul şi am intrat ca să aruncăm o privire mai îndeaproape. Credeam că zăpada şi gheaţa veneau dinspre un geam deschis, dar la un moment dat, când fulgii s-au domolit, mi-am dat seama că nu exista niciun geam, nici măcar un perete în cel mai îndepărtat capăt al camerei. În jurul nostru se ridicau pereţi acoperiţi de gheaţă şi deasupra noastră se vedea un tavan, iar sub picioare aveam cu siguranţă şi un covor – dar în loc de cel de-al patrulea perete, camera se continua într-o peşteră îngheţată şi apoi se deschidea către un câmp neted şi o privelişte neperturbată, compusă doar din zăpadă albă şi stânci negre.

Din câte îmi dădeam seama, ne aflam în Siberia.

O cărare săpată cu lopata prin zăpadă ducea din cameră spre albeaţa din depărtare. Ne-am târşâit picioarele pe potecă, am ieşit din cameră şi am intrat în cavernă, minunându-ne de tot ce vedeam în jurul nostru. Aşchii imense de gheaţă se ridicau din pământ şi atârnau din tavan ca o pădure de copaci albi.

Emma era greu de impresionat – avea aproape o sută de ani şi văzuse lucruri ieşite din comun cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă dar locul ăsta părea s-o umple de o admiraţie sinceră.

— E uluitor! a spus ea şi s-a aplecat să ridice un pumn de zăpadă.

L-a aruncat spre mine, râzând.

— Nu-i aşa că e uluitor?

— Da, e, am spus eu. Dar ce caută aici?

Am mers mai departe printre ţurţurii imenşi şi am ajuns pe câmp deschis. Camera nici nu se mai vedea de aici; era camuflată perfect în interiorul peşterii.

Emma mi-a luat-o înainte cu paşi grăbiţi, apoi s-a întors spre mine:

— Pe-aici! mi-a zis parcă zorindu-mă s-o urmez.

M-am târât până la ea prin zăpada din ce în ce mai adâncă. Peisajul era bizar. În faţa noastră se întindea o câmpie albă, plată, dincolo de care pământul dispărea în cute adânci, ondulate, ca nişte crevase.

— Nu suntem singuri, a spus Emma şi mi-a făcut semn spre un detaliu care-mi scăpase până atunci.

Un bărbat stătea aplecat peste marginea unei crevase şi se uita în jos.

— Ce face? am întrebat, mai degrabă retoric.

— Caută ceva, se pare.

L-am urmărit cum se plimba de-a lungul crevasei, cu privirea tot timpul în jos. După aproximativ un minut, mi-am dat seama că nu-mi mai simt faţa de ger. O rafală de vânt cu zăpadă ne-a blocat priveliştea.

Câteva secunde mai târziu, când vântul s-a mai domolit, bărbatul ne-a fixat cu privirea.

Emma a înlemnit.

— Oh-ooh!

— Crezi că ne vede?

Emma şi-a coborât ochii spre rochia ei de un galben ţipător.

— Da.

Am mai rămas acolo o clipă, cu ochii la bărbatul care se holba la noi dincolo de pustietatea albă – până când l-am văzut că o rupe la fugă înspre noi. Era la vreo nouăzeci de metri distanţă, cufundat în zăpada adâncă, în mijlocul unui peisaj plin de troiene vălurite. Nu-mi dădeam seama dacă intenţiile lui sunt rele sau nu; oricum, ne aflam într-un loc în care n-aveam ce căuta, aşa că ni s-a părut înţelept să plecăm – o decizie întărită de un urlet pe care îl mai auzisem o singură dată, în tabăra Ţiganilor.

Un urs.

O privire rapidă aruncată peste umăr mi-a confirmat bănuielile: un urs uriaş urcase dintr-o crevasă şi i se alăturase bărbatului împotmolit în zăpadă. *Amândoi alergau către noi,* ursul acoperind terenul mult mai repede decât bărbatul.

— Ursul! am ţipat, fără niciun rost.

Am încercat să fug, dar picioarele mele îngheţate refuzau să coopereze. Aparent insensibilă în faţa frigului, Emma m-a apucat de braţ şi m-a tras după ea. Am năvălit în peşteră abia ţinându-ne pe picioare, ne-am croit drum prin zăpada din cameră şi am ieşit aruncându-ne pe uşa în jurul căreia se adunase o brumă de zăpadă care începea să se extindă în hol. Am închis uşa după noi – de parcă asta ar fi putut să oprească un urs – şi ne-am întors pe acelaşi drum pe holul cel lung, am coborât pe scări şi am intrat din nou în muzeul mort al lui Bentham ca să ne ascundem printre fantomele lui acoperite cu cearşafuri albe.

•••

Ne-am pitit între un perete şi un monolit imens, acoperit cu un cearşaf, aflat în cel mai dosit colţ pe care l-am găsit. Spaţiul era atât de îngust încât părea că suntem prinşi în cămăşi de forţă, incapabili să ne mai întoarcem faţă în faţă, iar frigul de care fugisem începea să ni se strecoare pe sub haine. Am rămas nemişcaţi, dârdâind, înţepeniţi ca nişte manechine, în timp ce zăpada de pe hainele noastre se topea în băltoace la picioarele noastre. Mâna stângă a Emmei a apucat mâna mea dreaptă – doar aşa puteam să

împărtăşim un pic de căldură şi sens. Începuserăm să dezvoltăm un limbaj care era greu de tradus în cuvinte, un vocabular special de gesturi, priviri, atingeri şi săruturi care devenea tot mai bogat, tot mai intens şi mai complex odată cu trecerea timpului. Era fascinant şi important, iar în momente ca astea mă simţeam mai cald şi mai puţin îngrozit decât dacă aş fi fost fără Emma.

După câteva minute, când am văzut că nu apare niciun urs să ne mănânce, am îndrăznit să schimbăm câteva cuvinte în şoaptă.

— Oare ce-a fost aia? O buclă? am întrebat eu. O buclă în buclă?

— Nu ştiu, mi-a răspuns Emma.

— Siberia. Aşa scria pe uşă.

— Dacă aia era Siberia, atunci camera aia e un fel de portal, nu o buclă. Şi portalurile nu există, bineînţeles.

— Bineînţeles, am răspuns eu, deşi nu mi se părea chiar aşa de greu de crezut.

Într-o lume în care existau bucle puteau la fel de bine să existe şi portaluri.

— Şi dacă era doar o buclă străveche? am sugerat. Din epoca de gheaţă, de acum zece sau cincisprezece mii de ani? Pogonul Dracului ar fi putut arăta aşa pe vremea aceea.

— Nu cred că există bucle atât de vechi.

Îmi clănţăneau dinţii.

— Nu mă pot opri din tremurat.

Emma s-a lipit de mine şi m-a mângâiat pe spate cu mâna ei caldă.

— Dacă aş putea să creez un portal oriunde aş vrea, am spus, Siberia n-ar fi deloc în topul listei.

— Păi şi unde ţi-ar plăcea să mergi?

— Hm. În Hawaii, poate. Deşi bănuiesc că e un răspuns destul de plictisitor. Toată lumea zice Hawaii.

— Nu şi eu.

— Tu unde te-ai duce?

— În locul de unde eşti tu, a spus Emma. Florida.

— De ce tocmai acolo?

— Cred c-ar fi interesant să văd locul în care ai crescut.

— Ce drăguţ. Dar să ştii că nu-i cine ştie ce. E un loc foarte liniştit.

Şi-a culcat capul pe umărul meu încălzindu-mi braţul cu un suflu de aer cald.

— Pare un paradis.

— Ai zăpadă în păr, am spus eu, dar s-a topit până s-o înlătur eu cu mâna.

Am scuturat apa rece din mână pe podea – şi atunci am dat cu ochii de urmele noastre. Lăsasem în urmă o dâră de zăpadă topită care ducea exact spre ascunzişul nostru.

— Ce tâmpiţi suntem, am spus arătând spre urmele noastre. Trebuia să ne scoatem pantofii!

— Nu-i nimic, a spus Emma. Dacă până acum nu ne-au găsit, probabil că…

Din capătul camerei s-au auzit paşi zgomotoşi şi apăsaţi, acompaniaţi de respiraţia unui animal de talie mare.

— Fugi înapoi spre geam cât poţi de repede! mi-a spus Emma în şoaptă şi ne-am strecurat afară ca nişte viermi care ies din ascunziş.

Am încercat să fug, dar am alunecat într-o băltoacă. M-am agăţat de primul lucru care mi-a căzut în mână – întâmplarea a fost să fie cearşaful aşternut peste obiectul mare în spatele căruia ne ascunsesem. Cearşaful s-a rupt, descoperind cu un „hârrrşşşş!” răsunător o nouă vitrină, şi am aterizat pe podea, pe un morman de pânză mototolită.

Când am ridicat ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost o fată – nu Emma, care stătea aplecată deasupra mea, ci o alta, în spatele ei, în vitrină, în dosul geamului de sticlă. Avea o faţă angelică şi purta o rochiţă cu volane, o fundiţă în păr şi se uita în gol cu privirea sticloasă şi rictusul permanent al unei fiinţe împăiate.

Mi s-a făcut rău de frică. Emma s-a întors să vadă ce m-a speriat în halul ăla şi s-a speriat şi ea.

M-a ajutat să mă ridic şi am rupt-o la fugă.

•••

Uitasem cu totul de tipul care ne urmărea şi de urs şi de Siberia. Voiam doar să ies din camera aia, să dispar de lângă fata împăiată şi din locul acela unde exista posibilitatea ca Emma şi eu să ajungem la fel ca ea, morţi şi expuşi într-o vitrină. Acum ştiam tot ce era de ştiut despre Bentham ăsta – individul era un colecţionar ţicnit şi n-aveam nicio îndoială că dacă mai dădeam alte cearşafuri la o parte, aveam să găsim şi alte specimene împăiate.

Am cotit în grabă doar ca să dăm nas în nas cu un colos înfricoşător de trei metri păros şi cu gheare. Am ţipat, am încercat să fugim – prea târziu, însă – şi am alunecat prăbuşindu-ne grămadă la picioarele ursului. Ne-am făcut ghem, aşteptând să murim. Un val de respiraţie fierbinte, urât mirositoare s-a revărsat asupra noastră. Ceva umed şi aspru mi-a şters obrazul.

Fusesem lins de un urs. Fusesem lins de un urs şi cineva *râdea.*

— Calmaţi-vă că n-o să vă muşte! am auzit vocea cuiva şi când am îndrăznit să ridic ochii, am văzut un nas lung şi blănos şi o pereche de ochi căprui care se holbau la mine.

Ursul vorbea? Şi dacă da, urşii vorbesc despre ei înşişi la persoana a treia?

— Numele lui e PT, a spus aceeaşi voce, şi e garda mea de corp. E destul de prietenos – asta dacă vede că staţi lângă mine, în partea care îmi place. PT, şezi!

PT s-a aşezat şi a început să-şi lingă laba în loc de faţa mea. M-am răsucit pe partea dreaptă, mi-am şters balele de pe obraz şi, în sfârşit, am văzut faţa celui care vorbise. Era un bărbat mai în vârstă – un domn – cu un zâmbet superior care completa perfect ţinuta lui spectaculoasă alcătuită dintr-un joben, baston, mănuşi şi un guler alb, înalt ce-i ieşea de sub haina închisă la culoare.

Bărbatul a făcut o uşoară plecăciune ducând în acelaşi timp mâna la joben:

— Myron Bentham, la dispoziţia voastră.

— Încetişor, mi-a şoptit Emma şi în clipa următoare ne-am ridicat împreună şi am făcut un pas lateral, încercând să ne îndepărtăm de urs. Nu vrem probleme, domnule. Lăsaţi-ne să plecăm şi n-o să păţească nimeni nimic.

Bentham şi-a întins braţele şi ne-a zâmbit.

— Sunteţi liberi să plecaţi oricând doriţi. Dar ar fi foarte dezamăgitor. Tocmai aţi ajuns şi avem atâtea de discutat.

— Da? am întrebat eu. Poate vreţi să începeţi prin a ne explica ce-i cu fata aia în vitrină!

— Şi cu Camera Siberia! a spus Emma.

— Sunteţi supăraţi, îngheţaţi şi uzi. Nu vreţi să discutăm despre asta lângă o ceaşcă de ceai fierbinte?

Ba da, dar n-aveam de gând să zic asta.

— Nu mergem nicăieri până nu ne explicaţi ce se întâmplă aici, i-a zis Emma.

— Foarte bine, i-a răspuns Bentham fără a-şi pierde vreo clipă buna dispoziţie. Era asistentul meu – cel pe care l-aţi surprins în camera numită Siberia despre care, probabil că v-aţi dat seama, duce spre o buclă din Siberia.

— Dar asta e imposibil! a zis Emma. Siberia se află la mii de kilometri distanţă.

— La cinci mii şase sute cinsprezece, mai exact, i-a răspuns bărbatul. Dar ăsta a fost scopul vieţii mele – să înlesnesc călătoriile între bucle.

Bentham s-a întors spre mine.

— Cât despre vitrina pe care aţi dezvelit-o – aflaţi că pe fetiţa aceea o cheamă Sophronia Winstead. A fost primul copil deosebit născut în familia regală din Marea Britanie. A dus o viaţă fascinantă, cam tragică pe la sfârşit. Am tot felul de deosebiţi de seamă în acest *peculiarum*[4] – de la personalităţi până la deosebiţi cu reputaţia proastă – şi sunt dispus să vi-l arăt pe oricare, sau pe toţi, dacă doriţi. N-am nimic de ascuns.

— Tipul e un psihopat, am bâiguit spre Emma. Vrea să ne împăieze şi să ne adauge la colecţia lui!

Bentham a izbucnit în râs. (Se pare că avea un auz foarte fin.)

[4] De la englezescul „peculiar”.

— Sunt doar modele din ceară, băiete. Sunt colecţionar şi un taxidermist, da – dar nu împăiez oameni. Chiar credeţi că am aşteptat atâta timp să vă cunosc, ca apoi să vă scot maţele şi să vă încui într-o vitrină?

— Am auzit de hobby-uri chiar şi mai ciudate de atât, am spus eu gândindu-mă la Enoch şi la omuleţii lui. Ce vreţi de la noi?

— Toate la vremea lor, a spus Bentham. Mai întâi haideţi să vă încălziţi şi să vă uscaţi. Apoi bem nişte ceai. După care…

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, l-a întrerupt Emma, dar am pierdut deja destul timp aici. Prietenii noştri…

— Sunt bine, pentru moment, a spus Bentham. Am cercetat chestiunea şi situaţia nu-i chiar aşa de gravă cum vă închipuiţi.

— De unde ştiţi? l-a întrebat Emma. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Şi cum adică „aţi cercetat chestiunea”? am întrebat şi eu, întrerupând-o pe Emma.

— Toate la vremea lor, mi-a repetat Bentham. Ştiu că e greu, dar aveţi răbdare. Sunt prea multe de povestit şi sunteţi într-o stare deplorabilă.

A făcut un semn spre noi.

— Uite. Tremuraţi.

— Bine, am spus. Haideţi să bem nişte ceai.

— Excelent! s-a bucurat Bentham şi a bătut de două ori cu bastonul în podea. PT, hai!

Ursul a mormăit docil, s-a ridicat pe labele din spate şi s-a dus – legănându-se ca un om gras şi îndesat – lângă Bentham. Când a ajuns, animalul s-a aplecat lângă el şi l-a ridicat în braţe, purtându-l ca pe un bebeluş, sprijinindu-i spatele cu o labă şi picioarele cu cealaltă.

— Ştiu că e un mijloc de transport neconvenţional, a spus Bentham aplecându-se peste umărul blănos al lui PT, dar obosesc repede.

A făcut un semn cu bastonul şi a spus:

— PT, spre bibliotecă!

Ne-am uitat uluiţi cum PT s-a urnit din loc, cu domnul

Bentham în braţe.

„Nu vezi aşa ceva în fiecare zi”, mi-am zis. Ceea ce se putea spune despre aproape tot ce văzusem în ziua aia.

— PT, opreşte-te! a ordonat Bentham.

Ursul s-a oprit. Bentham ne-a făcut semn.

— Veniţi?

Rămăseserăm pe loc şi ne holbam la ei.

— Scuze, a spus Emma şi am alergat să-i prindem din urmă.

•••

Ne-am croit drum prin labirintul de cutii, în urma ursului şi a lui Bentham.

— Ursul dumneavoastră e deosebit? am întrebat.

— Da, e un urs-vârcolac, a spus Bentham frecând afectuos umărul lui PT. Sunt animalele de companie preferate ale ymbrynelor din Rusia şi Finlanda, iar îmblânzirea urşilor-vârcolac e o tradiţie veche şi respectată în rândul deosebiţilor de pe acele meleaguri. Sunt suficient de puternici cât să pună la pământ un suflet-pustiu, dar şi destul de blânzi cât să se îngrijească de un copil, sunt mai călduroşi decât o plapumă în nopţile de iarnă şi apărători de temut, după cum o să vedeţi… PT, la stânga!

În timp ce Bentham ne prezenta calităţile urşilor-vârcolaci, am ajuns într-o anticameră mică. Sub o cupolă de sticlă aflată în mijlocul camerei se aflau trei femei şi, înălţat deasupra lor, un urs gigantic şi fioros. Am simţit cum mi se taie respiraţia, până când mi-am dat seama că nu mişcau. Erau doar nişte exponate de-ale lui Bentham.

— Domnişoara Waxwing, domnişoara Troupial şi domnişoara Grebe, ne-a făcut Bentham prezentările, şi ursul lor, Alexi.

La o privire mai atentă, ursul-vârcolac părea să le protejeze pe ymbrynele de ceară. Doamnele pozau relaxate, în timp ce ursul stătea pe labele din spate, încremenit în mijlocul unui urlet, întinzându-se cu o labă după inamic. Cealaltă se odihnea aproape drăgăstos pe

umărul uneia dintre ymbryne şi degetele ei erau încolăcite în jurul uneia dintre ghearele lui lungi, de parcă ar fi vrut să demonstreze că putea să domine o astfel de creatură intimidantă.

— Alexi a fost fratele bunicului lui PT, ne-a spus Bentham. Salută-l pe unchiul tău, PT!

PT a mârâit.

— Dacă ai putea să faci şi tu asta cu sufletele-pustii! mi-a şoptit Emma.

— Cât timp îţi ia să dresezi un urs-vârcolac? l-am întrebat pe Bentham.

— Ani întregi, mi-a răspuns el. Urşii ăştia sunt foarte independenţi.

— Ani întregi, i-am şoptit Emmei.

Emma a dat ochii peste cap.

— Şi Alexi e tot din ceară? l-a întrebat pe Bentham.

— Ah, nu, el e împăiat.

Aversiunea lui Bentham faţă de împăiatul deosebiţilor nu includea şi animalele deosebite, se pare. Dacă Addison ar fi aici, s-ar face foc şi pară, m-am gândit eu.

M-a trecut un fior şi Emma şi-a trecut mâna caldă peste spatele meu. Bentham a observat gestul.

— Iartă-mă! ne-a spus el. Primesc atât de rar vizite, încât nu mă pot abţine să mă laud cu colecţia mea când vine cineva la mine. V-am tot amăgit cu ceaiul ăla, dar de data asta chiar o să mă ţin de promisiune!

Bentham a făcut un semn cu bastonul şi PT s-a urnit din nou la drum. I-am urmat, părăsind camera plină cu artefacte acoperite şi am ajuns într-o altă aripă a casei. În multe privinţe, semăna cu o casă tipică a unui bogătaş – avea un hol cu coloane de marmură la intrare, o sufragerie austeră cu pereţi tapetaţi şi o masă la care încăpeau douăsprezece persoane, şi aripi întregi care păreau să servească drept spaţii de expunere pentru mobilierul aranjat cu mult gust. Dar, pe lângă celelalte obiecte, în fiecare încăpere se afla câte un exponat din colecţia deosebită a lui Bentham.

— Spania, secolul al XV-lea, a spus el arătându-ne o armură strălucitoare amplasată într-un hol. E complet renovată. Îmi vine ca turnată!

Într-un final, am ajuns la bibliotecă – cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Bentham i-a spus lui PT să-l

lase jos, a înlăturat firele de păr de pe haină şi ne-a condus înăuntru. Era o cameră foarte înaltă, cu rafturi care se ridicau la înălţimi ameţitoare în jurul nostru. Un şir de trepte, pasarele şi scări extensibile fuseseră ridicate lângă ele pentru a facilita accesul la cărţi.

— Mărturisesc că nu le-am citit pe toate, ne-a spus Bentham, dar mă străduiesc.

Ne-a condus apoi spre un batalion de canapele aranjate în jurul unui şemineu în care ardea focul, a cărui căldură umplea toată camera. Lângă şemineu ne aşteptau Sharon şi Nim.

— Şi-mi spuneţi *mie* derbedeu în care nu se poate avea încredere! a şuierat Sharon printre dinţi, dar înainte să-mi zică vreo două, Bentham l-a trimis să ne aducă nişte pături. Ne aflam sub tutela stăpânului căruia îi intrasem în graţii, aşa că admonestările lui Sharon n-aveau decât să mai aştepte.

După vreun minut, am fost poftiţi pe o canapea şi înfofoliţi în pături. Nim ne tot dădea ocol, pregătind ceaiul servit pe tăvi aurite şi PT, ghemuit în faţa şemineului, se pregătea parcă de hibernare. Am încercat să rezist senzaţiei de mulţumire caldă şi tihnită care începuse să pună stăpânire pe mine şi să mă concentrez pe treburile noastre neterminate – pe marile întrebări şi probleme aparent insolubile. Prietenii şi ymbrynele noastre. Sarcina absurdă şi fără speranţă pe care ne-am asumat-o. Era de ajuns să mă gândesc la ea o clipă ca să mă simt complet strivit. Aşa că i-am cerut lui Nim trei linguriţe de zahăr şi frişcă atâta cât să colorez ceaiul în alb, l-am dat pe gât şi i-am mai cerut unul.

Sharon s-a retras într-un colţ unde putea să stea bosumflat fără să-l deranjăm şi de unde în acelaşi timp putea să tragă cu urechea la conversaţia noastră.

Emma era nerăbdătoare să renunţe la formalităţi.

— Deci, a început ea. Putem să vorbim?

Bentham nu a băgat-o în seamă. Stătea înaintea noastră şi se holba la mine cu un rânjet straniu pe faţă.

— Ce e? am întrebat eu ştergându-mi bărbia plină de

ceai.

— Este incredibil. Semănaţi leit, a spus el.

— Cine?

— Tu şi bunicul tău, bineînţeles.

Am lăsat ceaşca jos.

— L-aţi cunoscut?

— Da. Demult de tot am fost prieteni, într-o perioadă în care aveam cea mai mare nevoie de unul.

Am aruncat o privire spre Emma. Se făcuse cam palidă şi îi vedeam degetele încleştate pe ceaşcă.

— A murit acum câteva luni, am spus eu.

— Da. Am fost foarte trist când am auzit, a zis Bentham. Şi surprins, ce-i drept, că a rezistat atâta timp. Credeam c-o să fie omorât cu mulţi ani în urmă. Avea atâţia duşmani, dar era şi incredibil de talentat bunicul tău.

— Şi cum aţi descrie prietenia dumneavoastră, mai exact? a întrebat Emma cu atitudinea unui poliţist care conduce un interogatoriu.

— Şi tu eşti Emma Bloom, sunt sigur, a spus Bentham îndreptându-şi în sfârşit privirea spre ea. Am auzit multe despre tine.

Emma a părut surprinsă.

— Chiar aşa?

— Oh, da. Abraham ţinea foarte mult la tine.

— Nu ştiam, a spus Emma îmbujorându-se.

— Eşti chiar mai frumoasă decât mi te-a descris.

Emma a strâns din dinţi.

— Mulţumesc, a spus indiferentă. Cum l-aţi cunoscut?

Zâmbetul lui Bentham a pălit.

— Păi, să trecem la treabă, atunci.

— Dacă nu vă deranjează.

— Nu, deloc, a spus el, deşi comportamentul lui a devenit cu câteva grade mai rece. Carevasăzică, m-aţi întrebat ce-i cu Camera Siberia şi ştiu că domnişoara Bloom n-a fost deloc mulţumită de răspunsul meu.

— Da, dar sunt – suntem – mai interesaţi de bunicul lui Jacob şi de motivul pentru care ne-aţi adus aici.

— Au legătură unul cu celălalt, vă asigur. Camera aceea

şi de altfel casa asta, cu ele trebuie să începem.

— Bine, am spus. Povestiţi-ne despre casă.

Bentham a respirat adânc, apoi şi-a adus degetele la buze, gânditor.

— Casa asta e plină de artefacte de nepreţuit pe care le-am adus aici după o viaţă întreagă de expediţii, dar niciunul dintre aceste artefacte nu e mai valoros decât casa în sine. E o maşinărie, un dispozitiv – o invenţie proprie. Am botezat-o Panbuclicon.

— Domnul Bentham e un geniu, ne-a spus Nim aşezând un platou cu sandviciuri în faţa noastră. Un sandvici, domnule Bentham?

Bentham i-a făcut semn să plece.

— Dar nici măcar asta nu poate fi considerată piatra de temelie, a continuat el. Povestea începe cu mult înainte ca această casă să fie construită, când eram cam de vârsta ta, Jacob. Eu şi fratele meu ne închipuiam că suntem exploratori. Stăteam cufundaţi cu orele în hărţile ţinutului Perplexus Anomalous şi visam să vizităm toate buclele pe care le descoperea el. Şi să găsim altele noi, pe care să le vizităm nu doar o dată, ci iar şi iar. În felul ăsta, speram să restabilim faima şi măreţia lumii deosebiţilor. Înţelegeţi ce vreau să spun?

M-am încruntat.

— Să-i restabiliţi măreţia… prin hărţi?

— Nu, nu doar prin hărţi. Întrebaţi-vă mai bine: Ce ne face vulnerabili, ca oameni?

— Strigoii? şi-a dat Emma cu presupusul.

— Sufletele-pustii? am spus eu.

— Înainte să fi existat strigoi şi suflete-pustii, ne-a mai dat Bentham un indiciu.

— Faptul că suntem persecutaţi de oamenii obişnuiţi? a spus Emma.

— Nu. Ăsta e doar un simptom al slăbiciunii noastre. Lucrul care ne face vulnerabili e *locul în care suntem.* După o estimare aproximativă, aş zice că în momentul de faţă sunt în jur de zece mii de deosebiţi în lume. Putem fi siguri de asta, la fel cum putem fi siguri şi de faptul că mai

există planete vii în afară de asta în univers. E o certitudine matematică.

Bentham a zâmbit şi a sorbit din ceai.

— Acum, imaginaţi-vă că aceşti zece mii de deosebiţi, înzestraţi cu talente uimitoare, sunt toţi uniţi sub aceeaşi cauză. Ar fi o forţă demnă de luat în considerare, nu-i aşa?

— Cred că da, a spus Emma.

— Mai mult ca sigur. Dar suntem împrăştiaţi pe tot globul în sute de subunităţi slăbite – zece deosebiţi aici, doisprezece acolo – pentru că e îngrozitor de greu să călătoreşti dintr-o buclă din regiunile slab populate ale Australiei, spre exemplu, într-una din Cornul Africii. Trebuie să iei în considerare nu doar pericolul iminent al prezenţei obişnuiţilor şi pe cel al naturii, ci şi pericolul îmbătrânirii rapide după o călătorie mai lungă. Tirania geografiei face imposibile călătoriile lungi între buclele îndepărtate, chiar şi în epoca asta modernă a călătoriilor aeriene.

S-a oprit cercetând o clipă camera cu privirea.

— Deci, cum spuneam, imaginaţi-vă o legătură între o buclă din Australia şi una din Africa. Dintr-odată, populaţiile de pe aceste continente pot să dezvolte o relaţie. Pot face comerţ. Pot învăţa unii de la alţii. Pot forma alianţe în caz de război. Se ivesc tot felul de posibilităţi incitante care până atunci erau imposibile. Şi treptat, pe măsură ce legăturile astea se întăresc, lumea deosebiţilor se transformă dintr-o adunătură de triburi îndepărtate, ascunse în bucle izolate, într-o singură naţiune uriaşă, unită şi puternică!

Bentham devenise tot mai însufleţit în timp ce vorbea şi la ultima replică şi-a ridicat chiar şi mâinile în aer, şi-a răşchirat degetele, de parcă ar fi vrut să facă tracţiuni la o bară invizibilă.

— Asta explică maşinăria, m-am aventurat eu.

— Asta explică maşinăria, a spus el coborându-şi braţele. Eu şi fratele meu căutam un fel mai uşor de-a explora lumea deosebiţilor, dar, în loc de asta, ne-am dat seama de o metodă prin care am putea s-o unim. Panbucliconul a

fost gândit să fie salvatorul neamului nostru, o invenţie care ar putea să salveze pentru totdeauna societatea deosebită. Să vă zic şi cum funcţionează: începi aici, în casă, cu o maşinărie mică, numită pendulator. E cât palma de mic, a spus el şi a întins mâna. Iei pendulatorul cu tine când părăseşti casa şi bucla şi călătoreşti în prezent spre o buclă nouă care poate fi pe un alt continent sau în satul vecin. Şi până te întorci tu, pendulatorul adună datele ca un ADN al buclei, care pot fi folosite pentru a recrea o nouă intrare aici – în interiorul acestei case.

— Pe holul ăla de sus, a ghicit Emma. Unde sunt uşile şi plăcuţele.

— Exact, a spus Bentham. Fiecare dintre camerele alea constituie o intrare într-o buclă pe care am creat-o cu ajutorul fratelui meu, de-a lungul anilor, cu ajutorul mostrelor ADN de pretutindeni. Cu ajutorul Panbucliconului, e suficient să faci o primă călătorie mai anevoioasă, ca apoi de fiecare dată când vrei să te întorci, să se întâmple instantaneu.

— Ca atunci când montezi relee de telegraf, a spus Emma.

— Exact aşa. Astfel, casa devine un post telegrafic central pentru toate buclele de pe lume.

M-am gândit la tot ce povestise. Despre cât de greu mi-a fost să ajung la bucla lui Miss Peregrine prima oară. Dacă în loc să parcurg tot traseul până la o insulă mică de lângă coasta Ţării Galilor, aş fi putut pătrunde în buclă din şifonierul meu din Englewood. Aş fi putut să trăiesc o viaţă dublă – acasă, alături de părinţi şi aici, cu prietenii mei şi cu Emma.

Numai că. Dacă ar fi existat aşa ceva, bunicul Portman şi Emma n-ar fi trebuit să se despartă niciodată. Ceea ce era un gând atât de ciudat, încât un fior mi-a alunecat de pe şira spinării până în tot corpul.

Bentham s-a oprit şi a sorbit din ceai.

— E rece, a spus el şi a pus ceaşca pe masă.

Emma a ieşit din pătură, s-a ridicat, s-a dus la canapeaua lui Bentham şi şi-a vârât un deget în ceaiul lui.

Într-o secundă, ceaiul a început să clocotească.

— Incredibil, a spus Bentham rânjind.

— O singură întrebare aş mai avea, i-a zis Emma retrăgându-şi degetul din ceaşcă.

— Punem pariu că ştiu ce vrei să mă întrebi, i-a răspuns Bentham.

— Aha. Spuneţi atunci.

— Dacă minunăţia asta există cu adevărat, de ce n-aţi auzit despre ea până acum?

— Exact, a zis ea şi s-a întors lângă mine.

— N-aţi auzit de ea – n-a auzit nimeni de ea de fapt – din cauza incidentului nefericit legat de fratele meu.

Privirea lui Bentham s-a întunecat.

— Maşinăria a fost creată cu ajutorul lui, dar tot ea a însemnat şi decăderea lui. Până la urmă, Panbucliconul n-a fost folosit ca un instrument prin care să ne unim semenii, aşa cum ne propuseserăm iniţial, ci într-un scop diametral opus. Problema a început în clipa în care ne-am dat seama că misiunea asta a vizitării fiecărei bucle din lume, cu scopul de-a le recrea intrările era de-a dreptul ridicolă – şi era mult peste puterile noastre, încât părea că ne păcălim singuri. Aveam nevoie de ajutor – de mult ajutor. Din fericire, fratele meu era un tip foarte carismatic şi convingător, încât am reuşit să facem rost de tot ajutorul de care aveam nevoie. În scurt timp, am adunat o mică armată de tineri deosebiţi şi idealişti, dispuşi să-şi rişte viaţa şi sănătatea ca să ne ajute să ne îndeplinim visul. Dar de un lucru nu mi-am dat seama atunci: fratele meu avea un alt vis, un plan ascuns.

Bentham s-a ridicat cu greu.

— Există o legendă, a spus el. S-ar putea s-o cunoaşteţi, domnişoară Bloom.

Bentham a bătut scurt cu bastonul în podea şi s-a îndreptat spre rafturi de unde a scos o cărticică.

— E o poveste despre o buclă pierdută. Un fel de lume de dincolo unde sufletele ne sunt puse la păstrare după ce murim.

— Abaton, a spus Emma. Sigur, am auzit de ea. Dar e

doar o legendă.

— Poate ne spui legenda, a îndemnat-o Bentham, de dragul prietenului nostru neofit.

Bentham s-a întors şontâcăind înapoi spre canapea şi mi-a întins cartea. Era subţire avea coperte verzi şi era atât de veche încât se încreţise toată pe la margini. Pe copertă am citit „Poveştile Deosebiţilor”.

— Ştiu cartea asta! am spus eu. Mă rog, am citit câteva fragmente.

— Ediţia asta a fost scoasă acum aproape şase sute de ani, a zis Bentham. E ultima în care a fost inclusă povestea pe care urmează să ne-o spună domnişoara Bloom, pentru că a fost considerată periculoasă. A existat o perioadă în care era considerată infracţiune chiar şi s-o spui, aşa că volumul din mâinile tale e singurul care a fost cenzurat vreodată în istoria deosebiţilor.

Am deschis cartea. Toate paginile erau scrise de mână, cu un scris înflorat, nefiresc de curat şi fiecare chenar era plin de ilustraţii.

— Am auzit-o demult, a spus Emma ezitând.

— O să te ajut eu, i-a zis Bentham lăsându-se cu grijă pe spate. Haide.

— Păi, a început Emma, legenda se referă la nişte vremuri străvechi – cândva cu mii de ani în urmă – când încă mai exista o buclă specială unde ajungeau deosebiţii după ce mureau.

— Raiul Deosebiţilor, am spus eu.

— Nu chiar. Nu rămâneam acolo pe veci sau mai ştiu eu ce. Era mai degrabă ceva ca o… bibliotecă.

Nu era foarte sigură de alegerea cuvântului, aşa că s-a uitat la Bentham.

— Nu-i aşa?

— Ba da, a spus el dând din cap. Conform credinţei de atunci, sufletele deosebiţilor erau prea valoroase ca să fie îngropate odată cu trupul. Aşa că, la sfârşitul vieţii, deosebiţii făceau un pelerinaj la această Bibliotecă în care sufletele erau puse la păstrare pentru ca, în viitor, să fie folosite de alţii. Chiar şi când venea vorba de probleme

spirituale, noi, deosebiţii, am fost cumpătaţi.

— Prima lege a termodinamicii, am spus eu.

Bentham m-a privit cu ochi goi.

— Materia nu poate fi creată şi nici distrusă. Sufletul – în cazul ăsta.

(Uneori rămân şi eu surprins de câte lucruri îmi amintesc de la şcoală.)

— Principiul e unul asemănător, presupun, a comentat Bentham. Străbunii credeau că omenirii i-a fost dat un număr limitat de suflete deosebite, iar asta însemna că de fiecare dată când se năştea unul, el sau ea împrumuta sufletul unui deosebit mort, aşa cum am împrumuta noi o carte de la bibliotecă, a spus el şi a făcut un semn spre teancurile de cărţi din jurul nostru. Dar când viaţa cuiva lua sfârşit – perioada de împrumut expira –, atunci sufletul trebuia returnat la bibliotecă.

Bentham i-a făcut semn Emmei.

— Continuă, te rog.

— Deci, a zis Emma, biblioteca asta chiar a existat. Mereu mi-am închipuit-o plină de cărţi minunate, strălucitoare, ascunzând fiecare un suflet deosebit între coperte. De-a lungul a mii de ani, oamenii au împrumutat suflete şi le-au returnat înainte să moară, şi toate mergeau ca pe roate. Până într-o zi când cineva a găsit o cale de-a pătrunde în Bibliotecă, deşi nu-i sunase încă ceasul. Şi chiar a reuşit să pătrundă cu forţa – şi a jefuit tot. A furat cele mai puternice suflete pe care le-a găsit şi s-a folosit de ele ca să facă prăpăd.

Emma s-a uitat la Bentham.

— Nu-i aşa?

— Faptic, da, ai dreptate, chiar dacă ai spus povestea cam neartistic, a zis Bentham.

— Le-a folosit? Cum? am întrebat.

— Unindu-şi forţa cu puterile lor, mi-a explicat Bentham. În cele din urmă, paznicii Bibliotecii l-au omorât pe tâlhar, au recuperat sufletele furate şi au remediat lucrurile. Dar duhul ieşise deja din lampă, ca să zic aşa. Ştirea că se putea pătrunde în Bibliotecă s-a împrăştiat ca otrava prin

toată lumea deosebiţilor şi, în scurt timp, au început să dispară mai multe suflete deosebite. Era începutul unei ere întunecate în care cei însetaţi de putere au dus războaie aprige pentru cucerirea Abatonului şi a Bibliotecii Sufletelor. S-au pierdut multe vieţi. Pământul a fost pârjolit. Foametea şi ciuma au pus stăpânire peste lume, în timp ce deosebiţii cu puteri inimaginabile se omorau între ei declanşând inundaţii sau aruncând cu fulgere. De aici s-au inspirat oamenii obişnuiţi când au scris poveştile despre bătălia pentru supremaţie în cer. „Ciocnirea titanilor” este de fapt o ilustrare a războiului nostru pentru cucerirea Bibliotecii Sufletelor.

— Parcă era doar o poveste, am spus eu.

— Ajungem şi acolo, a zis Bentham şi s-a întors spre Nim care se tot învârtea în jurul lui. Poţi să pleci, Nim. Nu mai avem nevoie de ceai.

— Îmi pare rău, domnule, n-am vrut să trag cu urechea, dar ştiţi că asta e partea mea preferată.

— Atunci stai jos!

Nim s-a trântit pe podea cu picioarele încrucişate şi bărbia sprijinită în mâini.

— Cum spuneam. Pentru o perioadă scurtă, dar teribilă, semenii noştri au îndurat multă distrugere şi nefericire. Biblioteca era preluată când de unii, când de alţii, de multe ori în urma unor lupte foarte sângeroase. Apoi, într-o zi, s-a lăsat liniştea. Regele autoproclamat al Abatonului a pierit pe câmpul de luptă şi cel care l-a omorât se pregătea să revendice Biblioteca – doar că n-a mai găsit-o. Bucla a dispărut peste noapte.

— A dispărut? Cum aşa?

— Uite aşa. De pe o zi pe alta, a spus Emma.

— Puff! a făcut Nim.

— Legenda spune că Biblioteca Sufletelor era situată pe dealurile străvechiului oraş Abaton. Dar când regele închipuit a ajuns la porţile lui, dornic să-şi revendice prada, Biblioteca nu mai era acolo. Nici oraşul. Au dispărut, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată, în locul lui întinzându-se acum doar o pajişte verde şi mătăsoasă.

— Ce nebunie! m-am minunat.

— Dar nu-i cine ştie ce, să ştii, a zis Emma. E doar o poveste.

— „Legenda buclei pierdute”, scria pe pagina la care era deschisă cartea din mâinile mele.

— N-o să aflăm niciodată dacă Abaton a existat sau nu, a spus Bentham cu un zâmbet misterios de sfinx. De asta e o legendă. Dar, ca şi în cazul zvonurilor legate de comori îngropate, asta nu i-a oprit pe oameni să o caute de-a lungul secolelor. Se spune că Perplexus Anomalous a dedicat ani întregi căutării buclei pierdute şi că astfel a descoperit mai multe bucle care apar în renumitele lui hărţi.

— Nu ştiam asta, a spus Emma. Înseamnă că ceva bun tot a ieşit din toată povestea asta.

— Şi ceva foarte rău, a adăugat Bentham. Şi fratele meu a crezut în poveste. Am fost un prost când i-am iertat această slăbiciune şi am ignorat-o, fără să-mi dau seama cât de mult se implicase în căutarea asta. Până să-mi dau eu seama, fratele meu carismatic a reuşit să convingă o mică armată de tineri soldaţi că povestea era adevărată. Că Abaton exista. Şi că puteau să redescopere Biblioteca Sufletelor. Perplexus ajunsese foarte aproape, le-a spus, şi lor nu le mai rămânea decât să ducă misiunea la bun sfârşit. Şi atunci puterea incomensurabilă şi periculoasă care se ascundea în Bibliotecă putea fi a noastră. A lor.

— Am aşteptat prea mult şi între timp ideea asta s-a transformat într-un cancer. Au căutat mult timp bucla pierdută, pornind expediţie după expediţie, fiecare eşec stimulându-i tot mai mult. Scopul iniţial, acela de a-i uni pe deosebiţi, fusese uitat. De fapt, încă de la început, fratele meu a vrut doar s-o stăpânească, asemenea regilor închipuiţi din vremurile apuse. Iar când l-am luat la întrebări şi am încercat să redobândesc controlul asupra maşinii pe care o construiserăm, m-a numit trădător şi i-a întors pe ceilalţi împotriva mea, şi-apoi m-a închis într-o celulă.

În tot acest timp, Bentham strânsese mânerul bastonului

său de parcă era un gât pe care ar fi vrut să-l sucească, dar când a ridicat privirea, ochii îi erau goi ca cei ai unei măşti mortuare.

— Bănuiesc că între timp v-aţi dat seama despre cine vorbesc.

M-am uitat spre Emma. Avea ochii mari şi rotunzi ca nişte planete. Am rostit numele în acelaşi timp:

— Caul.

Bentham a dat din cap.

— Numele lui adevărat e Jack.

Emma s-a aplecat înainte.

— Atunci sora ta e…

— Pe sora mea o cheamă Alma Peregrine, a zis el.

•••

Am rămas cu gura căscată privindu-l pe Bentham. Să fie omul din faţa noastră fratele lui Miss Peregrine? Ştiam că avea doi fraţi – îmi vorbise despre ei de vreo două ori, îmi arătase chiar şi poze cu ei de când erau mici. Îmi povestise şi cum căutările lor au dus la dezastrul din 1908 care i-a transformat pe ei şi pe adepţii lor în suflete-pustii şi apoi în strigoii pe care-i întâlniserăm şi de care ne temeam atât de mult. Dar nu-mi dezvăluise niciodată numele fraţilor ei şi povestea ei nu semăna mai deloc cu cea pe care ne-o spusese Bentham.

— Dacă povestea dumneavoastră e adevărată, am spus, atunci nu puteţi fi decât un strigoi.

Nim a rămas cu gura căscată.

— Domnul Bentham *nu* e un strigoi.

Era gata să se ridice şi să apere onoarea stăpânului, când acesta i-a făcut un semn să tacă.

— E în regulă, Nim. Copiii au auzit doar versiunea Almei. Dar cunoştinţele ei prezintă câteva lacune.

— Dar nici nu negaţi ce-a zis Jacob, a spus Emma.

— Nu sunt strigoi, zise Bentham răspicat.

Nu era obişnuit să fie chestionat de cei de teapa noastră şi mândria lui începea să pleznească pe la cusături.

— Atunci n-o să vă supăraţi dacă o să verificăm, am zis

eu, doar ca să fim siguri…

— Nu. Deloc.

S-a ridicat sprijinindu-se în baston şi a şontâcăit prin locul liber dintre canapele. PT a înălţat capul, uşor curios, în timp ce Nim ne-a întors spatele, furios că stăpânul lui trebuia să îndure un tratament atât de umilitor.

Ne-am întâlnit la mijlocul covorului. Bentham s-a aplecat puţin ca să nu trebuiască să ne ridicăm pe vârfuri – era surprinzător de înalt – şi a aşteptat până când i-am cercetat albul ochilor, în căutarea lentilelor de contact sau a altor metode de a ne păcăli. Avea pupilele extrem de congestionate, de parcă n-ar fi dormit de zile întregi, dar în rest, totul părea în regulă.

Am făcut un pas înapoi.

— În regulă, nu sunteţi strigoi, am spus eu. Dar înseamnă că n-aveţi cum să fiţi fratele lui Caul.

— Mă tem că ipotezele pe care vă bazaţi sunt complet eronate, a spus el. Este vina mea că fratele meu şi adepţii lui au devenit suflete-pustii, dar eu, unul, nu m-am transformat.

— *Dumneavoastră* aţi făcut sufletele-pustii? a întrebat Emma. Dar de ce?!

Bentham s-a întors cu spatele şi a rămas cu privirea aţintită la foc.

— A fost o greşeală teribilă. Un accident.

Am aşteptat o explicaţie. Părea că trebuie să depună un efort foarte mare ca să scoată povestea aia de unde o ţinea ascunsă.

— E vina mea că am lăsat lucrurile să meargă aşa atâta timp, a spus el pe un ton mâhnit. Îmi tot spuneam că fratele meu nu-i atât de periculos pe cât părea. Abia după ce m-a încarcerat – şi atunci era prea târziu să mai reacţionez –, mi-am dat seama cât de tare mă înşelasem.

Bentham s-a apropiat de şemineu şi a îngenuncheat ca să mângâie burta mare a ursului, pierzându-şi degetele prin blana lui PT.

— Ştiam că Jack trebuie oprit, şi nu doar de dragul meu – nici din cauză că ar fi existat pericolul să găsească

vreodată Biblioteca Sufletelor. Nu, era clar că ambiţiile lui nu se opreau aici. De luni de zile îi antrena pe recruţii noştri pe care îi transforma în infanteriştii unei mişcări politice periculoase. Se prezenta drept victimă care lupta pentru preluarea forţată a controlului asupra societăţii noastre şi pentru eliberarea ei de sub „influenţa infantilizantă a ymbrynelor”, cum îi spunea el.

— Ymbrynele sunt motivul pentru care societatea noastră n-a pierit încă, a spus Emma pe un ton amar.

— Da, a zis Bentham, dar vezi tu, fratele meu era îngrozitor de gelos. Încă de când eram copii, Jack o invidia pe sora noastră pentru puterea şi statutul ei. Talentele noastre erau nesemnificative în comparaţie cu ale ei. N-avea decât trei ani când ymbrynele mai în vârstă care aveau grijă de noi şi-au dat seama că Alma era un talent ieşit din comun. Toţi erau înnebuniţi după ea şi asta îl scotea din pepeni pe Jack. Când era mică, o ciupea doar ca s-o vadă plângând. Iar când exersa transformatul în pasăre, o alerga prin toată casa şi-i smulgea penele.

O flacără furioasă s-a ridicat dintr-un deget al Emmei, dar a stins-o în cana cu ceai.

— Iar urâţenia asta a lui s-a accentuat odată cu trecerea timpului. Jack a reuşit să exploateze şi să valorifice aceeaşi invidie veninoasă care zăcea în unii dintre semenii noştri. Organiza întâlniri şi ţinea discursuri, adunându-i pe cei nemulţumiţi ca să-i sprijine cauza. Pogonul Dracului era cel mai fertil sol pentru aşa ceva, având în vedere că majoritatea deosebiţilor de aici sunt exilaţi, înstrăinaţi şi ostili faţă de matriarhatul ymbrynelor.

— Aripile de Lut, a zis Emma. Înainte ca strigoii să devină strigoi, se numeau Aripi de Lut. Miss Peregrine ne-a spus câte ceva despre ei.

— N-avem nevoie de aripile lor! – obişnuia să predice Jack. „O să ne creştem propriile noastre aripi!” Vorbea metaforic, desigur, dar adepţii lui defilau prin oraş cu aripi false, simbolul mişcării.

Bentham s-a ridicat în picioare şi ne-a făcut semn către rafturile cu cărţi.

— Priviţi aici! Încă mai am câteva fotografii din perioada aia, pe care n-a apucat să le distrugă.

A scos un album de pe raft şi l-a deschis la o fotografie cu o mulţime imensă care asculta un orator.

— Ah, uitaţi-l aici pe Jack, ţinând unul dintre discursurile lui veninoase.

Mulţimea era alcătuită aproape în întregime din bărbaţi cu pălării mari şi robuste care stăteau îngrămădiţi unul lângă altul, făcând echilibristică pe cutii şi agăţându-se de garduri ca să-l asculte pe Caul.

Bentham a dat pagina şi ne-a arătat o fotografie nouă, de data asta cu doi tineri îmbrăcaţi în costume şi cu pălării pe cap, unul rânjind onest, celălalt, complet inexpresiv.

— Ăla din stânga sunt eu şi cel din dreapta e Jack, a spus Bentham. Jack zâmbea doar când voia să obţină ceva de la tine.

În sfârşit, a dat pagina şi a ajuns la o fotografie în care era un băiat cu o pereche de aripi mari, ca de bufniţă, răsfirate în spatele lui. Stătea gârbovit pe un piedestal şi se uita prin cameră cu un aer vag dispreţuitor, cu şapca trasă pe un ochi. În josul imaginii scria: „N-avem nevoie de aripile lor.”

— Unul dintre afişele de recrutare ale lui Jack, ne-a explicat Bentham.

N-AVEM NEVOIE DE ARIPILE LOR

Bentham a privit ultima fotografie de aproape, studiind chipul fratelui său.

— Mereu a existat ceva întunecat la el, a spus, dar eu am refuzat să văd. Vederea Almei a fost mai clară – l-a dat la o parte pe Jack încă din tinereţe. Dar eu şi Jack eram apropiaţi ca vârstă şi mentalitate, cel puţin aşa îmi închipuiam. Eram amici, prieteni la bine şi la rău. Dar el îşi ascundea adevărata fire faţă de mine. Nu mi-am dat seama de cum era el în realitate, până într-o zi când i-am spus: „Jack, trebuie să termini cu chestia asta.” Şi atunci el le-a poruncit acoliţilor săi să mă bată şi să mă arunce într-o gaură întunecată unde să fiu lăsat să mor.

Bentham a ridicat privirea. Flăcările se reflectau în ochii lui.

— E o chestie să-ţi dai seama că fratele tău nu dă doi bani pe tine.

A rămas tăcut câteva secunde, prins în amintirile alea oribile.

— Dar n-aţi murit, i-a zis Emma. Şi i-aţi transformat în suflete-pustii.

— Da.

— Cum?

— I-am păcălit.

— Să devină nişte monştri îngrozitori? l-am întrebat.

— N-am vrut nicio clipă să-i transform în monştri. Voiam doar să scap de ei.

S-a întors cu paşi anevoioşi la canapea şi s-a sprijinit cu grijă de perne.

— Muream de foame, mai aveam puţin şi-mi dădeam duhul când mi-a venit o idee: am inventat povestea perfectă cu care să-l prind în capcană pe frate-meu. O minciună veche de când lumea. Fântâna tinereţii. Am scrijelit totul cu degetul în ţărâna din celulă: o tehnică obscură de manipulare a buclelor notată punct cu punct, prin care puteam să răstorn şi să elimin pentru totdeauna pericolul îmbătrânirii pe repede înainte. Cel puţin, aşa am vrut să pară. De fapt, era doar un efect secundar al fenomenului descris de acei paşi, un procedeu cunoscut de

puţini şi uitat de mulţi prin care puteai să dărâmi bucle întregi, repede şi cu efect permanent, în caz de urgenţă.

Mi-am imaginat un buton de autodistrugere, ca în filmele SF proaste. O supernova în miniatură; stele care se stingeau.

— Nici prin cap nu mi-a trecut că trucul meu o să fie atât de eficient, a spus Bentham. Un membru al mişcării, căruia îi câştigasem simpatia, a început să se laude cu tehnica asta, spunând că e invenţia lui, şi Jack l-a crezut. Şi-a dus adepţii într-o buclă îndepărtată ca să pună procedeul în practică – şi acolo, am sperat că o să trântească uşa după ei şi nu se vor mai întoarce niciodată.

— Dar nu s-a întâmplat aşa cum aţi planificat, a zis Emma.

— De asta a explodat jumătate din Siberia? am întrebat eu.

— Reacţia a fost atât de puternică încât a durat o zi şi o noapte, a spus Bentham. Am fotografii cu asta. Şi cu urmările…

A făcut semn din cap spre albumul de pe podea şi a aşteptat până am găsit fotografiile. Una făcută noaptea într-un peisaj sălbatic greu de distins, străbătut de un jet vertical de foc, o explozie puternică de energie, dar îndepărtată, albă şi fierbinte, care ilumina noaptea ca un foc de artificii de mărimea unui zgârie-nori. Cealaltă fotografie reprezenta un sat distrus, numai case în ruină şi dărâmături şi copaci jupuiţi de scoarţă. Privind acea imagine, aproape că auzeam un vânt bătând a pustiu; tăcerea devenită palpabilă dintr-un loc privat pe neaşteptate de viaţă.

Bentham a scuturat din cap.

— Nici în coşmarurile mele cele mai îngrozitoare nu mi-aş fi închipuit ce-o să iasă din bucla aia părăduită, a zis el. După explozie, câteva zile a fost linişte. Eliberat din captivitate, am început să mă pun pe picioare. Am recăpătat controlul asupra maşinăriei mele. Am crezut că epoca întunecată a fratelui meu se apropia de sfârşit – când, de fapt, ea tocmai începea.

— Ăsta a fost începutul Războaielor Pustii, a zis Emma.

— La scurt timp, au început să circule poveşti despre făpturi făcute din umbre. Ieşeau din pădurile arse ca să se înfrupte din deosebiţi – dar atacau şi obişnuiţi, şi animale, tot ce le încăpea printre maxilare.

— Odată, am văzut unul înghiţind o maşină, a zis Nim.

— O maşină? am întrebat eu.

— Eram în maşină, a spus el.

Aşteptam să ne povestească mai multe.

— Şi? l-a întrebat Emma.

— Am reuşit să scap de el, a zis ridicând din umeri. I-a rămas în gât schimbătorul de viteză.

— Pot să continui? a întrebat Bentham.

— Sigur că da, domnule. Mă scuzaţi.

— Deci, cum spuneam: părea că nimeni şi nimic nu-i poate opri pe monştrii ăştia abominabili, în afară de schimbătoarele de viteză şi intrările în bucle. Din fericire, nu duceam lipsă de aşa ceva. Aşa că majoritatea dintre noi s-au ocupat de problema sufletelor-pustii văzându-şi de treaba lor, în bucle, şi nu ieşeau decât dacă n-aveau de ales. Sufletele-pustii nu ne-au pus capăt zilelor, dar ni le-au făcut mult mai dificile, mai izolate şi mai supusă pericolelor.

— Şi strigoii? am întrebat eu.

— Bănuiesc c-o să ajungă şi acolo, a spus Emma.

— Da, a zis Bentham. La cinci ani de la prima mea întâlnire cu un suflet-pustiu m-am întâlnit şi cu primul strigoi. Într-o noapte, mi-a bătut cineva la uşă. Era trecut de douăsprezece. Eram în casă, adăpostit în buclă – cel puţin, aşa credeam. Dar când am deschis uşa, am dat nas

în nas cu frate-meu, Jack, puţin cam şifonat, dar aparent la fel ca în ziua dinaintea plecării – excepţie făcând doar ochii lui morţi, la fel de albi ca o coală de hârtie neîncepută.

Până în acea clipă Emma şi cu mine stătusem cu picioarele încrucişate şi relaxaţi, dar în acel moment, ne-am aplecat spre Bentham, sorbindu-i fiecare cuvânt. Bentham se uita în gol, peste capetele noastre cu privirea de om bântuit.

— Mâncase destui deosebiţi cât să-şi umple sufletul pustiu şi să se transforme în cineva care semăna cu fratele meu, doar că nu era chiar el. Puţinele urme de umanitate care se agăţaseră de el de-a lungul anilor dispăruseră definitiv, de parcă s-ar fi scurs odată cu nuanţa ochilor lui. Prin comparaţie cu deosebitul care a fost cândva, un strigoi e ca o copie proastă – a mia copie după original. Nu se mai văd detaliile, nici culorile…

— Şi memoria? am întrebat eu.

— Jack şi-a păstrat memoria. Păcat. Nu şi-ar mai fi amintit nimic despre Abaton şi despre Biblioteca Sufletelor. Şi nici de toate cele pe care i le făcusem.

— Cum a aflat că dumneavoastră aţi fost vinovatul? l-a întrebat Emma.

— Hai s-o numim intuiţie frăţească. Într-o zi, când nu avea nimic mai bun de făcut, m-a torturat până când am recunoscut totul.

Bentham a dat din cap spre picioarele lui.

— Nu s-au vindecat pe deplin, după cum se poate vedea.

— Dar nu v-a omorât, am spus.

— Strigoii sunt nişte făpturi pragmatice şi răzbunarea nu-i motivează aproape deloc, a spus Bentham. Jack era mai obsedat ca niciodată de Abaton – voia să-l găsească, dar pentru asta avea nevoie de maşinăria mea şi de mine s-o pun în funcţiune. Am devenit prizonierul şi sclavul lui, iar Pogonul Dracului sediul secret al unui mic, dar puternic contingent de strigoi, gata să găsească şi să spargă Biblioteca Sufletelor. Ceea ce, aţi ghicit, e scopul lor suprem.

— Credeam că vor să re-creeze reacţia care i-a

transformat în strigoi, am spus eu. Doar că de data asta, vor s-o facă mai bine. „De data asta, s-o facă cum trebuie”, ca să citez.

Bentham s-a încruntat

— Unde ai auzit replica asta?

— Ne-a spus-o un strigoi înainte să moară, a zis Emma. Ne-a spus că aveau nevoie de toate ymbrynele ca să obţină o reacţie mai puternică.

— Prostii, a spus Bentham. Un basm de adormit copiii ca să vă conducă pe o pistă greşită. Deşi e posibil ca strigoiul ăla să fi crezut cu adevărat în minciuna pe care v-a servit-o. Doar cei foarte apropiaţi lui Jack ştiu că ceea ce caută de fapt e Abatonul.

— Dar dacă n-au nevoie de ymbryne pentru reacţie, am spus, atunci de ce s-au obosit să le răpească?

— Pentru că bucla pierdută a Abatonului nu e numai pierdută. Conform legendei, înainte să dispară, bucla a fost şi zăvorâtă – de către ymbryne. Mai exact, de douăsprezece ymbryne, care s-au strâns din douăsprezece colţuri îndepărtate ale lumii deosebiţilor. Ca să deschizi Abatonul – în caz că găseşti oraşul – ai nevoie exact de aceleaşi ymbryne sau de urmaşele lor. Aşa că nu-i de mirare că frate-meu a răpit tocmai douăsprezece ymbryne, pe care le-a urmărit şi le-a vânat ani la rând.

— Ştiam eu, am spus. Era sigur că vor mai mult decât recrearea reacţiei care i-a transformat în suflete-pustii.

— Înseamnă că a găsit bucla, a zis Emma. Caul n-ar fi dat alarma şi nu le-ar fi răpit pe ymbryne dacă n-ar fi ştiut unde se află Abaton.

— N-ai spus că e o legendă? Acum vorbeşti ca şi cum chiar ar exista? Cum e până la urmă?

— Poziţia oficială a Consiliului Ymbrynelor e că Biblioteca Sufletelor e doar o poveste, a spus Bentham.

— Nu-mi pasă ce zice consiliul, a zis Emma. *Dumneata* ce crezi?

— Eu îmi ţin părerile pentru mine, de obicei, a spus el evitând răspunsul. Dar chiar dacă Biblioteca există şi Jack reuşeşte s-o deschidă, tot n-o să reuşească să fure acele

suflete. El habar n-are – dar mai există un al treilea element, o a treia cheie de care ar avea nevoie.

— Şi care e cheia asta? am întrebat.

— Nimeni nu poate să ia vasele cu suflete. Pentru majoritatea oamenilor, ele sunt invizibile sau intangibile. Nici măcar ymbrynele nu le pot atinge. În poveşti, doar adepţii speciali, numiţi bibliotecari, pot vedea şi transporta vasele – şi un bibliotecar nu s-a mai născut de mii de ani. Dacă Biblioteca există, Jack nu va găsi în ea decât rafturi goale.

— Ei, asta e totuşi o veste bună, am zis.

— Da şi nu, a spus Emma. Ce-o să facă dacă îşi dă seama că ymbrynele pe care le-a vânat de atâţia ani nu-i sunt de niciun folos? O s-o ia razna!

— De asta mă tem cel mai tare, a zis Bentham. Jack are un temperament cam irascibil şi când visul pe care l-a nutrit atâta timp va muri…

Am încercat să-mi imaginez ce poate însemna asta – toate variantele de tortură de care poate fi capabil un om precum Caul – dar mintea mea refuză să ducă gândul ăsta până la capăt. Probabil că şi Emma se gândea la aceleaşi orori pentru că următoarea ei replică era tăioasă şi plină de mânie.

— O să-i recuperăm.

— Avem un scop comun, a spus Bentham. Să-i distrugem pe fratele meu şi pe acoliţii lui şi s-o salvăm pe soră-mea şi pe protejaţii ei. Împreună cred că putem să facem şi una, şi alta.

— Cum? am spus eu. Avem nevoie de o armată.

— Incorect, mi-a spus Bentham. Strigoii pot să facă o armată să se retragă fără bătaie de cap. Din fericire, avem ceva şi mai bun de atât.

Se uită la Emma şi la mine şi buzele i se întinseră într-un zâmbet.

— Vă avem pe voi. Şi, din fericire pentru voi, voi mă aveţi pe mine.

Bentham s-a sprijinit în baston şi s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să vedem cum vă strecurăm înăuntru, în

fortăreaţă.

— Pare imposibil, am spus eu.

— Asta fiindcă chiar e imposibil, dacă e s-o luăm convenţional, a răspuns Bentham. În perioada în care Pogonul Dracului a fost o buclă corecţională, a fost gândită ca o închisoare pentru scursura scursurilor. După ce s-au întors aici, strigoii au transformat-o în cartier general – şi ceea ce cândva a fost o închisoare din care n-aveai cum să evadezi s-a transformat într-o fortăreaţă impenetrabilă.

— Dar dumneavoastră cunoaşteţi o cale de-a pătrunde înăuntru, încercă să ghicească Emma.

— S-ar putea să cunosc, dacă mă ajutaţi şi voi, a zis Bentham. Când Jack şi strigoii s-au întors aici, au furat inima Panbucliconului meu. M-au obligat să-mi stric propria maşinărie, să copiez buclele din ea şi să le recreez înăuntrul fortăreţei, astfel încât să-şi poată continua activităţile într-un loc mai ferit.

— Deci… *mai* există una? am întrebat eu.

Bentham a dat din cap.

— Asta de aici e originalul şi cea de la ei e o copie. Cele două sunt legate între ele şi în amândouă există pasaje care duc dintr-una în alta.

Emma şi-a îndreptat spatele.

— Vreţi să spuneţi că putem să folosim maşinăria dumneavoastră ca să pătrundem în maşinăria lor?

— Corect.

— Şi atunci de ce n-aţi făcut-o până acum? De ce aţi aşteptat atâţia ani?

— Jack a provocat atâtea pagube când mi-a stricat maşina, încât am crezut că n-o s-o pot repara în veci, a spus Bentham. Timp de câţiva ani am avut o singură cameră funcţională, cea din care se ajunge în Siberia. Şi cu toate că am încercat de nenumărate ori, încă n-am găsit un mod de-a pătrunde în maşinăria lui Jack.

Mi-am amintit de bărbatul pe care l-am văzut aplecat deasupra unei crevase – părea că încerca să găsească o uşă, ascunsă undeva sub zăpadă.

— Trebuie să deschidem şi uşile celorlalte camere, a zis

Bentham, dar ca să fac asta, am nevoie de ceva care să înlocuiască piesa pe care mi-a furat-o Jack – dinamul din inima Panbucliconului meu. Mult timp am bănuit că ar exista ceva ce ar putea să funcţioneze, un element cu puteri magice, foarte periculos, de care, deşi se află aici, în Pogonul Dracului, n-am putut să fac deocamdată rost. Până acum, cel puţin.

Şi, spunând asta, s-a întors spre mine.

— Băiete, trebuie să-mi aduci un suflet-pustiu.

•••

Am acceptat desigur. Aş fi spus da la orice dacă aflam că există şanse să-mi eliberez prietenii. Abia după ce am consimţit şi Bentham mi-a strâns mâna, mi-am dat seama că habar nu aveam de unde *să fac rost* de un suflet-pustiu. Sigur că aş fi găsit destui în fortăreaţa strigoilor, dar deja stabilisem că n-aveam cum să pătrundem acolo. Şi chiar atunci, Sharon a ieşit din umbra care începuse să se aştearnă pe la colţurile camerei şi ne-a dat câteva veşti bune.

— Îţi mai aminteşti de amicul tău care s-a făcut terci după ce a căzut de pe pod? m-a întrebat. Se pare că nu-i chiar mort. L-au scos din Canal acum câteva ore.

— Serios? Cine?

— Piraţii. L-au legat cu lanţuri şi l-au băgat într-o cuşcă din capătul Străzii Noroioase. Am auzit că a făcut ceva scandal pe acolo.

— Atunci s-a rezolvat, a spus Emma, o să-l furăm şi o să-l aducem aici, repornim maşinăria domnului Bentham, deschidem uşa către fortăreaţa strigoilor şi ne recuperăm prietenii.

— Simplu ca bună ziua, a zis Sharon izbucnind într-un râs gutural. Mai puţin ultima parte.

— Şi prima, am spus eu.

Emma a venit lângă mine.

— Scuză-mă, scumpule. Te-am înscris voluntar fără să te întreb. Crezi că te descurci cu sufletul-pustiu?

Sincer, nu eram sigur. E drept că făcusem nişte

cascadorii spectaculoase în Canalul Febrei, dar aş fi pretins prea mult de la talentul meu de dresor începător dacă aş fi zis că pot să-l fac să şadă ca un căţeluş şi că-l pot aduce în casa lui Bentham. În plus, încrederea mea era la pământ după ultima întâlnire dezastruoasă cu un suflet-pustiu. Dar totul depindea de reuşita mea.

— Sigur că mă descurc, am spus eu după ceva timp. Când plecăm?

— Bravo, aşa te vreau! s-a bucurat Bentham.

Privirea Emmei a zăbovit îndelung pe chipul meu. Îşi dăduse seama că mă prefăceam.

— Puteţi pleca oricând vă veţi simţi pregătiţi, a zis Bentham. Sharon vă ghidează.

— Eu zic să nu mai zăbovim mult, a spus Sharon. După ce se vor distra suficient cu el, ceva îmi spune că localnicii o să-l omoare.

Emma şi-a ridicat uşor rochia umflată.

— În cazul ăsta, cred c-ar fi bine să ne schimbăm.

— Sigur că da, a spus Bentham şi l-a trimis pe Nim să ne caute nişte haine mai potrivite pentru misiunea noastră.

S-a întors după un minut cu ghete cu talpa groasă şi pantaloni cargo şi geci moderne: negre, impermeabile, în care ne puteam mişca foarte uşor.

Ne-am retras în camere separate să ne schimbăm şi apoi ne-am întâlnit pe hol, doar eu şi Emma, îmbrăcaţi şi gata de aventură. Materialul aspru şi croiala amorfă o făceau pe Emma să arate cam băieţoasă (nu într-un sens negativ), dar nu s-a plâns. Şi-a prins părul în coadă, a ridicat bărbia, şi m-a salutat.

— Sergent Bloom, la ordinele dumneavoastră.

— Soldat mai frumuşel n-am văzut, am zis cu voce tărăgănată, încercând să-l imit pe John Wayne.

Se pare că există o legătură directă între nivelul meu de nervozitate şi numărul de glume tâmpite pe care le fac. Iar în acea clipă aproape că tremuram de frică şi îmi simţeam stomacul ca pe un robinet stricat din care îmi curgea acid peste măruntaie.

— Chiar crezi că o să reuşim? am întrebat-o.

— Da, chiar cred, mi-a răspuns.

— Tu nu te îndoieşti niciodată?

Emma a scuturat din cap.

— Îndoiala e ca o împunsătură de ac în barca gonflabilă a vieţii.

S-a apropiat de mine şi ne-am îmbrăţişat. O simţeam tremurând. Nu era nici ea de piatră. Mi-am dat seama atunci că neîncrederea mea în propriile puteri începuse să fisureze barca ei. Şi optimismul Emmei era ligamentul care ţinea totul laolaltă. Era însăşi barca de salvare.

Ajunsesem să consider încrederea asta a ei în mine oarecum nesăbuită. Credea că puteam să pocnesc din degete şi să fac un suflet-pustiu să danseze cum îi cântam eu. Că o slăbiciune lăuntrică mă împiedica să-mi exploatez talentul. O parte din mine îi purta pică pentru asta, o alta se întreba dacă nu cumva avea dreptate. N-aveam să aflu dacă era sau nu aşa decât dacă mă apropiam de următorul suflet-pustiu cu convingerea fermă că puteam să-l controlez.

— Aş vrea să mă văd la fel cum mă vezi tu, i-am şoptit.

M-a strâns în braţe şi mai tare şi am hotărât să încerc.

Sharon şi Bentham şi-au făcut apariţia în capătul holului.

— Sunteţi gata? ne-a întrebat Sharon.

— Gata, am spus eu.

Bentham mi-a strâns mai întâi mie mâna, apoi Emmei.

— Mă bucur foarte tare că sunteţi aici, a spus el. E o dovadă, cred, că planetele încep să se alinieze în favoarea noastră.

— Sper să aveţi dreptate, a zis Emma.

Tocmai ne pregăteam să pornim la drum când mi-am amintit de o întrebare care îmi stătuse tot timpul pe limbă – şi mi-am dat seama că, în cel mai rău caz, putea fi ultima oară când îl puteam întreba.

— Domnule Bentham, am spus eu, n-am apucat să discutăm deloc despre bunicul meu. De ce îl căutaţi?

Bentham a ridicat din sprâncene şi apoi a schiţat un zâmbet, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă mirarea.

— Mi-e dor de el, atâta tot. Am fost prieteni mult timp şi

speram să-l revăd într-o zi.

Ştiam că nu era tot adevărul şi-mi dădeam seama după cum îl privea Emma printre gene că nici ea nu-l credea pe cuvânt, dar n-aveam timp de săpături mai adânci. În momentul ăla eram mai preocupaţi de viitor decât de trecut.

Bentham a ridicat mâna şi şi-a luat rămas-bun.

— Aveţi grijă de voi, ne-a spus. Eu vă aştept aici şi o să pregătesc Panbucliconul pentru repunerea lui glorioasă în funcţiune.

Apoi a luat-o şontâc-şontâc spre biblioteca lui şi l-am auzit strigându-i ursului:

— Hopa, sus, PT! Hai că avem treabă!

Sharon ne-a condus pe holul lung legănându-şi ciomagul şi păşind apăsat pe pardoseală cu tălpile lui uriaşe şi goale. Când am ajuns la uşa care dădea în afară, s-a oprit, s-a aplecat la nivelul nostru şi ne-a expus regulile lui de bază.

— Ne îndreptăm spre un loc periculos. Mai sunt foarte puţini copii deosebiţi fără stăpân în Pogonul Dracului, aşa că lumea o să vă ia la ochi imediat. Nu vorbiţi cu nimeni dacă nu vi se pune o întrebare sau ceva. Şi nu priviţi pe nimeni în ochi. Nu staţi chiar în coasta mea, dar nici nu mă pierdeţi din vedere. O să ne prefacem că-mi sunteţi sclavi.

— Ce? a exclamat Emma. *Nici* vorbă.

— E mai sigur aşa, i-a spus Sharon.

— E umilitor!

— Da, dar n-o să trezească atâtea bănuieli.

— Şi cum procedăm? am întrebat eu.

— Doar faceţi ce vă zic eu, imediat şi fără să-mi puneţi întrebări. Şi mimaţi nişte priviri uşor goale.

— Da, stăpâne, am spus eu ca un robot.

— Nu aşa, a spus Emma. Vrea să ne comportăm ca puştii ăia pe care i-am văzut în locul ăla îngrozitor de pe Aleea Abominabilă.

Mi-am relaxat muşchii feţei şi am spus pe un ton afazic:

— Salut! Suntem foarte fericiţi aici.

Pe Emma a trecut-o un fior şi s-a întors cu spatele.

— Foarte bine, a spus Sharon uitându-se la Emma. Acum încearcă şi tu.

— Dacă trebuie să facem asta, o să mă prefac că sunt mută.

Sharon s-a mulţumit cu atât. A deschis uşa şi ne-a gonit afară, spre ziua aflată pe sfârşite.

◆◆◆ CAPITOLUL CINCI ◆◆◆

Aerul de afară era o ciorbă toxică, gălbuie, încât nici măcar nu puteam să ghicesc poziţia soarelui pe cer. Am presupus că se însera pentru că lumina începuse să se stingă încet. Mergeam la câţiva paşi în urma lui Sharon, străduindu-ne să nu rămânem în urmă prea mult când se întâlnea cu oameni cunoscuţi şi grăbind pasul ca să evităm astfel orice discuţie. Oamenii păreau să-l cunoască; avea o reputaţie şi cred că se temea să nu facă ceva aiurea s-o strice.

Am cotit spre Strada Noroioasă, ciudat de prietenoasă, cu ghivece pline cu flori care atârnau la pervazurile geamurilor şi case vopsite în culori vesele, după care am luat-o pe Strada Brebenoc, unde pavajul fusese înlocuit cu pământul noroios, iar casele erau nişte dărăpănături. Câţiva bărbaţi cu pălăriile trase peste ochi se adunau la capătul unui drum înfundat ca vai de el. Părea că păzesc uşa unei case cu geamuri întunecate. Sharon ne-a spus să rămânem pe loc şi să-l aşteptăm până când va termina de discutat cu ei.

Aerul mirosea slab a benzină. În depărtare răsunau râsete şi voci puternice, când clar, când estompat. Era gălăgia pe care o auzeai într-un bar sportiv plin de bărbaţi, care se uitau la un meci – doar că n-avea ce să caute aici; era un sunet al epocii moderne, iar aici nu existau televizoare.

Un bărbat îmbrăcat într-o pereche de pantaloni plini de nămol a ieşit din casă. Când s-a deschis uşa, vocile s-au auzit mai clar şi când a trântit-o la loc, s-au stins imediat. Bărbatul a traversat strada cu o găleată în mână. Ne-am întors şi l-am urmărit în timp ce se ducea spre ceva ce până atunci nu observasem – o pereche de pui de urs legaţi cu lanţul de un felinar tăiat de la jumătate aflat pe marginea străzii. Păreau teribil de trişti, pentru că lanţul nu le permitea să se mişte prea liber, şi stăteau în noroi, uitându-se aproape îngroziţi la bărbatul care se apropia, cu

urechile îmblănite date pe spate. Bărbatul le-a aruncat nişte resturi stricate şi a plecat fără să scoată vreun cuvânt. Scena m-a deprimat nespus de tare.

28

— Sunt urşi-vârcolac băgaţi la dresaj, ne-a spus Sharon care stătea chiar în spatele nostru. Sporturile sângeroase sunt o afacere prosperă aici şi lupta cu un urs-vârcolac e considerată cea mai mare provocare. Tinerii luptători trebuie să-şi înceapă pregătirea cumva, aşa că se antrenează cu puii.

— Oribil, am spus eu.

— Dar datorită bestiuţei tale de-acolo ursuleţii ăştia au zi liberă azi, a spus Sharon şi ne-a făcut semn spre căsuţă. E acolo, în spatele casei. Dar înainte să intrăm, vă avertizez că e un bârlog plin de ambrozie, aşa c-o să vedeţi mulţi deosebiţi turbaţi şi ameţiţi. Să nu vorbiţi cu ei şi mai ales, să nu cumva să vă uitaţi în ochii lor. Cunosc oameni care şi-au pierdut vederea în felul ăsta.

— Ce vrei să spui cu „şi-au pierdut vederea”? l-am întrebat.

— Exact ce-ai auzit. Şi-acum, urmaţi-mă şi nu mă mai cicăliţi cu întrebări. Sclavii nu-şi iau la întrebări stăpânii.

Emma şi-a încleştat dinţii. Am rămas puţin în urma lui Sharon, în timp ce el traversa strada şi se apropia de bărbaţii adunaţi în faţa uşii.

Sharon a intrat în vorbă cu ei. M-am străduit să trag cu urechea, menţinând totuşi distanţa demnă de un sclav şi având grijă să privesc în altă parte. Unul dintre ei îi spuse că „era cu intrare”. Sharon a pescuit din pelerina lui o monedă şi a plătit. Un altul l-a întrebat de mine.

— Încă nu i-am botezat, a spus Sharon. Ieri i-am primit. Sunt încă verzi, aşa că nu îndrăznesc să-i scap din ochi.

— Serios? l-a întrebat bărbatul apropiindu-se de noi. N-au nume?

Am scuturat din cap, prefăcându-mă mut, ca şi Emma. Bărbatul ne-a măsurat din cap până în picioare. Îmi venea să-mi sar din piele.

— Noi nu cumva ne-am mai întâlnit? a spus bărbatul aplecându-se spre mine.

N-am spus nimic.

— Poate în vitrină, la Lorraine, a sugerat Sharon.

— Neeah, a zis bărbatul şi a scuturat din mână. Ei, o să-

mi amintesc eu.

N-am îndrăznit să ridic ochii spre el decât atunci când s-a întors cu spatele. Dacă era unul dintre piraţii de pe Canal, nu era dintre cei cu care ne încăieraserăm. Avea fruntea şi bărbia bandajate. Mai mulţi inşi din grup erau bandajaţi la fel şi unul dintre ei avea un plasture peste un ochi. Mă întrebam dacă fuseseră răniţi în luptele cu urşii-vârcolac.

Bărbatul cu peticul la ochi ne-a deschis uşa.

— Distracţie plăcută! i-a urat el lui Sharon! Dar în locul tău eu nu i-aş trimite în cuşcă azi. Asta dacă nu vrei să-i aduni de pe jos.

— Am venit doar să ne uităm şi să învăţăm, a spus Sharon.

— Deştept om!

Sharon ne-a făcut semn să ne apropiem. Ne-am grăbit să-l prindem din urmă, dornici să scăpăm de privirile iscoadelor de la uşă. Sharon, cu peste doi metri înălţime, a fost nevoit să se încline ca să încapă prin cadrul uşii şi rămase cu spatele îndoit cât timp am stat înăuntru, atât de jos era tavanul. Camera în care am intrat era întunecată şi duhnea a fum şi până să mi se obişnuiască ochii, n-am văzut decât câteva punctuleţe de lumină portocalie, licărind ici-colo. Încet, încet, camera a început să capete contur, iluminată de lămpile cu ulei cu fitilul tăiat atât de scurt încât lumina lor nu era cu mult diferită de a unui chibrit. Încăperea era lungă şi îngustă, cu paturi suprapuse înfipte în pereţi, ca cele pe care le vedeai în măruntaiele întunecate ale navelor oceanice.

M-am împiedicat de ceva şi era cât pe-aci să-mi pierd echilibrul.

— De ce e aşa de întuneric? am bâiguit eu, încălcându-mi promisiunea de a nu pune întrebări.

— Când efectul ambroziei slăbeşte, ochii devin foarte sensibili, mi-a explicat Sharon. Până şi lumina slabă a zilei li se pare insuportabilă.

Atunci, am observat că paturile suprapuse erau pline de oameni, unii răşchiraţi şi adormiţi, alţii stând în capul

oaselor, în cuiburi formate din aşternuturi mototolite. Se uitau la noi, fumând cu un aer indiferent şi şuşotind. Unii vorbeau singuri, în monologuri imposibil de descifrat. Cei mai mulţi purtau bandaje la ochi, exact ca portarii, sau măşti. Am vrut să-i întreb ce e cu măştile alea, dar mai mult decât asta îmi doream să pun mâna pe sufletul-pustiu şi să dispar de acolo.

Am trecut printr-o perdea de mărgele şi am intrat într-o cameră puţin mai luminoasă, dar mult mai aglomerată decât prima. Un bărbat solid se căţărase pe un scaun din fundul camerei şi îi direcţiona pe oameni la una dintre cele două uşi.

— Luptătorii la stânga, spectatorii la dreapta! striga el. Pariurile se fac în salon!

Auzeam voci din camere alăturate şi o clipă mai târziu, mulţimea a format un culoar pentru trei bărbaţi. Doi dintre ei îl târau pe un al treilea care părea leşinat şi sângera. Din jurul lor răsunau fluierături şi huiduieli.

— Aşa arată rataţii! a lătrat bărbatul căţărat pe scaun. Şi aşa arată laşii, a mai spus arătând spre camera de alături.

Am tras cu coada ochiului spre camera în care doi amărâţi aflaţi sub pază stăteau în picioare, expuşi în văzul tuturor, acoperiţi de smoală şi pene.

— Luaţi aminte, a spus bărbatul. Toţi luptătorii trebuie să stea în cuşcă două minute, minimum!

— Te-ai hotărât ce vrei să fii? m-a întrebat Sharon. Luptător sau spectator?

Am simţit cum mi se încordează pieptul în timp ce încercam să-mi imaginez ce putea să se întâmple: nu numai că trebuia să îmblânzesc sufletul-pustiu, dar trebuia s-o fac în faţa unei audienţe gălăgioase şi eventual ostile – iar apoi trebuia să reuşesc să ies din locul ăla. Speram că nu avea răni prea grave pentru că aveam nevoie de puterea lui ca să ne croiască drum prin mulţime. Deosebiţii ăştia n-aveau să renunţe cu una, cu două la noua lor jucărie.

— Luptător, am spus eu. Ca să-l pot domina cu adevărat trebuie să mă apropii de el.

Emma s-a uitat în ochii mei şi a zâmbit. *Poţi s-o faci,* îmi spune zâmbetul ei şi în acea clipă mi-am dat seama că eram în stare de orice. M-am îndreptat spre camera plină cu luptători, încurajat de acest nou val de încredere, cu Emma şi Sharon în spatele meu.

Dar încrederea mea n-a rezistat decât vreo patru secunde, până când am intrat în cameră şi am dat cu ochii de sângele de pe pereţi şi adunat pe jos în băltoace. Un pârâiaş de sânge aluneca spre un hol puternic iluminat şi apoi se strecura printr-o uşă deschisă, prin care se zărea o altă mulţime, şi în spatele ei, gratiile unei cuşti imense.

Dinăuntru a răsunat un ţipăt ascuţit. Fusese chemat următorul luptător.

Bărbatul a ieşit dintr-o cameră întunecată aflată în dreapta noastră. Era la bustul gol şi pe faţă avea o mască simplă, albă. A zăbovit câteva clipe în capătul holului ca să-şi adune curajul. Apoi a dat capul pe spate şi a ridicat o mână în care avea o fiolă mică de sticlă.

— Nu vă uitaţi, ne-a spus Sharon împingându-ne către perete.

Dar nu m-am putut abţine.

Bărbatul a turnat încet lichidul negru din fiolă prin găurile măştii decupate în dreptul ochilor. Apoi a aruncat fiola goală, a lăsat capul în jos şi a început să geamă. Câteva secunde, a părut complet paralizat, dar apoi corpul i s-a cutremurat şi două conuri de lumină i-au ţâşnit prin găuri. Ieşeau în evidenţă chiar şi în camera puternic iluminată.

Emma a gemut uşor de spaimă. Bărbatul care până atunci crezuse că e singur s-a întors surprins spre noi. Fasciculele de lumină din ochii lui au format un cerc deasupra capetelor noastre şi peretele a început să sfârâie.

— Eram doar în trecere! i-a spus Sharon pe un ton care putea însemna multe lucruri. *Salut, prietene!* şi *Te rog să nu ne omori cu chestiile alea!* toate în acelaşi timp.

— Treceţi, atunci! a mârâit bărbatul.

Între timp, razele din ochii lui începuseră să pălească şi, după ce s-a întors cu spatele la noi, au mai scăpărat o dată şi s-au stins. A străbătut holul cu paşi mari şi a ieşit pe uşă, lăsând în urmă două spirale de fum. După ce a ieşit, am aruncat o privire ezitantă spre tapetul de deasupra noastră. Două urme de culoarea caramelului rămăseseră în locul în care îşi îndreptase privirea. Slavă Păsării că nu m-a privit în ochi.

— Înainte să mergem mai departe, i-am spus lui Sharon, cred c-ar fi bine să ne explici ce s-a întâmplat adineaori.

— Ambrozie, a spus Sharon. Luptătorii o consumă ca să capete puteri înzecite. Problema e că efectul nu durează prea mult şi după ce dispare, devii mai slab decât erai

înainte. Dacă faci din asta un obicei, n-o să-ţi mai rămână niciun strop de putere – cel puţin până când nu mai iei o doză. În scurt timp, ajungi s-o iei nu numai ca să lupţi, ci şi ca să funcţionezi ca deosebit. Ajungi la mâna celui care o vinde.

A făcut un semn către camera din dreapta noastră, unde murmurul oferea un contrapunct ciudat faţă de răcnetele de afară.

— A fost cea mai inteligentă găselniţă a strigoilor. Oamenii de aici nu-i vor trăda, atâta timp cât sunt dependenţi de ambrozie.

Am aruncat o privire în camera alăturată, curios să văd cum arată un traficant de droguri deosebit şi am zărit un om cu o mască bizară, cu barbă, flancat de doi tipi înarmaţi.

— Ce-a păţit la ochi? a întrebat Emma.

— Jerba de lumină e un efect secundar, a spus Sharon. Un alt efect secundar constă în faptul că după câţiva ani, ambrozia îţi topeşte faţa. Aşa îi recunoşti pe drogaţii inveteraţi – toţi poartă măşti ca să ascundă stricăciunile.

Eu şi Emma ne uitam unul la altul dezgustaţi, când o voce din încăpere ne-a chemat înăuntru.

— Hei, voi, cei de afară, ne-a strigat dealerul. Haideţi, intraţi!

— Scuze, am spus eu. Trebuie să plecăm…

Sharon mi-a dat un ghiont şi a şuierat:

— Eşti sclav, ai uitat?

— Ăăă, da, domnule, am spus şi m-am postat lângă uşă.

Bărbatul mascat stătea pe un scăunel într-o încăpere cu pereţii acoperiţi de fresce. Stătea cu spatele drept, netulburat, cu un braţ sprijinit de o măsuţă, picior peste picior. Gărzile lui ocupau două dintre colţurile camerei şi în cel de-al treilea se vedea un cufăr din lemn pe rotile.

— Nu te teme, a spus dealerul invitându-mă înăuntru. Pot veni şi prietenii tăi.

Am făcut câţiva paşi, cu Sharon şi Emma urmându-mă îndeaproape.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, mi-a spus dealerul.

— Tocmai l-am cumpărat, i-a răspuns Sharon. N-are nici măcar un…

— Nu cu tine vorbeam, s-a răstit dealerul.

Sharon a amuţit.

— Nicidecum, a spus dealerul mângâindu-şi barba falsă.

Părea că mă studiază prin ochii găunoşi ai măştii. Mă întrebam cum o fi arătând de fapt şi câtă ambrozie trebuie să consumi ca să-ţi topeşti faţa. M-am înfiorat şi mi-am dorit să nu mă fi gândit la asta.

— Ai venit ca să lupţi? m-a întrebat.

I-am răspuns că da.

— Ei, bine, să ştii că ai noroc. Tocmai am primit un lot nou de ambro, aşa că şansele tale de supravieţuire au crescut spectaculos!

— N-am nevoie de ea, mulţumesc.

Dealerul s-a uitat la pistolarii lui impasibili şi apoi a izbucnit în râs.

— Ăla de-acolo e un suflet-pustiu, să ştii. Ştii ce sunt ăştia?

Era singurul lucru care mă preocupa, mai ales sufletul-pustiu din camera aia. Îmi doream cu disperare să dispar de acolo, dar era clar că individul ăsta înfiorător era şeful speluncii şi chiar nu aveam nevoie să-l întărâtăm.

— Am auzit de ei, da.

— Şi cum crezi c-o să te descurci cu el?

— Cred c-o să mă descurc binişor.

— Binişor? a spus bărbatul încrucişându-şi braţele. Ştii ce vreau să aflu? Dacă să pariez pe tine sau nu. O să câştigi?

I-am spus ce voia să audă.

— Da.

— Ei, bine, dacă vrei să pariez pe tine, o să ai nevoie de ceva ajutor.

S-a ridicat, s-a dus la bufetul în care ţinea drogurile şi l-a deschis. Interiorul bufetului strălucea, plin de fiole de sticlă – şiruri întregi, toate pline ochi cu un lichid închis la culoare, astupate cu dopuri minuscule. A scos una şi mi-a adus-o.

— Ia asta, mi-a spus întinzându-mi fiola. Îţi îmbunătăţeşte de zece ori cele mai bune calităţi.

— Nu, mulţumesc, i-am spus din nou. N-am nevoie!

— Aşa zic toţi la început. Şi apoi, după ce-o încasează – în caz că supravieţuiesc – acceptă până la urmă.

A întors fiola invers ridicând-o în lumina slabă. Ambrozia din fiolă înota plină de particule scânteietoare, argintii. Am rămas cu ochii aţintiţi asupra ei, incapabil să mă controlez.

— Din ce e făcută? am întrebat.

— Din chilipiruri şi melci şi cozi de căţeluşi, a spus bărbatul râzând şi mi-a întins-o. E gratis.

— Ţi-a zis că nu vrea, i-a spus Sharon tăios.

Credeam că dealerul o să se dezlănţuie împotriva lui, dar în schimb doar a ridicat capul spre Sharon şi a spus:

— Nu te ştiu de undeva?

— Nu cred, i-a răspuns Sharon.

— Ba, cum să nu, a exclamat dealerul dând din cap. Ai fost unul dintre clienţii mei cei mai buni. Ce-ai păţit?

— M-am lăsat.

Dealerul s-a apropiat de el.

— Se pare că ai aşteptat prea mult până să te laşi, a spus el trăgând de gluga lui Sharon ca să-l tachineze.

Sharon i-a înhăţat mâna. Gărzile şi-au ridicat armele.

— Uşurel, a spus dealerul.

Sharon i-a mai ţinut puţin mâna, apoi l-a eliberat.

— Ia să vedem, a spus dealerul şi s-a întors spre mine. Doar n-o să refuzi o mostră gratuită?

Nu aveam de gând să deschid chestia aia, dar părea că doar aşa puteam pune punct discuţiei. Am luat-o.

— Bun băiat, a spus dealerul şi ne-a făcut semn să ieşim.

— Ai fost dependent? s-a răstit Emma la Sharon. De ce nu ne-ai spus?

— Ce importanţă avea? a întrebat-o Sharon. Da, am avut nişte ani mai grei. Dar Bentham m-a luat lângă el şi m-a înţărcat.

M-am întors spre el, încercând să-mi dau seama dacă spunea adevărul.

— Bentham? Serios?

— V-am spus doar că-i datorez viaţa omului.

Emma a luat fiola şi a ridicat-o în aer. În lumina puternică, particulele argintii din lichidul negru străluceau ca nişte fulgi micuţi, desprinşi din soare. Era fermecător, şi în ciuda efectelor secundare, nu mă puteam abţine să mă întreb dacă nu cumva aş putea să-mi întăresc puterile cu câteva picături.

— N-a vrut să ne zică din ce e, a spus Emma.

— Din noi, ne-a răspuns Sharon. Bucăţele din sufletele

noastre furate, zdrobite, cu care vor să ne hrănească strigoii. O bucăţică din fiecare deosebit pe care-l răpesc ajunge într-o fiolă ca asta.

Emma a azvârlit fiola cât colo, îngrozită, dar Sharon a ridicat-o şi a strecurat-o în pelerină.

— Nu se ştie niciodată când ne poate fi de folos, a spus el.

— Acum că ştiu din ce e, nu-mi vine să cred c-ai fost în stare să consumi chestia aia.

— N-am spus niciodată că sunt mândru de mine, a zis Sharon.

Toată schema asta diabolică era perfectă în ticăloşenia ei. Strigoii îi transformaseră pe deosebiţii din Pogonul Dracului în canibali, însetaţi după propriile suflete. Făcându-i dependenţi de ambrozie puteau menţine controlul asupra populaţiei. Dacă nu-i eliberam cât de curând, sufletele prietenilor noştri aveau să ajungă pe fundul unor fiole.

Am auzit răgetul sufletului-pustiu – părea un ţipăt de victorie – şi bărbatul pe care îl văzusem turnându-şi ambrozie în ochi cu puţin timp în urmă a fost scos din cameră şi târât pe hol, plin de sânge şi inconştient.

„E rândul meu”, m-am gândit şi m-a trecut un fior.

•••

În spatele bârlogului dependenţilor de ambrozie se afla o curte împrejmuită de ziduri, în centrul căreia se afla o cuşcă de aproximativ doisprezece metri pătraţi, gratiile sale solide fiind perfect capabile să reţină un suflet-pustiu. O linie era trasată în praf, cam până acolo unde se puteau întinde limbile sufletului-pustiu printre gratii şi mulţimea formată din vreo patruzeci de deosebiţi cu moace de bătăuşi se postase cuminte în spatele ei. Lângă zidurile curţii se vedeau cuşti mai mici şi în ele se aflau tigri, lupi şi un urs-vârcolac adult – animale nu foarte interesante, cel puţin în comparaţie cu un suflet-pustiu – ţinute acolo ca să mai reziste măcar un meci.

Atracţia principală a serii se plimba în cuşca cea mare,

legată de un stâlp masiv de fier cu un lanţ petrecut în jurul gâtului. Arăta atât de jalnic, încât mă încerca mila pentru el. Sufletul-pustiu era împroşcat cu vopsea albă şi ici-colo mânjit cu noroi, ca un câine dalmaţian sau un actor de pantomimă. Şchiopăta foarte tare şi lăsa în urmă dâre de sânge negru, iar limbile musculoase, care la începutul oricărei încăierări şfichiuiau aerul, acum se târau flasce în urma lui. Rănit şi umilit, nu semăna deloc cu viziunea de coşmar cu care mă obişnuisem, dar mulţimea care nu mai văzuse un suflet-pustiu părea totuşi impresionată. Ceea ce poate era normal: chiar şi în starea asta, sufletul-pustiu reuşise să doboare mai mulţi luptători la rând. Era încă destul de periculos şi destul de imprevizibil. Drept pentru care, curtea era plină de bărbaţi înarmaţi. Probabil se gândeau că-i mai bine să fii precaut decât să regreţi mai târziu.

Ne-am strâns laolaltă ca să ne facem un plan. Problema nu era cum să mă bage în cuşcă lângă sufletul-pustiu. Şi nici cum să-l controlez – plecam de la prezumţia că puteam face asta. Problema era cum să-l scoatem de acolo, dintre toţi oamenii ăia.

— Crezi că poţi să topeşti lanţul pe care îl are în jurul gâtului? am întrebat-o pe Emma.

— Doar dacă aş avea două zile la dispoziţie. Bănuiesc că n-avem cum să le explicăm că avem mare nevoie de el şi c-o să-l aducem înapoi după ce terminăm.

— Nici n-o să apuci să duci până la capăt propoziţia, a spus Sharon rotindu-şi privirea deasupra mulţimii. Indivizii ăştia nu s-au mai distrat aşa de ani de zile. N-ai nicio şansă.

— Următorul luptător! a strigat o femeie care ţinea de şase de la o fereastră aflată la etajul doi.

În spatele mulţimii, un grup mic de bărbaţi se certa, fără să se poată hotărî care dintre ei să-l înfrunte pe sufletul-pustiu. Podeaua din cuşcă era deja plină de sânge şi nimeni nu dădea năvală să contribuie cu mai mult. Au tras la sorţi şi un bărbat bine făcut tocmai se alesese cu cel mai scurt fir de pai.

— N-are mască, a spus Sharon văzând mustaţa stufoasă a bărbatului şi faţa lui destul de netedă, fără cicatrice. Probabil că e un începător.

Bărbatul şi-a adunat tot curajul şi a păşit spre mulţime. Apoi le-a spus pe o voce gravă, cu un accent spaniol strident că nu mai fusese niciodată înfrânt într-o confruntare, că avea să-l omoare pe sufletul-pustiu, că avea să-i păstreze capul drept trofeu şi că talentul lui deosebit – se vindeca extrem de repede – n-o să-i permită sufletului-pustiu să-i aplice o lovitură mortală.

— Vedeţi benghiurile astea? a întrebat el întorcându-se ca să ne arate colecţia de cicatrice, ca nişte urme de gheare, întinse pe spatele lui. Mi le-a făcut un urs-vârcolac săptămâna trecută. Erau adânci de aproape trei centimetri, a spus el, şi s-au vindecat în aceeaşi zi! Moşul ăla zbârcit n-are nicio şansă! a spus arătând spre sufletul-pustiu din cuşcă.

— Acum *chiar* c-o să-l omoare! a zis Emma.

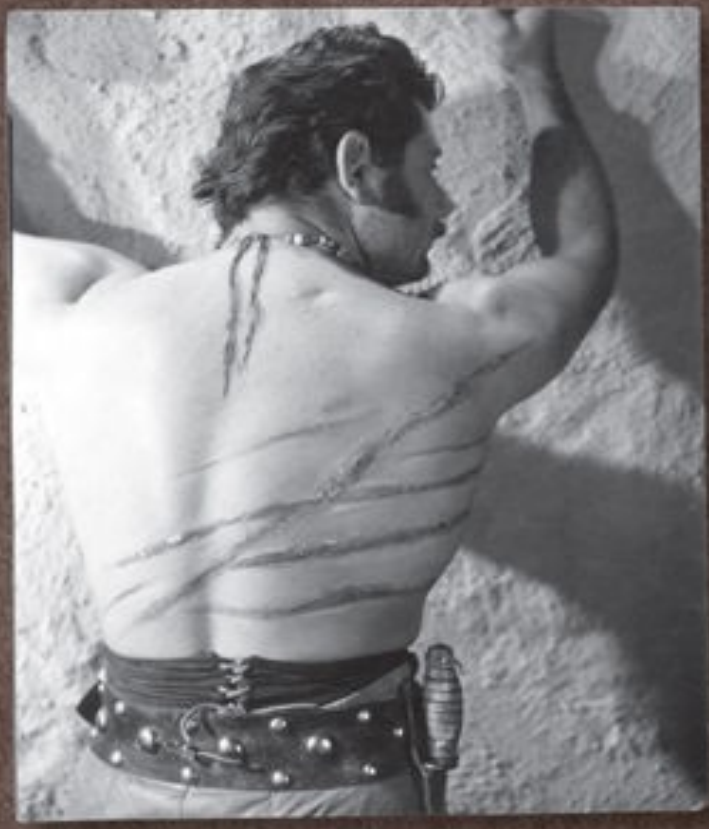

Bărbatul şi-a turnat o fiolă de ambrozie în ochi. Trupul i-a încremenit şi din pupile i-au ţâşnit raze de lumină, lăsând o ploaie de urme arse pe pământ. O secundă mai târziu, s-au stins. Cu noi forţe după acest ritual, bărbatul a păşit hotărât spre intrarea în cuşcă unde a fost întâmpinat de un tip cu o legătură mare de chei. Acesta i-a descuiat uşa.

— Fiţi cu ochii pe tipul cu cheile, am spus eu. S-ar putea să avem nevoie de ele.

Sharon a strecurat mâna în buzunar şi a tras afară un şobolan care se zvârcolea cu capul în jos.

— Ai auzit, Xavier? i-a spus şobolanului. Du-te şi adu cheile.

A aruncat rozătorul şi animalul a dispărut cu paşi mărunţi şi repezi.

Luptătorul lăudăros a intrat în cuşcă şi s-a apropiat de sufletul-pustiu. A scos un cuţit mic de la brâu şi a luat o poziţie cu genunchii îndoiţi. În afară de asta, nu părea prea dornic de o confruntare. În schimb, părea că vrea să păstreze mingea până la sfârşitul meciului printr-o metodă clasică: dând din gură şi ţinând un discurs plin de ameninţări deşarte, tipice pentru un luptător profesionist lăudăros:

— Hai, animalule, atacă-mă! Ce, crezi că mi-e frică? O să-ţi tai limbile şi-o să le fac curea pe care o să mi-o prind la pantaloni! O să mă scobesc în dinţi cu ghearele tale, iar capul o să ţi-l prind în cuie pe perete, ca pe un trofeu!

Sufletul-pustiu s-a uitat la el plictisit.

Luptătorul a făcut spectacol, trecându-şi cuţitul peste antebraţ şi când i-a dat sângele, ne-a arătat rana: s-a închis şi s-a vindecat înainte ca vreun strop de sânge să atingă pământul.

— Sunt invincibil! ţipa el. Nu mi-e frică!

Dintr-odată, sufletul-pustiu s-a prefăcut că vrea să-l atace pe bărbat şi a scos un răcnet care l-a speriat pe om atât de mult, încât a scăpat cuţitul şi instinctiv şi-a dus mâinile în dreptul feţei. Sufletul-pustiu părea că s-a plictisit de el.

Mulţimea a izbucnit în hohote isterice – şi noi, la fel – iar

bărbatul, stacojiu de ruşine, s-a aplecat să ridice cuţitul. Sufletul-pustiu s-a apropiat de el, zdrăngănind din lanţuri pe măsură ce înainta, cu limbile întinse şi încolăcite ca nişte pumni.

Bărbatul şi-a dat seama că trebuia să-l atace pe monstru dacă voia să-şi salveze onoarea, aşa că a făcut nişte paşi nesiguri înainte, fluturând cuţitul. Sufletul-pustiu a pocnit cu una dintre limbile lui vopsite în alb. Bărbatul a încercat să-l lovească cu cuţitul – şi a reuşit. Rănit, sufletul-pustiu a guiţat şi şi-a retras limba, după care a şuierat spre bărbat ca o pisică furioasă.

— Asta o să-l înveţe minte să nu-l mai atace pe Don Fernando! a strigat bărbatul.

— Tipul ăsta nu înţelege nimic, am spus. Tachinarea unui suflet-pustiu nu-i deloc o idee bună.

Părea să-l fi pus pe fugă pe monstrul care începuse să se retragă pe măsură ce bărbatul se apropia de el, sâsâind în continuare şi legănând cuţitul. Când sufletul-pustiu nu mai avea unde să se refugieze, oprindu-se cu spatele lipit de gratiile cuştii, bărbatul a ridicat cuţitul.

— Pregăteşte-te să mori, pui de demon! a strigat el şi s-a lansat asupra monstrului.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă e cazul să intervin şi să-l salvez pe sufletul-pustiu, dar mi-am dat repede seama că-i întinsese o cursă bărbatului. Şerpuind în spatele lui se vedea partea întinsă a lanţului sufletului-pustiu, pe care acesta l-a apucat şi l-a trântit violent într-o parte, trimiţându-l pe Don Fernando cu capul într-un stâlp de metal. *Zbang* – şi tipul a leşinat şi s-a scurs pe podea. Încă un KO.

Pentru că fusese neobrăzat şi fanfaron, mulţimea a izbucnit în ovaţii.

Un grup de bărbaţi cu torţe şi pistoale cu electroşocuri au fugit în cuşcă şi l-au ţinut pe sufletul-pustiu la distanţă în timp ce luptătorul leşinat a fost târât afară.

— Cine urmează? a strigat femeia-arbitru.

Ceilalţi luptători au făcut un schimb de priviri temătoare, apoi s-au luat din nou la ceartă. Nu voia nimeni

să intre în cuşcă.

În afară de mine.

Prestaţia ridicolă de mai devreme şi trucul sufletului-pustiu mi-au dat o idee. Nu era un plan sută la sută sigur şi nici măcar bun, dar era totuşi ceva – şi ceva era mai bine decât nimic. Noi – adică eu şi sufletul-pustiu – urma să-i înscenăm moartea.

•••

Mi-am luat inima în dinţi şi, ca de fiecare dată când dovedesc un pic de curaj sau fac ceva extrem de prostesc, creierul mi s-a deconectat de la corp. Mă simţeam ca şi cum m-aş urmări de undeva de departe în timp ce-i făceam semn cu braţul arbitrului şi am strigat:

— Mă duc eu!

Până atunci fusesem invizibil; dar, dintr-odată, mulţimea şi luptătorii s-au întors şi s-au holbat la mine.

— Ai vreun plan? mi-a şoptit Emma.

Aveam un plan, dar mă gândisem atât de mult la el, încât am uitat să i-l împărtăşesc lui Sharon şi Emma, iar acum nu mai aveam timp de detalii. Ceea ce era poate mai bine. Dacă îl rosteam cu voce tare, mă temeam c-o să sune ridicol sau, şi mai rău, imposibil, şi atunci sigur mi-aş fi pierdut curajul.

— Cred că-i mai bine dacă vă arăt pur şi simplu, am spus. Un lucru e sigur, că n-o să meargă dacă nu facem rost de cheile alea.

— Nu-ţi face griji, Xavier e-n acţiune, mi-a spus Sharon.

În următoarea clipă am auzit un chiţăit şi l-am văzut pe şobolan mestecând nişte mei. Sharon l-a ridicat şi l-a certat.

— *Chei!* Am zis chei, nu mei!

— Le iau eu, m-a asigurat Emma. Dar promite-mi că te întorci teafăr.

I-am promis. Emma mi-a urat noroc şi m-a sărutat pe buze. Apoi m-am uitat la Sharon care a dat din cap de parcă ar fi vrut să-mi spună „sper că nu te aştepţi să te sărut şi eu”. Am râs doar şi m-am dus spre luptători.

M-au măsurat cu toţii din cap până în picioare. Sigur credeau că înnebunisem şi, totuşi, niciunul nu a încercat să mă împiedice. Până la urmă, dacă puştiul ăsta, care nici măcar o fiolă de ambrozie înainte de luptă nu voia să ia, era dornic să se arunce în faţa bestiei şi s-o obosească puţin, ei de ce să-l refuze? Şi dacă muream în luptă, oricum eram doar un sclav. Îi uram şi mă gândeam la bieţii deosebiţi răpiţi ale căror suflete extrase pluteau în fiolele pe care le strângeau cu toţii în pumni – iar asta m-a scos şi mai mult din sărite. Am făcut tot posibilul să canalizez acea furie într-o fermitate de neclintit şi să mă concentrez, dar mi-am dat seama că mai mult mă distrăgea.

Cu toate astea, în timp ce tipul cu cheile se străduia să deschidă cuşca, mi-am evaluat starea de spirit şi, spre uimirea şi bucuria mea, am constatat că nici nu mă îndoiam de mine, nici nu eram bântuit de imagini cu moartea mea iminentă, nici nu mă luptam cu accese de spaimă. Îl mai întâlnisem şi-l controlasem pe acest suflet-pustiu de două ori; asta ar fi fost a treia oară. În ciuda furiei mele, eram liniştit şi tăcut şi în tăcerea asta am găsit cuvintele de care aveam nevoie şi care mă aşteptau, gata să fie rostite.

Bărbatul a deschis uşa şi am intrat în cuşcă. Nici n-a apucat bine să o închidă când sufletul-pustiu a pornit spre mine, scuturând lanţul ca o fantomă furioasă.

Limbă, nu mă lăsa de izbelişte.

Mi-am acoperit gura cu o mână şi am spus, în graiul lui gutural:

Opreşte-te.

Sufletul-pustiu s-a oprit.

Stai jos, am spus.

S-a aşezat.

M-a copleşit un val de uşurare. Nu mai trebuia să-mi fac griji; restabilirea legăturii cu monstrul fusese la fel de uşoară ca atunci când pui din nou mâna pe frâiele unei iepe bătrâne. Atunci când îl controlam, mă simţeam de parcă luptam cu cineva mult mai mic decât mine: era ţintuit locului şi se zbătea să se elibereze, dar puterea mea

era atât de mare, încât nu prezenta niciun pericol. Dar uşurinţa cu care îl controlam era în sine o problemă. Nu exista niciun mod simplu de a fi scos din cuşcă. Nu-l puteam scoate decât dacă îl credea toată lumea mort şi n-aveau cum să creadă aşa ceva dacă părea că-l înving prea uşor. Eram doar un puşti pricăjit, neîntărit de ambro; nu puteam să-i trag o palmă şi să-i zic să se prăbuşească. Ca şiretlicul ăsta să funcţioneze, trebuia să fac puţin spectacol.

Cum să-l „omor”? În niciun caz cu mâinile goale. M-am uitat prin cuşcă căutând surse de inspiraţie, privirea mi s-a abătut asupra cuţitului pe care luptătorul dinaintea mea îl scăpase lângă una dintre gratii. Sufletul-pustiu era chiar acolo, ceea ce era o problemă – aşa că, am luat un pumn de pietriş, m-am năpustit asupra lui şi i l-am aruncat în faţă.

În colţ, am spus acoperindu-mi din nou gura. Sufletul-pustiu s-a întors cu spatele şi a ţâşnit într-un colţ. Aşa îi păcălisem pe spectatorii care credeau că, de fapt, s-a speriat de pietricele. Apoi am fugit până la locul unde se afla cuţitul, am ridicat repede arma şi m-am retras – un act de curaj răsplătit de un spectator cu un fluierat.

Eşti furios, am spus eu şi sufletul-pustiu a răcnit, fluturându-şi limbile, de parcă l-aş fi enervat cu gestul meu îndrăzneţ. Am aruncat o privire peste umăr şi am zărit-o pe Emma în mulţime, apropiindu-se tiptil de bărbatul cu cheile.

Foarte bine.

Trebuia să fac treaba să fie mai complicată. *Haide, vino spre mine,* i-am ordonat şi după ce a făcut câţiva paşi înspre mine, i-am spus să întindă o limbă şi să mă apuce de un picior.

Sufletul-pustiu s-a conformat. M-a pleznit cu limba peste picior, usturător, pe care apoi a încolăcit-o de două ori în jurul gleznei. I-am poruncit să mă ridice şi să mă târască după el pe jos, în timp ce eu mă prefăceam că încerc să mă agăţ de ceva.

Când am ajuns lângă stâlpul metalic, m-am prins cu

mâinile de el.

Trage-mă în sus, i-am spus, *dar nu foarte repede.*

Deşi nu foloseam cuvinte foarte descriptive, sufletul-pustiu părea să înţeleagă tot ce-i spuneam, de parcă faptul că-i transmiteam o imagine şi că rosteam un cuvânt, două ar fi conţinut un paragraf întreg plin de informaţii. Aşa că, atunci când sufletul-pustiu m-a tras în sus în timp ce mă agăţam de stâlp, ridicându-mi corpul în aer, era exact cum îmi imaginasem.

„Încep să mă perfecţionez", mi-am spus cu o oarecare satisfacţie.

M-am zbătut şi am gemut câteva secunde, prefăcându-mă că sufăr, după care mi-am eliberat mâinile. Mulţimea, care se aştepta să mor în cel mai scurt meci de până atunci, a început să râdă şi să mă batjocorească.

Era timpul să mă arunc în luptă.

Picior, am spus. Sufletul-pustiu m-a pleznit cu o limbă peste picior.

Trage.

A început să mă tragă spre el, în timp ce eu mă zvârcoleam dând din mâini şi din picioare.

Gură.

A deschis gura, de parcă ar fi vrut să mă înghită pe loc. M-am întors repede cu spatele la el şi am dat să-i crestez limba cu care mă ţinea de picior. Nu-l tăiasem, de fapt, dar i-am spus să-mi dea drumul repede şi să ţipe, ca şi cum l-aş fi rănit. Sufletul-pustiu s-a conformat, scrâşnind şi retrăgându-şi limbile în gură. Mi se părea o pantomimă proastă – apărea tot timpul o întârziere de o secundă între porunca mea şi reacţia sufletului-pustiu – dar se pare că mulţimea muşcase momeala. Cuvintele de ocară se transformară în ovaţii pentru un meci care devenea tot mai interesant şi în care luptătorul defavorizat părea, totuşi, să aibă o şansă.

Am luat poziţia de atac şi am făcut un schimb de pumni cu sufletul-pustiu, sperând că nu ofeream publicului o scenă care să pară copiată dintr-un film de acţiune de mâna a doua. M-am prefăcut că-l atac cu cuţitul şi bestia s-

a retras. Urla şi-şi zvârcolea limbile în aer, în timp ce ne dădeam târcoale unul altuia. La un moment dat, i-am spus să mă ridice cu limba şi să mă scuture (uşor), până când (m-am prefăcut doar) i-am tăiat limba (m-am prefăcut din nou) şi el mi-a dat din nou drumul (probabil mult prea delicat).

Mi-am luat inima în dinţi şi am aruncat o privire spre Emma. Stătea în mijlocul grupului de luptători, lângă bărbatul cu cheile. Mi-a făcut semn, trăgând un deget de-a lungul gâtului.

Nu te mai prosti.

Da, exact. Era timpul să termin şarada asta. Am tras aer în piept, mi-am adunat forţele şi m-am pregătit pentru un final spectaculos.

Am alergat spre sufletul-pustiu cu cuţitul ridicat. Acesta a lansat o limbă spre picioarele mele, dar am sărit peste ea, apoi încă una spre capul meu, dar am reuşit să mă feresc.

Totul mergea conform planului.

Următoarea mişcare era să sar peste încă o limbă întinsă după piciorul meu, să mă prefac că-l înjunghii în inimă – dar în loc de asta, sufletul-pustiu m-a izbit cu limba drept în piept. M-am simţit de parcă aş fi încasat un pumn de la un boxer de categoria grea. M-a aruncat în spate şi am rămas fără aer. Am zăcut acolo buimac, fără aer, în timp ce mulţimea a început să huiduie.

Dă-te, încercam să-i spun, dar nu puteam să respir.

Şi în clipa următoare, era călare peste mine, cu fălcile căscate şi mugind furios. Sufletul-pustiu şi-a scuturat zalele, chiar dacă pentru doar câteva secunde, şi nu era deloc bucuros. Trebuia să recapăt controlul şi asta repede, dar limbile lui îmi ţintuiau braţele şi piciorul la pământ şi arsenalul lui de dinţi strălucitori se apropia de faţa mea. Abia mai aveam aer – m-a lovit un damf împuţit ieşit din gâtlejul sufletului-pustiu – şi când am dat să vorbesc, m-am înecat.

Acela putea să-mi fie sfârşitul, dacă nu m-ar fi salvat constituţia ciudată a sufletelor-pustii: din fericire, bestia

nu a reuşit să închidă gura atâta vreme cât avea limbile pe dinafară. A trebuit să-mi dea drumul înainte să-mi reteze capul şi în clipa în care mi-am simţit braţul liber – cu mâna care încă strângea cuţitul – am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte ca să-mi salvez viaţa. L-am împuns cu cuţitul.

Lama s-a înfipt adânc în gâtul sufletului-pustiu. Acesta a scrâşnit şi s-a rostogolit mai încolo, fluturând din limbile care încercau să agaţe cuţitul.

Mulţimea scanda, entuziasmată.

În sfârşit, am respirat adânc şi m-am ridicat în capul oaselor. Sufletul-pustiu se zvârcolea la câţiva metri de mine, iar din gâtu-i rănit îi ţâşnea sânge negru. Mi-am dat seama – fără satisfacţia pe care aş fi simţit-o, probabil, într-o situaţie diferită – că s-ar putea să-l fi ucis. S-ar putea să-l fi ucis *pe bune,* ceea ce nu se potrivea deloc planului meu. L-am văzut pe Sharon dând disperat din mâini – sub formă că „s-a dus naibii totul".

M-am ridicat hotărât să salvez ce se mai putea salva. Mi-am exercitat din nou puterea asupra sufletului-pustiu şi i-am spus să se liniştească. I-am spus că nu mai simţea deloc durere. Încet-încet, s-a oprit din zvârcolit şi limbile i s-au pleoştit uşor pe podea. M-am îndreptat către el, i-am tras cuţitul din gât şi l-am ridicat în faţa mulţimii. Oamenii ţipau şi ovaţionau, iar eu făceam tot posibilul să par triumfător, când, de fapt, mă simţeam cel mai mare ratat din lume. Mă cuprinsese o frică de moarte la gândul că tocmai pierdusem orice şansă de eliberare a prietenilor noştri.

Bărbatul cu cheile a deschis cuşca şi doi tipi au alergat să vadă ce s-a întâmplat cu sufletul-pustiu.

Nu mişca, am murmurat eu în timp ce-l verificau. Unul dintre ei ţinea o puşcă aţintită asupra lui, în timp ce un altul îl înghiontea cu un băţ şi apoi şi-a dus palma sub nările lui.

Nu respira.

S-a oprit din respirat. Se prefăcea atât de bine încât dacă n-aş fi simţit legătura dintre noi, m-ar fi convins şi pe

mine că e mort.

Bărbaţii au fost şi mai uşor de păcălit. Cel care l-a examinat a aruncat băţul, mi-a ridicat braţul ca la sfârşitul unui meci de box şi m-a declarat învingător. Mulţimea m-a aclamat din nou în timp ce bancnote treceau dintr-o palmă în alta. Oamenii care nu pariaseră pe mine mârâiau dezamăgiţi în timp ce-şi plăteau datoriile.

În scurt timp, spectatorii au intrat în cuşcă pentru a cerceta îndeaproape monstrul. Emma şi Sharon erau printre ei.

Emma m-a îmbrăţişat.

— Nu-i nimic, mi-a şoptit. N-ai avut încotro.

— Nu-i mort, i-am răspuns eu. Dar e rănit. Nu ştiu cât mai rezistă. Trebuie să-l scoatem de aici.

— Atunci mă bucur că am făcut rost de astea, a spus şi mi-a strecurat în buzunar un rând de chei.

— Ha, eşti un geniu!

Dar când m-am întors să dezleg lanţurile sufletului-pustiu, m-am trezit blocat de un grup de oameni care vociferau zgomotos, dornici să se apropie de el. Toţi voiau să-l vadă mai de aproape, să-l pipăie, să-i taie o şuviţă de păr sau să ia puţin noroi însângerat ca suvenir, încercam să-mi croiesc drum printre ei, dar oamenii mă opreau ca să-mi strângă mâna sau să mă bată pe spate.

— Incredibil!

— Ai avut baftă, băiete!

— *Sigur* n-ai luat niciun pic de ambro?

În tot acest timp, îi mormăiam monoton bestiei să rămână acolo şi să se prefacă mort, pentru că-l simţeam că nu mai are stare, ca un copil mic care a stat nemişcat prea mult timp. Era neliniştit şi rănit şi trebuia să mă concentrez foarte tare ca să-l împiedic să sară în sus şi să-şi umple fălcile cu carnea tentantă de deosebit din jurul lui.

Într-un final, am reuşit să-i apuc lanţul şi începusem să caut lacătul când m-a abordat dealerul de ambrozie. M-am întors şi am dat nas în nas cu masca lui înfiorătoare, cu barbă.

— Crezi că nu ştiu ce faci? mi-a spus el. Crezi că sunt orb?

Era flancat de gărzile lui.

— Habar n-am ce vrei să spui, i-am răspuns.

A trecut o secundă extrem de delicată, în care am crezut că-mi ghicise tot jocul şi că ştia că sufletul-pustiu nu e mort. Dar oamenii lui nici nu se uitau la el.

M-a apucat de gulerul hainei.

— Pe mine nu mă fură nimeni! a spus el. Asta-i localul *meu!*

Oamenii au început să bată în retragere. Se pare că tipul avea o reputaţie proastă.

— Nimeni nu fură de la nimeni, a spus Sharon din spatele meu. Linişteşte-te.

— N-ai cum să păcăleşti un păcălici, a spus dealerul. Vii la mine şi-mi spui că-i o prospătură, că nu s-a luptat nici măcar cu un pui de urs-vârcolac şi apoi se întâmplă asta?

A făcut un semn spre sufletul-pustiu căzut.

— Nu te cred nici să mă omori!

— E mort, am spus eu. Uită-te dacă nu crezi.

Dealerul mi-a dat drumul la guler şi m-a apucat de gât.

— HEI! am auzit-o pe Emma strigând.

Gărzile o ameninţau cu puştile.

— Am o singură întrebare. Ce vinzi? a întrebat dealerul.

— Ce vând? am croncănit eu în timp ce mă strângea de gât.

A oftat, iritat că trebuie să-mi explice.

— Vii în localul *meu, îmi* omori sufletul-pustiu şi îi convingi pe clienţii *mei* că n-au nevoie de produsul meu?

Credea că eram un rival venit să-i stric afacerile. Era nebun.

M-a strâns mai tare.

— Lasă băiatul în pace, l-a rugat Sharon.

— Dacă nu eşti pe ambro, atunci ce vinzi?

Am încercat să răspund, dar n-am putut. M-am uitat la mâinile lui. A priceput aluzia şi şi-a slăbit puţin strânsoarea.

— Vorbeşte, a spus el mărinimos.

Răspunsul meu i s-a părut probabil o tuse înăbuşită.

Cel din stânga, am spus în limba sufletului-pustiu. În clipa următoare, monstrul s-a ridicat înţepenit şi drept, ca monstrul lui Frankenstein. Câţiva deosebiţi din apropiere au început să ţipe şi au rupt-o la fugă. Dealerul a întors capul şi atunci i-am tras un pumn în mască; gărzile nu ştiau pe cine să împuşte mai întâi – pe mine sau pe sufletul-pustiu.

Acea secundă de ezitare a însemnat sfârşitul lor. Până să întoarcă privirea, sufletul-pustiu şi-a lansat cele trei limbi spre cel mai apropiat gardian. L-a dezarmat cu una dintre limbi, în timp ce cu celelalte două l-a prins de mijloc, l-a ridicat şi folosindu-l pe post de berbec l-a doborât şi pe colegul lui.

Mai rămăseserăm doar eu şi dealerul. Mascatul părea că s-a prins că eu eram cel care-l controlam pe monstru. A căzut în genunchi milogindu-se.

— Poate că e localul tău, i-am spus, dar sufletul-pustiu e al *meu.*

I-am ordonat să-şi încolăcească limba în jurul gâtului dealerului. I-am spus c-o să plec cu sufletul-pustiu şi că dacă nu voia să moară, trebuia să ne dea drumul.

— Da, da, a spus cu tremur în glas. Da, sigur…

Am descuiat lacătul şi l-am eliberat pe sufletul-pustiu din lanţuri. Sub privirile mulţimii, eu, Emma şi Sharon am condus monstrul care şchiopăta spre uşa deschisă a cuştii, în timp ce dealerul din faţa noastră striga: „Nu trageţi! Să nu tragă nimeni!” atât cât putea de clar cu limba monstrului încolăcită în jurul gâtului.

Am încuiat uşa cuştii în care se îngrămădiseră aproape toţi spectatorii, am străbătut spelunca şi am făcut calentoarsă pe unde venisem, apoi am ieşit în stradă. M-am oprit o clipă cu gândul să distrug stocul de ambrozie al dealerului, dar am hotărât până la urmă că nu merita riscul. „Să le stea în gât”, m-am gândit. În plus, poate nu era bine să irosim acea substanţă, dacă exista o şansă oricât de mică pentru ca sufletele acelea furate să poată fi într-o zi reunite cu proprietarii lor.

L-am lăsat pe dealer în urmă, stând în patru labe în şanţ, gâfâind, cu masca atârnându-i de o ureche. Tocmai ne pregăteam să uităm de toată imaginea aia scârboasă când am auzit un mârâit slab şi ne-am amintit de puii de urs.

M-am uitat la ei, chinuit de remuşcări. Se întinseseră în lanţuri, dornici să vină cu noi.

— Nu putem, mi-a spus Sharon zorindu-mă.

Poate că i-aş fi lăsat acolo dacă Emma nu mi-ar fi făcut semn: *Fă-o!*

— Nu durează mult. Într-o secundă sunt înapoi, am spus.

Am întârziat cincisprezece. I-am ordonat sufletului-pustiu să smulgă stâlpul din loc, timp în care o grămadă de drogaţi se adunaseră în faţa speluncii. Dar simţeam că a meritat, când am plecat cu puii care-şi târau lanţurile şi bucata de stâlp după ei – încet şi împiedicându-se mereu de povara din urma lor, până când, sufletul-pustiu i-a ridicat în braţe, cu un gest cât se poate de natural.

•••

Ne-am dat seama destul de repede că aveam o problemă. Înaintaserăm doar câţiva zeci de metri când oamenii de pe stradă au observat sufletul-pustiu. În afară de mine, pentru toţi ceilalţi era doar o colecţie de pete de vopsea vizibilă pe jumătate, dar chiar şi aşa, a reuşit să le atragă atenţia. Şi pentru că nu voiam să vadă nimeni unde mergem, trebuia să găsim o cale mai discretă de-a ajunge la Bentham.

Am cotit repede spre o străduţă lăturalnică. Din momentul în care nu l-am mai obligat să gonească, sufletul-pustiu s-a lăsat jos, ghemuindu-se obosit. Părea atât de fragil cum stătea acolo pe pământ, sângerând, încovoiat ca o minge, cu limbile ascunse în gură… Simţindu-i suferinţa, puii de urs pe care îi salvase îl adulmecau cu boturile lor umede şi tremurânde şi sufletul-pustiu a reacţionat cu un mârâit slab, aproape tandru. Nu mi-am putut înăbuşi impulsul de afecţiune faţă de toţi trei – ca pentru nişte fraţi înstrăinaţi.

— Nu-mi place să recunosc, dar mi se pare aproape

drăguţ, a spus Emma.

— Îmbracă-l într-un tutu roz dacă vrei, dar tot o maşină de ucis rămâne, a pufnit Sharon.

Ne-am sfătuit asupra celui mai bun mod de-a ajunge la Bentham fără ca bestia să moară pe drum.

— I-aş putea închide rana aia de la gât, a spus Emma ridicând o mână care deja începuse să strălucească fierbinte.

— E prea riscant, i-am spus. Poate nu va mai putea fi controlat din cauza durerii.

— S-ar putea să-l ajute tămăduitoarea lui Bentham, ne-a zis Sharon. Trebuie doar să ajungem la ea cât mai repede.

Primul meu gând a fost s-o luăm peste acoperişurile caselor. Dacă sufletul-pustiu ar fi fost în putere, ne-ar fi putut căra pe toţi pe pereţii clădirilor fără să ne vadă nimeni, până când ajungeam la casa lui Bentham. Dar în clipa asta nu ştiam nici măcar dacă-l mai pot ridica în picioare. Aşa că am sugerat să-l curăţăm de vopseaua albă ca să nu-l mai vadă nimeni în afară de mine.

— Nici nu poate fi vorba! Nu, domnule, în niciun caz, a zis Sharon scuturând viguros din cap. N-am încredere în creatura aia. Nu vreau să-l scap din ochi.

— Îl controlez foarte bine, am spus, uşor jignit.

— Deocamdată, mi-a răspuns Sharon.

— Sunt de acord cu Sharon, a spus Emma. Te descurci de minune, dar ce se întâmplă dacă eşti într-o altă cameră sau dacă adormi?

— De ce aş pleca într-o altă cameră?

— Ca să-ţi faci nevoile? Sau vrei să-ţi iei animăluţul de companie cu tine chiar şi la toaletă?

— Hm, cred c-o să rezolv problema asta când îi va veni rândul.

— Nu ne atingem de vopsea, a spus Sharon.

— Bine, am răspuns iritat. Şi atunci ce facem?

În josul aleii s-a auzit o uşă trântindu-se şi din casă a ţâşnit un nor de abur. Un bărbat cu o roabă şi-a făcut apariţia în stradă. A parcat-o pe alee şi a intrat înapoi în casă.

Am alergat să arunc o privire. Era uşa unei spălătorii, iar roaba era plină de rufe murdare. Era suficient de mare să poată transporta un om micuţ – sau un suflet-pustiu ghemuit.

Recunosc: am furat roaba. Am dus-o la ceilalţi, am golit-o şi i-am spus bestiei să se urce în ea. L-am acoperit cu rufele murdare, am urcat în ea şi puii de urs şi am pornit la drum.

Nu ne băga nici naiba în seamă.

◆◆◆ CAPITOLUL ŞASE ◆◆◆

Când am ajuns la adăpost era aproape întuneric. Nim ne-a zorit să intrăm în hol unde Bentham ne aştepta nerăbdător. Nici nu s-a obosit să ne salute.

— De ce mi-aţi adus urşii ăştia? ne-a întrebat când a dat cu ochii de roaba plină de rufe. Unde e creatura?

— E aici, i-am spus.

Am dat jos puii de urs şi am început să dau la o parte rufăria.

Bentham se uita, dar de la distanţă. Primele cearşafuri erau albe, dar pe măsură ce scormoneam mai adânc găseam tot mai multe pătate de sânge. Ultimul cearşaf era ca un cocon negru. L-am dat la o parte şi iată-l acolo, o făptură mică, scofâlcită, ghemuită ca un fetus. Era greu de crezut că fiinţa asta demnă de milă îmi provocase atâtea coşmaruri.

Bentham a păşit mai aproape.

— Dumnezeule, a spus uitându-se la aşternuturile pline de sânge. Dar ce i-au făcut?

— Adevărul e că eu i-am făcut asta. N-am prea avut de ales.

— Era cât pe-aci să-l înghită pe Jacob, i-a explicat Emma.

— Sper că nu l-ai omorât, a zis Bentham. Mort nu ne este de niciun folos.

— Nu cred, am zis eu uitându-mă la sufletul-pustiu şi când i-am spus să deschidă ochii, s-a conformat, chiar dacă foarte greu.

Încă trăia, dar era foarte slăbit.

— Dar nu ştiu cât mai rezistă, am spus.

— În cazul ăsta nu putem irosi nicio secundă. Trebuie să trimitem numaidecât după tămăduitoarea mea şi să sperăm că praful ei are efect asupra sufletelor-pustii.

Nim a fost trimis după vraci. Cât am aşteptat, Bentham ne-a condus în bucătăria lui şi ne-a servit cu biscuiţi şi compot de fructe. Fie din cauza nervilor, fie din cauza grozăviilor pe care le văzusem, nici mie, nici Emmei nu ne

era poftă de nimic. Am ciugulit câte ceva din politeţe, în timp ce Bentham ne-a pus la curent cu ultimele noutăţi petrecute în absenţa noastră. Făcuse toate pregătirile necesare pentru pornirea maşinăriei lui, ne-a zis, şi totul era gata – nu mai trebuia decât să-l conecteze pe sufletul-pustiu la ea.

— Sunteţi sigur c-o să meargă? l-a întrebat Emma.

— Da, mă rog, cât pot fi de sigur fără s-o fi testat până acum, a zis el.

— O să-i facă vreun rău? am întrebat eu, simţindu-mă responsabil pentru sufletul-pustiu, poate doar pentru că trecusem prin multe ca să-l salvez.

— Sigur că nu, mi-a răspuns Bentham dând din mână a lehamite.

Când a ajuns tămăduitoarea şi am dat cu ochii de ea mai-mai să ţip de uimire. Nu din cauza apariţiei ciudate – deşi era o apariţie –, ci fiindcă eram absolut convins c-o mai văzusem undeva, deşi nu puteam spune unde sau cum de-am putut să uit o întâlnire cu o persoană atât de stranie.

Singurele părţi care îi rămăseseră neacoperite erau ochiul stâng şi mâna stângă. Restul era ascuns sub metri întregi de material: şaluri, eşarfe, o rochie şi o crinolină care cădea ca un clopot. Părea că-i lipseşte mâna dreaptă şi de cea stângă o ţinea un tânăr cu piele arămie şi ochi mari, strălucitori. Băiatul purta o cămaşă bufantă de mătase şi o pălărie cu borul larg, şi o însoţea pe femeia-vraci, de parcă era oarbă sau invalidă.

— Eu sunt Reynaldo, ne-a spus tânărul cu un puternic accent franţuzesc, iar ea e Mama Ţărână. O să vorbesc eu pentru ea.

Mama Ţărână s-a aplecat spre Reynaldo şi i-a şoptit ceva la ureche. Reynaldo s-a uitat la mine şi a spus:

— Zice că speră că te simţi mai bine.

Atunci mi-am dat seama unde o mai văzusem: în vise – sau ceea ce-mi închipuiam eu că erau vise – în timp ce mă recuperam după lupta trecută.

— Da, mult mai bine, am spus eu toropit.

Bentham nu s-a mai încurcat în formalităţi.

— Poţi să vindeci şi unul din ăsta? a întrebat el şi i-a condus pe Reynaldo şi Mama Ţărână spre roaba plină cu rufe. E un suflet-pustiu. Vedem doar ce e vopsit din el.

— Poate vindeca orice cu o inimă care bate, a spus Reynaldo.

— Atunci, vă rog. E foarte important să salvăm viaţa acestei făpturi.

Mama Ţărână a început să dea tot felul de comenzi cu ajutorul lui Reynaldo. Ne-au zis să scoatem bestia din roabă, aşa că eu şi Emma am răsturnat sufletul-pustiu pe podea. Puneţi-l în chiuvetă, ne-au spus, astfel că Emma şi Sharon m-au ajutat să-l aşez în lavoarul lung şi adânc. I-am curăţat rănile cu apă de la robinet, având grijă să nu îndepărtăm prea mult din vopseaua albă. Apoi, Mama Ţărână l-a examinat, iar Reynaldo m-a rugat să identific toate locurile în care era rănit.

— Marion, zău, i s-a adresat Bentham Mamei Ţărână mai informal, nu trebuie să-i vindeci chiar fiecare zgârietură şi julitură. Nu vrem să pleznească de sănătate; vrem doar să trăiască. Înţelegi?

— Da, da, l-a expediat Reynaldo. Ştim prea bine ce facem.

Bentham şi-a dres glasul şi s-a întors cu spatele, făcând mare caz de supărarea lui.

— Acum o să producă ţărâna aia, a zis Reynaldo. Daţi-vă înapoi şi aveţi grijă să nu inhalaţi praful. O să vă adoarmă instantaneu.

Ne-am tras înapoi. Reynaldo şi-a pus o mască protectoare în dreptul nasului şi a gurii şi a desfăcut şalul care acoperea ce mai rămăsese din braţul drept al Mamei Ţărână. Ciotul de dedesubt avea doar câţiva centimetri şi se termina cu mult deasupra locului în care cândva fusese cotul ei.

Mama Ţărână a început să-şi maseze ciotul cu mâna stângă, eliberând un praf alb care plutea în aer. Ţinându-şi respiraţia, Reynaldo a adunat într-o mână praful care zbura prin aer. L-am urmărit fascinaţi şi în acelaşi timp

încercaţi de o uşoară repulsie, până când a adunat cam treizeci de grame din praful care zbura şi ciotul Mamei Ţărână se micşorase tot pe atât.

Reynaldo i-a dat praful stăpânei sale. Femeia s-a aplecat peste sufletul-pustiu şi i-a suflat nişte praf în faţă – aşa cum îmi amintesc că procedase şi cu mine. Sufletul-pustiu a inhalat praful şi a tresărit brusc. Cu toţii ne-am tras mai în spate, în afară de Mama Ţărână.

Stai liniştit, nu te mişca, i-am spus, dar nu era nevoie – era doar o reacţie automată la praf, mi-a explicat Reynaldo: organismul îşi încetinea viteza. În timp ce Mama Ţărână a presărat nişte praf pe tăietura de pe gâtul sufletului-pustiu, Reynaldo ne-a spus că praful putea să-i cicatrizeze rănile şi să-l adoarmă, în funcţie de cantitatea folosită. În timp ce vorbea, în rana sufletului-pustiu se formase un soi de spumă albă care a început să strălucească. Praful emis de Mama Ţărână *era parte din ea,* ne-a explicat Reynaldo, ceea ce însemna că, la un moment dat, avea să se termine. Puterile ei scădeau puţin câte puţin de fiecare dată când vindeca pe cineva.

— Sper să nu vi se pară o întrebare nepoliticoasă, a spus Emma, dar de ce faceţi asta dacă vă face rău?

Mama Ţărână s-a oprit pentru o secundă, s-a întors spre Emma astfel încât s-o vadă cu ochiul cel bun şi i-a vorbit mai tare decât o auzisem până atunci – neclar şi gâlgâind, ca cineva căreia i se tăiase limba.

Reynaldo ne-a tradus.

— O fac, a spus el, pentru că asta a fost menirea mea.

— Atunci… mulţumesc, i-a spus Emma pe un ton umil.

Mama Ţărână a dat din cap şi s-a reîntors la treburile ei.

•••

Sufletul-pustiu n-avea să-şi revină imediat. Era puternic sedat şi avea să se trezească abia după ce i se vindecau cele mai grave răni, un proces care, cel mai probabil, putea să dureze întreaga noapte. Şi fiindcă sufletul-pustiu trebuia să fie treaz când Bentham îl „conecta” la maşinăria lui, faza doi a planului nostru de salvare mai avea de

aşteptat câteva ore. Până atunci, cei mai mulţi dintre noi eram nevoiţi să rămânem în bucătărie: Reynaldo şi Mama Ţărână, care trebuia să aplice iar şi iar praful peste rănile sufletului-pustiu, Emma şi cu mine, pentru că nu mă simţeam chiar pregătit să-l las singur, deşi dormea dus. Sufletul-pustiu era în grija mea, la fel ca cineva care aducea acasă un animal de companie nedresat. Emma stătea şi ea pe-aproape pentru că, într-un fel, se simţea responsabilă pentru mine (şi viceversa) şi dacă mi se făcea somn, mă gâdila sau îmi spunea poveşti despre vremurile bune din casa condusă de Miss Peregrine. Bentham ne mai controla din când în când, dar mai mult patrula casa împreună cu Sharon şi Nim, temându-se că infanteriştii fratelui său puteau ataca oricând.

Aşteptam dimineaţa, eu şi Emma şi ne gândeam la ce ne-ar putea aduce ziua următoare. Dacă Bentham îşi punea maşinăria în funcţiune, puteam ajunge în fortăreaţa strigoilor în doar câteva ore. Puteam să-i revedem pe prietenii noştri şi pe Miss Peregrine.

— Asta dacă suntem foarte vicleni şi foarte, foarte norocoşi, a spus Emma. Şi dacă…

A ezitat o clipă. Stăteam unul lângă altul pe o bancă lungă de lemn, lipită de un perete şi Emma s-a îndepărtat puţin, încât nici nu-i mai puteam vedea faţa.

— Ce e? am întrebat-o.

S-a uitat din nou la mine cu o privire tristă.

— Dacă mai sunt în viaţă.

— Sigur sunt.

— Nu, m-am săturat să mă prefac. Până acum strigoii poate că le-au transformat sufletele în ambrozie. Sau poate şi-au dat seama că ymbrynele nu le sunt de folos şi au hotărât să le tortureze sau să le stoarcă sufletele, sau să pedepsească pe cineva în mod exemplar pentru că a încercat să evadeze…

— Termină. N-a trecut *chiar aşa* de mult timp.

— Până ajungem noi la ei, se fac patruzeci şi opt de ore, pe puţin. Şi în patruzeci şi opt de ore se pot întâmpla o grămadă de lucruri îngrozitoare.

— Nu trebuie să ne imaginăm chiar fiecare lucru în parte. Parcă ai fi Horace cu toate variantele lui pesimiste. N-are rost să ne chinuim până nu vom vedea clar cum stau lucrurile.

— Ba da, a insistat ea. Avem toate motivele să ne chinuim. Dacă luăm în calcul toate scenariile mai rele, n-o să fim prinşi pe picior greşit în caz că se întâmplă ceva.

— Nu cred că aş putea fi vreodată pregătit pentru chestii de genul ăsta.

Şi-a cuprins capul în palme şi a scos un oftat tremurat. Nu suporta nici măcar gândul.

Voiam să-i spun că o iubesc. Mă gândeam că asta ar putea-o ajuta, amintindu-ne ceva asupra căruia nu plana îndoiala – dar nu ne spuseserăm cuvintele astea prea des şi nu-mi venea să le rostesc de faţă cu doi străini.

Cu cât mă gândeam mai mult la dragostea mea pentru Emma, cu atât mă simţeam mai slab şi mai neputincios, tocmai pentru că viitorul nostru era atât de nesigur. Voiam să-mi imaginez un viitor alături de ea, dar îmi era imposibil să văd cum arătau vieţile noastre chiar şi peste o zi. Faptul că nu ştiam ce ne rezervă ziua de mâine însemna o luptă permanentă pentru mine. Sunt un om precaut din naştere, genul care îşi face planuri – căruia îi place să ştie ce-l aşteaptă după primul colţ şi apoi după următorul şi tot aşa – iar experienţa asta fusese încă din clipa în care m-am abătut în casa decrepită a lui Miss Peregrine şi până în acel moment ca o prăbuşire în gol. Ca să supravieţuiesc căderii, trebuia să mă transform într-un om nou, un tip flexibil, cu picioarele pe pământ şi foarte curajos. Cineva de care bunicul meu să fie mândru. Dar transformarea mea n-a fost chiar completă. Acest nou Jacob era clădit peste cel vechi şi mai avea momente – şi încă destule – în care se speria cumplit şi îşi dorea să nu fi auzit niciodată de blestemata Miss Peregrine, momente în care îşi dorea ca lumea să înţepenească într-un punct ca să se agaţe şi el de ceva pentru câteva minute. Mă întrebam cu adâncă durere în suflet oare care dintre aceşti doi Jacob o iubea pe Emma. Jacob cel nou, gata de orice, sau cel vechi, care

avea nevoie de ceva de care să se agaţe?

Am hotărât ca deocamdată să nu mă mai gândesc la asta – în spiritul tipic lui Jacob cel vechi – şi m-am concentrat pe primul lucru care îmi distrăgea atenţia: sufletul-pustiu şi la ce avea să se întâmple după ce se trezea. Trebuia să renunţ la el, pare-se.

— Mi-ar fi plăcut să-l putem lua cu noi, am spus eu. I-ar nimici cu atâta uşurinţă pe toţi cei care s-ar pune cu noi. Dar presupun că e nevoie de el aici ca să ajute la funcţionarea maşinăriei.

— Deci îl consideri un *el* acum, a spus Emma ridicând o sprânceană. Nu te ataşa prea tare. Nu uita că dacă-i dai puţină libertate, te mănâncă de viu.

— Ştiu, ştiu, am spus oftând.

— Şi poate că n-ar fi atât de uşor să nimicească totul. Sunt sigură că strigoii ştiu cum să controleze sufletele-pustii. Până la urmă şi ei *au fost* cândva suflete-pustii.

— Ai un talent unic, a spus Reynaldo, vorbind cu noi pentru prima oară.

Luase o pauză de la monitorizarea rănilor sufletului-pustiu ca să cotrobăie prin dulapurile lui Bentham după ceva de mâncare, iar el şi Mama Ţărână stăteau la o masă mică şi împărţeau o bucată de brânză cu mucegai albastru.

— Un talent ciudat totuşi, am spus eu.

Mă gândeam de ceva timp la cât era de ciudat, dar nu fusesem în stare până atunci să spun cu precizie cât era de ciudat.

— Într-o lume ideală n-ar exista suflete-pustii. Şi dacă n-ar exista suflete-pustii, viziunea mea specială nu mi-ar fi de niciun folos pentru că n-aş vedea nimic şi nimeni n-ar înţelege limba ciudată pe care o vorbesc. Nici n-ai ştii că am un talent deosebit.

— Atunci e bine că eşti aici acum, a spus Emma.

— Da, dar… nu vi se pare prea în voia hazardului? M-aş fi putut naşte oricând. Şi bunicul, la fel. Sufletele-pustii există doar de vreun secol sau pe-acolo, dar întâmplarea face ca amândoi să ne fi născut în epoca asta, când e nevoie de noi. De ce?

— Cred că aşa a fost să fie, a spus Emma. Sau poate că au existat mereu oameni cu talentul vostru, doar că nu ştiau că îl au. Poate că există o grămadă de oameni care trec prin viaţă fără să ştie că sunt deosebiţi.

Mama Ţărână s-a aplecat spre Reynaldo şi i-a şoptit ceva.

— Zice că n-aveţi dreptate niciunul, ne-a spus Reynaldo. Adevăratul tău talent nu e că ştii să controlezi sufletele-pustii. Asta e doar cea mai la îndemână practică.

— Ce vrei să spui? Păi, ce altceva ar putea fi?

Mama Ţărână i-a şoptit din nou.

— E mai simplu decât crezi, mi-a zis Reynaldo. La fel cum un violoncelist talentat nu s-a născut cu o aplecare exclusiv pentru acest instrument, ci pentru muzică în general, nici tu nu te-ai născut cu talentul de-a manipula doar suflete-pustii. Şi nici tu, i-a spus Emmei, să faci doar focul.

Emma s-a încruntat.

— Am peste o sută de ani. Cred că până acum am ajuns să-mi cunosc talentul – şi ştiu sigur că nu pot să controlez apa, vântul sau pământul. Am încercat, credeţi-mă.

— Asta nu înseamnă că nu poţi, a spus Reynaldo. Într-un prim stadiu al vieţii, devenim conştienţi de nişte talente şi ne concentrăm pe acelea, în detrimentul altora. Nu pentru că nu am fi capabili de altceva, ci pentru că nimic altceva nu a mai fost antrenat.

— E o teorie interesantă, am spus eu.

— Ce vreau să spun e că nu-i chiar aşa de arbitrar că te pricepi tocmai la manipularea sufletelor-pustii. Talentul tău s-a dezvoltat în direcţia asta pentru că era nevoie de el.

— Dacă e cum spuneţi voi, atunci noi ceilalţi de ce nu putem controla sufletele-pustii? l-a întrebat Emma. Toţi deosebiţii s-ar bucura să aibă talentul lui Jacob.

— Pentru că doar talentul *lui* de bază s-a putut dezvolta în felul ăsta. În perioada de dinaintea sufletelor-pustii, talentul deosebiţilor cu suflete înrudite cu cel al lui Jacob s-a manifestat, probabil, altfel. Se spune că Biblioteca Sufletelor e plină de oameni care puteau să citească

sufletele deosebiţilor ca pe nişte cărţi. Dacă bibliotecarii ăştia ar mai trăi, probabil c-ar semăna cu el.

— De ce spui asta? am întrebat eu. Ce legătură are faptul că văd sufletele-pustii cu cititul sufletelor?

Reynaldo s-a sfătuit cu Mama Ţărână.

— Pari a fi un cititor de inimi, a spus. Ai văzut ceva bun în inima lui Bentham. Ai ales să-l ierţi.

— Să-l iert? am spus eu. Pentru ce ar trebui să-l iert?

Mama Ţărână şi-a dat seama că o luase gura pe dinainte, dar era prea târziu. I-a şoptit din nou ceva lui Reynaldo.

— Pentru ce i-a făcut bunicului tău, a spus ea.

M-am întors spre Emma, care părea la fel de confuză ca şi mine.

— Ce i-a făcut bunicului meu?

— O să le povestesc eu, s-a auzit o voce din cadrul uşii şi Bentham a venit şontâc-şontâc. E ruşinea mea. Eu sunt cel care trebuie s-o mărturisească.

Îşi târî picioarele până când a trecut de chiuvetă, a tras un scaun de sub masă şi s-a aşezat cu faţa spre noi.

— Pe timpul războiului, bunicul tău era foarte apreciat pentru uşurinţa cu care controla sufletele-pustii. Am avut un proiect secret – eu şi alţi câţiva ingineri – am crezut că-i putem copia talentul şi-l putem transfera şi altor deosebiţi. Să-i facem imuni la sufletele-pustii – ca atunci când dai un vaccin. Dacă-i vedeam şi simţeam, nu mai erau o ameninţare pentru noi şi lupta împotriva lor putea fi câştigată numaidecât. Bunicul tău a făcut multe sacrificii nobile, dar niciunul la fel de mare ca ăsta: a fost de acord să ne ajute.

Chipul Emmei era încordat în timp ce-l asculta pe Bentham. Sigur nu mai auzise povestea asta.

— Am luat doar puţin, a zis Bentham. Doar o bucăţică din cel de-al doilea suflet al lui. Am crezut că se păstrează sau că se regenerează, ca atunci când donezi sânge.

— I-aţi luat sufletul, a spus Emma cu o voce tremurândă.

Bentham a ridicat degetul arătător şi pe cel mare cam la un centimetru unul de celălalt.

— Doar *atât.* L-am împărţit şi l-am administrat mai multor subiecţi. Deşi avea efectul aşteptat, nu dura prea mult şi tot repetând acţiunea au început să le slăbească talentele native. A fost un eşec.

— Şi Abe? a întrebat Emma pe un ton maliţios, rezervat oamenilor care îi răniseră pe cei dragi ei. Ce i-aţi făcut?

— Era slăbit şi talentul i s-a diminuat, a spus Bentham. Înainte de procedeu, era ca tânărul Jacob. Capacitatea lui de-a controla suflete-pustii era un factor decisiv în lupta noastră cu strigoii. Dar după asta, şi-a dat seama că nu-i mai poate controla şi vederea lui de deosebit a devenit înceţoşată. Pe urmă am auzit că a părăsit de tot lumea deosebiţilor. Se temea c-o să devină un pericol pentru semenii lui, nu un ajutor. Simţea că nu-i mai poate proteja.

M-am uitat la Emma. Avea privirea în podea şi faţa imobilă.

— Un experiment ratat nu e ceva pentru care să-ţi pară rău, a spus Bentham. Aşa se obţin toate progresele ştiinţifice. Dar ce i s-a întâmplat bunicului tău e unul din cele mai mari regrete din viaţa mea.

— De asta a plecat, a spus Emma ridicând privirea. De asta a plecat în America.

S-a uitat la mine. Nu părea supărată, ci mai degrabă uşurată.

— Îi era ruşine. Mi-a scris asta într-o scrisoare şi n-am înţeles niciodată de ce. De ce îi era ruşine şi de ce nu se simţea deosebit.

— Pentru că i-au luat talentul, am spus eu.

Primisem un răspuns la o altă întrebare: cum a putut un suflet-pustiu să-l înfrângă pe bunicul în propria lui curte. Nu era senil şi nici măcar foarte slăbit. Dar scutul care-l proteja de suflete-pustii era aproape inexistent, pierdut cu mult timp înainte să moară.

— Nu de asta ar trebui să-ţi pară rău, i-a spus Sharon oprindu-se pe prag cu braţele încrucişate. Un singur om oricum nu ar fi putut câştiga războiul ăla. Ce-i cu adevărat ruşinos e ce au făcut strigoii cu tehnologia inventată de tine. Ai creat primul prototip de ambrozie.

— Am încercat să-mi plătesc datoriile, a spus Bentham. Doar te-am ajutat, nu? Şi pe tine. Şi pe tine, a spus şi s-a uitat la Sharon şi la Mama Ţărână.

Şi ea fusese dependentă de ambrozie, exact ca Sharon.

— Ani la rând am tot vrut să-mi cer iertare, a spus Bentham întorcându-se spre mine. Să mă achit de datoria faţă de bunicul tău. De asta l-am căutat în tot acest timp. Am sperat c-o să se întoarcă să mă viziteze şi că eu poate aş fi găsit un mod să-i restitui talentul.

Emma a râs cu amărăciune.

— După câte i-ai făcut, credeai c-o să se întoarcă să-l mai răneşti o dată?

— N-am crezut că-i posibil, dar am sperat. Din fericire, izbăvirea poate lua multe forme. În cazul ăsta, cea a unui nepot.

— Nu sunt aici ca să te izbăvesc, am spus eu.

— Cu toate acestea, sunt servitorul tău. Dacă te pot ajuta în vreun fel, nu trebuie decât să-mi spui.

— Ajută-ne să ne recuperăm prietenii şi pe sora ta.

— Cu cea mai mare plăcere, a spus, vizibil uşurat că nu i-am cerut mai multe şi că nu i-am slobozit un noian de urlete în faţă.

Nu era târziu să fac şi asta – deocamdată mi se învârtea capul şi nu prea ştiam cum să reacţionez.

— Acum, a spus Bentham, în legătură cu următoarea noastră mişcare…

— Ne scuzi un minut? l-a întrerupt Emma. Aş vrea să vorbesc ceva cu Jacob.

Am ieşit pe hol ca să vorbim liniştiţi – ne-am îndepărtat de sufletul-pustiu, dar nu l-am scăpat din ochi.

— Hai să facem o listă cu lucrurile teribile pe care le-a făcut omul ăsta, a spus Emma.

— OK, am spus eu. Unu: a creat sufletele-pustii. Dar, e drept, că fără să vrea.

— Oricum, a făcut-o. Şi a creat ambrozia şi i-a luat puterea lui Abe. Mă rog, o mare parte din ea.

Fără să vrea, era să zic. Dar intenţiile lui Bentham nu contau. Ştiam încotro duce discuţia: după toate

descoperirile astea, nu mă grăbeam prea tare să-i încredinţez vieţile noastre şi ale prietenilor noştri lui Bentham – şi n-aveam încredere nici în planurile lui. O fi avut intenţii bune, dar avea un CV îngrozitor.

— Putem avea încredere în el? m-a întrebat Emma.

— Avem de ales?

— Nu asta te-am întrebat.

Am stat o clipă pe gânduri.

— Eu zic că putem. Sper doar că şi-a epuizat rezerva de ghinion.

•••

— VENIŢI REPEDE! SE TREZEŞTE!

Strigătele veneau din bucătărie. Am alergat cu Emma spre uşă şi i-am găsit pe toţi ghemuiţi într-un colţ, speriaţi de moarte de un suflet-pustiu ameţit care se chinuia să se ridice în capul oaselor, dar reuşise doar să-şi sprijine trunchiul peste marginea chiuvetei. Numai eu îi vedeam gura deschisă şi limbile-i flasce, răsfrânte pe podea.

Închide gura, i-am spus în limba lui. A scos un sunet de parcă ar fi sorbit nişte spaghete şi le-a tras înapoi între fălci.

Stai drept.

Sufletul-pustiu nu a reuşit să-mi execute comanda, aşa că l-am prins de umeri şi l-am ajutat să se ridice. Dar îşi revenea cu o viteză uluitoare şi după doar câteva minute şi-a recăpătat abilităţile motrice suficient cât să-l pot scoate din chiuvetă şi să-l pun pe picioare. Nu mai şchiopăta. În loc de rana adâncă de la gât se vedea doar o linie albă, abia vizibilă, ca cele care îmi rămăseseră şi mie pe faţă. Când i-am transmis asta, Bentham nu şi-a putut ascunde nemulţumirea aflând că Mama Ţărână l-a vindecat atât de bine pe sufletul-pustiu.

— Ce să fac dacă praful meu e puternic? a spus ea prin Reynaldo.

Epuizaţi, cei doi s-au dus să caute nişte paturi. Şi noi eram obosiţi – se crăpa de ziuă –, dar progresul pe care-l făcusem era încurajator şi speranţa ne mai însufleţise

puţin.

Bentham s-a întors spre noi, cu ochi strălucitori.

— Momentul adevărului, prieteni. Haideţi să vedem dacă mai e bună de ceva bătrâna.

Ştiam că despre maşinăria lui vorbeşte, aşa că n-a fost nevoie să-l întreb.

— Haideţi să nu mai pierdem timpul, a spus Emma.

Bentham şi-a chemat ursul şi eu pe sufletul-pustiu. PT a apărut în cadrul uşii, şi-a luat stăpânul în braţe, şi împreună ne-au făcut turul casei. Ce privelişte ciudată trebuie să fi fost, dacă ne-ar fi văzut cineva: un domn spilcuit, ghemuit în braţele unui urs, Sharon în pelerina lui neagră, înfoiată, Emma care şi-a înăbuşit un căscat cu o mână fumegândă şi eu, bietul, mormăind unui suflet-pustiu mâzgălit cu vopsea albă, care îşi târa picioarele chiar şi aşa, perfect sănătos cum era, de parcă oasele nu i-ar fi fost pe măsura trupului.

Am traversat holurile şi am coborât mai multe scări, până când am ajuns în inima casei: nişte camere pline cu maşini care zăngăneau, fiecare mai mică decât cea dinainte, până când am ajuns la o uşă prea joasă pentru urs. Ne-am oprit. PT l-a lăsat pe stăpânul lui jos.

— Iată, a spus Bentham radiind ca un tată mândru. Inima Panbucliconului meu.

Bentham a deschis uşa. PT a rămas afară în timp ce noi l-am urmat pe stăpânul lui.

Mica încăpere era dominată de o maşinărie intimidantă, toată din fier şi oţel. Maţele ei se întindeau de la un perete la celălalt – am văzut o grămadă impresionantă de volante, pistoane şi ventiluri unse cu ulei. Părea o maşină capabilă să facă un zgomot infernal, dar în clipa aceea rece nu scotea niciun sunet. Între două angrenaje imense stătea un bărbat plin de ulei de motor, care încerca să strângă o piesă cu o cheie fixă.

— Vi-l prezint pe asistentul meu, Kim, a spus Bentham.

L-am recunoscut imediat: era tipul care ne alungase din Camera Siberia.

— Eu sunt Jacob, i-am spus. Te-am luat prin surprindere

ieri, în zăpadă.

— Ce făceaţi acolo? l-a întrebat Emma.

— Muream de frig, a răspuns bărbatul cu amărăciune şi a continuat să strângă piesa.

— Kim mă ajută să găsesc o cale de-a pătrunde în Panbucliconul fratelui meu. Dacă există o astfel de uşă în Camera Siberia, atunci nu poate fi decât pe fundul acelei prăpăstii. Sunt convins c-o să se bucure dacă bestia asta a ta o să pună în funcţiune câteva dintre celelalte camere unde cu siguranţă vom găsi uşi care dau spre locuri mai accesibile.

Kim a scos un mormăit şi ne-a măsurat din cap până în picioare cu o figură sceptică. Mă întrebam câţi ani petrecuse luptându-se cu degerături şi cercetând prăpăstii.

Bentham se puse pe treabă. Emitea ordine scurte asistentului său care a rotit câteva discuri şi a tras de un levier lung. Angrenajele maşinii au început să şuiere şi să scuipe şi s-au învârtit un grad.

— Aduceţi făptura, a spus Bentham cu o voce scăzută.

Sufletul-pustiu aşteptase până atunci afară şi l-am chemat înăuntru. S-a târât de-a lungul holului şi a scos un mârâit bolborosit, de parcă ştia că urmează să i se întâmple ceva neplăcut.

Asistentul a scăpat cheia fixă, dar a ridicat-o repede.

— Aici e camera acumulatorului, a spus Bentham şi ne-a atras atenţia asupra unei cutii mari care zăcea într-un colţ. Trebuie să-i spui să intre acolo, după care o să-l legăm.

Camera semăna cu o cabină telefonică fără geamuri, făcută din fier forjat. Un cuib alcătuit din tuburi se întindea în toate direcţiile de pe acoperişul ei şi se conecta la ţevile montate pe tavan. Bentham a apucat mânerul greu al uşii şi a deschis-o, făcând-o să scrâşnească îngrozitor. Am aruncat o privire înăuntru. Pereţii erau dintr-un metal neted şi gri, perforat cu găurele mărunte, ca interiorul unui cuptor. În spate se vedeau o mulţime de curele din piele groasă.

— O să-l doară? am întrebat eu.

M-am surprins cu întrebarea asta şi la fel de mult l-am surprins şi pe Bentham.

— Are vreo importanţă? m-a întrebat.

— Aş prefera să nu-l doară. Dacă avem de ales.

— N-avem, a spus Bentham. Dar n-o să simtă durere. Camera se va umple cu un gaz anestezic – asta ca prim pas.

— Şi apoi? l-am întrebat.

A zâmbit şi m-a bătut peste braţ.

— E o chestie foarte tehnică. E suficient să spunem că făptura asta a ta o să iasă din cameră viu, mai mult sau mai puţin cum a intrat. Şi acum, te rog să-i spui să intre.

Nu eram sigur dacă să-l cred sau nu şi nici de ce îmi păsa. Sufletele-pustii ne făcuseră să îndurăm chinurile iadului şi păreau complet lipsiţi de sentimente, aşa că ar fi

trebuit să-mi facă plăcere să-i provoc suferinţă. Dar nu era aşa. Nu voiam să-l omor, aşa cum nu voiam să omor niciun alt animal straniu. Atât cât l-am controlat, mă apropiasem suficient de el cât să-mi dau seama că nu era complet pustiu pe dinăuntru. Exista o scânteie minusculă, o bucăţică de suflet pe fundul unui bazin adânc. Nu era pustiu – nu în întregime.

Vino, i-am spus şi sufletul-pustiu care până atunci stătuse în umbră, timid, l-a ocolit pe Bentham şi s-a oprit în faţa cabinei.

Înăuntru.

L-am simţit că şovăie. Se vindecase şi era puternic, şi dacă influenţa mea asupra lui slăbea chiar şi o secundă, ştiam de ce era în stare. Dar eu eram mai puternic decât el şi aş fi câştigat oricând o bătălie a voinţei.

Îmi pare rău, i-am spus.

Sufletul-pustiu a rămas neclintit; scuzele nu erau ceva pe înţelesul lui. Trebuia s-o spun.

Înăuntru, am spus-o din nou şi de data asta sufletul-pustiu s-a conformat şi a intrat în cabină. Având în vedere că nu voia să-l atingă nimeni altcineva, începând din acea secundă, Bentham mi-a spus ce să fac. Conform instrucţiunilor lui, am împins monstrul spre peretele din fund şi i-am legat mâinile, braţele şi pieptul cu curelele de piele, strângându-le cât am putut de mult. Erau clar făcute pentru un om, ceea ce ridica o problemă pentru care nu-mi doream chiar acum o explicaţie. Important era să avansăm cu planul nostru.

Am ieşit, sufocat şi panicat după cele câteva secunde petrecute în cabină.

— Închide uşa, mi-a spus Bentham.

Văzând că ezit, asistentul a dat s-o închidă el, dar i-am tăiat calea.

— E al meu, am spus. O s-o fac eu.

Mi-am încordat piciorul şi am apucat mânerul, după care – deşi am încercat să mă opun – am ridicat ochii spre faţa sufletului-pustiu. Ochii lui fioroşi şi negri erau mari şi temători, iar corpul lui părea disproporţionat, mic şi uscat

ca un mănunchi de smochine. Era şi avea să fie mereu o creatură dezgustătoare, dar părea atât de jalnic, încât în mod inexplicabil m-am simţit îngrozitor, de parcă mă pregăteam să-i fac o injecţie letală unui câine care nu înţelegea de ce voiam să-l pedepsesc.

„Toate sufletele-pustii trebuie să moară”, mi-am spus. Ştiam că am dreptate, dar asta nu mă făcea să mă simt cu nimic mai bine.

Am tras de uşa care s-a închis cu un geamăt. Asistentul lui Bentham a agăţat un lacăt uriaş de mânerele ei, după care s-a întors la pupitrul de control al maşinăriei şi a început să învârtă de nişte discuri.

— Ai procedat corect, mi-a şoptit Emma.

Angrenajele s-au pus în mişcare, pistoanele au început să pompeze şi maşina în sine a început să zăngănească atât de repede, încât s-a cutremurat toată încăperea. Bentham a bătut din palme rânjind, bucuros ca un copil mic. Apoi, din cabină s-a auzit un urlet care îmi era necunoscut.

— Aţi spus că n-o să-l doară! am ţipat eu la Bentham.

Acesta s-a întors spre asistentul lui:

— Gazul! Ai uitat anestezicul!

Asistentul s-a grăbit să tragă o nouă manivelă. S-a auzit un şuier puternic de aer comprimat. Un şomoiog de fum alb s-a ridicat printr-o crăpătură aflată în uşa cabinei. Ţipetele sufletului-pustiu s-au stins încet.

— Gata, a spus Bentham. Acum nu mai simte nimic.

Pentru o secundă, mi-am dorit să-l fi băgat în cabină pe Bentham în locul sufletului-pustiu.

Alte câteva piese ale maşinăriei s-au trezit la viaţă. S-a auzit sunet de lichid ţâşnind prin ţevile de deasupra capetelor noastre. Mai multe supape de aer montate în tavan au început să sune ca nişte clopoţei. Un lichid negru a început să picure prin maţele maşinăriei. Nu era ulei, ci ceva mai închis şi mai împuţit – fluidul pe care-l produceau sufletele-pustii aproape constant, le curgea din ochi şi din gură. Sângele lor.

Văzusem suficient şi am ieşit din cameră cu stomacul

întors pe dos. Emma a venit după mine.

— Eşti bine?

Nu puteam spera să-mi înţeleagă reacţia. Abia o înţelegeam eu.

— O să fiu bine, am spus eu. Trebuia să fac asta. E un lucru bun.

— E singurul lucru bun, a spus ea. Suntem atât de aproape.

Bentham a ieşit şontâcăind din cameră.

— PT, sus! a poruncit el şi s-a înclinat spre braţele pregătite ale ursului.

— Acum merge? l-a întrebat Emma.

— O să aflăm în curând, i-a răspuns Bentham.

Cu sufletul-pustiu legat, sedat şi încuiat într-o cabină de fier, nu aveam de ce să mă mai tem să-l las singur – şi totuşi, parcă nu-mi venea să plec de lângă uşă.

Dormi, i-am spus. *Dormi şi nu te trezi înainte ca toate astea să se termine.*

I-am urmat pe ceilalţi prin camera în care se afla maşinăria şi am urcat mai multe scări. Am ajuns la holul lung, acoperit cu un covor, de-a lungul căruia se înşiruiau camerele cu nume exotice. Pereţii zumzăiau de atâta energie; toată casa părea vie.

PT l-a lăsat pe Bentham pe covor.

— Momentul adevărului, a spus el.

A păşit hotărât către cea mai apropiată uşă şi a deschis-o cu un gest larg.

O briză umedă a năvălit pe hol.

Am înaintat câţiva paşi ca să arunc o privire. Ce-am văzut mi-a făcut pielea de găină. Exact ca cea numită Siberia, şi camera asta era un portal spre o perioadă şi un loc diferit. Mobilierul simplu al camerei – patul, şifonierul şi noptiera – erau acoperite de un strat de nisip. Peretele din fundul camerei lipsea. Dincolo de el se vedea o plajă mărginită de o pădure de palmieri.

— Vă prezint Rarotonga, 1752! a spus Bentham mândru. Salut, Sammy! Mult a trecut de când nu ne-am mai văzut!

Ghemuit nu foarte departe de noi se vedea un bărbat

pricăjit care curăţa un peşte. Ne-a privit uşor surprins, apoi a ridicat peştele şi ne-a făcut semn cu el.

— De mult, aşa e! a spus el spre Bentham.

— Deci, e de bine? l-a întrebat Emma pe Bentham. Asta voiaţi?

— Asta voiam, asta visam…

Bentham a râs şi s-a grăbit să deschidă şi uşa următoare. Înăuntru se vedea un canion adânc, plin de copaci, cu un podeţ îngust suspendat deasupra lui.

— British Columbia, 1929! s-a fălit el.

A făcut câteva piruete pe hol şi a deschis o a treia uşă – alergam deja după el – în spatele căreia am văzut piloni mari de piatră şi ruinele prăfuite ale unui oraş antic.

— Palmyra! a strigat bătând cu palma în perete. Ura! Blestemăţia asta funcţionează!

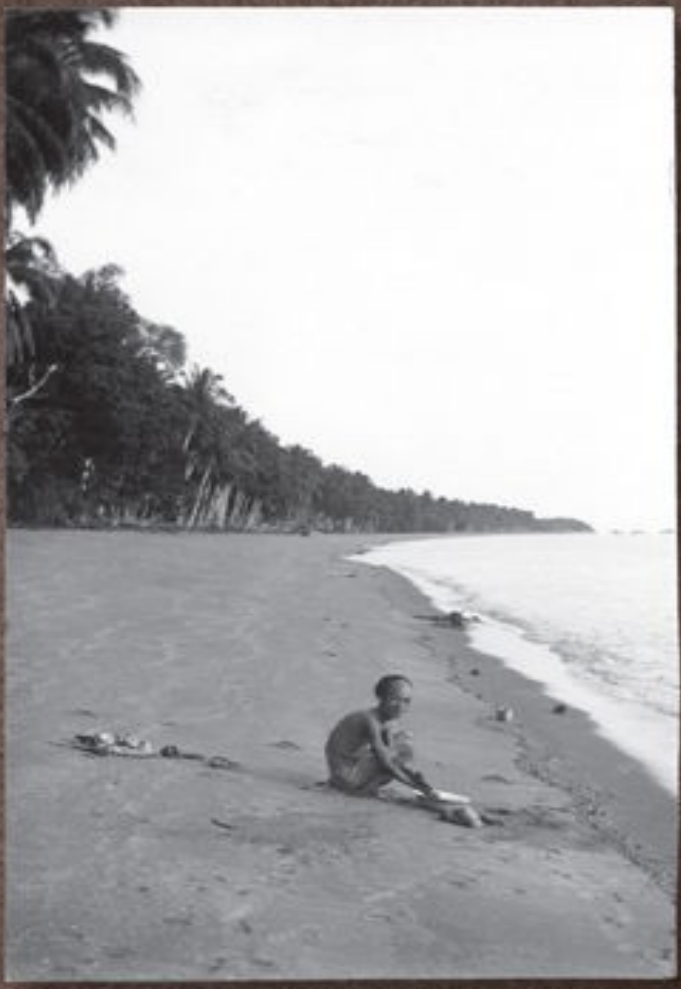

•••

Bentham abia se mai stăpânea.

— Panbucliconul meu iubit! a strigat el, aruncându-şi braţele în aer. Ce dor mi-a fost de tine!

— Felicitări, a spus Sharon. Mă bucur c-am fost martor la succesul tău.

Entuziasmul lui Bentham era contagios. Maşinăria lui era un lucru uimitor: un întreg univers, aflat la capătul unui singur hol. Când mă uitam de-a lungul lui, vedeam indicii către alte lumi, ascunse în spatele uşilor – murmurul vântului dindărătul uneia, firicele de nisip suflate pe hol de sub alta. Altădată, într-o situaţie diferită, aş fi alergat imediat la ele să le deschid. Dar în clipa aia mă interesa una singură.

— Care e uşa care duce la fortăreaţa strigoilor? l-am întrebat.

— Da, da, aşa e, să trecem la treabă, a spus Bentham strunindu-se. Mă scuzaţi, m-a luat puţin valul. Mi-am dedicat toată viaţa maşinăriei ăsteia şi mă bucur s-o văd că funcţionează din nou.

S-a sprijinit de perete, de parcă dintr-odată i s-ar fi scurs toate puterile.

— Cum ajungeţi voi în fortăreaţă – da, ar trebui să fie o chestiune destul de simplă. În spatele acestor uşi se află cel puţin şase puncte de trecere. Întrebarea e: ce-o să faceţi în clipa în care ajungeţi la destinaţie?

— Depinde, a spus Emma. De cine sau ce o să ne întâmpine când ajungem acolo.

— N-am mai fost înăuntru de mult, a spus Bentham, deci cunoştinţele mele sunt cam vechi. Panbucliconul fratelui meu nu arată la fel ca al meu – e montat vertical, într-un turn înalt. Prizonierii sunt ţinuţi într-un alt loc. În celule separate, păziţi bine.

— Temnicerii constituie problema noastră cea mai mare, am spus.

— Poate vă pot ajuta cu asta, mi-a zis Sharon.

— Vrei să vii cu noi? l-a întrebat Emma.

— În niciun caz! Dar aş vrea să contribui şi eu cu ceva –

bineînţeles, fără să mă pun în pericol. O să creez puţină agitaţie în faţa zidurilor fortăreţei cât să distrag atenţia temnicerilor. Aşa vă puteţi furişa înăuntru mai uşor, fără să vă vadă cineva.

— Ce fel de agitaţie?

— Cea mai puţin iubită de strigoi: o revoltă civilă. O să-i conving pe paraziţii ăia de pe Strada Fumegândă să arunce în ziduri cu tot felul de chestii urâte şi aprinse, până când ni-i punem pe toţi gardienii în cap.

— Şi de ce crezi că sunt dispuşi să te ajute? l-a întrebat Emma.

— Pentru că o să le promit verzi şi uscate, a spus el şi a scos de sub pelerină fiola pe care o smulsese din mâna Emmei. O să le zic că le mai aduc şi altele şi pentru asta sunt gata să facă orice.

— Ascunde-o imediat, domnule! Ştii bine că nu permit aşa ceva în casa mea, s-a răţoit Bentham.

Sharon şi-a cerut scuze şi a ascuns fiola sub pelerină.

Bentham şi-a verificat ceasul de buzunar.

— Deci, e patru şi jumătate dimineaţa. Sharon, bănuiesc că revoluţionarii tăi dorm la ora asta. Poţi să-i aduni şi să-i pregăteşti până la şase?

— Bineînţeles, a spus Sharon.

— Atunci, la treabă!

— Mă bucur că pot fi de ajutor, a spus Sharon şi fluturându-şi pelerina, a făcut stânga-împrejur şi a plecat.

— Aveţi o oră şi jumătate să vă pregătiţi, a spus Bentham, deşi nu-mi dădeam seama la ce pregătiri se referea. Vă pun la dispoziţie tot ce am.

— Gândeşte-te, a spus Emma. Ce ne-ar folosi într-un raid?

— Aveţi arme pe aici? am întrebat eu.

Bentham a scuturat din cap.

— N-am nevoie de altă protecţie în afară de Nim.

— Explozibil? a întrebat Emma.

— Mă tem că nu.

— Bănuiesc că n-aveţi nişte găini Armageddon, am spus eu în glumă.

— Una împăiată, printre exponate.

Mi-am imaginat cum ar fi să arunc cu o găină împăiată spre un strigoi înarmat şi nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

— Poate sunt eu confuz, a spus Bentham, dar de ce ai nevoie de arme şi explozibili când poţi să controlezi sufletele-pustii? Sunt o grămadă în fortăreaţa aia. Îmblânzeşte-le şi ai câştigat bătălia.

— Nu-i aşa uşor, am spus eu, prea obosit ca să-i explic. Îmi ia mult timp să îmblânzesc chiar şi unul…

„Bunicul meu ar fi putut”, îmi venea să zic. „Înainte să-l distrugi.”

— Mă rog, cum crezi, a spus Bentham simţind că mă călcase pe bombeu. Indiferent cum faci, ymbrynele să fie prioritatea voastră numărul unu. Să le aduceţi pe ele mai întâi – câte puteţi, începând cu soră-mea. Sunt cele mai dorite, premiul cel mare, şi asta le pune în cel mai mare pericol.

— Sunt de acord, a zis Emma. Ymbrynele întâi şi apoi prietenii noştri.

— Şi apoi? De cum îşi vor da seama că dispar deosebiţii vor veni sigur după noi. Încotro o apucăm atunci?

Parcă ne pregăteam să jefuim o bancă: furatul banilor era doar jumătate din misiune. Apoi trebuia să şi *evadezi* cu banii.

— Mergeţi oriunde doriţi, a spus Bentham arătând spre capătul holului. Alegeţi ce uşă vreţi, ce buclă vă place. Aveţi la dispoziţie optzeci şi şapte de rute de evacuare doar pe holul ăsta.

— Are dreptate, a spus Emma. Cum crezi c-o să ne găsească aici?

— Sunt sigur că au ei o cale. Asta doar o să-i încetinească, nimic mai mult.

Bentham a ridicat un deget spre mine făcându-mi semn să tac.

— Tocmai de asta le-am pregătit o cursă. O să-i fac să creadă că ne-am ascuns în Camera Siberia. PT are o familie numeroasă acolo şi care o să-i aştepte de cum vor

deschide uşa, cât se poate de înfometată.

— Şi dacă urşii nu vor reuşi să-i omoare? a întrebat Emma.

— Atunci bănuiesc că va trebui s-o facem noi, i-a răspuns Bentham.

— Când o face plopul pere şi răchita micşunele, a zis Emma, o expresie care pentru mine n-ar fi avut niciun sens dacă n-ar fi spus-o pe un ton sarcastic.

Altfel spus: atitudinea ta relaxată mi se pare de-a dreptul ţicnită. Bentham vorbea de parcă toată povestea asta ar fi fost o fugă până la magazinul alimentar: intrăm, îi salvăm pe toţi, îi omorâm pe băieţii răi şi plopul face pere şi răchita micşunele. Ceea ce era o nebunie, bineînţeles.

— Vă daţi seama că suntem doar doi, am spus eu. Doi puşti.

— Da, exact, a spus Bentham dând din cap cu un aer savant. Asta este avantajul vostru. Dacă strigoii se aşteaptă la o contraofensivă, sunt sigur că-şi imaginează o armată, nu nişte adolescenţi.

Optimismul lui se dovedea copleşitor. Poate că aveam, totuşi, o şansă, m-am gândit.

— Hei!

Ne-am întors şi l-am văzut pe Nim alergând spre noi cu sufletul la gură.

— O pasăre pentru domnul Jacob! a strigat el. O pasăre-mesager… pentru… domnul Jacob… tocmai a sosit… v-aşteaptă jos!

Când a ajuns în dreptul nostru, s-a aplecat de spate şi a început să tuşească.

— Cum să primesc aşa ceva? am spus eu. Cine ştie că sunt aici?

— Haideţi să vedem, a spus Bentham. Nim, arată-ne drumul.

Nim s-a prăbuşit la pământ.

— O, Doamne! O să-ţi angajez un antrenor de fitness, Nim. PT, ia-l în cârcă pe bietul om!

•••

Mesagerul ne aştepta în anticamera de la parter. Era un papagal mare şi verde. Intrase în casă cu doar câteva minute mai înainte printr-o fereastră deschisă şi începuse să-mi cârâie numele. Atunci Nim l-a prins şi l-a încuiat într-o colivie.

Dar pasărea a continuat să mă strige.

— JAYY-cob! JAYY-cob!

Cârâia ca o balama ruginită.

— Nu vrea să vorbească decât cu tine, mi-a explicat Nim zorindu-mă spre colivie. Uite-o, pasăre prostuţă! Spune-i mesajul.

— Bună, Jacob, a spus papagalul. Îţi vorbeşte Miss Peregrine.

— Ce?! Acum e papagal sau cum?

— Nu, a spus Emma, mesajul e *de la* Miss Peregrine. Hai, spune, papagalule, ce vrea să ne transmită?

— Sunt teafără şi vie în turnul fratelui meu, a spus pasărea cu o voce ciudată, umană. Şi ceilalţi sunt aici: Millard, Olive, Horace, Bruntley, Enoch şi restul.

Ne-am uitat unul la celălalt: *Bruntley?*

Pasărea a continuat ca robotul unui telefon:

— Câinele lui Miss Wren mi-a spus unde aş putea să vă găsesc – pe tine şi pe domnişoara Bloom. Vă sfătuiesc să nu încercaţi să ne salvaţi. Nu suntem în pericol şi nu e nevoie să vă riscaţi vieţile prin acte de bravadă periculoase. Fratele meu vă propune o înţelegere: predaţi-vă gărzilor lui care păzesc podul de pe Strada Fumegândă şi n-o să vă facă niciun rău. Vă recomand insistent să vă conformaţi. E singura noastră opţiune. O să fim reuniţi şi – sub îngrijirea şi protecţia fratelui meu – vom face parte cu toţii dintr-o nouă lume a deosebiţilor.

Papagalul a fluierat, semn că mesajul lua sfârşit.

Emma a scuturat din cap.

— Asta n-a sunat deloc ca Miss Peregrine. Doar dacă a fost spălată pe creier.

— Şi ea nu le spune niciodată copiilor doar pe nume, am spus eu. Ea ar fi zis „domnişoara Bruntley”.

— Credeţi că mesajul nu e autentic? ne-a întrebat Bentham.

— Nu ştiu ce-a fost *asta,* a răspuns Emma.

Bentham s-a aplecat spre colivie.

— Autentifică!

Pasărea n-a spus nimic. Bentham a repetat comanda prudent şi s-a dus mai aproape de pasăre. Apoi, dintr-odată, s-a îndreptat de spate.

— La dracu’!

Atunci am auzit şi eu: tic-tac!

— BOMBĂ! a ţipat Emma.

PT a dărâmat colivia într-un colţ, ne-a luat în braţele lui protectoare şi s-a întors cu spatele la pasăre. A urmat o explozie orbitoare şi un bubuit asurzitor, dar n-am simţit nici pic de durere: ursul atenuase detunătura. În afară de unda de presiune care mi-a înfundat urechile şi i-a zvârlit pălăria lui Bentham, a mai urmat o senzaţie de căldură mistuitoare, dar suportabilă, şi eram cu toţii bine.

Ploua cu bucăţi de vopsea şi pene de papagal când am ieşit buimaci din cameră. Eram nevătămaţi, dar ursul care s-a lăsat pe toate cele patru labe ne-a arătat spatele scâncind şi tremurând. Avea blana mistuită pe spate şi când Bentham a văzut asta, a ţipat furios şi şi-a îmbrăţişat animalul pe după gât.

Nim a dat fuga s-o trezească pe Mama Ţărână.

— Ştiţi ce înseamnă asta, nu? a spus Emma.

Tremura cu ochii mari de spaimă. Sunt sigur că nici eu nu arătam mai bine; când tocmai ai scăpat cu viaţă dintr-un atac cu bombă, se prea poate să nu arăţi chiar extraordinar.

— Sunt absolut convins că nu Miss Peregrine a fost cea care ne-a trimis papagalul, am spus eu.

— Evident…

— Caul ştie unde suntem.

— Dacă n-a ştiut-o până acum, sigur ştie acum. Păsările-mesager sunt antrenate să găsească destinatarul chiar dacă expeditorul nu-i cunoaşte adresa exactă.

— Asta înseamnă că l-a prins pe Addison, am spus cu inima strânsă.

— Da, dar mai înseamnă un lucru: Caul se teme de noi. Altfel nu s-ar obosi să încerce să ne omoare.

— Poate.

— Sunt sigur. Şi dacă se teme de noi, Jacob… a spus Emma închizând ochii cu putere, înseamnă că are de ce să se teamă.

— Nu se teme, a spus Bentham ridicând capul dintre pliurile cefei lui PT. Ar trebui să-i fie frică, dar nu-i este. Papagalul ăsta n-a fost trimis să vă scoată din joc, ci doar să vă schilodească. Se pare că fratele meu vrea să pună mâna pe Jacob viu.

— Pe mine? De ce?

— Mă pot gândi la un singur motiv. A auzit de abilităţile tale şi asta l-a convins că eşti foarte special.

— Special în ce fel?

— Uitaţi ce cred eu: Jack crede că eşti ultima cheie spre Biblioteca Sufletelor. Singurul care vede şi poate să ridice vasele cu suflete.

— Asta zicea şi Mama Ţărână, mi-a şoptit Emma.

— Ce aiureală. Poate fi adevărat?

— Tot ce contează e că el crede asta, a spus Bentham. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. O să puneţi în aplicare planul de salvare aşa cum am stabilit şi apoi o să facem în aşa fel încât să nu mai aveţi niciodată de-a face cu fratele meu şi cu schemele lui demente. Nici voi, nici prietenii voştri şi nici ymbrynele. Dar trebuie să ne grăbim: infanteriştii lui Jack vor da de urma papagalului explodat şi vor ajunge aici. În curând vor veni după voi, aşa că va trebui să plecaţi înainte să ajungă.

Bentham şi-a verificat ceasul de buzunar.

— Că tot a venit vorba, e aproape şase.

Tocmai ne pregăteam să o luăm din loc când Mama

Ţărână şi Reynaldo au năvălit în cameră.

— Mama Ţărână vrea să-ţi dea ceva, a spus el şi tămăduitoarea mi-a întins un pacheţel înfăşurat într-o bucată de pânză.

Bentham le-a spus că n-avem timp de cadouri, dar Reynaldo a insistat.

— În caz că daţi de bucluc, a spus el îndesând pachetul în mâna Emmei. Deschide-l!

Emma a dat la o parte pânza aspră. La prima vedere, obiectul mic din pachet arăta ca o bucată de cretă, până când Emma l-a lăsat să i se rostogolească în palmă.

Avea două încheieturi şi o unghie mică, dată cu ojă.

Era un deget mic.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta, le-am spus.

Reynaldo şi-a dat seama că nu înţelegeam.

— E degetul Mamei Ţărână, a spus el. Dacă-l zdrobiţi, îl puteţi folosi cum vreţi.

Emma a căscat ochii şi a lăsat uşor mâna în jos, de parcă dintr-odată degetul ar fi cântărit de trei ori mai mult.

— Nu pot să-l accept, a spus ea. E prea mult.

Mama Ţărână a întins mâna sănătoasă – era mai mică decât înainte şi un bandaj acoperea locul în care fusese degetul ei mic – apoi a strâns mâna Emmei în jurul darului. A mormăit ceva şi Reynaldo ne-a tradus mesajul:

— Voi doi sunteţi, probabil, ultima noastră speranţă. Dacă aş putea, v-aş da un braţ întreg.

— Nu ştiu ce să spun, am zis eu. Mulţumesc.

— Folosiţi-l cu măsură, a spus Reynaldo. E foarte eficient, nu vă trebuie mult din el. Ah, şi o să aveţi nevoie de astea.

Ne-a fluturat prin faţa ochilor două măşti de protecţie pe care le-a scos din buzunarul de la spate.

— Altfel o să adormiţi şi voi, odată cu duşmanii.

I-am mulţumit din nou şi am luat măştile. Mama Ţărână s-a înclinat uşor, măturând podeaua cu fusta ei imensă.

— Şi acum, chiar trebuie să mergem, a spus Bentham şi l-am lăsat pe PT în compania vracilor şi a celor doi pui de urşi care se apropiaseră şi se lipiseră de fratele lor mai în

vârstă şi suferind.

Am urcat înapoi la etaj, în holul cu bucle. Când am păşit pe palier, am simţit o uşoară ameţeală, senzaţia pe care o ai când eşti pe marginea unei prăpăstii şi îţi dai seama de asta – aşa ne simţeam şi acum: ne aflam în apropierea a optzeci şi şapte de lumi, ascunse în dosul a optzeci şi şapte de uşi, înşiruite în faţa noastră, ca nişte nervuri care se întorceau aici, ca la un trunchi cerebral comun. Eram gata să intrăm într-una dintre ele şi poate că n-aveam să mai ieşim niciodată. Îl simţeam pe Jacob cel nou luptându-se din acest motiv cu vechiul Jacob, simţind unul după altul valuri de oroare şi entuziasm.

Bentham vorbea şi mergea repede, sprijinit în baston. Ne spunea ce uşă să deschidem şi unde aveam să găsim uşa de după uşă, cea care ducea spre celălalt capăt al buclei, unde se afla Caul, şi cum să ieşim prin Panbucliconul lui Caul odată ajunşi în fortăreaţă. Era foarte complicat, dar Bentham ne-a asigurat că drumul era scurt şi plin de marcaje. Şi ca să fie sigur că n-o să ne rătăcim, ni-l dădea pe asistentul lui drept ghid. Acesta a fost chemat de lângă maşinărie şi aştepta îndârjit şi tăcut în timp ce noi ne luam rămas-bun.

Bentham ne-a strâns mâinile.

— La revedere, mult noroc şi vă mulţumesc, ne-a spus el.

— Nu ne mulţumiţi încă, i-a zis Emma.

Asistentul a deschis o uşă şi a rămas alături, aşteptând.

— Aduceţi-o înapoi pe soră-mea, ne-a spus Bentham. Şi când îi găsiţi pe cei care o ţin prizonieră…

A ridicat o mână şi a strâns pumnul, făcând pielea mănuşii întinse să scârţâie.

— Să nu-i menajaţi.

— N-o să-i menajăm, am răspuns şi am pătruns pe uşă.

◆●◆ CAPITOLUL ŞAPTE ◆●◆

Am mers pe urmele asistentului lui Bentham. Am intrat în cameră, am trecut pe lângă mobilierul standard, am ieşit prin peretele lipsă şi am păşit într-un crâng de conifere. Era amiază, o zi de toamnă târzie sau de primăvară timpurie, judecând după aerul rece şi încărcat cu miros de cărbune. Tălpile ne scârţâiau pe o potecă bătătorită şi singurele sunete care se auzeau erau ciripitul unei păsări şi mugetul grav, dar tot mai apropiat, al unei cascade. Asistentul lui Bentham nu era prea vorbăreţ, lucru de care nu ne plângeam; atât eu, cât şi Emma aveam nervii încordaţi la maximum şi n-aveam chef de pălăvrăgeli.

Am înaintat printre copaci până când am ajuns la o cărare ce cotea pe după stâncile unui munte. Urma un peisaj şters, palid, cu roci cenuşii şi petice de zăpadă. În depărtare se zăreau nişte pini care de la distanţa la care ne aflam semănau cu nişte tufişuri ţepoase. Ne deplasam alene, cu grijă să nu ne obosim prea devreme. După câteva minute de mers, am ajuns la o cotitură şi dincolo de ea am dat peste o cascadă tunătoare.

În dreptul ei se afla unul dintre marcajele de care ne vorbise Bentham. „PE AICI”, scria pe el, perfect vizibil.

— Unde suntem? a întrebat Emma.

— În Argentina, i-a răspuns asistentul.

Am urmat săgeata indicatorului şi am luat-o pe cărarea tot mai năpădită de tufişuri şi de copaci. Am dat crengile la o parte şi am mers mai departe, târşâindu-ne picioarele. În urma noastră, vuietul cascadei se auzea tot mai încet. Cărarea se termina lângă un pârâiaş. Am mers pe firul lui câţiva metri până când pârâul se vărsa într-o deschizătură adâncă, în panta unui deal, ascunsă de ferigi şi muşchi. Asistentul a îngenuncheat pe malul pârâului şi a îndepărtat perdeaua de buruieni – şi apoi a înlemnit.

THIS WAY—

— Ce s-a întâmplat? i-am şoptit eu.

Asistentul a scos un pistol de sub curea şi a tras de trei ori în deschizătură. S-a auzit un ţipăt înfiorător şi o făptură s-a rostogolit şi a ieşit la suprafaţă în pârâu. Era moartă.

— Ce-i aia? am întrebat din nou holbându-mă la animalul din apă. Se vedeau numai blană şi gheare.

— Nu ştiu, a spus asistentul. Dar pe voi vă aştepta.

Nu puteam să-l identific – avea un corp greoi, dinţi ascuţiţi şi ochi mari, bulbucaţi – până şi ochii păreau acoperiţi de blană. Mă întrebam dacă fusese trimis de Caul – dacă ne întinsese capcane la fiecare scurtătură spre Panbucliconul lui.

Curentul de apă a luat cadavrul.

— Bentham zicea că n-are arme în casă, a comentat Emma.

— N-are, a spus asistentul. E a mea.

Emma s-a uitat la el aşteptând un gest mărinimos din partea lui.

— Păi, şi? Putem s-o împrumutăm?

— Nu.

Asistentul a strecurat pistolul sub curea şi ne-a făcut semn spre o peşteră.

— Mergeţi pe acolo. Întoarceţi-vă pe acelaşi drum pe care am venit. Şi o să ajungeţi pe tărâmul strigoilor.

— Şi tu unde o să fii?

— Aici, a spus şi s-a aşezat în zăpadă.

I-am aruncat Emmei o privire şi ea s-a uitat la mine, încercând amândoi să ascundem cât de neajutoraţi ne simţeam. Încercam să ne ascundem inimile în dosul unui scut de oţel. Pentru ce ne aştepta. Pentru ce aveam să facem. Pentru ce urma să ni se facă.

Am coborât în pârâu şi i-am întins mâna Emmei. Apa era paralizant de rece. M-am aplecat să arunc o privire în peşteră şi la capătul ei am văzut o lumină slabă. O nouă schimbare, întuneric-lumină, pseudo-naştere.

Înăuntru nu părea să ne mai aştepte altă făptură cu colţi, aşa că m-am scufundat în apă. Curentul îmi trecea peste picioare şi-mi ajungea până la mijloc. Vârtejul rece îmi tăia respiraţia. Am auzit-o pe Emma icnind când s-a lăsat în apă, apoi m-am prins de marginea peşterii şi am alunecat înăuntru.

Când eşti scufundat într-un curent rece şi puternic te simţi de parcă ţi-ar împunge cineva corpul cu o mie de ace. Dar durerea te şi motivează – iar pe noi mai mult decât pe oricare. Am orbecăit prin întuneric şi m-am împins repede în tunelul de piatră, peste roci ascuţite şi alunecoase şi tavane joase, pe jumătate inundate de apa care-mi ajungea până la nas. Am ieşit şi am ajutat-o şi pe Emma.

Am sărit afară din pârâul rece şi ne-am uitat în jur. Locul semăna perfect cu celălalt mal al pârâului, doar că aici nu aveam un asistent, nici cartuşe în zăpadă, nici urme de paşi. De parcă am fi intrat printr-o oglindă în lumea pe care o reflecta, dar din care lipseau câteva detalii.

— Eşti vânăt, mi-a spus Emma şi m-a tras pe mal să mă îmbrăţişeze.

Căldura ei a trecut prin mine şi m-a făcut să-mi simt din nou picioarele şi mâinile amorţite.

Am pornit la drum, încercând să ne amintim fiecare pas pe care-l făcusem până la peşteră. Am găsit poteca ce ducea prin buruieni spre deal şi apoi pe lângă cascadă – peisajul era identic, doar că lipsea indicatorul cu PE AICI pe care ni-l lăsase Bentham în cealaltă parte. Bucla asta nu era a lui.

Am ajuns din nou la pădurice. Am ţâşnit de la un copac

la altul, folosindu-i pe post de ascunzătoare până când am ajuns acolo unde se termina cărarea şi se transforma într-o podea şi apoi într-o cameră, înconjurată ca o ramă şi ascunsă după doi brazi doborâţi. Dar camera asta nu semăna cu cea a lui Bentham. Avea un aspect spartan – fără mobilă, fără tapet cu maci – iar pereţii şi podeaua erau din beton neted. Am păşit înăuntru şi am bâjbâit prin întuneric încercând să găsim uşa, pipăind pereţii până când m-am agăţat de o clanţă mică, înfundată.

Ne-am lipit cu urechea de uşă, aşteptându-ne să auzim voci sau paşi. Dar nu se auzeau decât nişte ecouri slabe.

Am crăpat uşa uşor, încet şi cu grijă. Mi-am strecurat capul afară şi am aruncat o privire. Am dat cu ochii de un hol lat şi întortocheat, curat ca un hol de spital şi luminat puternic, iar pereţii netezi erau întrerupţi de uşi negre, curbate, ca de cavou. Am numărat vreo douăsprezece.

Ajunsesem la destinaţie: turnul strigoilor. Intrasem în bârlogul ursului.

•••

Am auzit paşi apropiindu-se. Mi-am retras capul din crăpătura uşii. Nu aveam timp s-o şi închid. Prin mica deschizătură am zărit o pată albă. Era un bărbat îmbrăcat într-un halat de laborator, care a trecut repede citind ceva de pe o bucată de hârtie.

Nu m-a văzut.

Am aşteptat până când nu s-a mai auzit şi m-am strecurat afară, pe hol. Emma era în spatele meu şi a tras uşa după noi.

Stânga sau dreapta? Podeaua urca spre stânga şi cobora spre dreapta. Conform spuselor lui Bentham, ne aflam în turnul lui Caul, doar că prizonierii nu erau acolo. Trebuia să ieşim. Asta însemna că trebuia să coborâm. Jos şi la dreapta.

Am luat-o la dreapta lipindu-ne de peretele interior în timp ce holul cobora în jos ca o spirală. Tălpile de cauciuc ale pantofilor îmi scârţâiau. Nu sesizasem până acum zgomotul şi, în liniştea deplină a holului cu pereţi groşi, fiecare pas mă făcea să bat în retragere.

Am mai înaintat puţin, până când Emma a înlemnit şi m-a îmbrâncit, încercând să-mi facă semn să mă opresc.

Am ciulit urechile. Când paşii ne-au amuţit, i-am putut auzi pe ceilalţi. Erau în faţa noastră, aproape de noi. Ne-am repezit la cea mai apropiată uşă. S-a deschis uşor. Am zbughit-o înăuntru, am închis-o şi ne-am lipit cu spatele de ea.

Camera în care intrasem era rotundă, cu pereţii, inclusiv tavanul, încovoiaţi. Ne aflam într-o imensă ţeavă de drenaj, lată de vreo zece metri, aflată încă în construcţie – şi nu eram singuri. Acolo unde se termina ţeava şi se zărea lumina slabă a unei zile ploioase stăteau vreo doisprezece bărbaţi urcaţi pe o schelă care se încadra în ţeavă şi se holbau la noi stupefiaţi. I-am surprins în timpul pauzei de masă.

— Hei! Cum aţi intrat aici? a strigat unul dintre ei.

— Sunt nişte copii, a spus un altul. Ăsta nu-i loc de joacă!

Erau americani şi nu prea ştiau ce să creadă despre noi. N-am îndrăznit să răspundem, de teamă să nu ne audă strigoii de pe hol, dar mă temeam şi că strigătele muncitorilor pot să-i alarmeze.

— Mai ai degetul ăla? i-am şoptit Emmei. Cred că e o ocazie perfectă să-l testăm.

Aşa că le-am arătat degetul. Ce vreau să spun cu asta e că ne-am pus măştile protectoare (umede din cauza aburului, dar în perfectă stare), Emma a zdrobit o bucăţică din degetul Mamei Ţărână, după care am pornit înspre bărbaţi şi am încercat să le aruncăm nişte praf în ochi. Mai întâi, Emma a încercat să sufle praful pe care îl adunase în palme; dar acesta s-a rotit deasupra capetelor noastre ca un nor, şi am simţit cum începe să mă mănânce faţa şi că îmi amorţeşte uşor. Apoi am încercat să-l arunc eu, dar am avut un ghinion şi mai mare. Se pare că praful nu putea fi folosit ca armă ofensivă. Între timp, muncitorii îşi pierduseră răbdarea şi unul dintre ei a sărit de pe schelă ca să ne scoată de acolo cu forţa. Emma a ascuns degetul şi a făcut o flacără – s-a auzit un *pufff!* Când flacăra Emmei a aprins praful care zbura prin aer, şi acesta s-a transformat pe dată în fum.

— Ooaa! s-a minunat bărbatul.

A început să tuşească şi s-a prăbuşit la pământ; dormea dus. Câţiva prieteni au alergat să-l ajute, dar au căzut victime norului de fum cu efect soporific şi s-au prăbuşit lângă el.

Ceilalţi muncitori, speriaţi şi furioşi, au început să strige la noi. Am alergat înapoi la uşă înainte ca situaţia să scape de sub control. Am verificat dacă drumul era liber şi ne-am furişat pe hol.

Când am închis uşa în spatele nostru, vocile bărbaţilor au încetat complet, de parcă i-am fi oprit cu o telecomandă.

Alergam câte puţin, ne opream şi trăgeam cu urechea, alergam din nou, ne opream, ascultam, coborând tot mai mult pe spirala din turn, schimbând ritmul la tot pasul. De două ori am auzit oameni apropiindu-se şi am alergat să ne ascundem după nişte uşi. Îndărătul uneia am dat peste o junglă cu aerul umed şi plin de aburi, în care răsunau ţipete de maimuţe. O alta dădea într-o cameră din chirpici în fundul căreia se vedeau o potecă de pământ bătătorită şi nişte munţi.

Podeaua devenea apoi plană şi holul, drept. În spatele ultimei curburi se afla o uşă dublă pe sub care pătrundeau raze strălucitoare de soare.

— Oare n-ar trebui să fie mai mulţi gardieni pe aici? am spus temător.

Emma a ridicat din umeri şi a făcut un semn din cap spre uşile care păreau a fi singura ieşire din turn. Tocmai mă pregăteam să le deschid când am auzit nişte voci de pe cealaltă parte. Un bărbat spunea bancuri. Nu auzeam decât murmurul vocii lui, nu distingeam cuvintele, dar sigur era o glumă pentru că atunci când a terminat de vorbit a răsunat un cor de râsete.

— Gardienii de care-ţi era dor, mi-a spus Emma ca o chelneriţă care prezenta un fel excentric de mâncare.

Puteam să aşteptăm şi să sperăm c-or să plece, sau să deschidem uşa şi să-i înfruntăm. Ultima variantă era mai curajoasă şi mai rapidă, aşa că l-am convocat pe Jacob cel Nou şi i-am spus că o să deschidem uşile brusc şi o să ne luptăm şi să nu stea la discuţii cu Jacob cel Vechi care, în mod inevitabil, se va smiorcăi şi se va opune. Dar n-am apucat să termin de meditat, că Emma s-a şi pus pe treabă.

A deschis cu un gest scurt una dintre uşile batante, încet şi rapid. În faţa noastră au apărut cinci strigoi cu spatele la noi, în uniforme tărcate, cu pistoale moderne la brâu, de genul celor pe care le vedeam la poliţişti. Stăteau relaxaţi, cu spatele la noi. Niciunul dintre ei nu văzuse uşa deschizându-se. Dincolo de ei se vedea o curte înconjurată de nişte clădiri joase, ca nişte barăci, iar în depărtare se înălţau zidurile fortăreţei. Am împuns degetul ascuns în

buzunarul Emmei – *hai să-i adormim,* am spus pe muteşte. Ce voiam să spun era că cel mai eficient mod de a-i scoate din joc pe strigoi era să-i adormim şi să-i târâm înapoi în turn. Emma a înţeles imediat. A închis uşa pe jumătate şi a scos degetul din buzunar; între timp eu am pescuit măştile de protecţie de sub curea.

În clipa următoare, un obiect voluminos cuprins de flăcări a zburat peste zidul din depărtare, a plutit spre noi trasând graţios un semicerc şi a aterizat cu un *fleoşc!* în mijlocul curţii, împroşcând scântei şi bule de foc peste tot şi alertându-i pe gardieni. Doi dintre ei şi-au luat inima în dinţi şi s-au dus să identifice obiectul. Când s-au aplecat să cerceteze bălegarul aprins, un nou bulgăre a străbătut văzduhul şi l-a nimerit în plin pe unul dintre ei. Strigoiul a căzut lat, cuprins de flăcări. (Judecând după mirosul înţepător care s-a răspândit cu repeziciune, am tras concluzia că era un amestec de benzină şi excremente.)

Gardienii rămaşi în urmă au alergat să-l stingă. S-a auzit o alarmă stridentă. În câteva secunde, o armată de strigoi s-a năpustit spre perete. Asaltul lui Sharon a început exact la momentul potrivit, bată-l norocul! Cu puţină baftă, puteam câştiga destul timp – cel puţin, vreo câteva minute – cât să cercetăm locul fără să fim descoperiţi. Nu-mi imaginam să le ia mai mult timp să respingă atacul câtorva dependenţi de ambro, înarmaţi cu catapulte.

Am cercetat curtea cu atenţie. Era înconjurată pe trei laturi de nişte clădiri joase, mai mult sau mai puţin asemănătoare. Nu existau săgeţi indicatoare sau reclame care să lumineze intermitent şi să ne arate unde se aflau ymbrynele. Trebuia să le căutăm noi şi asta cât mai degrabă. Speram să avem noroc.

Trei strigoi au alergat la zid, lăsând în urmă alţi doi care încercau să-l stingă pe cel plin de excremente aprinse. L-au rostogolit de câteva ori prin praf, fără să se întoarcă spre noi.

Am ales o clădire la nimereală – cea din stânga – şi am fugit spre uşile ei. Înăuntru am dat peste o încăpere imensă, plină până la refuz cu ceea ce păreau şi miroseau

a haine la mâna a doua. Am alergat pe un culoar mărginit de stative pline de haine din diferite epoci şi culturi, etichetate şi frumos aranjate. Probabil era o garderobă cu haine pentru fiecare buclă în care se infiltraseră strigoii. Mă întrebam dacă vesta tricotată pe care doctorul Golan o purtase la fiecare întâlnire n-a atârnat şi ea cândva în această încăpere.

Dar prietenii noştri nu erau acolo şi nici ymbrynele, aşa că am parcurs culoarul cu paşi repezi în căutarea unei intrări în următoarea clădire care n-avea uşi spre curtea exterioară.

N-am găsit niciuna. Trebuia să riscăm şi să ţâşnim iar afară.

Ne-am dus la uşă şi am urmărit evenimentele prin uşa uşor crăpată. Am aşteptat cuminţi ca un soldat pierdut de camarazii lui să străbată curtea, îmbrăcându-se în mers. Când drumul a devenit liber, ne-am năpustit afară.

Obiecte catapultate aterizau peste tot în jurul nostru. Se pare că armata lui Sharon epuizase rezerva de excremente şi arunca cu gunoaie, cărămizi şi leşuri de animale mici. Unul dintre proiectile a înjurat când a izbit pământul – am recunoscut un cap scofâlcit de pe pod care se învârtea pe loc. Dacă nu mi-ar fi galopat inima, aş fi izbucnit într-un râs isteric.

Am traversat curtea şi am ajuns în faţa clădirii opuse. Uşa ne dădea speranţe: era grea, metalică, iar paznicul ei tocmai o abandonase pentru a se duce la zid. În dosul ei trebuia să se afle ceva important.

Am deschis-o şi ne-am strecurat într-un mic laborator, îmbrăcat în faianţă albă şi care mirosea puternic a chimicale. Privirea mi-a fugit spre un cabinet plin de instrumente chirurgicale terifiante, strălucitoare, cu sclipiri de oţel. Din dosul pereţilor se auzea un zumzet puternic, bătăile de inimă disonante ale unor maşinării. Şi mai era ceva…

— Ai auzit? m-a întrebat Emma trăgând încordată cu urechea.

Da, auzisem. Erau nişte voci care pălăvrăgeau – voci

umane fără îndoială. Cineva a râs.

Am făcut un schimb de priviri uluite. Emma mi-a întins degetul Mamei Ţărână şi a aprins o flăcăruie în palmă, apoi ne-am pus măştile. Suntem gata pentru orice, ne-am spus, deşi, privind în urmă, nu eram deloc pregătiţi pentru grozăviile care ne aşteptau.

Am trecut prin mai multe încăperi pe care acum le descriu cu greu pentru că, între timp, am încercat să le şterg din memorie. Una mai îngrozitoare ca alta. Prima era o sală de operaţii, cu o masă prevăzută cu nişte cureluşe subţiri şi cămăşi de forţă. Nişte tuburi de porţelan erau aliniate lângă perete, pregătite pentru colectarea fluidelor. Urma o zonă de cercetare, cu cranii micuţe şi tot felul de oase legate de nişte aparate electrice pentru diverse măsurători. Pereţii erau tapetaţi cu polaroide care documentau experimente efectuate pe animale. Tremuram din toate încheieturile şi am înaintat cu mâinile la ochi.

Dar încă nu văzusem ce era mai rău.

În camera alăturată tocmai se desfăşura un experiment. Luasem prin surprindere două asistente şi un medic care efectuau o procedură înfiorătoare pe un copil. Era un băiat întins între două mese şi sub el fuseseră împrăştiate câteva ziare – probabil pentru sângele care urma să curgă. O asistentă îl ţinea de picioare, în timp ce medicul îi cuprinse capul şi îl privea în ochi cu o faţă împietrită.

S-au întors şi ne-au văzut cu tot cu măştile noastre de protecţie şi mâna aprinsă a Emmei şi au strigat după ajutor, dar nu era nimeni prin preajmă care să-i audă. Medicul s-a repezit la o masă plină de instrumente ascuţite, dar Emma i-a luat-o înainte şi după o încăierare scurtă, bărbatul s-a dat bătut şi a ridicat mâinile. I-am înghesuit într-un colţ şi le-am poruncit să ne spună unde erau ţinuţi prizonierii. Au refuzat să vorbească, aşa că le-am suflat praf anestezic în faţă până când s-au prăbuşit pe podea.

Copilul era ameţit, dar nu părea rănit. N-am reuşit să scoatem de la el decât nişte scâncete când l-am întrebat – *Eşti bine? Mai sunt copii ca tine pe aici? Unde?* – aşa că

ne-am hotărât să-l ascundem deocamdată. L-am înfăşurat într-un cearşaf cât să nu-i fie frig şi l-am băgat într-un dulăpior, promiţându-i c-o să ne întoarcem după el. Speram că o să ne putem ţine de promisiune.

Camera următoare era spaţioasă şi aerisită, ca un salon de spital. Am numărat peste douăzeci de paturi fixate cu lanţuri de pereţi, pline cu deosebiţi – adulţi şi copii – legaţi de paturi cu nişte curele. Niciunul nu părea lucid. Acele şi tuburile atârnau haotic de tălpi şi la capătul lor se vedeau nişte pungi care se umpleau rapid cu un lichid negru.

— Îi drenează, a spus Emma cu vocea tremurândă.

Nu voiam să ne uităm la feţele lor, dar n-aveam încotro.

— Cine-i aici, cine-i aici, tu cine eşti, bâiguiam alergând de la un pat la altul.

Spre ruşinea mea, speram ca niciuna dintre epavele astea amărâte să nu fie vreunul dintre prietenii noştri. I-am recunoscut pe câţiva dintre ei, pe fata telekinetică, Melina, pe fraţii palizi, Joel-şi-Peter, separaţi, aşa că nu exista pericolul unei explozii nimicitoare. Aveau feţele contorsionate, muşchii încordaţi şi pumnii strânşi chiar şi în somn, ca tulburaţi de coşmaruri teribile.

— Dumnezeule, a spus Emma. Uite, încearcă să se împotrivească.

— Atunci hai să-i ajutăm, am spus păşind spre patul Melinei.

I-am scos cu grijă acul din talpă. O picătură minusculă de lichid negru s-a scurs din împunsătură. Faţa i s-a relaxat după câteva secunde.

— Salutare, am auzit o voce din capătul camerei.

Ne-am întors imediat. Într-un colţ se afla un bărbat cu picioarele încătuşate. Stătea ghemuit şi se legăna rânjind, cu gura închisă şi cu ochi ca nişte cioburi negre, îngheţate.

Asta auzisem mai devreme prin pereţi. Ecoul râsului său glacial.

— Unde sunt ţinuţi ceilalţi? l-a întrebat Emma lăsându-se în genunchi în faţa lui.

— Păi, cum unde? Sunt aici cu toţii! i-a răspuns bărbatul.

— Nu, *ceilalţi,* am spus eu. Trebuie să fie mai mulţi.

Bărbatul a râs din nou, moment în care i-a ieşit un suflu de aer îngheţat – mi s-a părut ciudat pentru că în cameră nu era deloc frig.

— Păi, stai chiar deasupra lor, a spus.

— Vorbeşte clar! am ţipat la el pierzându-mi răbdarea. N-avem timp de glume!

— Te rog, s-a milogit Emma. Suntem deosebiţi. Suntem aici ca să te ajutăm, dar mai întâi trebuie să le găsim pe ymbryne. Unde le-au închis? În ce clădire?

Bărbatul a repetat sacadat:

— Staţi. Chiar. Deasupra. Lor.

Vorbele lui au creat un curent de aer îngheţat care ne-a răcit feţele.

Tocmai când mă pregăteam să-l apuc de haine şi să-l scutur, bărbatul a ridicat un braţ şi a arătat spre un obiect din spatele nostru. M-am întors şi am dat cu ochii de un mâner camuflat în podeaua acoperită cu gresie – precum şi conturul dreptunghiular al unei trape.

Eram deasupra lor. Literalmente.

Am alergat la mâner, l-am răsucit şi am ridicat trapa. Un rând de trepte metalice coborau în spirală în întuneric.

— De unde ştim că spui adevărul? l-a întrebat Emma.

— Păi, n-aveţi de unde, spuse şi chiar avea dreptate.

— Hai să încercăm, am spus.

Oricum, n-aveam pe unde s-o luăm decât pe unde venisem.

Emma ezita şi-şi plimba privirea de la scările subterane la paturile din jurul nostru. Ştiam la ce se gândeşte, chiar dacă nici nu îndrăznea să întrebe – chiar nu aveam timp să alergăm de la un pat la altul şi să-i deconectăm pe toţi. Trebuia să ne întoarcem după ei mai târziu. Speram doar să mai găsim ceva şi la întoarcere.

•••

Emma a coborât treptele metalice şi a descins în gaura întunecată din podea. Înainte s-o urmez, m-am uitat în ochii nebunului şi i-am făcut semn să nu scoată niciun sunet. Bărbatul a rânjit şi mi-a repetat gestul. Speram că nu glumea. Paznicii urmau să sosească în curând, dar dacă îşi ţinea gura, poate nu ne urmăreau. Am coborât pe scări şi am închis trapa după mine.

Ne-am cuibărit unul lângă altul cu Emma la capătul scărilor în spirală şi ne-am uitat în jos. După lumina puternică de mai înainte a durat ceva până când ochii ni s-au obişnuit cu carcera subterană, scobită în stâncă.

Emma m-a apucat de braţ şi mi-a şoptit la ureche.

— Celule.

Şi a îndreptat un deget. Într-un final, am desluşit contururile gratiilor unei celule.

Ne-am furişat în jos pe scări. Spaţiul de jos a început să ni se dezvăluie încet: ne aflam la capătul unui hol subteran, de-a lungul căruia se vedeau numeroase celule şi, deşi nu vedeam încă cine se afla în ele, măcar pentru o clipă am simţit un avânt de speranţă. Ajunseserăm. Eram în locul pe care am sperat să-l găsim.

În secunda următoare am auzit tropot de bocanci pe hol. Adrenalina mi-a năvălit prin fiecare celulă. Un gardian patrula cu arma pe umăr şi pistolul la brâu. Încă nu ne văzuse, dar nu avea să mai dureze mult. Eram prea departe de trapă ca să fugim înapoi şi prea jos ca să sărim la el şi să ne batem, aşa că n-am putut decât să ne ghemuim lipiţi de perete, în speranţa că grilajul de protecţie al scării în spirală ne va ascunde.

Dar n-aveam cum să rămânem nevăzuţi. Eram aproape la nivelul ochilor lui. Se afla la douăzeci de paşi de noi, apoi la cincisprezece. Trebuia să facem ceva.

Şi am făcut.

M-am ridicat şi am coborât scările. M-a văzut imediat, dar înainte să-şi dea seama cine sunt, am început să-i vorbesc.

— N-ai auzit alarma? De ce nu eşti afară? De ce nu aperi zidurile? i-am strigat răspicat şi autoritar.

Înainte să se prindă că nu eram un superior de-al lui, am ajuns la nivelul podelei şi până să-şi scoată pistolul, parcursesem deja jumătate din distanţa dintre noi, mărşăluind spre el ca un fundaş de fotbal american. L-am izbit cu umărul tocmai în clipa în care a apăsat de trăgaci. Arma a mugit şi glonţul a ricoşat în spatele meu. Ne-am aruncat la pământ. Am făcut greşeala de a încerca să-l împiedic să tragă din nou în timp ce mă chinuiam să împrăştii praful de la Mama Ţărână – degetul era la mine acum – dar era pierdut undeva în buzunar. N-aveam destule mâini să le fac pe amândouă, aşa că m-a aruncat de pe el şi s-a ridicat în picioare. Sunt convins că aş fi murit acolo dacă n-aş fi văzut-o pe Emma alergând spre el cu mâinile în flăcări. Strigoiul s-a întors să tragă în ea.

A reuşit să tragă o rafală, dar a ţintit prea sus, dându-mi ocazia să mă ridic cu chiu cu vai în picioare şi să sar din nou la el. L-am placat şi am căzut amândoi la podea. Strigoiul s-a izbit cu faţa de gratiile unei celule. În cădere, m-a lovit puternic cu un cot în faţă. M-am învârtit pe loc şi am căzut. În clipa următoare şi-a ridicat arma să tragă în mine, şi nici eu, nici Emma nu eram suficient de aproape de el ca să-l împiedicăm.

Dintr-odată, din întuneric a apărut o pereche de mâini puternice care s-au întins printre gratii şi l-au apucat pe gardian de păr. Capul i s-a ciocnit de gratii făcându-le să sune ca nişte clopoţei.

Strigoiul s-a înmuiat şi s-a scurs pe podea. Apoi am văzut-o pe Bronwyn apropiindu-se de zăbrele. S-a lipit cu faţa de ele şi a zâmbit larg.

— Domnu’ Jacob! Don’şoara Emma!

Cred că niciodată nu m-am bucurat aşa de tare la vederea unui om. Ochii ei mari şi prietenoşi, bărbia ei puternică, părul lins, castaniu – era chiar Bronwyn! Ne-am strecurat braţele printre gratii şi ne-am îmbrăţişat cum am putut, atât de entuziaşti şi de uşuraţi, încât am început să ne bâlbâim – „Bronwyn, Bronwyn”, bolborosea Emma, „eşti chiar tu”.

— Tu eşti, don’şoară Emma? a întrebat Bronwyn. Am tot

sperat şi ne-am rugat şi, of, ce frică mi-a fost să nu vă prindă strigoii…

Bronwyn ne strângea atât de tare, încât am crezut c-o să pleznesc. Gratiile erau foarte groase, ca nişte tuburi şi păreau făcute dintr-un material mai rezistent decât fierul – singurul motiv pentru care Bronwyn nu reuşise să evadeze de acolo.

— Nu pot să… respir, a gemut Emma şi Bronwyn ne-a dat drumul cerându-şi scuze.

Când m-am uitat mai bine la ea am observat o vânătaie pe obraz şi o pată închisă la culoare – o pată de sânge, probabil – pe bluză.

— Ce ţi-au făcut? am întrebat-o eu.

— Nimic grav, a spus ea, dar m-au ameninţat de mai multe ori.

— Şi ceilalţi? a întrebat Emma, panicată. Ceilalţi unde sunt?

— Aici! s-a auzit o voce din capătul holului.

— Aici! s-a auzit o alta.

Şi când ne-am întors, am văzut feţele prietenilor noştri lipite de gratiile celulelor aliniate pe hol. Erau toţi: Horace şi Enoch, Hugh şi Claire, Olive, holbându-se la noi de pe tavanul celulei, cu spatele lipit de el – teferi şi sănătoşi, mai puţin sărmana Fiona – care pierise când s-a prăbuşit de pe o stâncă, în menajeria lui Miss Wren. Dar nu era timp de jelit.

— O, slavă Păsării, slavă minunatei Păsări, făcătoare de minuni! a ţipat Emma şi a dat fuga să o apuce de mână pe Olive. Nici nu vă puteţi imagina câte griji ne-am făcut!

— Nici jumătate faţă de câte griji ne-am făcut noi! a spus Hugh din capătul culoarului.

— Le-am spus c-o să veniţi după noi! a zis Olive, gata să izbucnească în plâns. Le-am spus de o mie de ori, dar Enoch mi-a zis că sunt ţăcănită dacă cred în aşa ceva…

— Lasă asta, acum bine că sunt aici! a spus Enoch. De ce naiba aţi întârziat atât?

— Pentru numele lui Perplexus! Cum de ne-aţi găsit? ne-a întrebat Millard.

Era singurul pe care strigoii se obosiseră să-l îmbrace în pijamaua în dungi, tipică puşcăriaşilor – ca să-l poată vedea.

— O să vă spunem toată povestea, a zis Emma, dar mai întâi trebuie să le găsim pe ymbryne şi să vă scoatem de aici!

— Sunt la capătul holului! a spus Hugh. După uşa aia mare!

La capătul holului se vedea o uşă imensă, metalică. Părea groasă cât să servească drept uşă pentru o trezorerie, într-o bancă – sau să ţină departe un suflet-pustiu.

— O să aveţi nevoie de cheie, a spus Bronwyn arătând spre legătura de chei de la brâul strigoiului leşinat. E cea mare, aurie. L-am urmărit!

M-am dus la gardian şi i-am smuls cheile de la curea. Apoi am rămas cu ele în mână, înmărmurit, în timp ce priveam când la celule, când la Emma.

— Grăbeşte-te şi dă-ne drumul! a spus Enoch.

— Care e cheia? am întrebat eu.

Pe legătura de chei erau prinse vreo douăzeci de chei identice, în afara celei aurii.

În curând aveau să sosească mai mulţi gardieni şi dacă stăteam să o încerc pe fiecare, aveam să irosesc foarte mult timp preţios. Aşa că am alergat până în capătul culoarului, am deschis uşa cea mare şi i-am strecurat cheile lui Hugh a cărui celulă era mai aproape.

— Ieşi tu şi dă-le drumul şi celorlalţi! am spus eu.

— Şi staţi aici până ne întoarcem după voi, a adăugat Emma.

— Nici vorbă! a spus Hugh. Venim cu voi!

N-aveam timp să ne certăm – şi, în secret, mă simţeam uşurat să-l aud spunând asta. După atâta chin pe cont propriu, mă bucuram să primesc un pic de sprijin.

Cu ajutorul Emmei, am deschis uşa de la buncăr, am aruncat o ultimă privire spre prietenii noştri şi m-am furişat înăuntru.

•••

Dincolo de uşă se vedea o cameră lungă, dreptunghiulară, plină de mobilă utilitară, iluminată de sus de nişte becuri fosforescente, verzui. Ar fi putut fi un birou – dar nu m-am lăsat păcălit. Pereţii erau buretoşi de la spuma de izolaţie fonică. Uşa era suficient de groasă cât să reziste unei bombe nucleare. Camera asta nu era în niciun caz un birou.

În capătul ei se auzea cineva mişcându-se, dar vederea îmi era blocată de un dulap voluminos de acte. Am atins braţul Emmei şi i-am făcut semn – *hai să mergem* – şi am început să înaintăm încetişor, sperând să luăm prin surprindere pe oricine s-ar fi aflat în dosul dulapului.

Am dat cu ochii de un halat alb şi un cap de bărbat cu început de chelie. Sigur nu era o ymbrynă. Să nu ne fi auzit când am deschis uşa? Nu, se pare că nu, în clipa aceea mi-am dat seama de ce: bărbatul asculta muzică. Se auzea o voce de femeie care cânta o melodie blândă, sinuoasă – o piesă rock veche pe care o mai auzisem, dar despre care nu-mi mai aminteam cum se numeşte. Ce ciudat, ce efect bizar – s-o aud acolo, tocmai atunci.

Am înaintat tiptil. Cântecul răsuna suficient de tare cât să ne acopere sunetul paşilor. Am trecut pe lângă mese de scris pline de dosare şi foi. Pe o etajeră prinsă în perete se vedeau sute de pahare de laborator pline cu lichid negru în care străluceau particule argintii. Am zăbovit puţin cât să văd că fiecare avea eticheta lui cu numele victimei al cărei suflet îl conţinea, scris cu litere mici de tipar.

Am tras cu ochiul de după dulap şi am văzut un bărbat îmbrăcat într-un halat de laborator, aşezat la o masă cu spatele la noi. Răsfoia nişte hârtii. În jurul lui se afla un panoptic înfiorător de membre umane retezate. Un braţ jupuit, cu muşchii expuşi. O coloană vertebrală atârnată ca un trofeu pe perete. Câteva organe fără sânge, aruncate pe birou ca nişte piese de puzzle rătăcite. Bărbatul scria ceva dând din cap, fredonând melodia – ceva despre dragoste şi miracole.

Am ieşit din ascunzătoare şi ne-am apropiat de el. Între timp îmi amintisem şi unde mai auzisem cântecul ăla: la dentist, în timp ce un instrument metalic cu vârful ascuţit îmi scobea gingiile moi şi rozalii.

You Make Loving Fun.

Ne aflam la doar câţiva centimetri de el. Emma a întins mâna, gata s-o aprindă. Dar înainte să ajungem la el, bărbatul ne-a vorbit.

— Salutare! Vă aşteptam.

Era o voce libidinoasă pe care n-o voi uita niciodată. Vocea lui Caul.

Emma a stârnit flăcări care au ţâşnit din palmele ei pocnind ca nişte bice.

— Spune-ne unde sunt ymbrynele şi poate îţi cruţ viaţa!

Speriat, bărbatul s-a întors în scaun. Ce-am văzut ne-a speriat şi pe noi: sub ochii căscaţi, faţa îi era carne vie. Bărbatul ăsta nu era Caul – nu era nici strigoi – şi n-avea cum să fie el cel care ne vorbea. Bărbatul din faţa noastră avea buzele lipite. În mâini ţinea un creion mecanic şi o telecomandă mică. Pe halat avea un ecuson.

Warren.

— Hei, sper că nu vreţi să-i faceţi rău bătrânului Warren, s-a auzit din nou vocea lui Caul din acelaşi loc de unde venea şi muzica: din difuzoarele de pe perete. Deşi n-ar conta prea mult. E doar asistentul meu.

Warren s-a lăsat moale în scaunul lui pe rotile uitându-se speriat la flacăra din mâna Emmei.

— Unde eşti? a strigat Emma privind în jur.

— Lasă asta! a spus Caul prin difuzor. Important e că aţi venit să mă vedeţi. Sunt încântat! Mi-aţi uşurat mult treaba, acum nu mai trebuie să vă vânez eu.

— Vine o întreagă armată de deosebiţi! i-a zis Emma. Mulţimea de la poartă e doar vârful de lance. Spune-ne unde sunt ymbrynele şi poate putem să rezolvăm totul paşnic!

— O armată, auzi! a spus Caul râzând. Nu sunt destui deosebiţi capabili să lupte în Londra nici cât să formezi un pichet de incendiu, darămite o armată întreagă. Cât despre

ymbrynele voastre penibile, lasă ameninţările inutile – vă arăt cu mare plăcere unde sunt. Warren, eşti drăguţ să le arăţi?

Warren a apăsat un buton de pe telecomandă şi, pe o latură, peretele s-a dat la o parte vâjâind. Dincolo de el se afla un alt panou făcut din sticlă groasă care ne-a dezvăluit o cameră imensă, întunecată.

Ne-am lipit de geam, cu mâinile streaşină la ochi ca să vedem mai bine. Am reuşit să distingem un fel de pivniţă abandonată, plină de haine, mărunţişuri, draperii groase şi siluete umane înmărmurite în poziţii ciudate. Multe dintre ele păreau jupuite, exact ca membrele de pe masa de scris al lui Warren.

„O, Doamne, ce le-a făcut…”

Ochii mei cercetau agitaţi întunericul şi inima îmi galopa nebuneşte.

— E Miss Glassbill! exclamă Emma şi în clipa următoare am văzut-o şi eu.

Stătea într-un scaun, răsucită într-o parte, bărbătoasă şi cu faţa inexpresivă, cu codiţele împletite, perfect simetrice, curgându-i pe umeri. Am bătut în geam şi am strigat-o, dar ea doar s-a holbat la noi cu ochi somnoroşi, fără să reacţioneze la ţipetele noastre.

— Ce i-ai făcut? De ce nu răspunde? am ţipat eu.

— I-am scos o bucăţică din suflet, a spus Caul. Asta are tendinţa să amorţească puţin creierul.

— Ticălosule! a ţipat Emma lovind cu pumnii în geam.

Warren s-a retras într-un colţ în scaunul lui pe rotile.

— Jigodie cu inimă neagră, om de nimic, laşule…

— Of, calmează-te. Nu i-am luat decât o *bucăţică.* Oricum, celelalte dădace ale voastre sunt perfect sănătoase, chiar dacă nu-s chiar aşa de bine dispuse.

O lumină stridentă s-a aprins din tavan în camera aglomerată şi dintr-odată ne-am dat seama că majoritatea siluetelor erau doar manechine – da, nu aveau cum să fie vii – erau manechine sau nişte modele anatomice, aranjate ca nişte statui cu tendoanele şi muşchii încordaţi. Iar printre ele se aflau şi oameni vii, cu căluşuri în gură, legaţi de scaune şi de piloni de lemn, clipind des din ochii deranjaţi de lumina neaşteptată. Opt sau zece – n-am avut timp să le număr pe toate – majoritatea bătrâne, ciufulite, dar cu un aer distinct.

Erau ymbrynele noastre.

— Jacob, sunt ele! a ţipat Emma. O vezi pe Miss…

Luminile au scăpărat şi s-au stins înainte s-o vedem pe Miss Peregrine şi ochii mei orbiţi nu mai vedeau nimic prin geam.

— E şi ea acolo, a spus Caul şi a oftat plictisit. Pasărea voastră pioasă, doica voastră de când eraţi bebeluşi…

— *Sora* ta, am spus eu în speranţa că asta îi va insufla un dram de omenie.

— Nu mi-ar plăcea deloc s-o omor, a spus el, şi probabil nici n-o s-o fac – cu condiţia să-mi daţi ce-mi doresc.

— Cum ar fi ce? am întrebat îndepărtându-mă de geam.

— Ei, un chilipir, a spus el nonşalant. O bucăţică din sufletele voastre.

— Ce?! s-a răţoit Emma.

Eu am izbucnit în râs.

— Ei, haideţi, lăsaţi-mă să vă explic. Nici măcar nu vreau tot. Doar o picătură. Mai puţin decât am luat de la Miss Glassbill. Da, o să vă simţiţi un pic ameţiţi, dar în câteva

zile o să vă reveniţi complet.

— Vrei sufletul meu pentru că ai impresia c-o să te ajute să foloseşti Biblioteca Sufletelor, am spus eu. Şi astfel să dobândeşti toată puterea ascunsă acolo.

— Văd că ai stat de vorbă cu fratele meu, a răspuns Caul. Poate e mai bine să ştii că sunt aproape de destinaţie. După o viaţă întreagă de căutări, în sfârşit am găsit Abatonul şi ymbrynele – combinaţia asta perfectă de ymbryne care au deschis uşa pentru mine. Abia atunci am aflat că mai aveam nevoie de un element. Un deosebit cu o abilitate specială, care nu prea se mai întâlneşte astăzi în lume. Eram disperat deja, mă gândeam că n-o să găsesc niciodată un astfel de om, când mi-am dat seama că nepotul unui deosebit s-ar putea să se potrivească perfect cu profilul pe care-l căutam şi că ymbrynele astea – care nu-mi mai folosesc la nimic – pot fi momeala. Şi aşa a şi fost! Cred că e mâna sorţii, băiete. Tu şi cu mine o să intrăm în istoria deosebiţilor.

— Ba n-o să facem nimic împreună, i-am spus. Dacă pui mâna pe o astfel de putere o să transformi pământul într-un iad.

— M-ai înţeles greşit, a continuat Caul. Ceea ce nu mă surprinde deloc; majoritatea oamenilor mă înţeleg greşit. Da, a trebuit să transform lumea într-un iad pentru cei care mi-au stat în cale, dar acum că sunt aproape de finiş, sunt pregătit să fiu generos. Mărinimos. Iertător.

Melodia care a continuat să murmure pe fundal cât timp Caul a vorbit s-a transformat treptat într-o piesă instrumentală atât de contrastantă faţă de panica şi groaza pe care o simţeam, încât m-a înfiorat.

— În sfârşit o să trăim în pace şi înţelegere, a spus el pe o voce calmă şi liniştitoare, cu mine drept rege, drept zeul vostru. Este ordinea firească a lucrurilor în lumea deosebiţilor. Cu mine în fruntea voastră, n-o să ne mai ascundem. N-o să mai stăm ca nişte laşi amărâţi în spatele fustelor ymbrynelor. Locul nostru e în capul mesei oamenilor. O să domnim peste întreaga lume şi peste popoarele ei. În sfârşit, o să moştenim ce ni se cuvine!

— Dacă ai impresia c-o să ne implicăm în vreun fel în planul tău, a spus Emma, ţi-ai pierdut minţile.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, fătuco, a spus Caul. Eşti exact ca toţi deosebiţii crescuţi de ymbryne: fără ambiţie, fără vreun simţ anume – în afară de cel al „dreptăţii”. Taci din gură când vorbesc cu bărbatul.

Emma s-a înroşit la faţă ca flacăra din palma ei.

— Haide, dă-i drumul, am spus eu, încercând să i-o tai, gândindu-mă la restul paznicilor şi la prietenii noştri care moşmondeau probabil şi acum cu cheile.

— Iată oferta mea, a spus Caul. Lăsaţi-i pe specialiştii mei să vă opereze şi după ce iau ce-mi trebuie, o să vă eliberez, împreună cu prietenii şi cu ymbrynele voastre. Oricum, n-o să mai reprezinte o ameninţare pentru mine.

— Şi dacă refuz?

— Dacă nu mă laşi să vă extrag sufletele rapid şi nedureros, atunci sufletele-pustii o să fie extrem de bucuroase s-o facă în locul meu. Nu sunt tocmai vestiţi pentru conduita lor şi, odată ce termină cu voi, mă tem că n-o să-i pot opri să nu treacă la ymbryne. Aşa că indiferent ce cale alegeţi tot o să obţin ce vreau de la voi.

— N-o să-ţi meargă, a spus Emma.

— Te referi la trucurile băiatului? Am auzit că a putut să controleze un suflet-pustiu, dar ce zici de doi, sau trei? Sau cinci?

— Câţi vrei, am spus, încercând să par încrezător şi de neclintit.

— Pe asta aş vrea şi eu s-o văd. Să înţeleg, deci, că mă refuzi?

— Poţi să înţelegi ce vrei, am spus. N-o să te ajut.

— O, ce bine! O să mă distrez mai tare!

L-am auzit pe Caul râzând prin asistentul lui personal şi apoi am tresărit la auzul unei sonerii puternice.

— Şi acum ce-ai mai făcut? a întrebat Emma.

Am simţit o zvâcnire puternică în stomac şi n-am avut nevoie de explicaţiile lui Caul ca să-mi dau seama ce avea să se întâmple: într-un tunel aflat sub camera ymbrynelor, un suflet-pustiu tocmai fusese eliberat din măruntaiele

clădirii. Se apropia de noi, căţărându-se pe o ţeavă de scurgere cu capacul deschis. În scurt timp avea să ajungă la ymbryne.

— A trimis un suflet-pustiu! am spus eu. O să iasă în camera ymbrynelor!

— Deocamdată o să încep cu un singur suflet-pustiu, a zis Caul. Dacă poţi să-l controlezi, o să te prezint şi prietenilor lui.

Am lovit cu pumnii în geamul despărţitor.

— Lasă-ne să intrăm!

— Cu mare plăcere, a spus Caul. Warren?

Warren a apăsat un buton de pe telecomandă. O bucată din geam, de mărimea unei uşi, a alunecat într-o parte.

— Mă duc! i-am spus Emmei. Tu stai aici şi păzeşte-l!

— Dacă Miss Peregrine e acolo, vin şi eu.

Era clar că n-aş fi avut cum să o conving să renunţe.

— Atunci îl luăm şi pe el, i-am spus.

Warren a încercat să fugă, dar Emma l-a prins de halat.

Am alergat la uşă şi apoi în întuneric, în camera aglomerată, iar Emma m-a urmat cu asistentul fără gură care se agita în strânsoarea ei.

Am auzit uşa de sticlă trântindu-se în urma noastră.

Emma a înjurat.

M-am întors să mă uit.

Telecomanda zăcea dincolo de uşă, pe jos. Eram încuiaţi.

•••

Eram înăuntru de doar câteva secunde când asistentul a reuşit să se elibereze din strânsoarea Emmei şi să dispară în întuneric. Emma a dat să alerge după el, dar am oprit-o – tipul nu prezenta niciun interes. Ce ne interesa acum era sufletul-pustiu care aproape că ieşise din gaură şi se pregătea să intre în cameră.

Era leşinat de foame. Simţeam cum îi chiorăiau maţele, de parcă ar fi fost ale mele. În doar câteva clipe avea să se înfrupte din ymbryne dacă nu făceam ceva să-l oprim. Dacă *nu făceam* ceva să-l opresc. Dar mai întâi trebuia să-l găsesc, şi camera era plină de vechituri şi de umbre, iar

talentul meu de a vedea suflete-pustii se dovedea nefolositor.

Am rugat-o pe Emma să facă puţină lumină. Emma a mărit flacăra din palmă cât a putut de mult, dar asta nu a făcut decât să alungească umbrele.

Ca s-o protejez, am rugat-o să rămână lângă uşă. A refuzat.

— Nu ne despărţim, mi-a spus.

— Bine, atunci nu te despărţi de mine în spatele meu. Mult în spate.

Măcar cu asta am reuşit s-o conving. Când am trecut pe lângă catatonica Miss Glassbill şi am înaintat prin cameră, Emma a rămas câţiva paşi în urmă, cu mâna deasupra capului ca să ne lumineze calea. Din câte îmi dădeam seama, camera semăna cu un spital de pe front – doar că nu era murdară de sânge cu mâini şi picioare de oameni secţionate împrăştiate peste tot. Piciorul meu s-a lovit de un braţ care a scos un sunet înfundat şi s-a rostogolit mai încolo – era din ghips. Pe masă se vedea un trunchi. Ceva mai încolo, se vedea un cap într-un borcan plin cu un lichid, cu ochii deschişi şi gura căscată. Părea un cap de om, dar nu foarte proaspăt. Ajunseserăm, se pare, în laboratorul lui Caul, în camera lui de tortură care servea şi drept depozit. Ca şi fratele lui, era un colecţionar de obiecte ciudate şi înspăimântătoare – doar că, în timp ce Bentham era extrem de ordonat, Caul avea nevoie urgent de o femeie de serviciu.

— Bine aţi venit pe terenul dejoacă al sufletelor-pustii, a spus Caul şi vocea lui amplificată a răsunat cu ecou. Aici facem experimente cu ei, îi hrănim, îi urmărim cum îşi dezmembrează prada. Sunt curios ce parte din voi o să mănânce mai întâi? Unii încep cu ochii… un mic aperitiv…

M-am împiedicat de un corp din care a scăpat un scâncet când l-am atins cu piciorul. Am coborât privirea şi am văzut faţa înmărmurită de spaimă a unei femei de vârstă mijlocie care a clipit spre mine cu ochi agitaţi – era o ymbrynă pe care n-o mai văzusem. Fără să mă opresc, m-am aplecat spre ea şi i-am şoptit:

— Nu vă fie teamă, o să vă scoatem de aici.

Dar nu, mă gândeam, n-o să o scoatem; haosul ăsta de forme şi umbre zăpăcitoare avea să fie fundalul pe care o să ne dăm sufletele – Jacob cel Vechi se ridica din nou, prevestindu-ne moartea, imposibil de redus la tăcere.

Am auzit ceva mişcându-se în fundul camerei şi apoi plescăitul umed al unei guri de suflet-pustiu. Era aici, printre noi. M-am poziţionat spre el şi am rupt-o la fugă – m-am împiedicat, dar am rămas în picioare. Am auzit-o pe Emma strigând:

— Jacob, grăbeşte-te!

Caul a îngânat-o în boxe apoi a dat muzica mai tare: era o piesă energică, jovială, alienantă.

Am mai trecut pe lângă trei sau patru ymbryne, legate, care se zbăteau să se elibereze, când am dat cu ochii de el.

M-am oprit gâfâind, ameţit la vederea lui: era un uriaş – cu câteva capete mai înalt decât cel pe care-l îmblânzisem. Căpăţâna lui atingea tavanul, cu toate că mergea aplecat de spate. Era la vreo şase metri de noi, cu gura căscată şi limbile unduindu-i-se în aer. Emma s-a împiedicat la vreo doi metri în faţa mea şi a întins mâna, arătând spre ceva şi iluminând-o în acelaşi timp.

— Acolo! Uită-te!

Nu-l văzuse, bineînţeles, pe sufletul-pustiu, ci pe cineva către care monstrul se îndrepta: o femeie atârnată cu capul în jos, ca o jumătate de vită, cu fusta neagră răsfirată ca o floare deasupra capului ei. Chiar şi aşa – chiar şi pe întuneric – mi-am dat seama că era Miss Wren.

Addison atârna chiar lângă ea. Se zbăteau cu căluşuri în gură, la nici jumătate de metru de sufletul-pustiu care şi-a lansat limbile înspre ei şi a cuprins-o pe Miss Wren de mijloc, trăgând-o spre fălcile lui.

— OPREŞTE-TE! am ţipat, mai întâi cu vocea umană şi apoi şi în limba al cărei înţeles te zgârie la urechi.

Am strigat iar şi iar, până când s-a oprit – dar nu pentru că reuşisem să pun stăpânire pe el, ci fiindcă i-am părut o pradă mai interesantă.

I-a dat drumul ymbrynei, iar Miss Wren a început să se

legene ca un pendul. Sufletul-pustiu şi-a îndreptat limbile spre mine.

— Elibereaz-o pe Miss Wren cât timp eu îl ademenesc, i-am spus Emmei.

M-am îndepărtat de ymbrynă vorbindu-i neîncetat bestiei, în speranţa că o să-i distrag atenţia şi o să se concentreze doar pe mine.

Închide gura. Stai jos. Întinde-te.

S-a întors cu spatele la Miss Wren în timp ce mă îndepărtam – *bine, bine* – şi când m-am dat înapoi, a venit şi mai mult spre mine.

Aşa. Bun. Şi acum?

Mi-am strecurat mâinile în buzunare. Într-unul aveam ce mai rămăsese din degetul Mamei Ţărână. În celălalt, un secret – o fiolă de ambro pe care o luasem pe furiş din laboratorul de alături într-un moment în care Emma nu fusese atentă. Am luat-o într-o clipă de slăbiciune, în care m-am gândit că poate nu voi putea face asta singur. Dacă aveam nevoie de un sprijin?

Stai jos, am spus. *Opreşte-te.*

Sufletul-pustiu a aruncat cu o limbă spre mine. M-am ascuns după un manechin şi limba lui s-a încolăcit în jurul acestuia, l-a ridicat şi a dat cu el de perete. Manechinul s-a făcut bucăţele.

M-am ferit şi de cea de-a doua limbă. M-am lovit cu fluierul piciorului de un scaun răsturnat. Limba a pleznit podeaua goală în locul din care fugisem. Sufletul-pustiu se juca cu mine deocamdată, dar în curând avea să mă vâneze ca să mă omoare. Trebuia să fac ceva – şi aveam de ales între două „ceva-uri”.

Fiola sau degetul.

N-aveam cum să controlez sufletul-pustiu fără să-mi îmbunătăţesc performanţele cu ajutorul ambroziei. Pe de altă parte, nu puteam să împrăştii degetul zdrobit al Mamei Ţărână şi-mi pierdusem şi masca. Dacă încercam să-l folosesc, mă adormeam şi pe mine; era mai mult decât inutil.

Între timp o a treia limbă s-a trântit pe podea undeva în

apropierea mea, m-am strecurat în dosul unei mese şi am scos fiola din buzunar. Am bâjbâit cu mâinile care îmi tremurau de spaimă, încercând să scot dopul. Oare avea să mă transforme într-un erou sau un sclav? Oare puteai ajunge dependent pe viaţă de la o singură fiolă? Şi ce era mai rău: să ajungi dependent pe viaţă şi sclav, sau să mori şi să ajungi în stomacul sufletului-pustiu?

Masa a fost smulsă de jos, lăsându-mă complet expus. Am sărit în picioare. *Opreşte-te, opreşte-te,* i-am strigat, sărind în spate de câteva ori, în timp ce sufletul-pustiu îşi lansa limbile spre mine, ratându-mă doar la câţiva centimetri.

În cele din urmă am atins peretele cu spatele. Nu mai aveam unde să mă ascund.

Am încasat o lovitură în stomac şi apoi limba care m-a pleznit gata să mi se încolăcească în jurul gâtului. Trebuia să fug, dar eram înmărmurit, îndoit de spate şi nu puteam să respir din cauza loviturii. Apoi am auzit un mârâit furios – unul care nu provenea de la sufletul-pustiu – ci un lătrat curajos, răsunător.

Addison.

Dintr-odată, limba care se întindea după gâtul meu s-a încordat de durere şi s-a retras. Câinele, boxerul mic şi curajos, o muşcase. L-am auzit mârâind şi schelălăind în timp ce se arunca asupra unei creaturi invizibile de douăzeci de ori mai mare decât el.

M-am întins pe podea, cu spatele la perete. Aerul mi-a năvălit în plămâni. Am scos fiola, hotărât. Eram convins că n-aveam nicio şansă fără ea. Am scos dopul, am ridicat sticluţa deasupra ochilor şi mi-am dat capul pe spate.

Apoi mi-am auzit numele.

— Jacob, a răsunat o voce blândă în întuneric, la câţiva centimetri de mine.

M-am întors spre locul din care se auzise vocea şi pe podea, în mijlocul unui morman de obiecte, am văzut-o pe Miss Peregrine. Era plină de vânătăi şi fusese legată, încerca să vorbească, vizibil ameţită de durere sau de ceva medicamente, dar era acolo şi se uita la mine cu ochii ei

verzi şi pătrunzători.

— Nu, a spus ea încet. Nu face asta!

Vocea abia i se auzea. Era ca un ecou îndepărtat.

— Miss Peregrine!

Am lăsat fiola jos, am pus dopul şi m-am târât cu chiu, cu vai lângă ea. Lângă cea de-a doua mamă a mea, lângă această sfântă deosebită. Căzută la pământ şi rănită. Poate chiar pe moarte.

— Spuneţi-mi că sunteţi bine, i-am zis eu.

— Lasă fiola aia jos, a spus ea. N-ai nevoie de aşa ceva.

— Ba da. Eu nu sunt ca el.

Ştiam amândoi despre cine vorbesc: bunicul meu.

— Ba da, a spus ea. Lucrul de care ai nevoie se află deja înăuntrul tău. Lasă jos fiola şi ia asta mai bine.

Mi-a făcut semn spre ceva ce zăcea între noi: un ţăruş din lemn, crestat – piciorul unui scaun.

— Nu pot, am spus eu. Nu-i de-ajuns.

— Ba da, m-a asigurat ea. Ţinteşte spre ochi.

— Nu pot, am zis din nou, dar am făcut-o.

Am lăsat fiola jos şi am ridicat ţăruşul.

— Bravo, mi-a şoptit Miss Peregrine. Şi acum, du-te şi fă ceva îngrozitor cu el.

— Aşa o să fac, am spus eu, iar Miss Peregrine mi-a zâmbit, apoi i-a alunecat capul la loc pe podea.

M-am ridicat în picioare, hotărât, cu ţăruşul în mână. În celălalt capăt al camerei, Addison şi-a înfipt colţii într-una dintre limbile sufletului-pustiu şi se agăţase de ea ca un cowboy în timpul unui rodeo, strângând-o între dinţi curajos şi mârâind, în timp ce sufletul-pustiu îl legăna dintr-o parte în alta. Emma o eliberase pe Miss Wren şi acum o păzea, dând orbeşte din mâinile aprinse.

Sufletul-pustiu l-a azvârlit pe Addison într-un stâlp şi câinele a zburat cât colo.

Am alergat spre bestie cât am putut de repede, în ciuda obstacolelor din drum. Dar monstrul părea mai interesat de Emma – ca o molie atrasă de un bec. Se apropia de ea, aşa că am ţipat la el, mai întâi în limba umană – „Hei! Sunt aici!” – şi apoi în limba lui: *Prinde-mă, ticălosule!*

Am ridicat cel mai apropiat obiect – o mână – şi am aruncat-o înspre el. Mâna a ricoşat de pe spatele lui şi monstrul s-a întors cu faţa spre mine.

Prinde-mă, prinde-mă, prinde-mă!

Pentru o clipă sufletul-pustiu mi-a părut zăpăcit, dându-mi suficient răgaz să mă apropii de el fără să mă împiedic în limbile lui. L-am înjunghiat în piept cu ţăruşul o dată, de două ori. Reacţiona de parcă ar fi fost înţepat de o albină – nu mai rău de atât – şi apoi m-a doborât cu o limbă.

Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te! am ţipat în limba lui, disperat să ajung în creierul lui, dar bestia părea blindată, complet imună la comenzile mele. Şi apoi mi-am amintit de deget, de ciotul acela mic ca o bucată de cretă din buzunarul meu. Când am încercat să bag mâna în buzunar, o limbă s-a încolăcit în jurul meu şi m-a ridicat în aer. O auzeam pe Emma – şi pe Caul – strigând la el să mă lase jos.

— Nu-l mânca! a cârâit el prin difuzor. E al meu!

În timp ce scoteam degetul Mamei Ţărână din buzunar, sufletul-pustiu m-a aruncat în gura lui căscată.

Eram prizonier între maxilarele lui, de la genunchi până la piept, iar colţii lui mă ţineau ca în chingi zgâriindu-mi carnea, în timp ce fălcile i se lărgeau, gata să mă înghită.

Asta avea să fie ultima mea faptă. Ultimul meu moment. Am zdrobit degetul în pumn şi am întins mâna pe ceea ce speram să fie gâtlejul monstrului. Emma îl lovea, îl ardea cu mâinile – şi, când era gata să închidă gura şi să mă rupă în două cu dinţii lui ca un ferăstrău, bestia a început să se înece. S-a îndepărtat de Emma împleticindu-se, ars şi tuşind, retrăgându-se spre grilajul din podea prin care se căţărase în cameră. Se retrăgea în cuibul lui, unde avea tot timpul din lume să mă devoreze.

Am încercat să-l opresc, să strig la el (*Lasă-mă să ies!),* dar muşca şi durerea era atât de mare, încât nici măcar nu mai puteam gândi limpede. În final am ajuns la grilaj şi monstrul a alunecat prin el. Avea gura plină cu mine, şi nu reuşea să se prindă cu limbile de barele de pe pereţi şi se prăbuşea – se prăbuşea şi se îneca, şi prin nu ştiu ce

miracol eu eram încă viu.

Am aterizat cu o bufnitură zdravănă. Căzătura ne-a aplatizat plămânii şi mai-mai să ne frângă oasele, dar, în cele din urmă, a împrăştiat praful cu efect sedativ pe care încercasem să-l îndes pe gâtul sufletului-pustiu. În timp ce plutea în jurul nostru ca o ninsoare, i-am simţit efectul, alinându-mi durerea şi amorţindu-mi creierul. Probabil că acelaşi lucru se întâmpla şi cu monstrul pentru că nu mă mai muşca şi i-am simţit fălcile relaxate.

Înainte să adorm, prăbuşit pe un morman de carne amorţit şi sedat, am văzut prin particulele acelea plutitoare, albe, un tunel întunecat, umed şi rece, plin de oase. Ultimul lucru pe care l-am desluşit înainte să mă las învins de efectul prafului a fost o turmă de suflete-pustii, cocoşate şi curioase, târându-se spre noi.

◆◆◆ CAPITOLUL OPT ◆◆◆

M-am trezit. Un lucru demn de luat în seamă, având în vedere situaţia. Mă aflam în vizuina sufletului-pustiu şi în jurul meu, claie peste grămadă, se vedeau o mulţime de corpuri de suflete-pustii. Poate erau morţi, sau, cel mai probabil, inhalaseră ce mai rămăsese din degetul mic al Mamei Ţărână, rezultatul fiind un talmeş-balmeş de corpuri împuţite, sforăitoare şi aproape inconştiente.

I-am mulţumit în gând Mamei Ţărână şi apoi am început să mă întreb, tot mai neliniştit, cât timp zăcusem aici. O oră? O zi? Ce s-o fi întâmplat cu cei de sus?

Trebuia să plec. Câteva suflete-pustii începeau, ca şi mine, să se dezmeticească chiar dacă erau încă ameţite. Am făcut eforturi supraomeneşti ca să mă ridic. Se pare că nu fusesem rănit grav şi nici n-aveam oase rupte. M-am clătinat, dar mi-am recăpătat echilibrul şi am început să-mi croiesc drum printre sufletele-pustii prinse ca într-o plasă.

Unuia i-am dat un şut în cap din greşeală. S-a trezit mârâind şi a deschis ochii. Am înlemnit şi m-am gândit că dacă aş fi rupt-o la fugă, m-ar fi urmărit. Părea că mă văzuse – dar nu mă considera o ameninţare şi nicio potenţială masă, aşa că a închis ochii la loc.

Mi-am văzut de drum călcând cu grijă, până când am trecut de covorul de suflete-pustii şi am ajuns la un perete. Tunelul se termina acolo. Ieşirea era undeva deasupra mea: un tobogan care ducea în sus, la un nivel aflat la vreo o sută de picioare, spre un grilaj ridicat şi apoi în camera ticsită cu lucruri. Pe tobogan se vedeau şi câteva prize de prindere, dar distanţa între ele era prea mare, fiind destinate limbilor acrobatice ale sufletelor-pustii, nu picioarelor şi mâinilor unui om. Am făcut o pauză şi m-am uitat în sus la cercul de lumină din depărtare, sperând că o să văd o faţă prietenoasă, dar de strigat n-am îndrăznit să strig.

Am început să sar cu disperare, încercând să mă agăţ de peretele dur şi de primul dispozitiv de prindere. Nu ştiu

cum, dar am reuşit. M-am tras în sus. Brusc, mă aflam la peste trei metri de pământ. *(Cum naiba reuşisem?)* Am sărit din nou şi am ajuns la următorul mâner – şi apoi la următorul. Mă căţăram pe tobogan, iar picioarele mă aruncau mai sus şi mâinile mi se întindeau mai mult decât aş fi crezut că era posibil – *ce nebunie!* – şi iată-mă sus unde am scos capul, împingându-mă în cameră.

Şi nici măcar nu gâfâiam cine ştie ce.

Am aruncat o privire în jur, am văzut flacăra Emmei şi am alergat spre ea pe podeaua plină de obstacole. Am încercat s-o strig, dar nu puteam să formez cuvintele. Nu conta – o vedeam, pe partea cealaltă a geamului, în birou. Îl vedeam şi pe Warren, legat de scaunul în care stătuse Miss Glassbill şi când m-am apropiat de el, a scos un geamăt temător şi s-a răsturnat cu scaunul. Apoi feţele lor s-au întors spre uşă, bănuitoare şi cu privirea aţintită asupra mea – Emma, Miss Peregrine şi Horace, iar în spatele lor, restul prietenilor mei şi ymbrynele. Erau toţi acolo, vii şi frumoşi. Fuseseră eliberaţi din celulele lor ca apoi să nimerească într-o nouă capcană, în spatele uşii blindate a lui Caul, departe (deocamdată) de strigoi, dar captivi.

Mă priveau cu feţe speriate şi cu cât mă apropiam mai mult de uşa de sticlă, cu atât păreau mai îngroziţi. *Eu sunt,* încercam să le zic, dar cuvintele nu-mi ieşeau cum trebuie şi prietenii mei au făcut un salt înapoi.

Sunt eu, Jacob!

Dar în loc de graiul uman, s-a auzit un mârâit răguşit şi trei limbi lungi şi grase, legănându-se în aer în faţa mea, mi-au ţâşnit din gură când am încercat să vorbesc. Şi apoi am auzit un prieten – Enoch, era Enoch – rostind cu voce tare ceea ce îmi dădusem şi eu seama:

— E un suflet-pustiu!

Nu, nu sunt! am încercat să spun, *nu sunt* – dar toate indicau exact contrariul. Nu ştiu cum, dar *devenisem unul dintre ei,* muşcat fiind, mă transformasem, ca un vampir, sau poate că m-au mâncat şi m-am reîncarnat – *O, Doamne! O, Doamne, imposibil…*

Am încercat să-mi întind mâinile spre ei, să fac un semn prin care să mă recunoască, acum că limba mea nu mai colabora cu mine, dar tot ce reuşeam să întind erau limbile.

Îmi pare rău, îmi pare rău, nu ştiu cum să gestionez chestia asta.

Emma a dat un pumn în aer, orbeşte – şi m-a atins. Am simţit o durere neaşteptată, arzătoare.

Şi apoi m-am trezit.

Din nou.

Sau, mai bine zis, m-am trezit din cauza durerii pe care o simţeam în tot trupul – trupul meu uman, rănit, care zăcea în continuare în întuneric printre fălcile vlăguite ale unui suflet-pustiu adormit. Şi totuşi, eram şi sufletul-pustiu de deasupra lui, retrăgându-mi rapid în gură limba rănită şi îndepărtându-mă împleticit de uşă. Cumva eram prezent simultan în două corpuri şi minţi, al meu şi al sufletului-pustiu, şi mi-am dat seama că eram stăpân pe amândouă – puteam să ridic braţul, şi pe al sufletului-pustiu, puteam să întorc capul, şi pe cel al sufletului-pustiu şi puteam să fac toate astea fără să rostesc comenzi – ajungea să le formulez în gând.

Fără să-mi dau seama – fără să mă străduiesc în mod conştient – controlasem sufletul-pustiu la un asemenea nivel (vedeam cu ochii lui, simţeam prin epiderma lui), încât, pe moment, am crezut că *eu* eram sufletul-pustiu. Dar începusem să conştientizez distincţia dintre noi. Eu eram băiatul acesta failibil, rănit, adâncit în vizuina monstrului, înconjurat de creaturile somnoroase. Începeau să se trezească – toţi, în afară de cel care mă cărase în fălci (avea atâta praf în organism încât poate urma să doarmă ani întregi) – şi să se ridice în capul oaselor, dezmorţindu-se.

Dar nu păreau interesaţi să mă ucidă. Mă urmăreau, tăcuţi şi atenţi. Se adunaseră în jurul meu în semicerc, ca nişte copii cuminţi care se pregăteau să audă o poveste înainte de culcare. Aşteptau un semnal.

M-am rostogolit dintre fălcile monstrului care mă cărase

până acolo şi am alunecat pe podea. Puteam să stau în capul oaselor, dar eram prea rănit să stau în picioare. *Ei* însă puteau să se ridice.

Ridicaţi-vă!

N-am spus-o, nici măcar n-am gândit-o, cred. Am simţit de parcă *aş fi făcut-o,* doar că n-o făcusem eu, ci ei. Fiecare suflet-pustiu s-a ridicat în picioare, exact în acelaşi timp. Era ceva uluitor, desigur, şi totuşi, eram netulburat. Mă relaxam, perfect conştient de abilităţile mele. Ceva ce a făcut să ne închidem minţile simultan şi să le punem în funcţiune din nou împreună – un soi de *reboot* colectiv – crease un soi de armonie între noi, permiţându-mi să explorez miezul inconştient al talentului meu, precum şi pe cel al minţilor bestiilor din faţa mea, luându-i prin surprindere.

Iar acum erau ai mei. Nişte marionete pe care puteam să le controlez prin nişte sfori invizibile. Dar până unde se întindea puterea mea? Existau limite? Câţi puteam să controlez simultan, separat?

Ca să aflu, am început să mă joc.

Am culcat sufletul-pustiu din camera de deasupra.

S-a culcat.

(Am decis să-i consider *băieţi.)*

I-am pus pe cei din faţa mea să sară.

Au sărit.

Aveam de-a face cu două grupuri distincte, singuraticul de sus şi cei din faţa mea. Am încercat să-i controlez şi individual, punându-l pe unul să ridice mâna, fără ca ceilalţi să-i urmeze exemplul. Ca atunci când încerci să mişti un singur deget de la picior – greu, dar nu imposibil – dar am învăţat totul destul de repede. Cu cât eram mai puţin conştient de efortul meu, cu atât era mai uşor. Reuşeam să-i manevrez imaginându-mi doar sarcina pe care voiam s-o execute.

I-am trimis spre mormanul de oase din capătul tunelului, i-am pus să culeagă oasele cu limbile şi să le arunce de la unul la altul: mai întâi, doar unul, apoi două, apoi trei şi patru, acumulând tot mai multe sarcini până când am

ajuns la şase. Abia când i-am spus celui de sus să facă nişte sărituri pe loc cu forfecare, aruncătorii de oase au început să le scape din mâini.

Nu cred că mă laud dacă spun că mă descurcam remarcabil de bine. Un talent înnăscut, aş putea spune. Îmi dădeam seama că dacă mă antrenam mai mult, puteam să devin chiar genial. Puteam să joc în ambele echipe într-un meci de baschet între suflete-pustii. Puteam să-i pun să execute fiecare rol în parte din Lacul Lebedelor. Dar nu aveam timp de exersat; trebuia să mă mulţumesc cu ce ştiam să fac acum. Aşa că i-am adunat în jurul meu, l-am pus pe cel mai puternic să mă ridice şi să mă ia în spinare şi, unul câte unul, mica mea armată monstruoasă a început să se caţăre pe tobogan şi să urce în camera de sus.

•••

Becurile din tavan fuseseră din nou aprinse în camera aglomerată şi la lumina lor puternică am văzut că singurele corpuri de pe jos erau manechine şi modele anatomice – ymbrynele nu se mai aflau acolo. Peretele de sticlă din camera de observaţie a lui Caul fusese tras la loc. Le-am spus sufletelor-pustii să rămână în spate, în afară de cel pe care călăream, după care mi-am strigat prietenii – de data asta cu vocea mea obişnuită.

— Sunt eu! Jacob!

S-au năpustit spre uşă. Faţa Emmei era încadrată de feţele celorlalţi.

— Jacob!

Vocea îi era înăbuşită în spatele geamului.

— Trăieşti!

Dar când s-au uitat la mine, expresia de pe faţa ei s-a schimbat de parcă n-ar fi înţeles ce vede. Asta fiindcă eram în spinarea sufletului-pustiu şi Emma credea că plutesc deasupra podelei.

— E în regulă, i-am spus. Sunt călare pe un suflet-pustiu! am strigat şi i-am pleznit umărul ca să arăt că stăteam pe ceva solid şi cărnos. Îl controlez cu desăvârşire – la fel şi pe ceilalţi.

I-am trimis pe ceilalţi unsprezece în faţă şi le-am spus să bată din picioare ca să-şi anunţe prezenţa. Prietenii mei au rămas cu gurile căscate de uimire.

— Eşti chiar Jacob? a întrebat Olive.

— Cum adică „îi controlezi”? m-a întrebat Enoch.

— Ai sânge pe cămaşă! a spus Bronwyn.

Au deschis uşa de sticlă doar cât să ne auzim. Le-am explicat cum am căzut în vizuina sufletelor-pustii, că mai-mai să mă rupă în două, că am amorţit şi am adormit şi că m-am trezit cu douăsprezece bestii, toate sub controlul meu. Iar ca să le demonstrez că spuneam adevărul, le-am spus sufletelor-pustii să-l ridice pe Warren cu scaun cu tot şi să-l arunce în sus de câteva ori, învârtindu-l, până când copiii au izbucnit în urale şi Warren în gemete – mai avea puţin şi vomita. Până la urmă le-am spus să-l pună jos.

— Dacă n-aş fi văzut-o cu ochii mei, n-aş fi crezut, a spus Enoch. Nici într-un milion de ani!

— Eşti fantastic! am auzit o voce subţirică şi am dat cu ochii de Claire.

— Lasă-mă să mă uit la tine, am spus eu, dar când m-am apropiat de uşa crăpată, Claire a fugit.

Chiar dacă erau impresionaţi de abilităţile mele, le venea greu să-şi înfrângă instinctul caracteristic fiecărui deosebit, care le spunea să se ferească de sufletele-pustii – şi probabil că nici mirosul nu-mi era de prea mare ajutor.

— Nu vă fac nimic, am spus. Promit!

Olive s-a apropiat imediat de uşă.

— *Mie* nu mi-e frică, a spus ea.

— Nici mie, a spus Emma. Mă duc eu prima.

Emma a păşit prin crăpătură şi a pornit spre mine. L-am pus pe sufletul-pustiu să îngenuncheze şi am reuşit cumva s-o îmbrăţişez.

— Scuze, deocamdată nu pot să stau în picioare, am spus eu, cu faţa lipită de obrazul ei, atingându-i părul moale cu pleoapele.

Nu era de ajuns, dar pentru moment, trebuia să mă mulţumesc cu atât.

— Eşti rănit.

Emma s-a tras mai în spate ca să mă vadă mai bine.

— Ai tăieturi peste tot. Şi sunt adânci…

— Nu le simt. Am praf peste tot…

— Asta înseamnă că eşti amorţit, nu şi vindecat.

— O să mă gândesc la asta mai târziu. Cât timp am stat acolo jos?

— Câteva ore, a şoptit ea. Am crezut c-ai murit.

Mi-am sprijinit fruntea de a ei.

— Dar ţi-am făcut o promisiune sau nu-ţi mai aminteşti?

— Trebuie să-mi mai faci o promisiune. Nu mă mai speria în halul ăsta!

— O să încerc.

— Nu. Promite-mi!

— Când toate astea se vor termina, o să-ţi fac câte promisiuni vrei.

— Să ştii că n-o să uit, a spus ea.

Miss Peregrine a apărut în uşă.

— Ar fi bine să veniţi aici, amândoi. Şi lăsaţi afară bestia aia, vă rog!

— Miss P. am spus eu. Aţi început să mergeţi!

— Da, încep să-mi revin, a răspuns ea. Am fost cruţată pentru că am ajuns aici mai târziu şi datorită unor nepotisme din partea fratelui meu. Dar nu toate ymbrynele au avut norocul meu.

— Nu te-am cruţat, surioară, a răsunat din tavan o voce tunătoare – era Caul, din nou, prin difuzor. Am păstrat delicatesele la urmă!

— Taci odată din gură! a strigat Emma. Când o să te găsim, sufletele-pustii ale lui Jacob o să te mănânce de viu!

Caul a râs.

— Mă îndoiesc. Eşti mai puternic decât mi-am imaginat, copile, dar nu te lăsa păcălit. Sunteţi înconjuraţi şi n-aveţi pe unde să ieşiţi. Aţi întârziat inevitabilul, atâta tot. Dar dacă renunţaţi acum, aş putea să cruţ câţiva dintre voi…

Cu o pleznitură scurtă din limbi, le-am ordonat sufletelor-pustii să smulgă difuzoarele de pe tavan şi să dea cu ele de podea. Vocea lui Caul a amuţit în timp ce în jurul meu săreau cabluri şi piese din sistemul audio.

— Când îl găsim, a spus Enoch, aş vrea să-i smulg unghiile înainte să-l omorâm. Aveţi vreo problemă cu asta, careva?

— Atâta timp cât mă lăsaţi să trimit un detaşament de albine în nasul lui… a zis şi Hugh.

— Noi nu facem din astea, le-a reamintit Miss Peregrine. Când se va fi terminat totul, o să-l condamnăm, conform legii ymbrynice, la închisoare pe viaţă într-o buclă corecţională.

— Dar asta nu mai e la fel de distractiv, s-a smiorcăit Enoch.

Miss Peregrine i-a aruncat o privire nimicitoare.

I-am spus sufletului-pustiu să mă lase să cobor şi, cu ajutorul Emmei, am şontâcăit până la uşă şi am intrat în camera de observaţie. Prietenii mei erau toţi acolo – în afara Fionei. Aliniate de-a lungul pereţilor sau odihnindu-se pe scaune de birou, am văzut feţe palide, speriate, urmărindu-mă. Ymbrynele.

Dar până să ajung la ele, prietenii mei mi-au tăiat calea. M-au copleşit cu îmbrăţişări sprijinindu-mi corpul fragil. M-am sprijinit pe ei. Nu mai simţisem ceva la fel de frumos de mult timp. Apoi a apărut şi Addison, ţopăind în două labe rănite, şi m-am eliberat de îmbrăţişări ca să-l salut.

— Ea doua oară când mă salvezi, i-am spus, punându-mi mâna pe capul lui îmblănit. Cum te-aş putea răsplăti?

— Poţi să începi prin a ne scoate din bucla asta nenorocită, a mârâit el. Îmi pare rău că am traversat podul ăla!

Toţi ceilalţi au izbucnit în râs. Poate pentru că era câine, dar oricum, Addison n-avea niciun filtru la gură. Mereu spunea exact ce-i trecea prin minte.

— Schema aia cu camionul a fost printre cele mai curajoase chestii pe care le-am văzut vreodată, i-am zis.

— M-au prins din clipa în care am intrat în complex. Mă tem că v-am dezamăgit pe toţi.

S-a auzit o bubuitură neaşteptată şi puternică dindărătul uşii blindate. Camera s-a zgâlţâit. Câteva obiecte mici au căzut de pe etajere.

— Strigoii încearcă să arunce uşa în aer, ne-a explicat Miss Peregrine. Se chinuie de ceva timp.

— O să ne ocupăm noi de ei, i-am spus. Dar mai întâi, aş vrea să ştiu dacă mai există cineva pe aici. Lucrurile o să scape de sub control când o să deschidem uşa aia, aşa că trebuie să ştiu dacă mai există deosebiţi în complexul ăsta care trebuie salvaţi; nu vreau să uit de ei când pornim la bătălie.

Întunericul şi haosul erau atât de mari, încât am hotărât să fac apelul. I-am strigat pe fiecare de câte două ori ca să mă asigur că sunt toţi prezenţi. Apoi i-am întrebat de deosebiţii răpiţi din castelul îngheţat al lui Miss Wren: clovnul (aruncat în prăpastie, ne-a spus Olive printre suspine, pentru că refuzase să execute ordinele strigoilor), contorsionistul (lăsat la metrou, într-o stare foarte gravă), Melina, cea cu puteri telekinetice (o văzusem sus, leşinată, cu sufletul drenat) şi fraţii palizi (în aceeaşi stare ca şi Melina). Şi mai erau câţiva copii salvaţi de Miss Wren: băiatul cu aspect anonim, cu pălăria trasă pe ochi şi fata cu părul vâlvoi, îmblânzitoarea de şerpi. Bronwyn a spus că i-a văzut când au fost conduşi într-o altă clădire a complexului unde se mai aflau şi alţi deosebiţi.

La urmă le-am numărat pe ymbryne. Am trecut-o în revistă pe Miss Peregrine, desigur – copiii nu se clintiseră de lângă ea de când se reuniseră. Aveam atâtea să ne spunem! Tot ce ni s-a întâmplat de când ne-am despărţit. Tot ce s-a întâmplat cu ea de când ne-am despărţit. Cu toate că n-aveam timp să stăm de vorbă, am reuşit totuşi să schimbăm câteva emoţii, când ni s-au întâlnit privirile în treacăt. Se uita la mine şi la Emma cu o oarecare mândrie şi uimire. *Am încredere în tine,* spuneau ochii ei.

Dar Miss Peregrine nu era singura ymbrynă pentru care trebuia să ne facem griji, oricât de mult ne-am fi bucurat s-o revedem. În total erau douăsprezece. Miss Peregrine ne-a prezentat prietenelor ei: Miss Wren, pe care Emma o eliberase, era rănită, dar vorbea coerent. Miss Glassbill se holba în gol, în felul ei vag şi nepăsător. Cea mai în vârstă, Miss Avocet, care nu mai fusese văzută din clipa în care a

fost răpită din Cairnholm, împreună cu Miss Peregrine, stătea pe un scaun de lângă uşă. Miss Bunting, Miss Treecreeper şi alte câteva ymbryne se agitau în jurul ei, aranjându-i nişte pături pe umeri.

Aproape toate păreau speriate, o trăsătură complet nespecifică ymbrynelor. Ştiau că rolul lor era să ne conducă şi să ne protejeze, ca orice adult, dar stătuseră în captivitate mai multe săptămâni şi văzuseră şi trecuseră prin nişte grozăvii care le-au provocat răni iremediabile. (Şi nici nu erau la fel de convinse ca prietenii mei că puteam să controlez douăsprezece suflete-pustii, şi se ţineau departe de făpturile mele, atât de departe cât le permitea mărimea camerei.)

În fundul camerei se mai afla cineva pe care nu-l strigasem pe nume: un bărbat cu barbă, mic de statură, care stătea tăcut lângă ymbryne şi ne urmărea prin ochelarii lui cu lentile negre.

— Şi el cine mai e? am întrebat. Un strigoi?

Bărbatul a părut indignat.

— *No!*

Şi-a smuls ochelarii şi ne-a arătat ochii zdrobiţi.

— Sunt *ieel!* a spus cu un puternic accent italian.

Pe masa de lângă el se vedea o carte mare cu coperte de piele şi bărbatul a arătat spre ea, de parcă asta ne-ar fi indicat cine e.

Am simţit o mână pe braţ. Era Millard, invizibil acum, fără hainele de puşcăriaş.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe cel mai renumit cartograf temporal al lumii, a spus cu evlavie. Jacob, el e Perplexus Anomalous.

— *Buongiorno,* a spus Perplexus. Ce mai faci?

— E o onoare să vă cunosc.

— Da, este, a spus el ridicând nasul. Chiar este.

— Ce caută aici? i-am şoptit lui Millard. Şi cum de mai este încă în viaţă?

— Caul l-a găsit într-o buclă din secolul XIV, în Veneţia, despre care nu ştia nimeni nimic. Dar e aici de două zile, iar asta înseamnă că foarte curând ar putea să îmbătrânească pe repede înainte.

Din câte am înţeles, Perplexus se afla în pericolul de-a îmbătrâni foarte repede pentru că bucla în care trăise era mult mai veche decât cea în care ne aflam acum şi diferenţa de ani dintre bucle avea să-l ajungă din urmă la un moment dat.

— Sunt cel mai mare fan al dumneavoastră! a spus Millard. Am toate hărţile…

— Da, da, mi-ai mai spus. *Grazie.*

— Dar asta nu explică ce caută aici, a zis Emma.

— Perplexus a scris în jurnalele lui despre Biblioteca Sufletelor, ne-a spus Millard, iar Caul l-a căutat, l-a răpit şi l-a obligat să-i dezvăluie unde e.

— Am jurat cu sânge să nu zic nimic, a zis Perplexus amărât. Acum sunt blestemat pe veci!

— Vreau să-l duc înapoi în bucla lui înainte să îmbătrânească, a intervenit Millard. Nu vreau să fiu responsabil pentru moartea celei mai mari comori vii a lumii deosebite!

Dindărătul uşii s-a mai auzit o bubuitură, de data asta mai mare şi mai puternică decât cea de dinainte. Camera s-a cutremurat şi câteva firicele de vopsea s-au scuturat de pe tavan.

— O să facem tot ce ne stă în putinţă, dragul meu, i-a zis Miss Peregrine. Dar mai întâi, trebuie să ne ocupăm de câteva lucruri mai urgente.

•••

Am încropit repede un plan de acţiune: să deschidem brusc uşa cea grea şi să folosim sufletele-pustii ca să

eliberăm drumul. Ne lipseam de ei dacă mureau, păreau în stare perfectă de funcţionare şi legătura mea cu ei devenea tot mai puternică. Cât despre riscuri – la asta nu îndrăzneam să mă gândesc. Sigur că aş fi vrut să-l găsim pe Caul, dar prioritatea noastră era să ieşim din complex în viaţă.

Mi-am adus sufletele-pustii în cămăruţă. Ceilalţi le-au făcut loc, lipindu-se cu spatele de pereţi şi astupându-şi nasurile în timp ce făpturile trecură în faţa lor înghesuiţi lângă uşa cea groasă. Cel mai mare a îngenuncheat şi m-am urcat din nou la el în spate. A trebuit să mă aplec ca să nu mă lovesc cu capul de tavan.

Auzeam vocile strigoilor de pe coridor. Era clar că se pregăteau să mai pună o bombă. Am hotărât să aşteptăm să explodeze înainte să ieşim, aşa că am rămas pe poziţii şi am aşteptat. O tăcere apăsătoare s-a aşternut peste cameră.

Până la urmă, Bronwyn a întrerupt aşteptarea încordată:

— Eu zic că domnul Jacob ar trebui să ne spună ceva.

— Ca de pildă? am spus întorcându-mi sufletul-pustiu ca să-i văd pe toţi.

— Păi, te pregăteşti să ne conduci într-o luptă, a zis Bronwyn. Ceva ca un conducător adevărat.

— Ceva însufleţitor, a spus Hugh.

— Ceva care să ne alunge fricile, a zis Horace.

— Câtă presiune pe capul meu, am spus simţindu-mă cam sfios. Nu ştiu dacă asta o să vă facă să vă simţiţi mai puţin speriaţi, dar e ceva la care m-am tot gândit. Deşi nu vă cunosc decât de vreo două, trei săptămâni, am impresia că ne cunoaştem de multă vreme. Sunteţi cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Şi e ciudat când mă gândesc că acum două luni eram acasă şi nici nu ştiam că existaţi. Şi încă îl mai aveam pe bunicul.

De afară s-au auzit voci înfundate şi bufnitura unui obiect metalic, scăpat pe jos.

Am continuat, mai tare.

— Mi-e dor de bunicul meu în fiecare zi, dar un prieten foarte deştept mi-a spus odată că toate se întâmplă cu un

motiv. Dacă nu l-aş fi pierdut, nu v-aş fi găsit. Aşa că, am pierdut o parte din familie ca să găsesc o alta, aş putea spune. Oricum, aşa mă simt alături de voi. Ca într-o familie. Ca unul de-al vostru.

— Chiar *eşti* unul de-al nostru, a spus Emma. Eşti familia noastră.

— Te iubim, Jacob, a zis Olive.

— A fost grozav să te cunoaştem, domnule Portman, a spus Miss Peregrine. L-ai fi făcut foarte mândru pe bunicul tău.

— Mulţumesc, am spus emoţionat şi un pic jenat.

— Jacob? Pot să-ţi dau ceva? s-a auzit vocea lui Horace.

— Bineînţeles.

Ceilalţi şi-au dat seama că era ceva personal, aşa că au început să murmure între ei.

Horace s-a apropiat cât a putut de sufletul-pustiu, tremurând uşor, şi mi-a întins o bucată pătrată de material. M-am întins după ea de pe spatele sufletului-pustiu şi am luat-o.

— E un fular, a spus Horace. Miss P a reuşit să-mi facă rost pe furiş de o pereche de andrele, aşa că l-am croşetat cât am stat în celulă. Am făcut-o mai mult să nu înnebunesc acolo.

I-am mulţumit şi am despăturit fularul. Era un fular simplu, cenuşiu, cu ciucuri la capete, dar era bine lucrat şi fusese brodat cu monograma mea într-un colţ: *JP.*

— Uuaau, Horace, e…

— Nu e o operă de artă. Dacă aş fi avut la mine manualul de tricotat, aş fi putut face unul mai frumos.

— E super, am spus eu. Dar de unde ştiai c-o să ne revedem?

— Am avut un vis, a spus el zâmbind sfios. O să-l porţi? Ştiu că nu e frig, dar poate… ca să-ţi poarte noroc?

— Sigur că da, am spus şi l-am înfăşurat cu stângăcie în jurul gâtului.

— Nu, aşa n-o să stea. Uite aşa.

Mi-a arătat cum să-l împăturesc la jumătate şi cum să fac o buclă în jurul gâtului prin care să petrec partea mai

lungă, încât fularul s-a strâns exact cât trebuie şi capetele libere atârnau frumos pe cămaşă. Nu era chiar o armură demnă de o bătălie, dar nici nu mă încurca cu nimic.

Emma s-a apropiat ruşinoasă.

— Şi în afară de moda bărbătească ai mai visat ceva? l-a întrebat pe Horace. Ca de pildă unde se ascunde Caul?

Horace a scuturat din cap.

— Nu, dar am avut un vis fascinant despre timbre.

N-a apucat să ne spună mai multe pentru că s-a auzit un zgomot de pe coridor, de parcă o maşină de gunoi s-ar fi ciocnit de perete, o izbitură înăbuşită care ne-a scuturat până în măduva oaselor. Uşa mare de buncăr de la capătul camerei s-a deschis, aruncând bucăţi de balamale şi şrapnel în pereţii opuşi. (Din fericire, nimeni nu stătea în raza exploziei.) A urmat un interval gol până să se aşeze praful şi să ne dezmeticim. Apoi, prin ţiuitul din urechi, am auzit o voce amplificată:

— Trimite-l afară singur pe băiat şi nu păţeşte nimeni nimic!

— Nu ştiu de ce, dar nu-i cred deloc, a spus Emma.

— Normal că nu, a zis Horace.

— Nici să nu te gândeşti, domnule Portman, m-a avertizat Miss Peregrine.

— Nu mă gândeam, am răspuns eu. Sunteţi pregătiţi?

A urmat un murmur de voci aprobatoare. Am mânat sufletele-pustii spre ambele laturi ale uşii. Stăteau cu fălcile căscate şi limbile pregătite de asalt. Tocmai mă pregăteam să lansez atacul-surpriză când am auzit vocea lui Caul prin difuzoarele de pe hol:

— Le controlează pe sufletele-pustii! Retragerea, soldaţi! Poziţii de apărare!

— Lua-l-ar naiba! a ţipat Emma.

Sunetul bocancilor în retragere a umplut coridorul. Atacul nostru surpriză fusese dat în vileag.

Venise vremea să-mi folosesc arma secretă. În loc să mă simt tensionat înainte de atac, simţeam exact opusul: o detaşare a eului meu, complet şi prezent, în timp ce conştiinţa mea se relaxa şi se dedubla printre sufletele-

pustii. Şi apoi, în timp ce eu şi prietenii mei am rămas în urmă, creaturile au început să sară peste uşa zimţată, avariată şi au ieşit pe hol. Acolo au rupt-o la fugă mârâind, cu fălcile căscate, corpurile lor invizibile trasând urme adânci în praful lăsat de explozie. Strigoii trăgeau în direcţia lor. Ţevile puştilor lor scăpătau, şi apoi băteau în retragere. Gloanţele au trecut şuierând prin uşa smulsă din cadru şi s-au izbit în pereţii camerei în care eu şi ceilalţi încercam să ne adăpostim.

— Spune-ne când! a strigat Emma. Ieşim la ordinul tău!

Mintea îmi zburătăcea într-o mie de direcţii în acelaşi timp. Abia reuşeam să scot vreun cuvânt ca să-i răspund. Eram unul cu ei, cu sufletele-pustii de pe hol, şi de fiecare dată când vreunul încasa vreun glonţ, carnea mea se înfiora de durere.

Limbile noastre îi ajunseră din urmă: erau strigoii care nu alergaseră suficient de repede şi cei curajoşi-dar-proşti care rămăseseră în urmă ca să se lupte cu noi. I-am luat la pumni, i-am dat cu capul de pereţi şi câţiva dintre noi s-au oprit – aici am încercat să-mi decuplez simţurile – ca să-şi înfigă dinţii în ei, înghiţindu-le armele, reducându-i la tăcere, lăsându-i în urmă spintecaţi şi cu gurile căscate.

Câţiva dintre strigoi au scăpat prin trapă. Alţii n-au fost atât de norocoşi şi când s-au oprit din urlat, am eliberat scările de cadavrele lor. Am simţit două suflete-pustii murind, semnalele lor devenind tot mai şterse în capul meu iar conexiunea s-a pierdut. Apoi, coridorul era liber.

— Acum! i-am spus Emmei, ăsta fiind cel mai complex discurs de care mă simţeam în stare în acel moment.

— Acum! a strigat Emma către restul grupului. Pe aici!

Mi-am condus sufletul-pustiu spre mijlocul coridorului, agăţat de gâtul lui ca să nu cad. Emma s-a alăturat celorlalţi, aliniaţi în spatele meu, folosindu-şi mâinile aprinse pe post de semnalizator. Ne-am năpustit pe hol, cu batalionul format din monştri în faţă şi armata de deosebiţi în spate. Primii din linie erau şi cei mai puternici şi mai curajoşi: Emma, Bronwyn şi Hugh, urmaţi de ymbryne şi de morocănosul de Perplexus care a insistat să care după

el şi Harta Zilelor, grea ca un pietroi. Ultimii erau copiii mai mici, cei timizi şi cei răniţi.

Coridorul mirosea a praf de puşcă şi sânge.

— Nu vă uitaţi! am auzit-o pe Bronwyn strigând în timp ce treceam pe lângă cadavrele strigoilor.

I-am numărat în timp ce alergam: cinci, şase, şapte strigoi întinşi lângă cele două suflete-pustii. Erau cifre încurajatoare, dar oare câţi erau în total? Patruzeci, cincizeci? Îmi făceam griji gândindu-mă că erau prea mulţi care trebuiau omorâţi şi prea mulţi dintre noi care trebuiau protejaţi şi că, odată ajunşi la suprafaţă, puteam fi copleşiţi, încercuiţi şi intimidaţi. Trebuia să ucid cât mai mulţi strigoi înainte să ţâşnească la suprafaţă, înainte ca bătălia să devină una sortită eşecului.

Conştiinţa mea s-a strecurat din nou în minţile sufletelor-pustii. Primul urcase pe scările în spirală şi ieşise prin uşa cu trapă – în clipa următoare, o durere cumplită şi apoi întuneric.

Fusese surprins în ambuscadă la ieşire.

I-am spus celui din spatele lui să-i ridice cadavrul şi să-l folosească drept scut. Cadavrul absorbi o ploaie de gloanţe şi sufletul-pustiu avansă prin cameră, în timp ce fraţii săi săreau unul câte unul prin trapa din spatele lui. Trebuia să-i scot repede prin gaură ca să-i îndepărtez de deosebiţii care zăceau pe paturile de spital. După ce ne-am fluturat limbile de câteva ori, strigoii din apropiere au fost doborâţi, în timp ce restul au rupt-o la fugă.

Mi-am trimis sufletele-pustii după ei cât timp eu şi prietenii mei am ieşit prin trapă. Eram atât de mulţi, atâtea mâini, încât nu-mi făceam griji că n-o să avem timp să-i deconectăm pe semenii noştri de la aparatele care le drenau sufletele. Ne-am împrăştiat şi ne-am apucat de treabă. Cât despre nebunul în lanţuri şi băiatul pe care l-am ascuns în dulap, ne-am gândit că erau mai în siguranţă aici, decât alături de noi. Aveam să ne întoarcem după ei.

Între timp, sufletele-pustii rămase în viaţă îi fugăreau pe strigoii care năvăliseră spre ieşirea din clădire. Strigoii trăgeau orbeşte în urma lor, în timp ce goneau spre

adăpost. I-am apucat cu limbile de glezne şi am reuşit să le punem piedică la vreo doi, trei care, atunci când soldaţii mei i-au ajuns din urmă, şi-au găsit moartea într-un mod îngrozitor.

Un strigoi se ascunsese după o tejghea unde meşterea la o bombă. Un suflet-pustiu l-a smuls de acolo, l-a făcut pachet cu tot cu bombă şi l-a aruncat în camera alăturată. Bomba a explodat câteva secunde mai târziu. Conştiinţa mea a pierdut legătura cu un alt suflet-pustiu.

Strigoii s-au împrăştiat şi peste jumătate dintre ei au fugit, plonjând prin ferestre şi uşi de serviciu. Ne scăpau; cursul luptei se schimba. Între timp terminaserăm şi cu deosebiţii ţintuiţi la pat şi eram aproape de sufletele-pustii al căror număr scăzuse la opt, dacă-l luam în considerare şi pe cel pe care călăream. Ne aflam chiar lângă ieşire, în camera cu oribilele instrumente chirurgicale şi aveam câteva alternative. I-am întrebat pe cei aflaţi lângă mine – Emma, Miss Peregrine, Enoch şi Bronwyn.

— Ce facem, folosim sufletele-pustii drept acoperire şi alergăm spre turn?

Puteam să vorbesc din nou, pentru că numărul sufletelor-pustii de care trebuia să ţin cont scăzuse.

— Sau continuăm lupta?

În mod surprinzător răspunsul a fost unanim.

— Nu ne putem opri acum, a zis Enoch ştergându-şi mâinile murdare de sânge.

— Dacă ne oprim, vor continua să ne vâneze la nesfârşit, a spus Bronwyn.

— N-o să facem asta, a spus un strigoi rănit, ghemuit pe podea, în apropierea noastră. O să semnăm un tratat de pace!

— Am mai încercat o dată în 1945, i-a răspuns Miss Peregrine. N-a valorat nici cât hârtia igienică pe care a fost scris. Trebuie să ne continuăm lupta, copii. S-ar putea să nu mai avem o astfel de şansă.

Emma a ridicat o mână cuprinsă de flăcări.

— Haideţi să ardem locul ăsta până în temelii.

•••

Mi-am trimis sufletele-pustii afară, în curte, ordonându-le să-i vâneze pe strigoii rămaşi. Dar au fost prinşi într-o nouă ambuscadă şi am mai pierdut unul. În afară de cel care mă căra pe mine, toţi ceilalţi au încasat cel puţin un glonţ de căciulă, dar în ciuda rănilor, păreau în continuare în plină forţă. Sufletele-pustii erau foarte rezistenţi – aflasem asta pe pielea mea, de mai multe ori. Pe de altă parte, strigoii fugeau speriaţi, dar asta nu însemna că-i puteam scoate din calcul. Faptul că nu ştiam unde erau îi făcea şi mai periculoşi.

Am încercat să-mi ţin prietenii în clădire şi am trimis sufletele-pustii să recunoască terenul, dar deosebiţii erau agitaţi şi plini de elan, dornici să se arunce în luptă.

— Daţi-vă din calea mea! striga Hugh încercând să treacă de Emma şi de mine, cei care blocam uşa.

— Nu-i drept ca Jacob să facă totul! a spus Olive. Ai omorât cam jumătate dintre strigoi până acum, dar să ştii că şi eu îi urăsc cel puţin la fel de tare ca tine! Şi-i urăsc de mai mult timp – de aproape o sută de ani! Aşa că, haide, *lasă-ne* să trecem!

Avea dreptate: copiii trebuiau să se elibereze de o ură veche de un secol şi eu încercam să culeg toţi laurii. Era şi lupta lor şi n-aveam dreptul să le stau în cale.

— Dacă chiar vrei să ajuţi, i-am spus lui Olive, uite ce aş vrea să faci…

Treizeci de secunde mai târziu, eram afară, în curtea deschisă, iar Horace şi Hugh o înălţau pe Olive în aer cu ajutorul unei frânghii legate de mijloc. În scurt timp, Olive a devenit spionul nostru de la înălţime şi a început să ne strige informaţii pe care sufletele-pustii limitaţi la deplasarea pe sol n-ar fi avut cum să le adune.

— La dreapta sunt doi, chiar în spatele şopronului mic, alb! Şi încă unul pe acoperiş! Şi câţiva aleargă spre zidul cel mare!

Nu se împrăştiaseră în cele patru zări, ci erau aici, în spatele curţii. Cu puţin noroc încă puteau fi ajunşi din urmă. Mi-am convocat cele şase suflete-pustii rămase. Am trimis patru dintre ei într-o falangă care urma să

mărşăluiască în faţa noastră şi doi în spate, pe post de ariergardă, în caz de atacuri din spate. Asta ne permitea mie şi prietenilor mei să cercetăm spaţiul dintre cele două plutoane şi să-i omorâm pe strigoii care ar fi pătruns prin zidul format din suflete-pustii.

Am pornit la marş spre marginea curţii. În spinarea sufletului-pustiu, mă simţeam ca un general călare care îşi conducea trupele în luptă. Emma se afla chiar lângă mine şi ceilalţi deosebiţi ne urmau îndeaproape: Bronwyn culegea cărămizi desprinse drept muniţie, Horace şi Hugh stăteau agăţaţi de frânghia lui Olive, Millard nu se dezlipea de Perplexus care a dat drumul unei serii de obscenităţi în italiană, folosind Harta Zilelor drept scut. În spate, ymbrynele fluierau şi scoteau ciripituri şi cârâituri puternice în încercarea de-a recruta nişte prieteni înaripaţi care să se alăture cauzei noastre, numai că Pogonul Dracului era o zonă atât de moartă încât nu prea se aflau pe acolo păsări sălbatice. Miss Peregrine se ocupa de Miss Avocet şi de celelalte ymbryne afectate de detenţie. N-aveam unde să le lăsăm; trebuiau să ne urmeze pe câmpul de luptă.

Am ajuns la marginea curţii, într-un perimetru deschis de aproximativ cincisprezece metri. Se afla o singură clădire acolo care ne despărţea de zidul extern. Era o construcţie ciudată, cu acoperiş de pagodă şi uşi înalte, ornamentate, în care văzusem intrând mai mulţi strigoi. Conform spuselor lui Olive, aproape toţi strigoii rămaşi în viaţă se adăpostiseră în clădirea aceea mică. Într-un fel sau altul, trebuia să-i scoatem din ascunziş.

Complexul era cuprins de o linişte stranie. Nu se mai vedea nici picior de strigoi. Am rămas în spatele unui zid de protecţie stabilind următoarea mişcare.

— Ce fac acolo? am întrebat eu.

— Încearcă să ne ademenească pe teren deschis, a spus Emma.

— Nicio problemă. Trimit sufletele-pustii.

— Dar n-o să rămânem descoperiţi?

— Nu ştiu dacă avem de ales. Olive a numărat cel puţin

douăzeci de strigoi care au intrat acolo. Trebuie să trimit destule suflete-pustii ca să-i copleşesc numeric, altfel unul câte unul vor fi măcelăriţi.

Am respirat adânc. M-am uitat la chipurile încordate care stăteau în faţa mea. Am expediat sufletele-pustii, unul câte unul, ordonându-le să se deplaseze tiptil prin curtea deschisă, în speranţa că astfel vor putea încercui clădirea fără să fie văzuţi.

Planul părea să funcţioneze: clădirea avea trei uşi şi am reuşit să plasez câte un suflet-pustiu la fiecare intrare, fără ca vreun strigoi să-şi arate faţa. Sufletele-pustii păzeau uşile, în timp ce eu trăgeam cu urechea cu ajutorul lor. Se auzea cineva vorbind cu voce tare, dar nu reuşeam să disting cuvintele. Apoi o pasăre a fluierat şi sângele mi-a îngheţat în vene.

Înăuntru mai erau şi alte ymbryne. Altele decât cele pe care le cunoşteam.

Ostatice.

Dar dacă era aşa, de ce nu încercau strigoii să negocieze cu noi?

Planul meu original fusese să sparg toate cele trei uşi şi să năvălim înăuntru. Dar dacă aveau ostatici – şi mai ales dacă era vorba de ymbryne – nu puteam risca să iau decizii pripite.

Am hotărât să sacrific un suflet-pustiu şi să-l trimit în inspecţie; şi pentru că toate ferestrele aveau jaluzelele trase însemna că trebuia să-l pun să intre pe uşă.

L-am ales pe cel mai pricăjit. I-am spus să-şi întindă limba dominatoare. Şi-a plimbat limba pe butonul uşii, apoi l-a apucat.

— O să trimit unul înăuntru, am spus eu. Numai unul, ca să arunce o privire.

Sufletul-pustiu a învârtit încet butonul. Am numărat în gând până la trei şi sufletul-pustiu a deschis uşa.

S-a aplecat şi şi-a apropiat ochiul negru de crăpătură.

— Mă uit înăuntru.

Prin ochiul lui vedeam o bucată de perete, plină cu nişte colivii, toate grele, negre, de diferite mărimi şi forme.

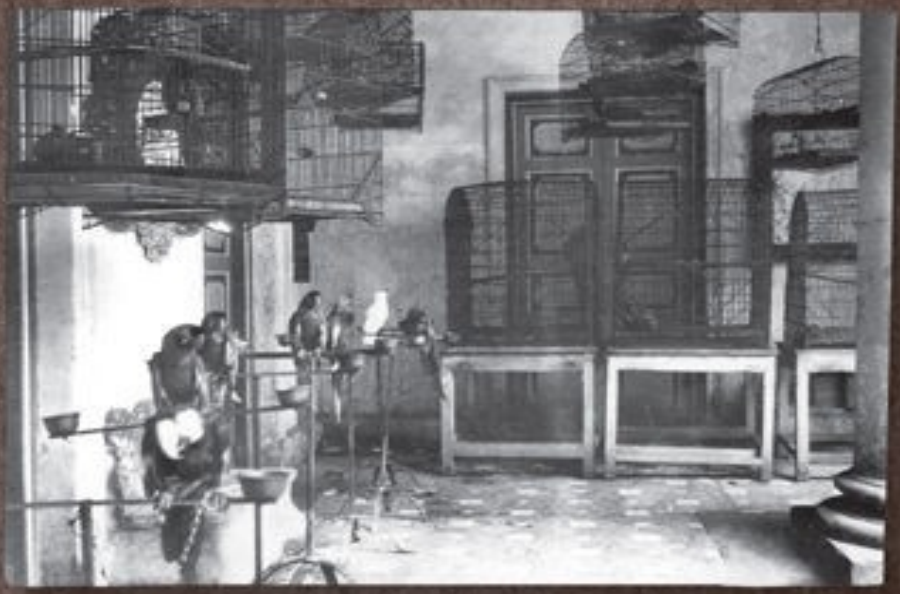

Sufletul-pustiu a deschis şi mai mult uşa. Am văzut mai multe colivii şi păsări, unele în afara lor, prinse cu lanţul de nişte bare de lemn, altele, înăuntru.

Dar nici urmă de strigoi.

— Ce vezi? m-a întrebat Emma.

Nu era timp de explicaţii, trebuia să acţionăm. Am pus toate sufletele-pustii să deschidă uşile şi să se năpustească înăuntru.

Era plin de păsări care cârâiau speriate.

— Păsări! am spus eu. Camera e plină de ymbryne!

— Ce? a exclamat Emma. Şi strigoii unde sunt?

— Nu ştiu.

Sufletele-pustii se suceau, se învârteau, adulmecau aerul şi cercetau fiecare colţ şi crăpătură.

— Nu se poate! a spus Miss Peregrine. Toate ymbrynele răpite sunt aici.

— Şi atunci păsările astea ce sunt? am întrebat eu.

Apoi, una din ele a început să cânte pe o voce răguşită de papagal:

— *Aleargă, iepure, aleargă!*

Atunci mi-a picat fisa: nu erau ymbryne. Erau papagali. Şi *ticăiau.*

— LA PĂMÂNT, TOATĂ LUMEA! am ţipat şi ne-am aruncat cu toţii pe burtă în spatele zidului curţii; sufletul-pustiu aruncându-se în spate m-a tras şi pe mine cu el.

Am dat să-mi chem sufletele-pustii de lângă uşi, dar papagalii-bombă au explodat înainte să le transmit comanda, zece dintr-un foc, ştergând clădirea de pe faţa pământului şi sfârtecându-mi sufletele-pustii cu o bubuitură teribilă. În timp ce curtea s-a umplut de pământ, cărămizi şi bucăţi din pereţii clădirii – care cădeau peste noi – am simţit semnalele soldaţilor mei stingându-se pe rând, în afară de unul.

Un nor de fum şi de pene s-a risipit peste zid. Deosebiţii şi ymbrynele erau pline de pământ şi tuşeau, verificându-se între ei. Eram în stare de şoc, sau ceva asemănător – cu ochii aţintiţi pe rămăşiţele terciuite ale unui suflet-pustiu. Mintea mea se chinuise timp de o oră să facă loc celor

douăsprezece suflete-pustii, iar moartea lor subită crease un vid derutant care m-a făcut să mă simt ameţit şi neaşteptat de nefericit. Dar situaţiile la limită tind să ne ajute să ne concentrăm pe lucrurile cu adevărat importante şi ce a urmat m-a făcut să mă ridic în capul oaselor, împreună cu ultimul suflet-pustiu.

Dindărătul zidului se auzeau voci care strigau toate odată – era un strigăt de luptă măreţ şi din ce în ce mai puternic – cu tropotul a o mie de bocanci la un loc pe fundal. Prietenii mei erau cu toţii înlemniţi şi se uitau la mine, încruntaţi şi îngroziţi.

— Ce-i asta? a întrebat Emma.

— Stai să văd, am spus şi m-am târât de lângă sufletul-pustiu ca să arunc o privire peste marginea zidului.

Hoarda de strigoi înainta spre noi de dincolo de pământul fumegând. Douăzeci dintre ei erau adunaţi într-un grup şi alergau cu puştile şi pistoalele ridicate. Ochii şi dinţii albi le străluceau. Nu fuseseră răniţi de explozie; probabil stătuseră ascunşi într-un adăpost de sub pământ. Fuseserăm atraşi într-o cursă, iar papagalii-explozibili erau doar prima verigă dintr-un lanţ. După ce ne lăsaseră fără cele mai eficiente arme, strigoii se pregăteau pentru atacul final.

Ceilalţi s-au panicat când au aruncat o privire peste zid şi au văzut hoarda care alerga spre noi.

— Ce facem? a ţipat Horace.

— Luptăm! i-a răspuns Bronwyn. Le arătăm de ce suntem în stare!

— Nu, trebuie să fugim cât mai putem, a zis Miss Avocet.

Uitându-mă la spinarea ei îndoită şi la faţa brăzdată de riduri, cu greu mi-o puteam imagina fugind de cineva.

— Nu ne putem permite să pierdem mai multe vieţi deosebite!

— Mă scuzaţi, dar îl întrebam pe Jacob, a spus Horace. Până la urmă, el ne-a adus până aici…

Prima reacţie a fost să mă uit la Miss Peregrine pe care o consideram autoritatea supremă. Miss P m-a privit în

ochi şi a dat aprobator din cap.

— Da, a spus ea. Cred că domnul Portman ar trebui să decidă. Dar repede, altfel strigoii o să ia decizia aia în locul tău.

Am fost cât pe-aci să protestez. Sufletele-pustii muriseră cu toţii – în afară de cel de sub mine – dar mi-am dat seama că aşa îmi sugera Miss Peregrine că are încredere în mine, cu sau fără suflete-pustii. Oricum, era evident ce aveau de făcut. Deosebiţii nu mai fuseseră niciodată atât de aproape să distrugă strigoii şi ştiam că dacă fugeam acum, şansa asta ar fi putut să dispară pentru totdeauna. Prietenii mei păreau speriaţi, dar hotărâţi – gata, îmi părea mie, să-şi rişte vieţile pentru această unică şansă de a şterge de pe faţa pământului scursurile acelea de strigoi.

— Luptăm, am spus eu. Am ajuns prea departe ca să ne dăm bătuţi acum.

Cei care voiau să fugă – dacă era vreunul – nu spuseră nimic. Nici măcar ymbrynele, obligate de jurământ să ne apere, nici măcar ele nu s-au împotrivit. Ştiau ce soartă ne aştepta dacă strigoii ne prindeau din nou.

— Aşteptăm semnalul tău, a spus Emma.

Am întins gâtul şi am aruncat o privire peste zid. Strigoii se apropiau rapid, ajunseseră la doar trei metri de noi. Dar îi voiam mai aproape – atât cât să le zburăm armele din mână.

S-au auzit focuri de arme. Apoi un ţipăt ascuţit venit de sus.

— Olive! a strigat Emma. Au început să tragă în Olive!

Săraca fată rămăsese atârnată acolo. Strigoii trăgeau la ţintă asupra ei, în timp ce ea se zvârcolea şi dădea din braţe şi picioare ca o stea de mare. N-aveam timp s-o tragem înapoi, dar nu puteam nici s-o lăsăm acolo ca pe o ţintă vie.

— Haideţi să le dăm ceva mai palpitant în care să tragă, am spus eu. Sunteţi gata?

Răspunsurile lor au răsunat cu ecou, toate aprobatoare. M-am căţărat din nou în spatele gârbovit al sufletului-pustiu.

— HAIDEŢI! am strigat.

Sufletul-pustiu a sărit în picioare, cât pe-aci să mă arunce, după care a plonjat înainte ca un cal de cursă la semnalul pistolului care dă startul. Am ţâşnit din spatele zidului, cu mine şi sufletul-pustiu în frunte, iar prietenii mei şi ymbrynele mă urmau îndeaproape. Am scos un strigăt de război, nu atât ca să-i sperii pe strigoi, ci mai degrabă ca să scap de frica ce mi se strecura pe sub piele, şi prietenii mei au făcut şi ei acelaşi lucru. Strigoii se proţăpiră şi, pentru o secundă, păreau că nu ştiu ce să facă: să alerge mai departe sau să tragă în noi. Asta mi-a permis să parcurg o distanţă considerabilă pe spatele sufletului-pustiu.

Dar nu le-a luat mult timp să se hotărască. S-au oprit, şi-au proptit puştile de umăr ca un pluton de execuţie şi au slobozit o ploaie de gloanţe. Au trecut pe lângă mine şuierând, ciupind pământul şi făcându-mă să tresar de durere când s-au înfipt în sufletul-pustiu. M-am rugat în gând să nu-i fi atins vreun organ vital şi m-am ascuns în spatele lui, silindu-l să alerge mai repede şi să-şi folosească limbile ca nişte picioare suplimentare ca să mărească viteza.

Sufletul-pustiu a acoperit distanţa rămasă în doar câteva secunde, urmat îndeaproape de prietenii mei. În clipa următoare ne-am trezit în mijlocul lor, într-o luptă corp la corp, şi avantajul ne aparţinea. Mă concentram să smulg armele din mâinile strigoilor, în timp ce deosebiţii îşi foloseau talentele. Emma dădea din mâini de parcă ar fi învârtit nişte bâte aprinse, rupând rândurile strigoilor. Bronwyn arunca în ei cu cărămizile pe care le adunase şi-i lovea pe strigoi cu pumnii goi. Albina singuratică a lui Hugh adunase între timp câţiva prieteni care, aclamaţi de Hugh („Ţintiţi ochii, băieţi!”), începură să roiască deasupra strigoilor şi să se năpustească brusc asupra lor, de câte ori aveau ocazia. La fel şi ymbrynele, transformate în păsări după primul foc. Miss Peregrine era cea mai fioroasă, ciocul ei imens şi ghearele ei alungându-i pe strigoi, dar până şi micuţa şi colorata Miss Bunting s-a făcut utilă,

trăgând un strigoi de păr şi ciugulindu-i capul suficient de tare cât să-şi rateze ţinta. Claire a profitat de ocazie să sară în sus şi să-l muşte de umăr cu gura ei mare din spate, plină de dinţi ascuţiţi. Enoch a contribuit şi el, scoţând de sub cămaşă trei omuleţi din lut, cu furculiţe pe post de picioare şi cuţite în loc de braţe, şi pe care i-a pus să cresteze gleznele strigoilor. Între timp, Olive ne dădea sfaturi de sus.

— În spatele tău, Emma! Vezi că-şi scoate pistolul, Hugh!

Dar, în ciuda ingeniozităţii noastre, eram copleşiţi numeric; în plus strigoii se luptau de parcă ar fi vrut să-şi salveze vieţile – ceea ce nu era de mirare.

Ceva tare m-a pocnit peste cap – patul unei puşti – şi am rămas pe spatele sufletului-pustiu, atârnând o secundă fără vlagă, iar lumea a început să se învârtă în jurul meu. Miss Bunting a fost prinsă şi aruncată la pământ. Era un adevărat haos, un haos însângerat şi oribil, iar strigoii câştigau teren, obligându-ne să ne retragem.

Şi apoi, din spatele meu, am auzit un răget cunoscut. Simţurile începeau să mi se trezească din nou şi când m-am uitat în spate, l-am văzut pe Bentham, galopând spre câmpul de luptă călare pe ursul lui vârcolac.

— Salutare, tinere! a strigat el şi mi s-a alăturat. Ai nevoie de ajutor?

Înainte să apuc să-i răspund, sufletul-pustiu de sub mine a mai încasat un glonţ. Acesta a trecut prin gâtul lui şi mi-a atins pulpa, trasând o linie însângerată pe pantalonii mei rupţi.

— Da, vă rog! am ţipat eu.

— PT, l-ai auzit pe băiat! a spus Bentham. UCIDE-I!

Ursul s-a aruncat în luptă, dând din laba-i uriaşă, şi dărâmând strigoii ca pe nişte popice. Unul i-a tăiat calea şi l-a împuşcat pe PT în piept cu un pistol mic. Dar tot ce-a reuşit să facă a fost să-l enerveze pe urs care l-a ridicat pe strigoi şi l-a azvârlit cât colo. În scurt timp, cu ajutorul sufletului-pustiu şi a ursului lui Bentham, strigoii au început să bată în retragere. După ce am pus la pământ

destui cât să fie evident că erau mai puţini decât noi, strigoii au spart rândurile şi au luat-o la sănătoasa. Nu erau mai mulţi de zece.

— Nu-i lăsaţi să scape! a strigat Emma.

Am luat-o pe urmele strigoiului pe jos, în aer, călărind pe un urs şi pe un suflet-pustiu. I-am alergat printre ruinele fumegânde ale casei cu papagali, peste pământul plin de rozătoare catapultate de armata lui Sharon, spre o poartă cu boltă, construită în zidul exterior.

Miss Peregrine ţipa la noi din aer, lansând atacuri fulger asupra strigoilor. Pe unul l-a dărâmat ciupindu-l de ceafă, dar asta, împreună cu atacul albinelor lui Hugh, i-a făcut pe ceilalţi nouă să alerge şi mai repede. Câştigau teren şi sufletul-pustiu era tot mai obosit, sângerând din mai multe răni.

Strigoii goneau orbeşte, iar hersa de fier a porţii s-a ridicat înaintea lor.

— Opreşte-i! am strigat eu, sperând că Sharon şi gloata lui de agitatori aveau să mă audă de dincolo de poartă.

Şi apoi mi-a venit o idee: podul! Mai aveam un suflet-pustiu – cel ascuns sub pod. Dacă puteam să pun stăpânire pe el, aveam şanse să-i prind pe strigoii ăştia.

Dar nu. Strigoii apucaseră să treacă prin poartă şi alergau spre pod, iar eu eram mult în urma lor. Până să trec de poartă, sufletul-pustiu de pe pod aruncase deja cinci dintre ei pe Strada Fumegândă, unde se mai afla doar un mic grup de dependenţi de ambrozie. Cei patru care nu apucaseră să treacă erau blocaţi la capătul podului, stând la rând să fie aruncaţi şi ei.

În timp ce sufletul-pustiu pe care-l călăream a început să alerge pe pod, l-am simţit pe celălalt apărând pe radarul meu. Îi ridica pe cei trei sau patru şi se pregătea să-i arunce peste pod.

Opreşte-te, i-am spus tare, în limba lui.

Sau cel puţin, am crezut că-i spun asta, dar se pare că ceva s-a pierdut la traducere, poate că „opreşte-te” sună ca „aruncă-i” pe limba sufletelor-pustii. Asta pentru că, în loc să se oprească în mijlocul gestului şi să-i pună înapoi

pe cei trei strigoi speriaţi şi care dădeau din picioare pe capătul de pod, sufletul-pustiu le-a dat, pur şi simplu, drumul. (Ce ciudat!)

Toţi deosebiţii de dincoace de gaura din pod şi drogaţii de pe cealaltă parte s-au adunat să-i vadă căzând, urlând şi gâfâind până în pâcla verzuie şi sulfuroasă de jos, după care – *plooop!* – strigoii au plonjat în râul clocotitor şi au dispărut.

Au răsunat chiuituri din ambele părţi şi o voce răguşită pe care am recunoscut-o imediat:

— Aşa le trebuie. Oricum nu prea lăsau bacşiş!

Era unul din cele două capete de pe pod care rămăseseră în ţepuşă.

— Nu ţi-a spus maică-ta să nu te scalzi cu stomacul plin? a spus celălalt. AŞTEAPTĂ DOUĂZECI DE MINUTE!

Strigoiul rămas singur pe partea noastră şi-a aruncat arma şi a ridicat braţele, predându-se, în timp ce colegii lui care scăpaseră, dispărură rapid în norul de cenuşă pe care o stârniseră.

Ne-am uitat după ei. Nu mai aveam cum să-i prindem.

— Cât ghinion, a spus Bentham. Sunt de ajuns câţiva ca să creeze haos.

— Ai dreptate, fratele meu, deşi, sinceră să fiu, nu mi-am dat seama că ţi-ar păsa cât negru sub unghie de ce se întâmplă cu noi.

Ne-am întors şi am văzut-o pe Miss Peregrine păşind înspre noi, redevenită om, cu un şal aruncat modest peste umeri. Îl privea pe Bentham drept în ochi cu o expresie scârbită şi neprietenoasă.

— Bună, Alma! Sunt încântat să te văd! a spus el cu un entuziasm exagerat. Şi, sigur, aş vrea…

Şi-a dres vocea cu un aer stângaci.

— Ei, bine, eu sunt motivul pentru care aţi scăpat din închisoare! Haideţi, copii, spuneţi-i!

— Domnul Bentham ne-a ajutat mult, am recunoscut eu, deşi nu prea voiam să mă bag între doi fraţi certaţi.

— În cazul ăsta, îţi mulţumesc, desigur, a spus Miss Peregrine pe un ton distant. O să am grijă să înştiinţez

Consiliul Ymbrynelor de aportul tău. Poate li se va părea de cuviinţă să-ţi uşureze sentinţa.

— Ce sentinţă? a întrebat Emma aruncând o privire severă spre Bentham.

Bărbatul s-a strâmbat.

— Am fost exilat. Doar nu crezi că aş trăi în văgăuna asta dacă aş fi bine-venit în alte bucle. Mi s-a înscenat totul, am fost acuzat pe nedrept de…

— Coluziune, a spus Miss Peregrine. Colaborare secretă cu inamicul. Trădare după trădare.

— Pe vremea aceea eram agent dublu, Alma, am încercat să-l storc pe frate-tău de informaţii. Doar ţi-am mai explicat!

Se schimonosea, cu palmele întinse ca un cerşetor.

— Ştii bine că am toate motivele să-l urăsc pe Jack!

Miss Peregrine a ridicat o mână ca să-l oprească. Mai auzise povestea asta şi nu mai voia s-o audă încă o dată.

— Când l-a trădat pe bunicul tău, mi-a spus ea, am zis, gata, asta a fost ultima picătură.

— Ăla a fost un accident, a spus Bentham dându-se înapoi.

— Atunci ce-ai făcut cu *suul* extras de la el? l-a întrebat Miss Peregrine.

— L-am injectat subiecţilor mei pe care făceam experimente!

Miss Peregrine a clătinat din cap.

— Am făcut inginerie inversă pe experimentul tău. Le-ai administrat *suul* de la vite, ceea ce nu poate însemna decât că l-ai păstrat pe Abe pentru tine.

— Ce afirmaţie absurdă! a izbucnit Bentham. Asta i-ai spus şi Consiliului? De asta putrezesc aici, nu-i aşa?

Nu-mi dădeam seama dacă se prefăcea că-i surprins sau chiar era.

— Ştiam că te simţi ameninţată de inteligenţa mea şi de capacitatea mea superioară de lider. Dar n-aş fi crezut că te-ai putea coborî atât încât să spui asemenea minciuni ca să mă dai la o parte… Ştii câţi ani m-am chinuit să extirp năpasta asta adusă de consumul de ambrozie? Ce nevoie

aş avea de *suul* bietului om?

— Acelaşi lucru pe care-l vrea fratele nostru de la tânărul domn Portman, a spus Miss Peregrine.

— Nici măcar n-o să mă sinchisesc să neg acuzaţia ta. Îmi doresc doar ca ceaţa asta plină de prejudecăţi să se ridice ca să vezi şi tu adevărul: sunt de partea ta, Alma, şi aşa a fost mereu.

— Eşti de partea celui care-ţi serveşte propriului interes pe moment.

Bentham a suspinat şi ne-a aruncat mie şi Emmei o privire de câine bătut.

— La revedere, copii. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc. O să mă duc acasă acum; salvarea vieţilor voastre l-a supus la un bir greu pe moşul ăsta. Dar sper că o să ne reîntâlnim într-o zi, când directoarei voastre o să-i vină mintea la cap.

Şi-a dus degetele la pălărie şi însoţit de ursul lui a luat-o prin mulţime, spre complex şi turn.

— Ce dramatic, am mormăit eu, deşi îmi era puţin milă de el.

— Ymbrynelor! a strigat Miss Peregrine. Fiţi cu ochii pe el!

— Chiar i-a furat sufletul lui Abe? a întrebat-o Emma pe Miss Peregrine.

— Fără dovezi nu putem fi siguri. Dar dacă am aduna laolaltă toate mârşăviile pe care le-a comis, ar trebui să-l condamnăm la mai mult decât o viaţă petrecută în exil.

Expresia împietrită de pe faţa ei a dispărut încet, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndepărta.

— Fraţii mei mi-au dat o lecţie dură. Nimeni nu te poate răni mai tare decât oamenii la care ţii.

•••

Vântul şi-a schimbat direcţia, trimiţând spre noi norul de cenuşă care facilitase evadarea strigoilor. Ajunsese la noi atât de repede, încât nici n-am apucat să reacţionăm; aerul din jurul nostru urla şi ne înţepa, iar lumina zilei se stingea văzând cu ochii. Fâlfâiri puternice din aripi au răsunat

când ymbrynele s-au transformat în păsări şi s-au ridicat deasupra furtunii. Sufletul-pustiu pe care îl călăream s-a lăsat în genunchi, şi-a lăsat capul jos, încercând să-şi protejeze faţa cu limbile libere. Spre deosebire de prietenii noştri el era obişnuit cu furtunile de cenuşă. Îi auzeam cum îi cuprinde panica pe întuneric.

— Spuneţi-mi unde sunteţi! am strigat eu. O să treacă imediat!

— Toată lumea să respire prin cămaşă! a spus Emma.

Când furtuna s-a mai domolit, am auzit ceva dinspre pod care mi-a făcut părul măciucă. Erau trei voci de bariton, unite într-un cântec ale cărui versuri erau despărţite prin bufnituri şi icnete.

— Ascultă bătaia ciocanelor…

Buuum!

— Ascultă cum se bate un cui!

Au, piciorul!

— E grozav să construieşti spânzurătoare…

Daţi-mi drumul, daţi-mi drumul!

— …leacul pentru orice cucui!

Gata, vă rog! Mă predau!

Tocmai când cenuşa începea să se aşeze, Sharon şi-a făcut apariţia însoţit de cei trei voinici veri ai lui. Fiecare dintre ei târa după el câte un strigoi îngenuncheat.

— ’Neaţa, popor! a strigat Sharon. Aţi pierdut cumva ceva?

În timp ce-şi ştergeau cenuşa din ochi, prietenii mei au văzut isprava lui Sharon şi au început să chiuie.

— Sharon, om genial ce eşti! a strigat Emma.

Ymbrynele au aterizat în jurul nostru, reluându-şi forma umană. Cât timp îşi trăgeau repede pe ele hainele pe care le abandonaseră mai devreme, am rămas respectuoşi cu ochii aţintiţi asupra strigoilor.

Dintr-odată, unul dintre ei a reuşit să se smulgă din mâinile celui care îl ţinea captiv şi a rupt-o la fugă. În loc să alerge după el, cioplitorul de spânzurătoare scoase un ciocănel de la cureaua lui cu unelte, s-a înfipt bine în pământ şi l-a aruncat după el. Ciocanul s-a rostogolit în aer

şi a luat-o direct spre capul strigoiului, dar tocmai în clipa în care ne aşteptam să-l nimerească, strigoiul s-a ferit. A ţâşnit spre gunoaiele de pe marginea drumului. Şi înainte să dispară între două case dărăpănate, drumul s-a crăpat şi strigoiul a fost înghiţit de o flacără galbenă care a erupt din crăpătură.

Deşi imaginea era sinistră, toată lumea a început să chiuie şi să strige de bucurie.

— Vedeţi? a spus Sharon. Până şi Pogonul vrea să scape de ei.

— Asta e minunat, am spus eu. Dar Caul?

— Sunt de acord, a spus Emma. Niciuna dintre victoriile astea n-o să conteze dacă nu-l prindem. Nu-i aşa, Miss P?

Am aruncat o privire în jur, dar nici urmă de ea. Emma s-a uitat şi ea, cercetând mulţimea.

— Miss Peregrine? a strigat cu o voce din ce în ce mai panicată.

I-am spus sufletului-pustiu să se ridice pe vârfuri ca să văd mai bine.

— A văzut-o cineva pe Miss Peregrine? am strigat eu.

Toată lumea a început s-o caute, cercetând văzduhul în caz că nu se preschimbase încă din pasăre în om şi pământul, în caz că aterizase, dar nu se transformase încă în om.

Apoi, din spatele nostru, un strigăt puternic şi voios ne-a întrerupt pălăvrăgelile.

— N-o mai căutaţi, copii!

Pe moment nu mi-am dat seama a cui era vocea.

— Faceţi ce vă spun eu şi n-o să păţească nimic!

Apoi, din spatele crengilor unui copac sfrijit, negru de cenuşă, am văzut ieşind un personaj familiar.

Caul. Un bărbat uscăţiv, fără arme sau gardieni. Avea faţa palidă şi contorsionată de un rânjet nefiresc şi purta o pereche de ochelari de soare cu lentile mari ca nişte ochi de insectă. Era îmbrăcat ca un filfizon, cu o pelerină, cu nişte bijuterii de aur şi o cravată bufantă, de mătase. Părea nebun într-un mod excentric, ca un doctor ţicnit dintr-o poveste gotică şi care făcuse prea multe experimente pe el

însuşi. Şi cred că aspectul lui nebunesc – şi faptul că-l ştiam capabil de cele mai mari grozăvii – a fost ceea ce ne împiedica să ne năpustim asupra lui şi să-l facem bucăţele. Un om precum Caul nu era niciodată aşa de neajutorat cum părea la prima vedere.

— Unde e Miss Peregrine? am strigat, stârnind un cor de întrebări asemănătoare în rândul ymbrynelor şi al deosebiţilor aflaţi în spatele meu.

— Acolo unde-i e locul, mi-a răspuns Caul. Cu familia ei.

Ultimul şomoiog de cenuşă a răbufnit din complex, dezvăluindu-i pe Bentham şi pe Miss Peregrine – transformată în om, captivă în braţele ursului care îl căra de obicei pe Bentham. Deşi ochii îi scăpărau de furie, ştia că-i mai bine să nu se lupte cu un urs-vârcolac cu ghearele ascuţite, iute la mânie.

Părea că eram condamnaţi să trăim iar şi iar acelaşi coşmar: Miss Peregrine răpită, de data asta de Bentham care stătea în spatele ursului, cu ochii în pământ, de parcă i-ar fi fost ruşine să ne privească.

Ţipete şocate şi furioase au răsunat din rândul deosebiţilor şi al ymbrynelor.

— Bentham! am strigat eu. Dă-i drumul!

— Trădător ticălos ce eşti! a strigat Emma.

Bentham a înălţat capul şi s-a uitat la noi.

— Acum zece minute, a spus el pe un ton ceremonios, cu aere de stăpân, puteaţi conta pe loialitatea mea. Aş fi putut să vă trădez şi să vă vând fratelui meu cu zile în urmă, dar n-am făcut-o.

A privit-o pe Miss Peregrine printre gene.

— Te-am ales *pe tine,* Alma, pentru că am crezut – foarte naiv, se pare – că dacă te ajut pe tine şi pe elevii tăi, o să-ţi dai seama cât de nedreaptă ai fost când m-ai judecat şi că o să treci peste neînţelegerile dintre noi şi o să uiţi trecutul.

— O să ajungi în Deşertul fără Milă pentru ce-ai făcut! a strigat Miss Peregrine.

— Nu mă mai tem de consiliul tău penibil! a spus Bentham. N-o să mă mai asupriţi! PT, închide-i gura!

Ursul i-a pus laba peste faţă ymbrynei noastre.

Caul a păşit către fratele şi sora lui, cu braţele deschise şi un zâmbet larg.

— Benny a decis să-şi apere drepturile, iar eu unul, îl felicit! Nimic nu întrece o reuniune de familie!

Dintr-odată, Bentham a fost tras în spate de o forţă nevăzută. Un cuţit a strălucit la gâtul lui.

— Spune-i ursului s-o elibereze pe Miss Peregrine dacă nu vrei să mori! a strigat o voce familiară.

— Millard! a izbucnit cineva din grupul nostru.

Era Millard, dezbrăcat şi invizibil. Bentham era terifiat, dar Caul părea doar iritat. A scos din buzunarul pelerinei un pistol antic, cu turelă cilindrică şi l-a aţintit în dreptul tâmplei lui Bentham.

— Dacă-i dai drumul, te omor *eu,* fratele meu.

— Dar am semnat un pact! a protestat Bentham.

— Iar tu dacă te dai bătut în faţa unui băiat dezbrăcat, cu un cuţit bont, încalci pactul.

Caul a eliberat trăgaciul, s-a dus lângă Bentham şi i-a lipit arma de tâmplă, apoi i-a spus lui Millard:

— Dacă mă faci să-l omor pe frate-meu, poţi să-ţi iei adio de la ymbrynă.

Millard a ezitat o clipă, apoi a azvârlit cuţitul şi a fugit. Caul a dat să-l prindă, dar l-a ratat şi paşii lui Millard s-au îndepărtat, lăsând în urmă o dâră de praf de turbă.

Bentham şi-a revenit şi şi-a netezit cămaşa mototolită. Caul, care nu mai părea la fel de bine dispus, şi-a îndreptat pistolul spre Miss Peregrine.

— Şi acum, atenţie la mine! a spus el cu glas lătrat. Voi, cei de dincolo de pod! Lăsaţi-i pe gardienii ăia să plece!

Sharon şi verii lui nu prea aveau de ales. I-au eliberat pe strigoi şi s-au retras, iar strigoiul de lângă noi şi-a coborât mâinile şi şi-a ridicat arma de pe jos. În doar câteva secunde, situaţia s-a schimbat radical, şi ne-am trezit cu patru arme aţintite asupra grupului nostru şi cu una spre Miss Peregrine. Caul putea face orice voia.

— Băiete! a spus el îndreptând spre mine degetul arătător. Aruncă sufletul-pustiu în prăpastie.

Îi simţeam vocea stridentă ca un ac înfipt în timpan.

L-am condus pe sufletul-pustiu la marginea prăpastiei.

— Şi acum spune-i să sară!

Se pare că n-aveam de ales. Era o pierdere oribilă, dar poate că era mai bine aşa: sufletul-pustiu suferea

îngrozitor şi din rănile lui se scurgea sânge negru. N-ar fi supravieţuit oricum.

I-am descolăcit limba de pe mijlocul meu, am descălecat şi am coborât. Aveam suficientă putere cât să stau pe propriile-mi picioare, dar puterea sufletului-pustiu era pe terminate. De îndată ce m-am dat jos de pe el, a scos un răget slab, şi-a tras limbile în gură şi s-a lăsat în genunchi, ca cineva care era gata să se sacrifice de bunăvoie.

— Îţi mulţumesc, indiferent cine ai fi fost, i-am spus. Sunt sigur că dacă te-ai fi transformat în strigoi, n-ai fi fost unul complet ticălos.

Mi-am proptit piciorul în spatele lui şi l-am împins. Sufletul-pustiu şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit fără niciun cuvânt în vidul înceţoşat. După câteva secunde, i-am simţit conştiinţa stingându-se în capul meu.

Strigoii de dincolo de pod s-au apropiat de noi călare pe limbile sufletului-pustiu. Dacă am fi intervenit Miss Peregrine ar fi fost din nou în pericol. Olive a fost smulsă din cer. Gardienii încercau să ne adune într-un grup mai compact şi mai uşor de controlat. Apoi Caul m-a strigat şi unul dintre gardieni m-a tras afară din mijlocul grupului.

— El e singurul de care avem nevoie viu, le-a spus Caul gardienilor. Dacă sunteţi obligaţi să-l împuşcaţi, împuşcaţi-l în genunchi. Cât despre ceilalţi…

Caul a făcut un semn cu arma spre mulţimea îngrămădită şi a tras. Au răsunat ţipete din rândul mulţimii cutremurată de spaimă.

— Împuşcaţi-i oriunde vreţi!

A râs şi şi-a rotit repede braţele ca o balerină. Am dat să mă reped la el, gata să-i scot ochii cu mâinile goale fără să-mi pese de urmări, când un revolver cu ţeava lungă a apărut în mijlocul câmpului meu vizual.

— Nu, a mârâit laconic un gardian, un strigoi cu umerii laţi şi o chelie lucioasă.

Caul a tras cu pistolul în aer, strigând să se facă linişte, şi toată lumea a încremenit. Se mai auzeau doar scâncetele persoanei pe care o împuşcase.

— Nu plângeţi, că am o surpriză plăcută pentru voi, a

spus întorcându-se către grupul nostru. Azi este o zi istorică. Eu şi fratele meu suntem pe cale să ajungem la punctul culminant al vieţilor noastre, marcate de multe strădanii, dar şi inovaţii: ne vom încorona regii deosebiţilor. Şi cum ar arăta o încoronare fără martori? Aşa că o să vă luăm cu noi. Sigur, asta numai dacă vă veţi comporta frumos. O să vedeţi ceva ce n-a mai văzut nimeni de o mie de ani: preluarea şi exproprierea Bibliotecii Sufletelor!

— Trebuie să-mi promiţi ceva, altfel nu te ajut, i-am spus lui Caul.

Nu prea mă aflam în poziţia în care să negociez, dar Caul credea că are nevoie de mine, ceea ce era, totuşi, ceva.

— După ce pui mâna pe Bibliotecă, o laşi pe Miss Peregrine să plece.

— Din păcate, n-am cum, a spus Caul, dar o să-i cruţ viaţa. Lumea deosebiţilor pare mai amuzantă dacă o cârmuiesc împreună cu soră-mea. După ce-ţi tai aripile, o să te fac sclava mea personală, Alma. Ce zici, ţi-ar plăcea?

Miss Peregrine a încercat să-i răspundă, dar cuvintele ei s-au pierdut sub labele cărnoase ale ursului.

Caul şi-a dus palma la ureche şi a râs:

— Ce-ai zis? N-am auzit!

Apoi s-a întors şi a pornit spre turn.

— Haideţi, mişcaţi-vă! au strigat gardienii şi am pornit în urma lor, cu mers împleticit.

♦♦♦ CAPITOLUL NOUĂ ♦♦♦

Ne-au mânat spre turn cu o viteză nemiloasă, strigoii încurajându-i pe cei care mai rămâneau în urmă cu îmbrâncituri şi şuturi. Fără sufletul-pustiu care să mă ducă în spate eram o epavă care şchiopăta şi ţopăia. În plus, eram plin de muşcături şi praful de la degetul Mamei Ţărână începea să-şi piardă efectul, iar durerea devenea din ce în ce mai mare. M-am străduit oricum să avansez, în timp ce mintea mea lucra la foc continuu, încercând să găsesc o cale de-a ne salva, una mai neverosimilă decât cealaltă. Fără sufletele-pustii, toate puterile deosebiţilor erau zădărnicite de strigoi şi armele lor.

Ne-am împleticit pe lângă clădirea ruinată în care muriseră sufletele-pustii şi am păşit pe cărămizi pline de sânge de papagal şi de strigoi. Am mărşăluit prin curtea împrejmuită cu ziduri, am intrat pe uşa turnului, am urcat prin holul curbat şi am trecut pe lângă uşile negre identice. Caul defila în faţa noastră precum dirijorul unui ansamblu muzical sărit de pe fix, păşind cu piciorul întins, legănându-şi braţele, ca apoi, în secunda următoare să se întoarcă spre noi şi să ne înjure cu patimă. În spatele lui, ursul mergea clătinându-se, cu Bentham în îndoitura braţului şi cu Miss Peregrine aruncată pe umăr.

Miss Peregrine se ruga de fraţii ei să se mai gândească.

— Amintiţi-vă de poveştile vechi despre Abaton şi de sfârşitul infam la care sunt sortiţi deosebiţii care fură sufletele din Bibliotecă! Puterea ei e blestemată!

— Nu mai sunt copil, Alma, nu mă mai sperie poveştile vechi ale ymbrynelor, a luat-o în râs Bentham. Şi ai grijă la limba aia. Asta dacă vrei să rămâi cu ea.

Miss Peregrine a renunţat repede la încercările ei şi ne-a aruncat o privire de pe umărul ursului, chipul ei proiectând dârzenie şi putere. *Nu vă fie frică,* a părut că încearcă să ne transmită. *O să trecem şi prin asta, o să vedeţi.*

Mă temeam că unii dintre noi n-aveau să reziste nici

măcar până urcam în turn. M-am întors şi am încercat să-mi dau seama cine fusese împuşcat. În mijlocul grupului strâns, Bronwyn purta o siluetă flască în braţe – cred că era Miss Avocet – dar, în clipa următoare, o mână cărnoasă mi-a tras o scatoalcă.

— Faţa înainte sau îţi iei adio de la rotulă, a spus gardianul de lângă mine.

În sfârşit, am ajuns în vârful turnului, la ultima uşă. Pe holul care se vedea dincolo de ea, razele palide ale soarelui iluminau peretele curbat. Deasupra noastră se vedea o deschizătură, un detaliu pe care am încercat să-l stochez în memorie pentru viitor.

Caul s-a oprit în faţa uşii. Radia de fericire.

— Perplexus! a strigat el. *Sigñor* Anomalous – da, da, dumneata, cel din spate! Având în vedere că îţi datorez descoperirea asta şi dumitale, cel care a făcut toate expediţiile şi a depus atâta efort – trebuie să-ţi atribuim meritele cuvenite, nu-i aşa? – eu cred că ar trebui să-ţi revină onoarea să deschizi uşa asta.

— Hai, odată! N-avem timp de ceremonii! i-a spus Bentham. Am lăsat complexul nepăzit…

— Nu fi o nătăfleaţă şi un sperios. N-o să dureze mai mult de o secundă.

Unul dintre gardieni l-a târât pe Perplexus afară din mulţime şi l-a dus la uşă. Între timp, barba şi părul i se albiseră ca varul, spinarea i se îndoise şi faţa îi era străbătută de riduri adânci. Petrecuse prea mult timp departe de bucla lui şi vârsta adevărată începea să-l ajungă din urmă. Perplexus părea gata să deschidă uşa când l-a cuprins un puternic acces de tuse. După ce şi-a recăpătat răsuflarea, s-a întors spre Caul, a tras aer în piept gâlgâind şi a scuipat un dop de flegmă strălucitoare pe pelerina lui.

— Eşti un porc ignorant! a strigat Perplexus.

Caul a ridicat pistolul, l-a aţintit spre capul lui Perplexus şi a tras piedica. S-au auzit strigăte – „Jack, nu!”, Bentham a ţipat, Perplexus a ridicat braţele şi s-a rotit, dar singurul sunet pe care l-a scos pistolul a fost un clic sec.

Caul a deschis pistolul şi s-a uitat în camera cartuşelor, apoi a ridicat din umeri.

— E antic şi de demult, la fel ca dumneata, i-a spus lui Perplexus şi a îndepărtat flegma de pe pelerină cu ţeava pistolului. Cred că soarta a intervenit pentru matale. Mai bine. Prefer să te văd prefăcut în praf decât să sângerezi până la moarte.

Le-a făcut semn gardienilor să-l ia de acolo. Perplexus a fost târât înapoi în spatele grupului, bâiguind înjurături în italiană.

— La dracu' cu toată povestea asta, a mormăit Caul şi a deschis până la urmă uşa. Intraţi aici! Toată lumea!

Înăuntru am dat peste o cameră familiară cu pereţi cenuşii, doar că de data asta peretele-lipsă era înlocuit de un coridor lung şi întunecat. Împinşi din spate de câţiva gardieni, am înaintat cu paşi repezi. Pereţii netezi au fost înlocuiţi de nişte pereţi aspri şi nefinisaţi care apoi se lărgeau formând o cameră simplă, luminată de razele soarelui. Camera era făcută din stânci şi lut şi dacă n-ar fi avut două geamuri şi o uşă aproape dreptunghiulară, aş fi crezut că ne aflăm într-o peşteră. Cineva le scobise în roca moale, folosind nişte unelte de cioplit.

Am fost mânaţi înăuntru în încăperea uscată şi fierbinte. Priveliştea era ameţitoare. Ne aflam undeva sus, deasupra unui peisaj aproape nepământean: în jurul nostru, ridicându-se într-o parte şi îndepărtându-se lin spre nişte văi în cealaltă parte se vedeau ridicături de pământ şi vârfuri spiralate de rocă roşiatică, stranie, poroasă, cu structuri în fagure – uşi şi ferestre primitive, scobite în piatră. Un vânt statornic le-a străbătut, creând un sunet asemănător cu gemetele umane, care păreau să vină din însuşi centrul pământului. Deşi de unde ne aflam nu se vedea soarele, cerul avea un luciu portocaliu, ca şi cum capătul lumii s-ar fi aflat doar dincolo de linia orizontului. Şi în ciuda semnelor de civilizaţie, în afară de noi, nu vedeam pe nimeni. Aveam senzaţia apăsătoare că suntem priviţi, de parcă am fi călcat o graniţă şi ne-am fi aflat pe un tărâm interzis.

Bentham s-a dat jos din braţele ursului şi şi-a scos evlavios pălăria.

— Deci ăsta e locul, a spus el cu privirea peste dealuri.

Caul i-a aruncat un braţ de „frate mai mare” peste umeri.

— Ţi-am spus c-o să vină şi ziua asta. Ne-am chinuit ceva unul pe altul până să ajungem aici, nu-i aşa, frăţiorule?

— Aşa e.

— Dar se zice că totul e bine când se termină, iar acum suntem aici.

Caul s-a întors spre noi.

— Prieteni! Ymbryne! Copii deosebiţi!

Vocea lui a răsunat cu ecou printre ciudatele canioane, gemătoare.

— Ziua de azi va intra în istorie! Bine aţi venit în Abaton!

S-a oprit, aşteptând în zadar aplauze.

— Vă aflaţi în străvechiul oraş care cândva a apărat Biblioteca Sufletelor. De patru sute de ani n-a mai ştiut nimeni de ea, iar de o mie de ani n-a mai fost cucerită. Până s-o descopăr eu! Şi acum, cu voi martori…

A tăcut o clipă apoi a izbucnit în râs.

— Dar de ce mă obosesc? Filistinii din voi n-o să aprecieze niciodată importanţa descoperirii mele. Uitaţi-vă la voi – parcă aţi fi nişte măgari în faţa Capelei Sixtine!

L-a bătut pe braţ pe Bentham.

— Haide, frate. Hai să luăm în primire ce ni se cuvine.

— Şi ce ni se cuvine şi nouă! a strigat o voce din spatele meu, vocea gardianului care mă păzea. N-o să ne uitaţi, nu-i aşa, domnule?

— Bineînţeles că nu, a spus Caul încercând să zâmbească, dar fără succes.

Nu-şi putea ascunde iritarea după ce a fost luat la întrebări de faţă cu noi toţi.

— Loialitatea voastră va fi răsplătită înzecit!

S-a întors cu spatele şi, împreună cu Bentham, a coborât pe o potecă. Gardienii ne-au împins după ei.

•••

Poteca scăldată în soare se despărţea o dată, şi apoi încă o dată, trimiţând ramificaţii şi afluenţi spre dealurile ţepoase. Urmărind un drum pe care probabil îl cunoştea de la Perplexus, care îi dezvăluise sub ameninţări pe unde trebuie s-o ia, Caul ne-a condus pe poteci necunoscute, năpădite de tufe de mure, cu un aer încrezător, fiecare pas al lui emanând aroganţa colonizatorului. Senzaţia că suntem urmăriţi devenea tot mai intensă. Aveam impresia că deschizăturile aspre scobite în rocă erau o colonie de ochi închişi pe jumătate, o civilizaţie antică, prinsă în piatră, trezindu-se încet dintr-un somn de o mie de ani.

Eram chinuit de nelinişte şi gândurile îmi zburau haotic. Ce avea să urmeze depindea doar de mine. Totuşi, strigoii aveau nevoie de mine. Şi dacă refuzam să le înmânez sufletele? Dacă găseam o cale de a-i păcăli?

Ştiam ce s-ar fi întâmplat. Caul ar fi omorât-o pe Miss Peregrine. Apoi le-ar fi ucis şi pe celelalte ymbryne, una câte una, până când îi dădeam ce căuta. Şi dacă nici aşa nu m-aş fi conformat, o omora pe Emma.

Nu eram suficient de puternic. Aş fi făcut orice ca să-i împiedic să-i facă rău – i-aş fi dat lui Caul cheia către puterea asta indefinită.

Apoi mi-a trecut prin cap un gând care m-a speriat îngrozitor: şi dacă nu eram *capabil* să duc la bun sfârşit ce aştepta de la mine? Dacă se înşela şi chiar nu vedeam vasele cu suflete, sau poate că puteam să le văd, dar nu puteam să le ridic? Nu m-ar fi crezut. Ar fi zis că mint. Ar fi început să-mi omoare prietenii. Şi chiar dacă aş fi reuşit cumva să-i conving că spun adevărul – că nu aveam acel talent – se putea înfuria atât de tare, încât să omoare pe toată lumea.

M-am rugat la bunicul în tăcere – oare avem voie să ne rugăm unor morţi? Oricum, eu am făcut-o – şi l-am rugat, în caz că mă vedea din cer, să mă ajute, să mă facă la fel de puternic cum a fost el. „Bunicule”, m-am rugat, „ştiu că sună ciudat, dar Emma şi prietenii mei înseamnă totul pentru mine, sunt mai importanţi decât orice altceva pe lumea asta, şi aş prefera să-i dau lui Caul o bucăţică de

lume dacă asta înseamnă că le va cruţa vieţile. Crezi că asta mă face un om rău? Nu ştiu, dar mi-am închipuit că tu o să mă înţelegi. Aşa că, te rog mult, ajută-mă!”

Am ridicat privirea şi am rămas surprins s-o văd pe Miss Peregrine care mă urmărea de pe umărul ursului. De îndată ce mi-a surprins privirea, s-a uitat în altă parte şi am văzut urme de lacrimi prin funinginea care-i acoperea obrajii. De parcă m-ar fi auzit cumva.

Un drum se pierdea printr-un labirint străvechi de poteci şi trepte scobite în pantă, pe care toţi paşii care trecuseră pe acolo le transformaseră în nişte semiluni. Din loc în loc poteca dispărea de tot, înghiţită de buruieni. L-am auzit pe Perplexus spunând că i-a luat zeci de ani să dea de urma Bibliotecii Sufletelor şi faptul că tâlharul ăsta tropăia pe aici fără să-i acorde vreun pic de respect era o adevărată insultă!

— De ce nu ne-a zis nimeni că Biblioteca există pe bune? a întrebat Olive.

— Pentru că nu ni s-a permis, draga mea, i-a răspuns o ymbrynă. Era mai sigur să spui că…

Ymbryna s-a oprit să-şi tragă sufletul.

— …că era doar o poveste.

Doar o poveste. Era unul dintre adevărurile care-mi defineau viaţa: faptul că, indiferent cât de mult aş fi încercat să le aplatizez, să le fac bidimensionale, prinse pe hârtie şi sub cerneală, mereu aveau să existe poveşti care refuzau să rămână între copertele unei cărţi. N-a fost niciodată „doar o poveste”. Eu înţelegeam cel mai bine: o poveste îmi acaparase întreaga viaţă.

Mergeam de câteva minute pe lângă un perete obişnuit, cu geamătul straniu al vântului în urechi, când mai puternic, când mai timid. Dintr-odată, Caul a ridicat o mână şi a strigat să ne oprim.

— Oare am trecut pe lângă ea? a spus el. Puteam să jur că grota aia era pe aici pe undeva. Unde e cartograful?

Perplexus a fost scos din nou în faţa grupului.

— Nu te bucuri că nu l-ai împuşcat? a bâiguit Bentham.

Caul l-a ignorat.

— Unde e grota aia? s-a răstit la Perplexus.

— Ah, poate s-a ascuns când a văzut că vii, a glumit Perplexus.

— Nu mă provoca. O să fac scrum fiecare exemplar al Hărţii Zilelor. N-o să-şi mai aducă nimeni aminte de tine până la anul.

Perplexus şi-a împreunat mâinile şi a oftat.

— Uite-o acolo, a spus el arătând spre un punct din spatele nostru.

Trecuserăm de ea.

Caul a coborât cu paşi apăsaţi spre o porţiune de zid acoperită cu viţă de vie – era o intrare atât de ciudată şi de bine ascunsă încât era imposibil să n-o ratezi; nu era o uşă, ci mai degrabă o gaură. Caul împinse la o parte lăstarii de viţă şi a vârât capul înăuntru.

— Da! l-am auzit spunând, după care a scos capul de acolo şi a început să ne dea ordine.

— Numai persoanele importante pot să treacă dincolo de punctul ăsta. Frate, soră.

A făcut un semn spre Bentham şi Miss Peregrine.

— Băiete, a spus şi a arătat spre mine. Doi gardieni. Şi… a cercetat grupul. E întuneric şi o să avem nevoie de o lanternă. Tu, fată.

Stomacul mi s-a strâns când Emma a fost trasă din mijlocul grupului.

— Dacă ceilalţi vă fac probleme, ştiţi ce aveţi de făcut.

Caul a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre mulţime. Au început să ţipe şi să se ferească. Caul a râs zgomotos.

Gardianul a împins-o pe Emma prin gaură. Ursul lui Bentham nu încăpea prin ea, aşa că Miss Peregrine a fost pusă jos şi strigoiul meu trebuia să ne păzească pe amândoi.

Copiii mai mici au început să plângă. Dacă n-o vor mai vedea vreodată?

— Curaj, copii! le-a strigat Miss Peregrine. O să mă întorc!

— Aşa e, copii! a îngânat Caul batjocoritor. Ascultaţi-o pe directoarea voastră! Ymbrynele ştiu cel mai bine!

Eu şi Miss Peregrine am fost împinşi înăuntru prin deschizătură şi s-a ivit un moment când ne-am împotmolit în viţa de vie şi am apucat să-i şoptesc ceva fără să fiu descoperit.

— Ce să fac odată ajuns înăuntru?

— Orice îţi cere, mi-a şoptit ea. Dacă nu-l enervăm, s-ar putea să scăpăm cu viaţă.

Să scăpăm cu viaţă, da – dar cu ce preţ?

Apoi am dat la o parte viţa de vie şi am pus piciorul într-un spaţiu nou şi straniu: o cameră cu ziduri de piatră, fără tavan. Am rămas fără suflu un moment, atât de tare am fost şocat de faţa diformă, gigantică ce ne privea de pe peretele din faţă. Era un perete – nimic mai mult – dar cu o gură mare în loc de uşă, doi ochi deformaţi în loc de ferestre şi două găuri pe post de nări. Iarba înaltă care îl năpădea semăna cu un smoc de păr şi o barbă neîngrijită. Vântul suspina mai puternic, de parcă uşa sub formă de gură ar fi încercat să ne avertizeze să nu intrăm acolo, formând vocale lungi, interminabile, într-o limbă străveche.

Caul a arătat spre uşă.

— Biblioteca ne aşteaptă.

Bentham şi-a scos pălăria.

— Extraordinar, s-a minunat, apoi a amuţit reverenţios. Aproape că ne cântă. De parcă sufletele celor care se odihnesc aici s-ar fi trezit ca să ne întâmpine.

— Să ne întâmpine? a spus Emma. Mă îndoiesc.

Gardienii ne-au îmbrâncit spre uşă. Am plecat capetele şi ne-am strecurat prin intrarea joasă într-o cameră ca un cavou. La fel ca celelalte pe care le văzusem în Abaton, şi asta era scobită cu mâna în roca poroasă cu mii de ani în urmă. Avea tavanul jos şi, în afară de nişte paie împrăştiate şi cioburi de oale de lut, nu se mai vedea nimic altceva. Pereţii mi s-au părut cei mai interesanţi, cu alcovuri mici cioplite în ei. Erau ovale sus şi drepte jos, destul de mari cât să poţi strecura acolo o sticlă sau o lumânare. În capătul camerei, mai multe uşi se pierdeau în întuneric.

— Ei, bine, băiete? a spus Caul. Vezi vreunul?

M-am uitat în jur.

— Vreun ce?

— Nu te juca cu mine. Vreun vas cu suflete.

S-a apropiat de un perete şi şi-a strecurat mâna într-un alcov.

— Du-te şi scoate unul de acolo.

M-am întors încet şi am cercetat pereţii. Fiecare alcov părea gol.

— Nu văd niciunul, am spus eu. Poate că nu există niciunul aici.

— Minţi.

Caul a dat din cap spre gardian. Acesta mi-a tras un pumn în stomac.

Emma şi Miss Peregrine au început să ţipe când am căzut în genunchi gemând. Când mi-am coborât privirea, am văzut sângele străbătând cămaşa – nu de la pumn, ci de la rana provocată de sufletul-pustiu.

— Te rog, Jack! a ţipat Miss Peregrine. E doar un copil!

— Doar un copil, doar un copil! a spus Caul batjocoritor.

Tocmai asta e problema! Trebuie să-i pedepseşti ca pe nişte bărbaţi, să-i uzi cu nişte sânge şi o să vezi că vlăstarul o să se ridice numaidecât şi planta o să crească.

A păşit spre mine rotind ţeava pistolului antic şi ciudat.

— Îndreaptă-i genunchiul. Vreau să-i văd genunchiul când ţintesc.

Gardianul m-a trântit la pământ şi mi-a apucat gamba. Stăteam cu obrajii afundaţi în praf şi cu faţa la perete.

Am auzit când a tras piedica. Şi apoi, în timp ce Emma şi Miss Peregrine se rugau de Caul pentru îndurare, am văzut ceva în alcovurile din perete. O formă pe care n-o văzusem până atunci…

— Stai! am strigat eu. Văd ceva!

Gardianul m-a întors cu faţa în sus.

— Haide, revino-ţi, a spus Caul privindu-mă de sus. Ce vezi?

M-am uitat din nou, clipind. Am încercat să fiu calm şi să-mi focusez privirea.

În perete, devenind treptat tot mai clar, ca un polaroid, se vedea un fel de cană din piatră. Era un obiect simplu, fără decoraţii, cilindric, cu gâtul în formă conică şi un dop făcut din aceeaşi rocă roşiatică precum straniile dealuri ale Abatonului.

— E o cană, am spus eu. Doar una. E răsturnată, de asta n-am văzut-o din prima.

— Ridică-te, a spus Caul. Vreau să te văd când o ridici.

Mi-am tras genunchii la piept, m-am legănat înainte şi înapoi până am reuşit să mă ridic. Durerea îmi ţipa prin mijloc. M-am târât prin cameră şi mi-am strecurat încet mâna în scobitură, dar am retras-o repede, şocat.

— Care-i problema? m-a întrebat Caul.

— E *îngheţată,* am spus eu. Nu mă aşteptam să fie aşa de rece.

— Fascinant, a murmurat Bentham.

Zăbovise lângă uşă, de parcă s-ar fi răzgândit, dar între timp a înaintat un pas.

Am întins din nou mâna spre alcov, pregătit pentru răceala aceea şi am scos vasul.

— Asta nu e bine, a spus Miss Peregrine. Acolo se odihneşte un suflet deosebit şi ar trebui tratat cu respect.

— Mai mare respect decât să-l mănânc eu nu-mi pot imagina, a spus Caul şi s-a postat lângă mine. Spune-mi cum arată vasul.

— E foarte simplu. Din piatră.

Mâna dreaptă începuse să-mi îngheţe, aşa că am trecut-o în cea stângă şi apoi am văzut, scris cu litere lunguieţe, foarte subţiri: un cuvânt: *Aswindan.*

— Ce e? m-a întrebat Caul curios. Te avertizez, nu-mi ascunde nimic!

— E un cuvânt, am spus. *Aswindan.*

— Pronunţă-l pe litere.

— A-s-w-i-n-d-a-n.

— *Aswindan,* a repetat Caul încruntat. Asta e în deosebita veche, nu-i aşa?

— Evident, i-a răspuns Bentham. Nu-ţi mai aminteşti lecţiile?

— Bineînţeles că-mi amintesc! Mă prindeam mai repede ca tine, nu mai ştii? *Aswindan.* Rădăcina e *wind.* Ceea ce nu se referă la vreme, ci înseamnă „rapid”, ca în „din ce în ce mai rapid” – ca în din ce în ce mai puternic, mai viguros.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, frăţioare.

— Ah, normal că *nu* eşti, a spus sarcastic Caul. Cred că îl vrei doar pentru tine!

Caul a întins mâna. A reuşit să-l cuprindă cu degetele, dar de îndată ce vasul a ajuns la el, degetele lui strângeau doar aerul, de parcă n-ar mai fi fost nimic între ele, iar vasul a căzut şi s-a făcut ţăndări.

Caul a scos o înjurătură şi s-a uitat uită în jos, nedumerit, în timp ce un lichid albastru, foarte strălucitor ni se întindea la picioare.

— O văd acum! a spus încântat şi a arătat spre băltoaca albastră. Chestia aia! O văd!

— Da, da, şi eu, a spus Bentham şi gardienii li s-au alăturat.

Cu toţii vedeau lichidul, dar nu şi vasul care îl conţinea şi-l apăra.

Unul dintre gardieni s-a aplecat ca să se uite mai bine la lichidul albastru şi să-l atingă cu degetul. În clipa în care l-a atins, a scos un ţipăt şi a sărit înapoi, scuturându-şi mâna şi încercând să scape de stropii albaştri. Dacă vasul era atât de rece, îmi puteam doar imagina cât de rece putea fi conţinutul.

— Ce risipă, a spus Caul. Mi-ar fi plăcut să-l combin cu alte câteva suflete.

— *Aswindan,* a recitat Bentham din nou. Rădăcina e *swindan.* Înseamnă „micşorare”. Bucură-te că n-ai băut chestia aia, frăţioare.

Caul s-a încruntat.

— Nu, nu, sunt sigur că înseamnă ce am zis eu.

— Nu mai fi aşa de sigur, i-a spus Miss Peregrine.

Caul i-a pironit cu privirea, de parcă ar fi cântărit posibilitatea conform căreia fratele şi sora lui se aliaseră împotriva lui. Apoi a părut să renunţe.

— Asta e doar prima cameră. Sufletele mai de calitate sunt mai încolo, sunt convins.

— Sunt de acord, a spus Bentham. Cu cât avansăm mai mult, cu atât vom găsi mai multe suflete vechi. Şi cu cât e mai vechi un suflet, cu atât e mai puternic.

— Atunci o să sondez până în inima muntelui, a spus

Caul, şi o s-o mănânc.

•••

Ne-au înghesuit printr-una dintre uşile negre cu pistoalele înfipte în coaste. Camera următoare semăna cu prima, cu alcovuri în pereţi şi uşi care duceau spre o nouă încăpere întunecată. Dar aici nu existau geamuri şi podeaua prăfuită era străbătută de o singură rază tăioasă de soare care stătea să apună. Lumina zilei rămăsese în urma noastră.

Caul i-a ordonat Emmei să aprindă o flacără. Apoi mi-a poruncit să fac inventarul conţinutului pereţilor. Am raportat existenţa a trei vase, dar Caul nu m-a crezut pe cuvânt. M-a pus să bat în fiecare cu unghia ca să-i dovedesc că chiar erau acolo şi să-mi strecor mâna într-o duzină de scobituri ca să-i arăt că erau goale.

Apoi m-a pus să citesc numele de pe fiecare vas. *Heolstor. Unge-sewen. Meagan-wundor.* Cuvintele astea nu-mi spuneau nimic, iar lui Caul i se păreau nesatisfăcătoare.

— Sunt suflete de sclavi neînsemnaţi, i s-a plâns lui Bentham. Dacă vrem să fim împăraţi, avem nevoie de suflete de împăraţi.

— Atunci să mergem mai departe, a spus fratele lui.

Ne-am aruncat într-un labirint derutant şi aparent interminabil de caverne, în care lumina zilei devenise doar o amintire. Podeaua înainta în pantă şi cobora brusc. Aerul devenea tot mai rece. Nişte pasaje se despărţeau de culoarul principal ca nişte vene întunecate. Caul părea că navighează pe acolo cu ajutorul unui al şaselea simţ, luând-o cu paşi hotărâţi când la stânga, când la dreapta. Era nebun, se vedea clar că era nebun, şi eram sigur că voia să ne zăpăcească de cap astfel încât, şi dacă am fi scăpat de el, să hoinărim o eternitate prin peşteri.

Încercam să-mi imaginez bătăliile care s-au dat pentru sufletele astea – deosebiţi din Antichitate, titani, alergând printre piscurile spiralate şi văile Abatonului – dar era prea înnebunitor. Nu puteam decât să mă gândesc la cât de

înfricoşător ar fi fost să fii prins aici, fără o torţă sau o sursă de lumină.

Cu cât ne afundam mai mult, cu atât găseam mai multe vase pe rafturile scobite în pereţi. Ca şi cum jefuitorii de morminte ar fi prădat camerele exterioare cu ani în urmă, dar ceva i-a împiedicat să avanseze – instinctul sănătos al autoconservării, poate. Caul se răstea la mine să-l ţin la curent cu noutăţile, dar nu mă mai punea să-i arăt care alcov e ocupat şi care nu şi îmi cerea doar ocazional să-i citesc numele de pe etichete. Hăituia un vânat mai mare acum şi se pare că nu voia să-şi bată deloc capul cu partea asta a Bibliotecii.

Am înaintat în tăcere. Camerele se lărgeau tot mai mult şi deveneau din ce în ce mai impresionante, în felul lor primitiv, cu tavane înalte şi pereţi lungi. Pretutindeni se vedeau vase: în fiecare alcov, în stâlpii totemici din colţuri, înfipte în crăpături sau crevase, iar răceala care emana dinspre ele se răspândise prin toate încăperile. Tremuram, aşa că mi-am lipit braţele de corp în timp ce pe gură îmi ieşeau norişori de abur. Senzaţia că eram urmăriţi reapăruse. Biblioteca era o lume subterană imensă, o catacombă şi un ascunziş pentru cel de-al doilea suflet al fiecărui deosebit care a trăit vreodată înaintea ultimului mileniu – erau sute de mii. Toate acele suflete la un loc exercitau o presiune ciudată asupra mea, comprimând spaţiul din plămâni şi din creier, de parcă m-aş fi scufundat încet într-o apă adâncă.

Nu eram singurul întors pe dos. Şi gardienii păreau nervoşi, tresărind la cel mai mic zgomot şi uitându-se tot timpul peste umăr.

— Ai auzit? a întrebat al meu.

— Vocile? l-a întrebat un altul.

— Nu, mai degrabă ca o apă, ca o viitură…

În timp ce ei vorbeau, am aruncat o privire fugară spre Miss Peregrine. Era speriată oare? Nu – părea mai degrabă că aşteaptă ceva, urmărind cu atenţie tot ce se petrecea. Asta m-a alinat puţin, asta şi faptul că ar fi putut să se transforme în pasăre şi să scape de mult de cei care

o ţineau prizonieră, dar n-o făcuse. Atâta timp cât eu şi Emma eram prizonieri, avea să fie şi ea la fel. Poate că nu era vorba doar de instinctul ei protector. Poate că avea un plan.

Aerul se răcea şi mai mult. Un firicel de sudoare care-mi aluneca pe ceafă s-a transformat în gheaţă. Am păşit într-o încăpere atât de plină de vase, încât a trebuit să fac slalom printre ele ca să nu le răstorn – în schimb, picioarele celorlalţi au trecut prin ele ca prin aer. Mă simţeam sufocat de cei morţi. Era ca pe peronul metroului la ore de vârf sau Times Square în noaptea de Revelion, petrecăreţii stând acolo cu feţe posace şi holbându-se, deloc bucuroşi să ne vadă. *(Simţeam* asta, chiar dacă nu vedeam nimic.) Într-un final, până şi Bentham s-a pierdut cu firea.

— Frate, aşteaptă, spuse el cu sufletul la gură, trăgându-l pe Caul de mânecă. Nu crezi c-am mers destul?

Caul s-a întors încet să se uite la el, cu faţa luminată fix pe jumătate de flacăra Emmei.

— Nu, nu cred asta, a spus el.

— Dar sunt convins că sufletele de aici sunt destul de…

— Încă nu le-am găsit, a spus el pe o voce tăioasă şi tensionată.

— Ce n-am găsit, domnule? a îndrăznit să-l întrebe gardianul meu.

— O să ştii când o să vezi! s-a răstit la el Caul.

Apoi s-a încordat şi a rupt-o la fugă exaltat, spre întuneric.

— Domnule! Staţi aşa! au strigat gardienii împingându-ne după el.

Caul a dispărut pentru câteva secunde şi a reapărut la capătul camerei, iluminat de o rază de lumină albastră, palidă. Stătea transfigurat, încadrat pe jumătate de acea lumină. Când l-am ajuns din urmă şi am dat colţul, am văzut ce îl fascinase atât de mult: un tunel lung, cu o lumină azurie, strălucitoare. Deschizătura pătrată de la capătul ei era inundată de razele albastre. Auzeam ceva – un gâjâit slab, ca sunetul unei ape căzătoare.

Caul a aplaudat chiuind:

— Suntem aproape, vă jur!

A început să ţopăie pe coridor ca un maniac, iar noi am fost nevoiţi să mergem în urma lui cu paşi repezi, împleticindu-ne. Când am ajuns la capăt, lumina care ne învăluia era atât de orbitoare, încât ne-am oprit brusc, neştiind încotro s-o apucăm.

Emma şi-a stins flacăra. Nu mai aveam nevoie de ea. Mijind ochii printre degete, am reuşit să disting treptat contururile. Scăldată în perdele unduitoare de lumină albastră, delicate ca un voal, se vedea cea mai mare cavernă în care intrasem până atunci – un spaţiu imens, sub formă de cerc, ca un stup, de vreo sută de metri pătraţi la nivelul solului, dar îngustându-se către un singur punct din tavan, aflat la câteva niveluri de noi. Cristale îngheţate străluceau pe fiecare suprafaţă, în fiecare alcov şi pe fiecare vas – erau mii de vase pretutindeni. Erau aşezate la înălţimi ameţitoare, ca nişte festoane pe pereţi.

În ciuda frigului, am dat cu ochii de o apă curgătoare: ţâşnea printr-un robinet sculptat, în forma unui cap de şoim şi se prelingea într-un canal mic, scobit de-a lungul pereţilor peşterii, apoi se aduna într-un bazin de mică adâncime aflat în capătul îndepărtat al încăperii, înconjurat de pietricele negre, netede. Apa era sursa de lumină divină a cavernei. Exact ca lichidul din vase, emitea o lumină de un albastru fantomatic, mai palidă pe alocuri, pulsând mai clar prin alte părţi, de parcă ar fi respirat. Ar fi putut avea un efect liniştitor, ca un tratament balneoclimateric de undeva din nordul Europei, dacă nu am fi auzit gemetele umane clare de sub gâlgâiala plăcută a apei. Erau exact aceleaşi gemete pe care le auzisem afară – pe care le ignorasem repede, crezând că sunt nişte efecte create de vântul care sufla printre crăpăturile din pereţii stâncilor – dar aici nu bătea vântul şi nu răzbătea până la noi nici cel de afară. Era altceva.

Bentham a şontâcăit prin cavernă până în spatele nostru, gâfâind şi cu ochii acoperiţi, în timp ce Caul s-a postat imediat în mijlocul încăperii.

— VICTORIE! a ţipat el, aparent bucuros să-şi audă

ecoul vocii printre pereţii imenşi. Asta e! Trezoreria noastră! Sala tronului!

— E incredibil! a spus Bentham cu vocea gâtuită, târându-şi picioarele ca să se alăture fratelui său. Acum îmi dau seama de ce oamenii au fost gata să-şi sacrifice vieţile ca s-o câştige…

— Faceţi o greşeală imensă, le-a spus Miss Peregrine. N-ar trebui să pângăriţi locul ăsta sfânt.

Caul a oftat cu un aer dramatic.

— Chiar trebuie să strici fiecare clipă cu predicile tale de profesoară? Sau poate eşti invidioasă şi deplângi sfârşitul domniei tale de soră „mai talentată”? *Uitaţi-vă la mine, pot să zbor, pot să fac bucle în timp!* Generaţia următoare nici n-o să-şi mai amintească de ymbryne!

— Te înşeli! a strigat Emma care nu s-a mai putut abţine. O să vă uite pe voi doi!

Gardianul Emmei a făcut un gest, gata s-o lovească, dar Caul i-a spus s-o lase în pace.

— Las-o să vorbească, a zis el. S-ar putea să nu mai aibă altă ocazie.

— De fapt, n-o să fiţi uitaţi, a spus Emma. O să scriem un capitol nou despre voi în *Poveşti.* „Fraţii Hrăpăreţi”, aşa o să-l numim. Sau „Trădătorii îngrozitori care au primit exact ce au meritat”.

— Hm, cam lipsit de fantezie. Eu zic să îl intitulăm „Felul în care fraţii magnifici au învins prejudecăţile şi au devenit împăraţii-zei legitimi ai lumii deosebiţilor” sau ceva asemănător. Şi ai noroc că sunt bine dispus, fată dragă.

Caul şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

— Băiete! Spune-mi ce ştii despre vasele astea de aici şi să nu omiţi niciun detaliu, oricât de neînsemnat ar fi.

Mi-a cerut o descriere amănunţită. I-am citit o mulţime de etichete scrise cu litere subţiri, de mână. Dacă aş fi vorbit deosebita veche, aş fi putut să-l mint şi poate aş fi putut să-l păcălesc să înghită un suflet firav şi prostuţ. Dar eram ca un automat: binecuvântat cu un talent şi blestemat cu ignoranţa mea. Singurul lucru pe care-l

puteam face era să-i distrag atenţia de la vasele promiţătoare.

Cu toate că majoritatea erau mici şi simple, am văzut şi câteva urne mari, decorate frumos, grele, sub formă de clepsidră, cu torţi duble şi aripioare decorate cu mărgele şi care conţineau în mod evident sufletele unor deosebiţi importanţi şi puternici (sau care se considerau importanţi). Din păcate, alcovurile mai mari le trădau existenţa şi când Caul mă punea să bat în ele cu degetul, dăngăneau cu un sunet grav şi puternic.

Nu mai aveam nicio schemă secretă. Caul avea să primească ce voia şi nu aveam cum să împiedic lucrul ăsta. Dar în clipa următoare, a făcut ceva ce a luat prin surprindere pe toată lumea. Ceva ce, la prima impresie, a părut un gest ciudat de generos. S-a întors spre gardienii lui şi a spus:

— Şi-acum! Cine vrea prima picătură?

Gardienii s-au uitat unul la altul neştiind ce să creadă.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Bentham şontâcăind spre el alarmat. N-ar trebui să gustăm noi primii? La cât am muncit…

— Nu fi lacom, frăţioare. Nu le-am spus c-o să-i răsplătesc pentru loialitate?

S-a uitat din nou la gardieni, rânjind ca gazda unei emisiuni de jocuri de noroc.

— Deci, cine vrea să înceapă?

Cei doi gardieni au ridicat braţele simultan.

— Eu, domnule, eu!

— Şi eu!

Caul a arătat spre strigoiul care mă păzea pe mine.

— Tu! i-a spus. Îmi place entuziasmul tău. Treci încoace!

— Mulţumesc, domnule! Mulţumesc!

Caul şi-a aţintit pistolul asupra mea, scutindu-l pe gardian de datorie.

— Spune-mi care din sufletele astea ţi-ar fi pe plac?

Îşi amintea de locurile în care se aflau vasele cu suflete.

— *Yeth-faru.* Ceva legat de apă, de inundaţii. Poate să-ţi prindă bine dacă vrei să trăieşti vreodată în mare.

Wolsenwyrsend. Cred că e un soi de centaur, jumătate-cal, jumătate-om, stăpânul norilor. Ben, îţi sună cunoscut?

Bentham a mormăit ceva, dar Caul abia dacă l-a băgat în seamă.

— *Styl-hyde,* asta e bună. Piele de metal. Îţi poate folosi într-o luptă, deşi mă întreb dacă ar trebui să umbli cu uleiul după tine…

— Domnule, sper că nu vă deranjează dacă vă întreb, a spus gardianul cu un aer umil, cu urnele mari cum rămâne?

Caul l-a ameninţat.

— Îmi plac oamenii ambiţioşi, dar alea sunt pentru mine şi frate-meu.

— Desigur, domnule, desigur, a spus gardianul. Păi, atunci… ăăă… mai sunt şi altele?

— Ţi-am dat cele mai bune variante. *Alege* odată.

— Da, da, iertaţi-mă, domnule… a spus gardianul speriat. O să aleg *Yeth-faru.*

— Excelent! a tunat Caul. Băiete, adu urna!

Am întins mâna în alcovul indicat de Caul şi am scos urna. Era atât de rece încât a trebuit să-mi trag mâneca hainei peste mână, ca pe o mănuşă, dar chiar şi aşa simţeam cum urna îmi fură toată căldura rămasă în corp.

Gardianul s-a holbat la mâna mea.

— Ce să fac cu el? Se ia ca ambrozia?

— Nu sunt sigur, a spus Caul. Tu ce crezi, frăţioare?

— Nici eu nu ştiu sigur, a zis Bentham. Nu scrie nicăieri în textele vechi.

Caul şi-a scărpinat bărbia.

— Cred că… da. Cred că trebuie s-o iei ca şi cum ar fi ambrozie, a spus el dând din cap, dintr-odată foarte sigur pe el. Da, asta e. Ca ambrozia.

— Sunteţi sigur? l-a întrebat gardianul.

— Sută la sută sigur. Nu-ţi face griji. O să intri în istorie pentru asta. Un pionier!

Gardianul s-a uitat în ochii mei.

— Fără trucuri, a spus el.

— Fără trucuri, i-am spus.

Am scos dopul urnei. Lumina albastră a năvălit prin orificiu. Gardianul a pus mâna pe mâna mea, a dus-o în dreptul capului şi l-a dat pe spate.

Apoi a tras aer în piept, prelung şi tremurând.

— Poftim nişte nimic, a spus el şi mi-a înclinat mâna.

Lichidul s-a vărsat într-un şuvoi vâscos. În secunda în care lichidul i-a atins ochii, mâna gardianului s-a încleştat atât de tare încât am crezut c-o să-mi frângă degetele. Mi le-am eliberat şi am sărit înapoi, iar urna a căzut şi s-a spart.

Faţa gardianului fumega şi se colora în albastru. Bărbatul a urlat şi a căzut în genunchi, zvâcnind din toate încheieturile şi apoi s-a răsturnat cu capul înainte. Când capul i-a atins pământul, s-a spart şi s-a împrăştiat ca o sticlă. Cioburi de craniu îngheţat au sărit la picioarele mele. Şi apoi a amuţit – foarte, dar foarte… mort.

— O, Dumnezeule! a ţipat Bentham.

Caul a ţâţâit de parcă cineva tocmai ar fi vărsat un pahar de vin scump.

— Pfff, la naiba, a spus el. Se pare că nu se ia ca ambrozia…

Şi-a rotit privirea prin încăpere.

— Ei, bine, e rândul altcuiva să încerce…

— Eu sunt cam ocupat, domnul meu! a strigat celălalt gardian care stătea cu arma îndreptată către Emma şi Miss Peregrine.

— Da, văd că ai multe de făcut, Jones. Poate unul dintre musafirii noştri, atunci?

S-a uitat la Emma.

— Fato! Dacă faci asta pentru mine, te fac bufonul curţii.

— Du-te dracului! s-a răstit Emma.

— Putem să aranjăm şi asta, s-a răstit Caul.

Apoi s-a auzit un şuierat prelung şi într-un capăt al camerei lumina a devenit mai puternică. Toată lumea s-a întors să se uite. Lichidul din urna spartă s-a prelins în canalul de lângă pereţi şi s-a amestecat cu apa, provocând o reacţie chimică. Apa a început să bolborosească şi să se învolbureze, strălucind mai tare decât înainte.

Caul era bucuros.

— Uitaţi-vă aici! a strigat legănându-se pe vârfuri.

Cursul de apă strălucitoare şi clocotitoare era împins cu viteză spre marginile camerei. Ne-am întors şi l-am urmărit până când a ajuns la bazinul înconjurat de pietricele din fundul încăperii – moment în care bazinul a început să fiarbă şi să bolborosească şi o coloană de lumină albastră, puternică s-a ridicat spre tavan.

— Ştiu ce-i asta! a spus Bentham cu o voce tremurândă. Se cheamă bazinul spiritelor. O metodă străveche de a-i convoca pe morţi şi de a comunica cu ei.

La suprafaţa apei din bazin pluteau vapori albi care se strângeau tot mai mult, formând silueta unui om.

— Dar dacă o persoană vie intră în bazin în timpul convocării…

— Ajunge să absoarbă spiritul celui convocat, a spus Caul. Cred că am găsit răspunsul!

Spiritul a plutit deasupra apei, nemişcat. Purta o tunică simplă sub care se vedea o piele acoperită de solzi şi o aripioară dorsală. Era sufletul lui *Yeth-faru,* sirena-bărbat aleasă de gardian. Coloana de lumină părea un fel de celulă din care nu putea să evadeze.

— Ei, bine? a spus Bentham arătând spre bazin. Te duci?

— Nu mă interesează resturile rămase de la alţii, i-a răspuns Caul. O vreau pe cea de *acolo.* A făcut semn spre o urnă pe care i-o arătasem înainte, cea mai mare dintre ele.

— Răstoarn-o în bazin, băiete.

Mi-a lipit pistolul la tâmplă.

— Acum.

Am făcut ce mi s-a spus. Am strecurat mâna în cel mai mare alcov, am scos urna cu ambele mâini şi am înclinat-o spre mine – cu grijă, să nu cumva s-o vărs şi să-mi ard faţa.

Lichidul strălucitor şi azuriu s-a vărsat pe perete şi apoi în canal. Apa a turbat, sâsâind şi bolborosind, lumina produsă fiind atât de puternică încât aproape că a trebuit să închid ochii. În timp ce lichidul din urnă s-a scurs prin cameră spre bazinul spiritelor, privirea mi-a fugit spre Miss Peregrine şi Emma. Era ultima noastră şansă să-l

oprim pe Caul şi mai rămăsese un singur gardian – dar care nu-şi lua ochii de pe armă şi de la cele două femei, iar Caul stătea în continuare cu pistolul lipit de capul meu. Părea că suntem la cheremul lor.

Lichidul din urna cea mare a ajuns în bazinul spiritelor. Apa s-a înspumat şi s-a ridicat de parcă o făptură submarină ar fi fost pe cale să-i spargă valurile. Coloana de lumină care se înălţa din ea a devenit şi mai strălucitoare şi *Yeth-faru* s-a evaporat.

Vapori noi au început să se adune pe suprafaţa apei şi au alcătuit o siluetă mai mare decât cea de dinainte. Dacă avea să fie o siluetă de bărbat, înseamnă că era un uriaş, de două ori mai înalt decât noi şi de două ori mai lat. În loc de mâini avea gheare şi când le-a ridicat, şi şi-a întins palmele spre cer, ne-a dat senzaţia unei puteri imense şi înfiorătoare.

Caul s-a uitat la vietatea din faţa lui şi a zâmbit.

— Şi ăsta-i semnalul meu, cum s-ar zice.

Şi-a strecurat mâna liberă sub pelerină, a scos o bucată de hârtie împăturită şi a scuturat-o.

— Aş vrea să spun doar două vorbe înainte să-mi schimb rangul.

Bentham a şontâcăit spre el.

— Frate, nu cred că-i cazul s-o mai lălăim…

— Nu-mi vine să cred! a răcnit Caul. Chiar nu mă lasă nimeni să mă bucur de clipa asta de glorie?

— *Ascultă!* a şuierat Bentham.

Am ascultat. La început n-am auzit nimic, dar apoi, din depărtare, s-a auzit un sunet tăios, strident. Am văzut-o pe Emma înmărmurind şi căscând ochii.

Caul s-a încruntat.

— Ce-i aia? O… *Potaie?*

Da! Era un câine! Auzeam lătrat de câine, departe, pierzându-se în ecou.

— Deosebiţii aveau un câine cu ei, a spus Bentham. Dacă ne-a luat urma, mă îndoiesc că e singur.

Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: prietenii noştri îi învinseseră pe gardieni şi, conduşi de

Addison, porniseră pe urmele noastre. Da – venea însăşi *cavaleria!* Dar Caul se afla la câteva secunde de a prelua puterea şi cine ştie cum se răspândeau ecourile prin cavernele astea. Puteau fi la câteva minute de noi, ceea ce însemna că ar fi ajuns prea târziu.

— Bine, atunci, a spus Caul. Se pare că trebuie să mă abţin de la discursuri pentru moment.

A înghesuit bucata de hârtie în buzunar, dar nu părea foarte grăbit şi asta îl enerva pe Bentham.

— Haide, Jack! Alege-ţi un suflet ca apoi să-l aleg şi eu pe-al meu!

Caul a oftat.

— Da, apropo de asta. Ştii, m-am gândit. Nu sunt sigur că te-ai descurca bine cu toată puterea asta. Eşti slab de înger. Nu vreau să zic că nu eşti inteligent. Dimpotrivă, eşti mai inteligent decât mine! Dar *gândeşti* ca o fire slabă. *Voinţa* ta e slabă! Să ştii că nu-i de ajuns să fii deştept. Trebuie să fii şi rău!

— Nu, frate! Nu face asta! l-a implorat Bentham. O să fiu secundul tău, confidentul tău… orice vrei tu să fiu…

„Aşa-ţi trebuie", mă gândeam. „Mai spune, mai spune…"

— Vezi, tocmai la ploconeala asta m-am referit, i-a spus Caul scuturând din capul. Numai cineva fără ambiţie ar putea fi înduplecat de lucruri de genul ăsta. Dar eu nu mă las ispitit de emoţii.

— Nu, faci asta ca să te răzbuni, zise Bentham cu amărăciune. Ca şi cum n-a fost de-ajuns că mi-ai rupt picioarele şi m-ai închis într-o temniţă.

— Ba da, mi-a fost de ajuns. E adevărat că m-am supărat pe tine când ne-ai transformat pe toţi în suflete-pustii, dar până la urmă s-a dovedit a fi destul de folositor să am o armată întreagă de monştri la dispoziţie. Însă o să fiu sincer: nu e vorba nici măcar de firea ta slabă. E vorba de faptul că… pur şi simplu nu pot fi un frate bun, cred. Alma îţi poate spune mai multe. Nu-mi place să împart nimic cu nimeni.

— Atunci, fă-o! a scuipat Bentham. Hai să terminăm şarada asta. Împuşcă-mă!

— Aş putea face asta. Dar cred că ar fi ceva mai efectiv dacă l-aş împuşca pe… el.

Şi cu asta mi-a pus pistolul în piept şi a tras piedica.

•••

Am simţit lovitura glonţului aproape dinainte să aud răcnetul armei. Ca şi cum m-ar fi izbit nişte pumni gigantici şi invizibili. Mi-am pierdut echilibrul şi am fost proiectat în spate şi apoi totul a devenit abstract. Am rămas cu privirea în tavan şi câmpul meu vizual s-a redus la un punct cât gămălia unui ac. Cineva m-a strigat. Cineva a mai tras un foc şi încă unul.

Noi ţipete.

Eram conştient – deşi simţeam totul cumva estompat – că trupul meu îndura o durere imensă. Muream.

Apoi Emma şi Miss Peregrine au îngenuncheat lângă mine, speriate, ţipând, iar gardianul nu se mai vedea nicăieri. Nu înţelegeam ce-şi spun, auzeam totul de parcă mă aflam sub apă. Încercau să mă mişte, să mă tragă de umeri spre uşă, dar corpul meu era flasc şi greu. Apoi s-a auzit un urlet puternic ca un uragan dinspre bazinul spiritelor şi, în ciuda durerii insuportabile, am reuşit să întorc capul şi să mă uit.

Caul stătea în bazin, cu picioarele în apa care-i ajungea până la glezne, cu braţele întinse şi capul dat pe spate, aproape paralizat, în timp ce vaporii se lipiseră de el şi se contopiseră cu trupul lui. Năvăliră spre fiecare orificiu de pe faţa lui – alunecându-i pe gât, prin nări, prin ochi şi urechi. Apoi, în decursul a câtorva secunde, a dispărut şi lumina albastră din cavernă a pălit la jumătate, de parcă Caul i-ar fi absorbit puterea.

O auzeam pe Miss Peregrine strigând. Emma a ridicat arma unuia dintre strigoi şi i-a golit conţinutul în Caul. Nu era departe de noi şi Emma era un ţintaş bun. Sunt sigur că-l nimerise, dar Caul nici măcar nu a clipit. În loc să se prăbuşească la pământ, s-a întâmplat exact pe dos – a *crescut.* Creştea foarte repede, dublându-se în doar câteva secunde în înălţime şi lăţime. A scos un urlet animalic în

timp ce pielea i-a crăpat şi s-a vindecat din nou, iar şi iar. În scurt timp a devenit un turn de carne vie, roz şi haine zdrenţuite, cu ochi gigantici, de un albastru electric, un suflet furat umplând în sfârşit golul pe care-l hrănise atâta timp. Dar mâinile arătau cel mai îngrozitor. Erau nişte cioturi butucănoase, imense, groase şi contorsionate ca nişte rădăcini de copac cu zece degete.

Emma şi Miss Peregrine au mai încercat o dată să mă târască spre uşă, dar Caul pornise după noi. A sărit din bazinul spiritelor şi a zbierat cu o voce care ne-a zgâlţâit până în măduva oaselor:

— ALMA, VINO ÎNAPOI!

Caul şi-a ridicat mâinile oribile. O forţă invizibilă le-a smuls pe Miss Peregrine şi pe Emma de lângă mine. Au fost ridicate în aer şi lăsate să plutească acolo, gâfâind, la trei metri deasupra pământului, până când Caul şi-a întors palmele în jos. Cele două s-au prăbuşit la pământ cu o bufnitură, ca două mingi.

— O SĂ VĂ TOC ÎNTRE DINŢI! a urlat Caul şi a pornit spre ele, provocând un cutremur la fiecare pas pe care-l făcea.

Adrenalina părea că mă ajută să-mi concentrez privirea şi auzul. Nu-mi puteam imagina o condamnare la moarte mai nemiloasă decât asta: să-mi petrec ultimele secunde din viaţă uitându-mă cum le sfâşia pe femeile pe care le iubeam cel mai mult. Apoi am auzit un lătrat de câine şi m-am gândit la ceva şi mai rău: cum ar fi să-mi văd toţi prietenii murind.

Emma şi Miss Peregrine au rupt-o la fugă. N-aveau de ales. Nu se mai puteau întoarce după mine.

Ceilalţi au năvălit de pe coridor. Copii şi ymbryne laolaltă. Era şi Sharon împreună cu cioplitorii lui de spânzurători. Probabil că Addison îi condusese până acolo pentru că alerga în fruntea lor cu o lanternă între dinţi.

Habar n-aveau cu cine se puneau. Aş fi vrut să-i pot avertiza – „nu vă obosiţi să vă luptaţi cu el, fugiţi de aici” – dar nu m-ar fi băgat în seamă oricum. Când au dat cu ochii de monstrul uriaş au început să arunce în el cu tot ce

aveau la îndemână. Tâmplarii şi-au aruncat ciocanele. Bronwyn a aruncat o bucată de perete, dându-se pe spate şi rotind-o ca o aruncătoare de ciocan. Câţiva copii care confiscaseră arme de la strigoi trăgeau în Caul. Ymbrynele transformate în păsări se năpusteau spre capul lui, ciupindu-l de pe unde apucau.

Dar toate astea nu aveau niciun efect asupra lui. Gloanţele ricoşau de pe el. A parat bucata de zid. Ciocanele au fost prinse cu dinţii lui imenşi. Iar ymbrynele păreau să-l irite cel mai mult, ca un roi de ţânţari. Apoi şi-a întins braţele şi degetele butucănoase, cu rădăcini atârnând de pe ele ca nişte conductori parcurşi de curent, apoi şi-a lipit încet palmele. Când a făcut asta, ymbrynele din jurul capului său au fost împinse în lături şi deosebiţii au căzut cu toţii grămadă.

Şi-a împreunat palmele şi le-a îndoit de parcă ar fi vrut să şifoneze o bucată de hârtie. Ymbrynele şi deosebiţii s-au ridicat de pe jos, încâlciţi într-un ghem de membre şi aripi. Am fost singurul de care nu s-a atins (în afară de Bentham – apropo, unde o fi Bentham) şi am încercat să mă ridic în capul oaselor, să stau în picioare, dar n-am putut nici măcar să-mi ridic capul. Dumnezeule, avea să-i spulbere, strigătele lor îngrozite se loveau de pereţi – şi mi-am zis, gata, s-a terminat, aveau să sângereze ca nişte fructe stoarse, dar în clipa următoare, Caul a ridicat o mână şi începu să lovească ceva.

Erau albine. Un roi de albine trimise de Hugh ieşise din acel talmeş-balmeş şi i se instalase în ochi, înţepându-l până când acesta a scos un urlet monstruos. Ymbrynele şi copiii deosebiţi s-au prăbuşit la pământ, ghemul pe care-l formaseră slăbise şi peste tot se vedeau corpuri împrăştiate, întinse pe jos. Slavă Domnului, nu fuseseră zdrobiţi.

Miss Peregrine, transformată în pasăre, cârâia şi dădea din aripi, încercând să-i pună pe picioare pe cei căzuţi, îndemnându-i s-o ia spre coridor. „Fugiţi! Fugiţi! Plecaţi de aici!”

Apoi a zburat spre Caul. Acesta reuşise să alunge

albinele şi şi-a întins din nou braţele, gata să-i adune pe toţi laolaltă, să-i ridice şi să dea cu ei de pereţi. Până să apuce să facă asta, Miss Peregrine s-a lansat asupra lui cu ghearele încovoiate şi l-a zgâriat zdravăn pe faţă. Caul s-a întors abia, abia, dar a reuşit s-o lovească atât de tare, încât Miss Peregrine a zburat prin încăpere, a ricoşat într-un perete şi s-a prăbuşit la pământ, incapabilă să se mai mişte.

Copiii deosebiţi reuşiseră să dispară pe coridor înainte ca el să-i ajungă din urmă. Caul a întins mâna după ei, a strâns pumnul şi l-a tras înapoi – dar se pare că erau în afara razei lui de acţiune telekinetică. Caul a scos un urlet furios, apoi a luat-o la fugă după ei, s-a trântit pe burtă încercând să se strecoare după ei pe coridorul strâmt. A reuşit să se înfigă între pereţi, dar era la limită. Pasajul era foarte îngust.

Şi atunci, l-am zărit, în sfârşit, pe Bentham. Se întinsese în canalul plin cu apă ca să se ascundă şi dădea să iasă, ud leoarcă, dar nevătămat. Stătea aplecat, cu spatele la mine şi meşterea ceva – nu vedeam exact ce făcea.

Dintr-odată am simţit că prind din nou viaţă. Durerea din piept se retrăgea treptat. Am încercat să-mi mişc braţele – mai mult ca un experiment – şi am constatat că pot face asta. Le-am ridicat pe lângă corp şi mi-am pipăit pieptul. Mă aşteptam să găsesc o baltă de sânge şi câteva găuri. Dar eram complet uscat. În loc de găuri, am dat peste o bucată de metal aplatizată, ca o monedă. Am luat-o în palme şi am ridicat-o ca să mă uit la ea.

Era un glonţ. Un glonţ care nu mi-a străpuns corpul. Nu eram pe moarte. Glonţul rămăsese prins în fularul meu.

Fularul împletit de Horace.

Horace prevăzuse ce urma să se întâmple şi îmi făcuse fularul din lâna oilor deosebite. Slavă Domnului că aveam prieteni ca Horace…

Am văzut ceva străbătând camera ca un fulger şi am ridicat capul – puteam s-o fac fără niciun efort – cât să-l zăresc pe Bentham cu ochii în flăcări şi conuri de lumină albă ţâşnindu-i din orbite. Dăduse drumul pe jos unui

obiect şi am auzit un clinchet subţirel, ca de sticlă.

Luase o fiolă de ambro.

M-am încordat şi m-am întors într-o parte, m-am ghemuit şi m-am străduit să mă ridic în capul oaselor. Bentham alerga pe lângă pereţi cu privirea aţintită spre urne. Le-a studiat pe toate cu atenţie.

De parcă le-ar fi văzut.

Şi în acea clipă mi-am dat seama ce făcuse, ce luase. În toţi aceşti ani păstrase sufletul furat al bunicului meu şi acum îl consumase.

Putea să vadă urnele. Putea să facă ce făcusem şi eu.

M-am ridicat în genunchi. Am pus palmele pe pământ. Am tras un picior sub mine şi m-am împins în sus. Mă întorsesem dintre morţi.

Între timp, Caul se strecurase prin coridor şi ajunsese până la jumătatea lui. Auzeam ecoul vocilor prietenilor mei din celălalt capăt. Nu reuşiseră încă să scape. Poate că nu voiau s-o lase în urmă pe Miss Peregrine (şi nici pe mine, probabil). Încă luptau.

Bentham a rupt-o la fugă. Văzuse cealaltă urnă mare din cameră şi pornise direct spre ea. Am făcut câţiva paşi nesiguri spre el. Bentham a ajuns la urnă şi a înclinat-o. Lichidul albastru s-a scurs în canal şi a plutit apoi spre bazinul sufletelor.

Bentham s-a întors şi m-a văzut.

A şontâcăit spre bazin şi eu după el. Lichidul din urnă ajunsese la bazin. Apa începuse să se revolte şi o coloană de lumină orbitoare a ţâşnit spre tavan.

— CINE ÎMI FURĂ SUFLETELE?! a mugit Caul de pe coridor.

Şi a început să se zvârcolească înapoi prin pasaj de parcă era un vierme.

L-am placat pe Bentham – sau am căzut peste el, cum preferaţi. Eu eram slab şi ameţit şi el era bătrân şi fragil, aşa că puterea noastră eram cam aceeaşi. Ne-am încăierat dar, după doar câteva secunde, când şi-a dat seama că-l ţintuisem la pământ, s-a dat bătut.

— Ascultă la mine, mi-a spus. Trebuie să fac asta. Sunt

singura speranţă pe care o aveţi.

— Taci din gură! am spus eu apucându-l de mâini. Nu vreau să mai ascult minciunile tale.

— O să ne omoare pe toţi dacă nu-mi dai drumul!

— Ai înnebunit? Dacă-ţi dau drumul, o să-l ajuţi!

În sfârşit, reuşisem să-i prind încheieturile. Încerca să scoată ceva din buzunar.

— Nu, n-o să-l ajut! a ţipat. Am făcut atâtea greşeli… dar pot să le îndrept dacă mă laşi să te ajut.

— Să mă ajuţi? *Pe mine?*

— Caută în buzunarul meu!

Caul ieşea încet cu spatele din coridor, urlând ceva despre sufletele lui.

— Buzunarul de la vestă! a strigat Bentham. E o hârtie pe care o port mereu la mine, pentru orice eventualitate.

I-am dat drumul şi mi-am vârât mâna în buzunarul lui. Am găsit un bileţel împăturit pe care l-am desfăcut.

— Ce-i asta?

Mesajul de pe bileţel era scris în deosebita veche; nu puteam s-o citesc.

— E o reţetă. Arat-o ymbrynelor, ele vor şti ce să facă. O mână s-a întins peste umărul meu şi mi-a smuls bileţelul din mână. M-am întors şi am dat cu ochii de Miss Peregrine, plină de vânătăi, dar preschimbată în om.

A început să citească textul de pe bucata de hârtie. Apoi i-a aruncat lui Bentham o privire fulgerătoare.

— Eşti sigur c-o să meargă?

— A mai funcţionat o dată, a spus el. Nu văd de ce n-ar funcţiona şi acum. Şi dacă ar fi şi mai multe ymbryne…

— Dă-i drumul, mi-a spus Miss Peregrine.

Eram şocat.

— Ce? Dar o să…

Miss Peregrine mi-a pus o mână pe umăr.

— Ştiu.

— A furat sufletul bunicului! L-a folosit… e sub efectul lui chiar şi acum!

— Ştiu, Jacob.

S-a uitat la mine cu o expresie prietenoasă, dar

neînduplecată.

— E aşa cum spui tu. Şi chiar mai rău. Mă bucur că l-ai prins. Dar acum trebuie să-i dai drumul.

Aşa că i-am eliberat mâna. Bentham s-a ridicat în picioare ajutat de Miss Peregrine. Părea un bătrân trist şi cocârjat, iar picăturile strălucitoare şi negre ale sufletului bunicului meu i se scurgeau pe obraji. Pentru o secundă, am avut impresia că văd ochii lui Abe în privirea lui Bentham – ceva din spiritul lui, reflectându-se spre mine.

Bentham a făcut stânga-mprejur şi a alergat spre coloana de lumină din bazinul spiritelor. Vaporii începeau să formeze silueta unui uriaş aproape la fel de mare ca fratele lui, Caul, doar că avea aripi. Dacă Bentham ajungea în timp util la bazin, Caul avea să-şi găsească naşul.

Dar Caul ieşise deja din pasaj.

— CE-AI FĂCUT?! a ţipat el. TE OMOR!

Miss Peregrine m-a trântit la pământ şi s-a întins lângă mine.

— N-avem timp să ne ascundem, mi-a spus. Prefă-te mort.

Bentham a intrat în bazin împleticindu-se şi vaporii au început să pătrundă în el. Caul reuşise să iasă din pasaj şi se ridica încet şi greoi, apoi a venit în fugă spre Bentham. Mai-mai să ne strivească sub piciorul lui imens, dar era prea târziu să-l mai oprească pe Bentham: se contopise deja cu sufletul străvechi şi măreţ din urnă. Fratele mai tânăr şi mai slab al lui Miss Peregrine creştea deja, depăşindu-şi de două ori înălţimea reală.

Eu şi Miss Peregrine ne-am sprijinit unul pe altul ca să ne ridicăm. În spatele nostru, Caul şi Bentham se ciocneau cu puterea a două bombe. N-a trebuit să-mi spună nimeni să fug.

Eram pe la jumătatea pasajului când Emma şi Bronwyn au ţâşnit de acolo ca să ne întâmpine. Ne-au prins de braţe şi ne-au tras spre un ascunziş mai repede decât am fi reuşit să ne deplasăm singuri, răniţi şi slăbiţi cum eram amândoi. N-am scos niciun cuvânt – n-aveam timp de altceva, decât să fugim şi n-am fi reuşit să acoperim

zgomotul din peşteră, oricât de tare am fi ţipat unii la alţii – dar chipul Emmei, transfigurat de uimire şi de uşurare la gândul că nu murisem era cât se poate de grăitor.

Tunelul întunecat ne-a înghiţit. Reuşiserăm să fugim. Am aruncat o singură privire peste umăr şi i-am zărit pe cei doi. Lupta se dezlănţuise şi mai tare în spatele nostru. Prin nori de praf şi de vapori am văzut două făpturi mai înalte decât nişte clădiri, încercând să se omoare: Caul îl strângea de gât pe Bentham cu o mână ţepoasă iar cu cealaltă încerca să-i scoată ochii. Bentham – cu un cap de insectă şi o mie de ochi – ciugulea gâtul lui Caul cu nişte mandibule puternice şi flexibile şi-l lovea cu aripi mari, acoperite cu piele. Dansau cu membrele încurcate, se trânteau de pereţi, iar camera se prăbuşea în jurul lor sub o ploaie luminoasă de suflete împrăştiate care se scurgeau din urnele sparte.

Cu această imagine de coşmar impregnată în minte, am lăsat-o pe Emma să mă tragă prin întuneric.

•••

I-am găsit pe prietenii noştri în camera alăturată, ascunşi în întuneric, iluminaţi doar de lumina slabă a lanternei din gura lui Addison. Când Emma a aprins o flacără şi ne-au văzut că alergam spre ei, istoviţi, dar vii, au izbucnit în urale. I-am văzut la lumina flăcării şi m-am înfiorat. Nu arătau deloc bine, plini de sânge şi de vânătăi de la atâtea lovituri încasate de la Caul. Unii dintre ei şchiopătau cu picioare luxate sau rupte.

A urmat un scurt moment de linişte după zgomotul îngrozitor din cavernă şi Emma a apucat în sfârşit să mă îmbrăţişeze.

— L-am văzut când te-a împuşcat! Prin ce miracol ai reuşit să supravieţuieşti?

— Prin miracolul lânii oilor deosebite şi datorită viselor lui Horace! am spus eu şi am sărutat-o, apoi m-am dus să-l caut pe Horace în mulţime.

Când l-am găsit, l-am îmbrăţişat atât de tare, încât picioarele încălţate în pantofii de piele i s-au desprins de pământ.

— Sper că într-o zi o să am ocazia să te răsplătesc pentru asta, am spus trăgând de fular.

— Mă bucur că te-a ajutat! a spus el radiind.

În cealaltă încăpere lupta reîncepuse şi hărmălaia îngrozitoare a izbucnit din nou. Pietre şi dărâmături se rostogoleau spre noi de pe coridor. Chiar dacă nu ne puteau atinge, cei doi puteau dărâma toată peştera peste noi. Trebuia să ieşim din Bibliotecă – şi apoi din buclă.

Am alergat pe acelaşi drum pe care veniserăm, unii ca vai de ei, ţopăind într-un picior, o parte din noi şontâcăind, în timp ce alţii serveau drept sprijin pentru răniţi. Addison ne ghida cu nasul lui înapoi prin labirint şi pe potecă. Sunetul luptei dintre Caul şi Bentham ne urmărea peste tot, din ce în ce mai puternic, chiar dacă ne îndepărtaserăm de ei, ca şi cum cei doi ar mai fi crescut puţin. Dar cât de mari se puteau face şi cât de puternici? Poate că sufletele din urnele pe care le-au spart se împrăştiaseră în bazin şi-i alimentau, făcându-i şi mai monstruoşi.

Oare aveau să moară îngropaţi de Biblioteca Sufletelor? Avea să fie ăsta mormântul lor, temniţa lor? Sau crăpau ca o coajă de ou şi eliberau în lume toate ororile pe care ni le puteam închipui?

Ajunseserăm la ieşirea din grotă şi ne-am năpustit cu toţii afară spre lumina portocalie. Tărăboiul din spatele nostru devenise constant, un cutremur care făcea toate dealurile să reverbereze.

— Nu trebuie să ne oprim! a strigat Miss Peregrine. Toată lumea, spre ieşirea din buclă!

Ajunseserăm la jumătatea drumului, poticnindu-ne printr-o poiană, când pământul de sub noi s-a cutremurat atât de violent, încât ne-a dărâmat din picioare. Nu mai auzisem niciodată un vulcan erupând, dar nu cred că putea fi mai înfricoşătoare decât bubuitul care a răsunat cu ecou dinspre dealurile din spatele nostru. Ne-am întors şocaţi şi am văzut mii de stânci pulverizate în aer – şi apoi am auzit, limpede ca bună-ziua, ţipetele lui Bentham şi ale lui Caul.

Ieşiseră din Bibliotecă, prin turnul cavernei, din

adâncurile peşterilor de piatră şi se înălţaseră la suprafaţă.

— Nu mai putem să zăbovim aici! a strigat Miss Peregrine.

A sărit în picioare şi a ridicat bileţelul mototolit de la Bentham.

— Surori, e timpul să sigilăm bucla!

Atunci mi-am dat seama ce primisem de la Bentham şi de ce voia Miss Peregrine să-i dea drumul. *O reţetă*, cum o numea el. *A funcţionat odată…*

Era procedura cu care îi păcălise pe Caul şi pe simpatizanţii lui cu mulţi ani în urmă, în 1908. Cea prin care a distrus bucla în care erau în loc să le regleze ceasurile interne, cum sperau. De data asta distrugerea buclei avea să fie plănuită. Mai exista o singură problemă…

— Dar n-o să se transforme în suflete-pustii? a întrebat Miss Wren.

— Sufletele-pustii nu vor fi o problemă, am spus eu, dar data trecută când cineva a distrus o buclă în felul ăsta, mi se pare că a provocat o explozie suficient de mare cât să niveleze jumătate din Siberia.

— Ymbrynele care l-au ajutat pe fratele meu erau tinere şi fără experienţă, a spus Miss Peregrine. Noi o să facem o treabă mai bună.

— Ar fi cazul, a spus Miss Wren.

Dincolo de deal, o faţă gigantică ce semăna cu un soare se înălţa peste linia orizontului. Era Caul care se înălţase cât zece case.

— *ALMAAAAAAAAAl* a trâmbiţat el peste dealuri.

— Vine după dumneavoastră, Miss! a ţipat Olive. Trebuie să găsim o ascunzătoare!

— Imediat, draga mea.

Miss Peregrine i-a trimis pe toţi copiii deosebiţi (şi pe Sharon, cu verii lui) la o distanţă considerabilă, apoi le-a adunat pe ymbryne în jurul ei. Arătau ca o societate mistică, secretă, gata să reproducă un ritual străvechi. Şi bănuiesc că chiar asta făceau. Miss Peregrine a citit de pe bileţel:

— Conform textului, după ce-am declanşat reacţia, nu ne rămâne decât un minut ca să ieşim din buclă.

— Păi şi ne ajunge un minut? a întrebat Miss Avocet.

— N-avem încotro, i-a răspuns Miss Wren îndârjită.

— Poate ar trebui să ne apropiem de ieşire înainte să ne apucăm de treabă, a sugerat Miss Glassbill care îşi revenise de curând.

— N-avem timp, a spus Miss Peregrine. Trebuie să…

Restul replicii ei a fost acoperit de un strigăt îndepărtat, dar tunător al lui Caul. Deja nu mai reuşeam să distingem ce spune, probabil că mintea i se topea de la încordarea aceea îngrozitoare la care fusese expus corpul lui exagerat de mare. Respiraţia lui ne-a pălit la câteva secunde după ce i-am auzit vocea, ca un vânt galben urât mirositor capabil să coaguleze aerul.

Pe Bentham nu-l mai auzisem de câteva minute bune. Mă întrebam dacă murise în luptă.

— Uraţi-le noroc guvernantelor voastre bătrâne! ne-a spus Miss Peregrine.

— Mult noroc! am strigat cu toţii.

— Nu ne aruncaţi în aer! a adăugat Enoch.

Miss Peregrine s-a întors spre surorile ei. Cele douăsprezece ymbryne au format un cerc strâns şi s-au prins de mână. Miss Peregrine a început să rostească vorbe în deosebita veche. Celelalte ymbryne îi răspundeau la unison, vocile lor înălţându-se într-un cântec misterios, cu un ritm vioi. Au cântat vreo treizeci de secunde sau mai mult, timp în care Caul a început să coboare din peşteră, împroşcând pietriş în jurul lui şi stârnind avalanşe pe unde punea mâna.

— Ei, bine, mi s-a părut fascinant, a spus Sharon, şi n-aveţi decât să rămâneţi să vă uitaţi, dar eu şi verii mei cred că o să ne luăm tălpăşiţa.

S-au urnit la drum, dar curând au văzut că poteca din faţa lui se desparte în cinci şi pământul bătătorit nu păstrase nicio urmă de-a noastră.

— Hmm, a spus el întorcându-se, îşi aminteşte careva drumul?

— Va trebui să aştepţi, a mârâit Addison. Nimeni nu pleacă de aici fără ymbryne.

În sfârşit, ymbrynele şi-au dat drumul la mâini rupând cercul.

— Asta-i tot? a întrebat Emma.

— Asta-i tot! a răspuns Miss Peregrine şi s-a apropiat de noi cu paşi grăbiţi. Să mergem. Nu vrem să fim aici peste cincizeci şi patru de secunde!

În locul în care stătuseră ymbrynele, pământul începea să se crape şi lutul se rostogolea într-o dolină din ce în ce mai largă din care se ridica un bâzâit puternic, aproape mecanic. Prăbuşirea buclei începuse.

În ciuda oboselii, a rănilor şi a picioarelor noastre nesigure, am rupt-o la fugă, împinşi înainte de groază şi de zgomotele apocaliptice – sau de umbra monstruoasă care se mişca greoi şi ne întuneca drumul. Am străbătut o bucată de teren deschis, am coborât trepte străvechi care se fărâmiţau sub picioarele noastre şi am intrat din nou în casa din care venisem, înecându-ne cu praf roşu de pe pereţii pulverizaţi după care, în sfârşit, ajunserăm la pasajul care ducea spre turnul lui Caul.

Miss Peregrine ne mâna din spate în timp ce pasajul se dezintegra în jurul nostru şi apoi am ieşit pe cealaltă parte şi am intrat în turn. În spatele nostru, pasajul s-a surpat sub greutatea unui pumn imens care i-a zburat acoperişul.

Miss Peregrine a strigat frenetic:

— Unde a dispărut uşa? Trebuie s-o închidem, altfel prăbuşirea asta s-ar putea extinde în afara buclei!

— A spart-o Bronwyn! a dat-o de gol Enoch. E stricată!

Ajunsese prima la ea şi pentru Bronwyn era mai uşor să-i tragă un picior decât să rotească butonul.

— Îmi pare rău! a strigat ea. Suntem damnaţi din cauza mea?

Tremurul buclei atinse şi turnul. Se legăna, aruncându-ne dintr-o parte în alta a holului.

— Nu şi dacă putem să ieşim din turn, a spus Miss Peregrine.

— Suntem prea sus! a ţipat Miss Wren. N-o să ajungem

jos la timp!

— E o platformă deschisă chiar deasupra noastră, am spus eu, deşi nu eram sigur la ce ne-ar ajuta din moment ce nu mi se părea mai amuzant să murim sărind de acolo decât să fim zdrobiţi de un turn prăbuşit.

— Da! a ţipat Olive. Sărim!

— Nici vorbă! a strigat Miss Wren. Noi, ymbrynele, ne-am descurca, dar voi, copii…

— O să vă ţin eu! a spus Olive. Sunt destul de puternică!

— N-ai cum! spuse Enoch. Eşti o gâgâlice şi noi suntem prea mulţi!

Turnul s-a zguduit ameninţător. Plăcile din tavan s-au prăbuşit în jurul nostru şi crăpăturile din podea se întindeau ca pânza de păianjen.

— Bine, atunci! a spus Olive. Rămâneţi voi aici!

A urcat la etajul următor. Nouă ne-a mai luat doar o secundă – cât să mai clatine turnul o dată – ca să ne hotărâm că Olive era unica noastră speranţă.

Vieţile noastre se aflau acum în mâinile delicate ale celei mai tinere membre a grupului. Pasărea să ne apere pe toţi!

Am urcat prin holul înclinat, după care am ieşit pe platforma scăldată în lumina slabă a zilei. Sub noi priveliştea era impresionantă: Pogonul Dracului, cu complexul de clădiri şi zidurile lui palide, prăpastia inundată de ceaţă şi podul cu gaura la capăt, arborii înnegriţi şi găunoşi de pe marginea Străzii Fumegânde, cu casele ei închiriate îngrămădite – apoi Şanţul, şerpuind pe marginea buclei ca o crustă murdară. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, dacă mueam sau supravieţuiam, mă bucuram că n-o să mai am de-a face cu locul ăla.

Ne-am apropiat cât am putut de mult de balustrada în formă de cerc. Emma m-a apucat de mână.

— Nu te uita în jos, bine?

Una câte una, ymbrynele s-au transformat în păsări şi s-au cocoţat pe balustradă, gata să ajute cu ce puteau. Olive a apucat balustrada cu amândouă mâinile şi şi-a scos pantofii. Picioarele ei s-au ridicat în aer şi Olive ajunse să stea în mâini, cu călcâiele spre cer.

— Apucă-mă de picioare, Bronwyn! a strigat ea. O să facem un lanţ. Emma o ţine de picioare pe Bronwyn, Jacob pe Emma, Emma pe Horace şi Horace pe Hugh…

— Eu am piciorul stâng rănit! a spus Hugh.

— Atunci Horace o să te ţină de piciorul drept! spuse Olive.

— Ce nebunie! a zis Sharon. O să fim prea grei!

Olive s-a luat la ceartă cu el, dar dintr-odată, turnul s-a cutremurat atât de tare, încât a trebuit să ne agăţăm de balustradă ca să nu zburăm de acolo.

N-aveam încotro, trebuia să ascultăm de Olive.

— V-aţi prins care-i ideea! a strigat Miss Peregrine. Faceţi cum vă spune Olive şi, mai ales, nu-i daţi drumul celui de care vă ţineţi înainte să aterizaţi!

Micuţa Olive îşi îndoi genunchii, întinse un picior spre Bronwyn şi i-l oferi. Bronwyn a apucat-o pe Olive de un picior, apoi a întins mâna şi a apucat-o şi de celălalt. Olive a dat drumul balustradei şi s-a ridicat în picioare, plonjând spre cer ca un înotător care-şi lua avânt de pe marginea piscinei. Bronwyn s-a desprins de platformă. Emma a apucat-o repede de picioare şi s-a ridicat şi ea, în timp ce Olive strângând din dinţi se străduia să se înalţe tot mai sus. Apoi a venit rândul meu, dar se pare că Olive nu prea mai avea putere să se ridice. Se chinuia şi icnea, dând din mâini spre cer, ca un câine care încerca să înoate, dar nu mai avea putere. În clipa aceea, Miss Peregrine s-a transformat în pasăre, a zburat spre cer, s-a agăţat cu ghearele de rochia fetiţei şi a ridicat-o. Picioarele mi s-au dezlipit de platformă. Hugh m-a apucat de picioare, apoi urmă Horace şi Enoch şi chiar şi Perplexus, Addison, Sharon şi verii lui au prins un loc pe tren. Ne-am ridicat în văzduh ca un zmeu ciudat, şerpuit, cu Millard în coadă, invizibil. Celelalte ymbryne mai mici ne prinseră de haine cu ghearele şi dădeau din aripi cu furie, încercând să contribuie şi ele cu ceva.

Abia am părăsit balconul când turnul a început să se prăbuşească. Am privit în jos chiar în clipa în care începuse să se dărâme. S-a întâmplat repede, partea de

sus părea că a explodat în interior, de parcă ar fi fost suptă înăuntru într-o buclă care se destrăma. După aceea, restul turnului s-a înclinat şi a crăpat la mijloc, prăbuşindu-se sub un nor imens de praf şi moloz cu sunetul a o mie de cărămizi deversate într-o carieră. Dar între timp, Miss Peregrine obosea şi puterea ei devenea tot mai slabă şi am început să ne lăsăm în jos încet, ymbrynele încercând să ne tragă într-o parte ca să amortizeze căderea şi să nu ne prăbuşim pe dărâmături.

Am aterizat în curte, Millard primul şi Olive ultima. Săraca Olive era atât de epuizată, încât s-a întins pe spate şi a rămas aşa mult timp, gâfâind ca după un maraton. Ne-am strâns laolaltă, chiuind şi aplaudând.

Olive a făcut ochii mari şi a arătat în sus.

— Uitaţi-vă!

În văzduh, în spatele nostru, în locul în care doar cu câteva secunde înainte fusese vârful turnului, se ivise un vortex mic, de un argintiu strălucitor, ca un uragan în miniatură. Era ultima urmă a buclei prăbuşite. L-am urmărit hipnotizaţi în timp ce se micşora, rotindu-se tot mai repede. Când a devenit prea mic ca să mai fie vizibil cu ochiul liber, s-a auzit un sunet asemănător unei explozii sonice.

— *ALMAAAAAAAAAA*…

Şi vârtejul a dispărut, înghiţind şi vocea lui Caul.

◆●◆ CAPITOLUL ZECE ◆●◆

Chiar şi după ce bucla s-a prăbuşit şi turnul a căzut, n-am prea avut timp să stăm acolo ameţiţi şi cu gurile căscate. Deşi părea că scăpaserăm de cele mai rele pericole şi că majoritatea duşmanilor noştri muriseră sau fuseseră capturaţi, eram înconjuraţi de haos şi ne aşteptau o grămadă de sarcini. În ciuda oboselii şi a rănilor, ymbrynele s-au apucat de lucru, făcând ce ştiau ele mai bine: restabileau ordinea. Au revenit la forma lor umană şi au luat frâiele în mâini. Am cercetat întregul complex în căutare de strigoi. Doi s-au predat imediat şi Addison a mai descoperit unul – o femeie cu un aer nefericit care se ascundea într-o gaură din pământ. A ieşit cu braţele ridicate, implorând îndurare. Verii lui Sharon primiseră de lucru. Trebuiau să construiască o închisoare temporară pentru prizonierii noştri – nu foarte mulţi, dar numărul lor creştea – şi cei trei s-au apucat bucuroşi de lucru; băteau cu ciocanul şi cântau. Sharon a fost luat la întrebări de Miss Peregrine şi Miss Avocet, dar după câteva minute, cele două au tras mulţumite concluzia că aveau de-a face cu un simplu mercenar, nu un agent secret sau un trădător. Sharon părea la fel de şocat de trădarea lui Bentham ca şi noi.

Închisorile şi laboratoarele strigoilor au fost numaidecât golite şi teribilele lor maşini zdrobite. Subiecţii oribilelor experimente au fost scoşi la aer şi îngrijiţi. Am eliberat alţi câţiva din celălalt corp al clădirii, plin de celule. I-am scos din clădirea subterană unde fuseseră ţinuţi, slabi şi zdrenţăroşi. Unii umblau ca nişte somnambuli – a trebuit să-i îngrădim şi să-i supraveghem, altfel plecau brambura şi se rătăceau. Câţiva dintre ei păreau atât de copleşiţi de recunoştinţă faţă de noi, încât nu se puteau opri din mulţumiri. O fetiţă a petrecut o jumătate de oră plimbându-se de la un deosebit la celălalt, copleşindu-ne cu îmbrăţişările ei.

— Nici nu ştiţi ce-aţi făcut pentru noi, repeta încontinuu. Nu ştiţi ce-aţi făcut.

Era imposibil să nu te simţi înduioşat de oamenii aceia şi în timp ce-i consolam cât puteam de mult, suspinam şi ne smiorcăiam cu toţii. Nu-mi puteam imagina prin ce trecuseră prietenii mei şi cu atât mai puţin cei care petrecuseră săptămâni sau chiar luni în închisorile lui Caul.

Dintre deosebiţii salvaţi, cel mai bine îmi amintesc de trei fraţi. Păreau destul de bine din punct de vedere fizic, dar erau atât de şocaţi de ce văzuseră acolo, încât refuzau să vorbească cu noi. Cu prima ocazie ivită, s-au retras de lângă mulţime în spatele unui morman de moloz şi se holbau în jur cu priviri goale, cel mai în vârstă ţinându-i în braţe pe mezini. Păreau că nu reuşesc să pună de acord imaginile din faţa lor cu iadul pe care îl acceptaseră ca fiind real.

Eu şi Emma ne-am dus la ei.

— Sunteţi în siguranţă acum, le-a spus ea blând.

S-au uitat la ea de parcă n-ar fi înţeles ce-a spus.

Enoch ne-a văzut stând de vorbă cu ei şi s-a apropiat împreună cu Bronwyn. Prietena noastră târa după ea un strigoi aproape leşinat, un muncitor îmbrăcat într-un halat de laborator, cu mâinile legate. Băieţii s-au tras înapoi.

— Nu vă mai poate face rău, le-a spus Bronwyn. Niciunul dintre ei.

— Poate ar trebui să-l lăsăm aici cu voi puţin, le-a spus Enoch cu un rânjet diavolesc. Sunt sigur că aveţi multe de discutat.

Strigoiul a înălţat capul. Când i-a văzut pe băieţi, ochii lui negri s-au făcut şi mai mari.

— Termină, am spus. Nu-i mai chinui.

Băiatul mai mic a strâns pumnii şi a dat să se ridice, dar fratele lui mai mare l-a oprit şi i-a şoptit ceva la ureche. Băiatul mai mic a închis ochii şi a dat din cap, de parcă ar fi pus ceva la loc, apoi şi-a strecurat pumnii sub braţe.

— Nu, mulţam, a spus el politicos, cu un accent sudic, tărăgănat.

— Haideţi, am spus şi i-am lăsat în pace.
Bronwyn ne-a urmat, trăgând strigoiul după ea.

•••

Am cotrobăit prin complex, aşteptând instrucţiuni din partea ymbrynelor. Era o mare uşurare să nu mai fim noi cei care luau deciziile. Ne simţeam istoviţi, dar în acelaşi timp plini de energie, epuizaţi ca vai de noi, dar însufleţiţi de gândul nebunesc că scăpaserăm cu viaţă.

Încă mai răsuna câte un strigăt de bucurie, se auzeau, râsete, cântece. Millard şi Bronwyn dansau pe pământul cicatrizat. Olive şi Claire se ţineau după Miss Peregrine care le căra peste tot, alergând de colo-colo, verificând diverse lucruri. Horace se ciupea încontinuu, bănuitor, spunea că e doar un vis de-al lui, un viitor frumos căruia nu-i venise încă timpul. Hugh se abătea din când în când de la grup. Cu siguranţă îi era dor de Fiona, a cărei absenţă lăsase în urmă un gol imposibil de umplut. Millard era ocupat cu Perplexus – îşi făcea griji pentru el, deşi odată ajuns în Abaton Perplexus s-a oprit din îmbătrânit şi, în mod ciudat, nu părea să mai îmbătrânească din acel moment. Dar avea să se întâmple, ne-a asigurat Millard, şi pentru că turnul lui Caul fusese distrus, nu era clar cum avea să se întoarcă în bucla lui de origine. (Puteam să folosim Panbucliconul lui Bentham, desigur, dar oare care din cele o sută de uşi era cea potrivită?)

Apoi mai era şi relaţia mea cu Emma. Eram parcă fraţi siamezi şi cu toate astea, nu schimbaserăm aproape niciun cuvânt. Cred că ne era frică să stăm de vorbă din cauza subiectului despre care trebuia să discutăm.

Ce avea să se întâmple? Ce avea să se aleagă de noi? Ştiam că Emma n-avea cum să părăsească lumea deosebiţilor. Trebuia să trăiască într-o buclă tot restul vieţii, fie că era vorba de Pogonul Dracului, fie că era o alta. Dar eu eram liber să plec. Aveam o familie şi un cămin care mă aşteptau să mă întorc. O viaţă sau un palid simulacru al ei. Dar aveam o familie şi aici. Şi o aveam pe Emma. Şi mai era şi Jacob ăsta nou în care mă transformasem – încă mă transformam. Oare acest nou Jacob avea să supravieţuiască în Florida?

Aveam nevoie de toate astea. De ambele familii, de

ambii Jacob – de tot ce însemna Emma. Ştiam că va trebui să aleg şi mi-era teamă că asta o să-mi sfâşie inima.

Era prea mult, mai mult decât puteam să duc, mai ales după câte îndurasem. Mai aveam nevoie de încă câteva ore sau de-o zi să mă mai prefac puţin. Încă o zi în care Emma şi eu să stăm unul lângă altul, să privim drept înainte şi să ne aruncăm orbeşte în orice sarcină primeam de la ymbryne.

Ymbrynele, nişte firi excesiv de protectoare din naştere, au hotărât că am trecut prin destule. Trebuia să ne odihnim şi oricum, ne spuneau că au de rezolvat nişte treburi care nu-i priveau câtuşi de puţin pe copiii deosebiţi. Când turnul s-a prăbuşit, a căzut peste o clădire mai mică din spatele lui, dar ymbrynele nu voiau să le ajutăm să caute eventuali supravieţuitori. Mai aveau de recuperat şi fiolele de ambrozie, de care nu voiau să ne apropiem. Eram curios pentru ce le trebuiau acele fiole sau dacă sufletele furate puteau fi reunite vreodată cu posesorii lor de drept.

M-am gândit la fiola făcută din sufletul bunicului. Mi s-a părut atât de profanator când l-a folosit Bentham – şi totuşi, dacă n-ar fi făcut-o, n-am fi putut evada din Biblioteca Sufletelor. Aşa că, până la urmă, adevărul e că sufletul bunicului a fost cel care ne-a salvat pe toţi. Mă bucuram să ştiu că măcar nu fusese irosit.

Era multă treabă de făcut şi în afara complexului. De-a lungul Aleii Abominabile, dar şi în alte locuri din Pogonul Dracului existau copii deosebiţi înrobiţi care trebuiau eliberaţi, dar ymbrynele insistau s-o facă ele, singure, împreună cu nişte adulţi deosebiţi. Dar întâmplarea a făcut să nu întâmpine niciun pic de rezistenţă: proprietarii de sclavi şi ceilalţi renegaţi fugiseră din Pogonul Dracului în clipa capitulării strigoilor. Copiii urmau să fie adunaţi la un loc şi duşi într-o casă unde să se simtă în siguranţă. Trădătorii urmau să fie vânaţi şi duşi în faţa unui tribunal. Ni s-a spus că niciuna dintre toate astea nu era treaba noastră. În clipa asta aveam nevoie de un loc unde să ne recuperăm, precum şi o bază pentru operaţiunile noastre

de unde puteam să începem reconstruirea lumii deosebiţilor – şi niciunul dintre noi nu voia să stea mai mult decât era necesar în fortăreaţa înspăimântătoare a strigoilor.

Le-am sugerat să mergem în casa lui Bentham. Avea o grămadă de spaţiu, paturi, facilităţi, un medic al casei şi un Panbuclicon (care la un moment dat ne-ar fi putut folosi la ceva). Am pornit încolo pe înserat, umplând unul dintre camioanele strigoilor cu cei care nu puteau să meargă. Ceilalţi mărşăluiau în urma lor. Am ieşit din fortăreaţă şi am traversat podul cu ajutorul sufletului-pustiu din crevasă care a ridicat maşina şi a trecut-o peste prăpastie, după care ne-a ajutat şi pe noi, trei câte trei. Unii dintre copii se speriaseră de sufletul-pustiu şi a fost nevoie de multă convingere. Alţii abia aşteptau şi chiuiau, după care cereau să mai fie trecuţi o dată peste groapa din pod. Le-am făcut pe plac. Stăpânirea sufletelor-pustii era ca o a doua natură a mea şi asta mă bucura, chiar dacă mă simţeam cumva nostalgic. Acum că sufletele-pustii erau o specie pe cale de dispariţie, talentul meu părea desuet – cel puţin, această manifestare a lui. Dar nu mă deranja. Nu voiam să am neapărat un talent spectaculos; era ca un truc pe care-l arătai la un chef. Aş fi fost mult mai fericit dacă sufletele-pustii n-ar fi existat niciodată.

Am călătorit prin Pogonul Dracului într-o procesiune lentă. Noi, cei care mergeam pe jos, încercuirăm camionul de parcă ar fi fost o platformă mobilă la o paradă, în timp ce unii călătoreau pe bara de protecţie şi pe acoperiş. Părea un tur de onoare şi deosebiţii din Pogon năvăliseră afară din case şi din bojdeucile lor ca să ne vadă. Văzuseră prăbuşirea turnului. Ştiau că se schimbaseră multe lucruri. Mulţi aplaudau. Unii ne-au dat onorul. Alţii au rămas în umbră, jenaţi de rolul jucat pe vremea strigoilor.

Când am ajuns la casa lui Bentham, Mama Ţărână şi Reynaldo ne-au întâmpinat în prag. Ne-au urat bun venit şi ne-au spus că puteam să folosim casa cât aveam nevoie. Mama Ţărână a început să-i oblojească imediat pe cei răniţi, conducându-i spre paturi, făcându-i să se simtă

confortabil, presărându-le praf pe răni. S-a oferit să vindece şi contuziile mele şi muşcăturile de pe stomac, dar i-am spus că puteau să mai aştepte. Alţii erau mult mai rău.

I-am spus cum i-am folosit degetul. Cum mi-a salvat viaţa – şi nu doar a mea, ci şi a celorlalţi. Dar Mama Ţărână nu părea impresionată de laudele mele şi s-a întors la sarcinile ei.

Am insistat.

— Meritaţi o medalie de onoare, i-am spus. Nu ştiu dacă deosebiţii dau medalii, dar dacă dau, o să fac în aşa fel să primiţi una.

A părut uluită de vorbele mele şi a scos un oftat gâtuit, apoi s-a retras cu paşi grăbiţi.

— Am spus cumva o prostie? l-am întrebat pe Reynaldo.

— Nu ştiu, a zis el îngrijorat şi s-a dus după ea.

Nim rătăcea fără ţintă prin casă, complet buimac. Nu-i venea să creadă ce făcuse Bentham.

— E o greşeală cu siguranţă, repeta întruna. Domnul Bentham n-ar fi putut să ne trădeze *niciodată.*

— Hai, termină odată! i-a spus Emma. Şeful tău a fost o jigodie.

Adevărul era mai nuanţat de atât, mi-am spus, dar n-aveam să devin prea popular dacă mă apucam să le ţin o prelegere despre complexitatea caracterului lui Bentham. Ştiam că nu-l obligase nimeni să ne dea formula aia şi nici să-l înfrunte pe fratele lui monstruos. Făcuse o alegere. Până la urmă se condamnase la moarte ca să ne salveze pe noi.

— Are nevoie de puţin timp ca să proceseze, a spus Sharon. E greu de digerat. Bentham i-a păcălit pe mulţi dintre noi.

— Şi pe tine? l-am întrebat.

— Mai ales pe mine.

A ridicat din umeri şi a scuturat din cap. Părea contrariat şi trist.

— M-a dezvăţat de ambro, m-a scăpat de dependenţă, mi-a salvat viaţa. A avut şi ceva bun în suflet. Presupun că

părţile bune m-au împiedicat să le văd pe cele rele.

— Trebuie să fi avut un om de încredere, a spus Emma. Ştiţi, un acolit. Unul Igor.

— Asistentul lui! am spus. L-a văzut cineva?

Nu-l văzuse nimeni. Am răscolit toată casa în căutarea lui, dar omul de încredere al lui Bentham, cu faţa lui împietrită, se făcuse nevăzut. Miss Peregrine ne-a adunat pe toţi şi ne-a rugat pe mine şi pe Emma să-l descriem, în caz că se întorcea.

— Poate fi considerat periculos, a spus ea. Dacă-l vedeţi, nu intraţi în vorbă cu el. Fugiţi şi anunţaţi o ymbrynă.

— Să anunţăm o ymbrynă, auzi, a mormăit Enoch. Nu-şi dă seama că *noi* le-am salvat pe *ele?*

Miss Peregrine l-a auzit.

— Ba da, Enoch. Aţi fost nemaipomeniţi, fiecare. Şi v-aţi maturizat ceva de speriat. Dar până şi adulţii au nişte bunici sau străbunici care ştiu mai multe decât ei.

— Aveţi dreptate, Miss, a spus el îmblânzit.

Am întrebat-o pe Miss Peregrine dacă credea că Bentham a avut de gând să ne trădeze de la început.

— Fratele meu a fost întâi de toate un oportunist, a spus ea. Cred că o parte din el voia să facă numai bine, iar când te-a ajutat pe tine şi pe domnişoara Bloom, a făcut-o din mărinimie. Dar era gata să ne trădeze tot timpul, în caz că se dovedea să fie în avantajul lui. Şi când i-am spus să plimbe ursul, a hotărât că merita să ne trădeze.

— N-a fost vina dumneavoastră, Miss Peregrine, a spus Emma. După câte i-a făcut lui Abe, nici eu nu l-aş fi iertat.

— Da, dar aş fi putut fi mai drăguţă cu el, a spus Miss P încruntându-se şi rămânând cu privirea aiurea. Relaţiile dintre fraţi pot fi destul de complicate, bănuiesc. Uneori, mă întreb dacă nu cumva propriile mele fapte i-au influenţat prea tare pe fraţii mei. Oare n-aş fi putut fi o soră mai bună? Poată că în tinereţe m-a interesat mai mult propria persoană.

— Miss Peregrine, asta-i… şi m-am abţinut să folosesc cuvântul „ridicol” pentru că nu aveam fraţi sau surori şi poate că nu era deloc aşa cum îmi închipuiam eu.

•••

Mai târziu, le-am condus pe Miss Peregrine împreună cu alte câteva ymbryne la subsol ca să le arătăm inima maşinăriei lui Bentham, Panbucliconul. Îl simţeam pe sufletul-pustiu din camera acumulatorului slab, dar viu. Mi-era groaznic de ruşine că-l făceam să sufere şi am întrebat-o pe Miss Peregrine dacă îl puteam elibera, dar ea mi-a spus că deocamdată au nevoie de maşinărie. Era mai uşor să răspândească vestea victoriei noastre prin lumea deosebită, să estimeze daunele provocate de strigoi şi să înceapă să reconstruiască buclele dacă aveau acces la mai multe bucle din aceeaşi casă.

— Sper că mă înţelegi, domnule Portman, a spus Miss Peregrine.

— Vă înţeleg…

— Jacob are o febleţe pentru acel suflet-pustiu, a spus Emma.

— Păi, am spus puţin jenat, a fost primul pe care l-am îmblânzit.

Miss Peregrine m-a privit cam ciudat, dar mi-a promis c-o să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să mă ajute.

Muşcătura de pe burtă începuse să mă doară atât de tare încât n-am mai putut s-o ignor, astfel că m-am pus împreună cu Emma la coadă la Mama Ţărână. Coada se întindea de la clinica ei improvizată din bucătărie până în capătul holului. Era incredibil să vezi cum intrau unii după alţii, bătuţi şi plini de vânătăi, cu un deget de la picior rupt sau cu o contuzie uşoară – sau în cazul lui Miss Avocet, cu un glonţ în umăr de la pistolul antic al lui Caul – ca apoi să iasă afară complet refăcuţi. De fapt, majoritatea arătau atât de bine, încât Miss Peregrine l-a tras deoparte pe Reynaldo şi l-a rugat să-i reamintească Mamei Ţărână că nu era o resursă reciclabilă şi că nu trebuia să-şi irosească praful pe răni minore care aveau să se vindece oricum şi de la sine.

— Am încercat să-i spun, a răspuns el, dar e o perfecţionistă. Nu vrea să mă asculte.

Aşa că Miss Peregrine s-a dus în bucătărie ca să discute

personal cu Mama Ţărână. A ieşit după cinci minute cu o expresie sfioasă, iar tăieturile adânci de pe faţa ei dispăruseră şi braţul, care atârna într-o parte de când Caul o dăduse de peretele peşterii, se legăna acum liber.

— Ce femeie încăpăţânată! a izbucnit.

Când a venit şi rândul meu să intru la ea, aproape c-am refuzat tratamentul – îi mai rămăsese doar degetul mare şi arătătorul la mâna nevătămată. Dar Mama Ţărână a aruncat o privire peste cojile în zig-zag, pline de sânge uscat, de pe burta mea şi aproape că m-a trântit pe patul de campanie pe care-l montaseră lângă chiuvetă. Muşcătura se infectase, mi-a spus ea prin Reynaldo. Colţii sufletelor-pustii erau pline de bacterii periculoase şi dacă nu mă trata, mă puteam îmbolnăvi grav. Aşa că m-a înduplecat. Mama Ţărână mi-a presărat puţin praf pe piept şi după câteva minute am început să mă simt mult mai bine.

Înainte să plec, am încercat să-i spun din nou cât de mult însemna pentru noi sacrificiul ei şi cum mă salvase bucăţica aceea din corpul ei pe care mi-o făcuse cadou.

— Serios, fără degetul ăla n-aş fi putut să…

Dar Mama Ţărână s-a întors cu spatele la mine de îndată ce am început să vorbesc, de parcă ar fi fost alergică la cuvântul „mulţumesc”.

Reynaldo m-a zorit să ies.

— Scuze, dar Mama Ţărână mai are o grămadă de pacienţi de examinat.

Emma m-a întâmpinat pe hol.

— Arăţi grozav! a spus ea. Slavă Păsărilor, deja începeam să-mi fac griji pentru muşcătura aia.

— Să nu uiţi să-i zici de urechile tale, am spus.

— Ce?

— De *urechile* tale! am spus mai apăsat, arătând spre ele.

Urechile Emmei ţiuiau de când ieşisem din Bibliotecă. Pentru că a trebuit să ţină mâinile ridicate ca să ne lumineze calea, n-a putut să-şi astupe urechile când a început bătaia aia oribilă – aşa că, mă temeam că fusese

asurzitoare la propriu.

— Dar să nu-i zici nimic de degetul ăla!

— De ce anume?

— De deget! am spus ridicând un deget. E foarte sensibilă la subiectul ăsta.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am.

Emma a intrat. După trei minute a ieşit pocnindu-şi degetele pe lângă ureche.

— Incredibil! a spus. Aud perfect!

— Slavă Cerului. Nu era amuzant să ţip încontinuu la tine.

— Ha! A, apropo, am adus vorba de degetul ei.

— Ce? De ce?

— Eram curioasă.

— Şi?

— Au început să-i tremure mâinile. Apoi a bâiguit ceva ce Reynaldo n-a vrut să traducă şi aproape că m-a scos afară în şuturi.

Poate că am fi insistat mai mult dacă n-am fi fost atât de obosiţi şi de flămânzi şi n-am fi simţit chiar atunci miros de mâncare.

— Haideţi la masă! a strigat Miss Peregrine din capătul holului şi discuţia a luat sfârşit.

•••

Pe măsură ce se lăsa întunericul, ne-am adunat în biblioteca lui Bentham să mâncăm. Era singura cameră în care încăpeam cu toţii fără să ne înghesuim. Focul ardea în şemineu şi festinul donat de localnicii recunoscători a fost adus în cameră: pui fript, cartofi, vânat şi peşte (de care nu m-am atins, gândindu-mă că erau prinşi în Canal). Am mâncat, am pălăvrăgit şi ne-am amintit din nou de aventurile zilelor trecute. Miss Peregrine nu auzise prea multe despre călătoria noastră din Cairnholm spre Londra şi apoi prin Londra bombardată spre Miss Wren, aşa că voia să afle fiecare detaliu. Era o bună ascultătoare – râdea

mereu la părţile amuzante şi icnea de spaimă la înfloriturile noastre dramatice.

— Şi apoi bomba a căzut pe sufletul-pustiu şi l-a făcut *terci!* a ţipat Olive sărind din scaun şi mimând momentul. Dar eram îmbrăcaţi cu puloverele deosebite primite de la Miss Wren, aşa că obuzul nu ne-a rănit.

— Of, Doamne, a oftat Miss Peregrine. Ce noroc pe capul nostru!

Când am terminat de povestit, Miss Peregrine a stat un timp fără să spună nimic, privindu-ne iscoditor cu un amestec de tristeţe şi de admiraţie.

— Sunt atât de mândră de voi, a spus ea, şi îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat. Nici nu pot să vă spun cât de mult mi-aş fi dorit să fiu eu alături de voi, în loc de fratele meu mincinos.

Am ţinut un moment de reculegere pentru Fiona. Nu era moartă, insista Hugh, ci doar rătăcită. Copacii îi atenuaseră căderea, a spus el, şi probabil că orbecăia prin vreo pădure, aproape de menajeria lui Miss Wren. Sau se lovise la cap în cădere şi nu-şi mai amintea de unde era. Sau se ascundea…

Se uită la noi plin de speranţă, dar ne-am ferit privirile.

— Sunt sigură c-o să apară până la urmă, l-a încurajat Bronwyn.

— Nu-i crea speranţe false, i-a spus Enoch. E prea nemilos.

— Da, tu ştii cel mai bine ce-i nemilos şi ce nu, i-a aruncat-o Bronwyn în batjocură.

— Haideţi să schimbăm subiectul, a spus Horace. Vreau să ştiu cum i-a salvat câinele pe Jacob şi pe Emma la metrou.

Addison a sărit vitejeşte pe masă şi a început să-şi spună povestea, dar a înflorit-o atât de tare cu actele lui de eroism, încât Emma a fost nevoită să preia frâiele. Le-am povestit împreună cum am găsit drumul spre Pogonul Dracului şi cum am pregătit mini-invazia fortăreţei strigoilor cu ajutorul lui Bentham. Apoi toată lumea m-a întrebat câte ceva – voiau să afle mai multe despre

sufletele-pustii.

— Cum ai învăţat limba lor? m-a întrebat Millard.

— Cum e să controlezi un suflet-pustiu? m-a întrebat Hugh. Simţi că eşti una cu el, cum fac eu cu albinele mele?

— Te gâdilă? a întrebat Bronwyn.

— Ţi-ai dorit vreodată să păstrezi vreunul ca animal de companie? m-a întrebat Olive.

Am încercat să răspund cât mă pricepeam, dar mă simţeam de parcă aş fi rămas fără glas pentru că era o senzaţie greu de descris, legătura asta a mea cu sufletele-pustii, la fel de greu ca atunci când încercai să pui laolaltă detalii dintr-un vis uitat dimineaţa, când te trezeşti. Eram şi distras ştiind că trebuia să am o discuţie cu Emma, o discuţie pe care o amânaserăm prea mult. Când am terminat, am surprins privirea Emmei şi am dat din cap spre uşă, după care ne-am cerut scuze şi am ieşit. În timp ce ne îndepărtam de masă, am simţit privirile celor din cameră fixându-ne.

Am intrat într-un vestiar iluminat de un felinar, plin de haine, pălării şi umbrele. Nu era un loc spaţios sau confortabil, dar cel puţin puteam să vorbim între patru ochi; nimeni nu avea să intre aici sau să ne audă. Dintr-odată, m-am simţit îngrozit într-un mod aproape iraţional. Trebuia să iau o decizie grea şi nu prea o cântărisem până acum.

Pentru câteva secunde, am rămas uitându-ne unul la altul, fără să ne spunem nimic, într-o cameră izolată fonic de atâtea textile încât aveam impresia că aud bătăile inimilor noastre.

— Deci, a spus Emma, pentru că era de aşteptat să înceapă ea discuţia; ea care era mereu directă şi nu se temea niciodată de un moment apăsător. Rămâi?

Nu ştiam ce-o să-i răspund înainte ca vorbele să-mi iasă pe gură. Funcţionam pe pilot automat, nu mai aveam niciun filtru.

— Trebuie să-mi văd părinţii.

Iar asta chiar era adevărat. Ai mei sufereau foarte tare şi erau speriaţi, lucru pe care nu-l meritau, şi-i lăsasem

prea mult timp în ceaţă.

— Desigur, a spus Emma. Înţeleg. Bineînţeles.

O întrebare plutea în aer, fără răspuns. *Să-mi văd părinţii* fusese un răspuns pe jumătate, un ne-răspuns. Să-i *văd,* da, sigur. Şi apoi? Ce aveam să le spun?

Am încercat să-mi imaginez cum o să le spun adevărul. Din punctul ăsta de vedere, convorbirea telefonică de la metrou pe care o avusesem cu tatăl meu fusese un semn prevestitor pentru punctele de interes pe care le pregăteam. „A luat-o razna. Fiul nostru e nebun. Sau ia droguri. Sau poate nu ia ce trebuie."

Nu, adevărul n-avea să funcţioneze. Şi ce? Aveam să mă întâlnesc cu ei, să-i asigur că sunt viu şi nevătămat, inventam o poveste despre o călătorie de agrement în Londra şi apoi le ziceam să plece acasă fără mine? Ha! O să mă urmărească. O să pună poliţia să mă pândească pe la colţuri. Bărbaţi cu halate albe şi cămăşi de forţă croite după măsura lui Jacob. Va trebui să fug. Dacă le spuneam adevărul nu făceam altceva decât să înrăutăţesc lucrurile. Dacă mă întâlneam cu ei şi apoi fugeam din nou de acasă, îi făceam să sufere şi mai mult. Dar nu puteam să-mi imaginez cum ar fi să nu-i văd deloc sau să nu mă mai duc acasă. Pentru că, dacă era să fiu sincer cu mine însumi, oricât de mult mă durea gândul că mă voi despărţi de Emma şi de prietenii mei, de lumea asta, o parte din mine voia să se întoarcă acasă. Părinţii mei şi lumea lor reprezenta întoarcerea la judecata sănătoasă, la lucrurile predictibile, ceva la care tânjeam mult după nebunia asta. Aveam nevoie să fiu normal un timp. Să-mi trag sufletul. Măcar pentru un timp.

Îmi plătisem datoriile faţă de deosebiţi şi de Miss Peregrine. Devenisem unul dintre ei. Dar nu eram *doar* unul dintre ei. Eram şi fiul părinţilor mei, oricât de imperfecţi ar fi fost, şi îmi era dor de ei. Mi-era dor de casă. Într-un fel, mi-era dor chiar şi de viaţa mea stupidă, obişnuită. Sigur, probabil că mi-ar fi fost dor de Emma mai mult decât de toate aceste lucruri. Problema era că-mi doream prea multe. Îmi doream ambele vieţi. Cetăţenie

dublă. Să fiu deosebit şi să învăţ tot ce se putea învăţa despre lumea deosebiţilor şi să fiu cu Emma, să explorez buclele prinse de Bentham în Panbuclicon. Dar şi să fac toate lucrurile stupide şi normale tipice adolescenţilor, fără să ies în evidenţă. Să-mi fac prieteni de vârsta mea. Să termin liceul. Şi când aş împlini optsprezece ani aş putea pleca oriunde – sau *oricând.* M-aş putea întoarce aici.

Ăsta era adevărul, rădăcina şi miezul lui: nu puteam să-mi petrec restul vieţii într-o buclă. Nu voiam să fiu un copil deosebit pentru totdeauna. Dar poate că într-o zi aş fi putut deveni un adult deosebit.

Poate că dacă aveam grijă, puteam dobândi tot ce-mi doream.

— Nu vreau să plec, am spus, dar cred că va trebui s-o fac, cel puţin pentru o perioadă.

Chipul Emmei a devenit inexpresiv.

— Atunci pleacă, a spus ea.

Asta m-a rănit. Nici măcar nu m-a întrebat ce însemna „pentru o perioadă”.

— O să mă întorc, am spus repede. Pot să vin înapoi oricând.

Teoretic, puteam s-o fac: acum că nu mai exista ameninţarea strigoilor – cu voia Păsării – aveam mereu ceva la care să mă întorc. Dar nu-mi puteam imagina pe ai mei călătorind prea des în Anglia. Mă amăgeam singur – şi pe mine, şi pe ea –, şi Emma ştia asta foarte bine.

— Nu, a spus ea. Nu vreau să te întorci.

Mi-am simţit inima în gât.

— Ce? am întrebat încet. De ce nu?

— Pentru că asta a făcut şi Abe. Din când în când, se întorcea, o dată la câţiva ani. Şi de fiecare dată era mai bătrân şi eu rămâneam la fel. Şi apoi a cunoscut pe altcineva şi s-a căsătorit…

— Eu n-aş face asta, am spus. Te iubesc.

— Ştiu, a spus ea întorcându-se cu spatele la mine. Şi el m-a iubit.

— Dar noi nu suntem… cu noi n-o să se întâmple aşa ceva… am spus căutând cele mai potrivite cuvinte, dar

gândurile mele s-au împotmolit.

— Ba da. Ştii bine c-aş merge cu tine dacă aş putea, dar nu pot – aş îmbătrâni pe loc. Aşa că n-aş face altceva decât să te aştept. Îngheţată în chihlimbar. Şi nu pot face asta din nou.

— N-o să zăbovesc prea mult! Doar câţiva ani. Şi apoi putem face orice ne dorim. Aş putea face o facultate undeva. Poate chiar aici, la Londra!

— Poate, a spus ea. Poate. Dar acum faci nişte promisiuni pe care s-ar putea să nu le poţi îndeplini. Reţeta perfectă de suferinţă pentru cei îndrăgostiţi.

Inima îmi bătea îngrozitor de repede. Mă simţeam disperat şi demn de milă. Ei, asta e, n-o să-mi mai văd părinţii. Nu o puteam pierde pe Emma.

— Nu gândeam limpede, am spus. Nu asta voiam să zic. O să rămân.

— Nu, eu cred că ai fost sincer, a spus ea. Cred că dacă rămâi, n-o să fii fericit. Şi la un moment dat o să-mi porţi pică. Iar asta ar fi şi mai rău.

— Nu. Nu, niciodată n-aş…

Dar dădusem deja cărţile pe faţă şi acum era prea târziu să-mi retrag cuvintele.

— E mai bine să pleci, a spus ea. Ai o familie şi o viaţă acolo. Chestia asta nu era menită să dureze o veşnicie oricum.

M-am aşezat pe podea, m-am sprijinit cu spatele de perete şi am lăsat hainele din jurul meu să mă înghită. M-am prefăcut câteva secunde că nimic din toate astea nu se întâmplă, că nu eram acolo, că întreaga lume era din lână neagră şi mirosea a naftalină. Când am ieşit de-acolo ca să trag aer în piept, Emma stătea lângă mine, cu picioarele încrucişate pe podea.

— Nici eu nu-mi doresc asta, a spus ea. Dar cred că înţeleg de ce trebuie s-o faci. Ai o lume de reconstruit şi eu o am pe a mea.

— Dar acum lumea ta e şi a mea, am spus.

— Da, e adevărat.

S-a gândit puţin, masându-şi bărbia.

— E adevărat, şi sper din tot sufletul c-o să te întorci aici pentru că eşti unul dintre noi şi familia noastră n-o să fie întreagă fără tine. Dar când te vei întoarce, cred că noi doi ar trebui să ne rezumăm la a fi doar prieteni.

M-am gândit un timp la asta. Prieteni. Suna atât de şters şi de nefericit.

— Presupun că-i mai bine decât să nu ne mai vorbim niciodată, am spus.

— Sunt de acord, a spus ea. Nu cred c-aş face faţă.

M-am tras mai aproape de ea şi am cuprins-o de mijloc. Am crezut c-o să se ferească, dar n-a făcut-o. După un timp, capul ei mi-a alunecat pe umăr.

Am stat aşa mult timp.

•••

Când, în sfârşit, am ieşit cu Emma din vestiar, majoritatea copiilor dormeau deja. În şemineul din bibliotecă strălucea doar cenuşa fierbinte, iar farfuriile erau pline de resturile de la masă. Camera cu tavan înalt reverbera de sforăituri şi de bâiguieli. Copiii şi ymbrynele zăceau întinşi pe canapele, pe covor, chiar dacă un etaj mai sus se aflau destule dormitoare confortabile. Fuseseră cât pe-aci să se piardă unii de alţii, aşa că n-aveau de gând să stea separaţi, nici măcar pe timpul nopţii.

Urma să plec dimineaţa. Acum că ştiam ce se va întâmpla cu mine şi cu Emma, m-am gândit că dacă mai zăboveam pe acolo, doar aş fi îngreunat şi mai mult lucrurile. Dar în acel moment aveam nevoie doar de somn. Oare de când nu mai pusesem geană pe geană pentru mai mult de două minute? Nu-mi aminteam să mă fi simţit vreodată mai obosit. Am îngrămădit nişte perne într-un colţ şi am adormit ţinându-ne în braţe. Era ultima noapte pe care o petreceam împreună, aşa că m-am lipit strâns de ea şi am luat-o în braţe, de parcă dacă o strângeam suficient de tare, aveam să-mi amintesc mai bine această senzaţie. De cum era s-o ţin în braţe, de cum mirosea. De sunetul respiraţiei, cum încetinea şi devenea tot mai echilibrată. Însă somnul mă trăgea în jos şi, când am mijit

ochii, ferindu-mă de lumina galbenă, orbitoare, care curgea dinspre ferestrele înalte, aveam senzaţia că abia îi închisesem.

Ceilalţi se treziseră deja şi bănănăiau prin cameră, şopotind ca să nu ne deranjeze. Ne-am desprins din îmbrăţişarea noastră, intimidaţi fără întunericul discret care să ne cuprindă. Nici n-am apucat să ne revenim că Miss Peregrine a dat năvală cu un ibric de cafea proaspătă, cu Nim în urma ei care ducea o tavă cu ceşti.

— Bună dimineaţa tuturor! Sper că v-aţi odihnit bine pentru că avem o grămadă de…

Dar ne-a văzut şi s-a oprit în mijlocul frazei, ridicând din sprâncene.

Emma şi-a ascuns faţa în palme.

— O, *nu!*

Epuizaţi şi emoţionaţi cum am fost noaptea trecută, nu ne-am dat seama că poate o ofensasem pe Miss Peregrine cu sensibilităţile ei victoriene, dormind în acelaşi pat (chiar dacă doar dormiserăm).

— Domnule Portman! Putem vorbi o clipă, vă rog.

Miss Peregrine a lăsat ibricul jos şi mi-a făcut semn cu degetul îndoit.

Bănuiesc că urma să aud câteva admonestări pentru chestia asta. M-am ridicat şi roşu în obraji mi-am netezit hainele şifonate. Nu-mi era deloc ruşine, dar era imposibil să nu te simţi puţin jenat.

— Urează-mi baftă, i-am şoptit Emmei.

— Să nu recunoşti nimic, mi-a şoptit ea.

Am auzit chicoteli în timp ce traversam camera şi cineva a început să fredoneze: „Jacob şi Emma se legănau pe o pânză de păianjen…”

— Of, mai maturizează-te şi tu, Enoch, s-a auzit vocea lui Bronwyn. Eşti gelos, de asta te comporţi aşa.

Am urmat-o pe Miss Peregrine pe hol.

— Să ştiţi că nu s-a întâmplat nimic, am spus.

— Dar nu mă interesează câtuşi de puţin. O să ne părăseşti azi, corect?

— De unde ştiţi?

— Poate că sunt o femeie mai în vârstă, dar încă nu mi-am pierdut minţile. Ştiu că în sufletul tău se dă o luptă între părinţii tăi şi noi, între căminul tău vechi şi cel de acum… sau ce-a mai rămas din el. Vrei să iei o decizie echilibrată, fără să alegi unul în defavoarea altuia, şi fără să-i răneşti pe cei pe care-i iubeşti. Dar nu-i deloc uşor. Sau, poate că nici nu-i posibil. Cam asta ar fi, nu-i aşa?

— Ăăă… da. Cam asta ar fi.

— Şi cu domnişoara Bloom cum rămâne?

— Suntem prieteni, am spus, rostind cuvântul cam stânjenit.

— Şi asta nu-ţi convine.

— Păi, nu, nu prea. Dar înţeleg… cred.

Miss Peregrine a înclinat capul.

— Eşti sigur?

— Vrea să se protejeze.

— Da, şi pe tine, a adăugat Miss Peregrine.

— De asta nu m-am prins.

— Eşti foarte tânăr, Jacob. Sunt multe lucruri de care n-o să te „prinzi”, probabil.

— Nu văd ce legătură are vârsta mea cu treaba asta.

— Păi, vârsta ta explică totul!

Miss P a râs, sever şi ascuţit. Şi apoi, când şi-a dat seama că chiar nu înţelegeam, s-a mai înmuiat.

— Domnişoara Bloom s-a născut la începutul secolului trecut. Inima ei e bătrână şi statornică. Poate ţi-e frică c-o să-ţi găsească repede un înlocuitor – că vreun Romeo deosebit o să-i sucească minţile. Eu n-aş paria pe asta. N-are ochi decât pentru tine. N-am mai văzut-o niciodată aşa de fericită, nici măcar cu Abe.

— Serios? am întrebat, însufleţindu-mă dintr-odată.

— Serios. Dar, cum spuneam, eşti prea tânăr. Ai doar şaisprezece ani – şaisprezece ani pentru prima dată. Inima ta abia s-a trezit şi domnişoara Bloom e prima fată de care te-ai îndrăgostit. Nu-i aşa?

Am dat din cap sfios. Dar era evident. Oricine îşi putea da seama că aşa stăteau lucrurile.

— Poate mai ai pe cineva, a spus Miss Peregrine. Inimile

tinere, la fel ca minţile tinere, se pot concentra doar pentru o vreme.

— Nu şi eu, am spus. Eu nu sunt aşa.

Ştiam că suna ca răspunsul unui adolescent impulsiv, dar în acel moment mă simţeam extrem de sigur pe sentimentele mele faţă de Emma.

Miss Peregrine a dat din cap.

— Mă bucur să aud asta, a spus. Poate că domnişoara Bloom ţi-a dat permisiunea să-i zdrobeşti inima, dar eu nu ţi-am dat-o pe a mea. Fata asta e foarte importantă pentru mine şi nu e nici pe jumătate atât de dură cum vrea să se creadă. N-am chef s-o văd suspinând pe aici şi dând foc la lucruri în caz că la un moment dat te laşi sedus de farmecele unei fete obişnuite. Am mai trecut prin asta o dată şi pur şi simplu nu mai am destulă mobilă de sacrificat. Ai înţeles?

— Îhm, am spus prins cu garda jos, cred că da…

Miss Peregrine s-a apropiat de mine şi a repetat întrebarea pe un ton împietrit şi grav:

— Ai înţeles?

— Da, Miss Peregrine.

A dat din cap hotărâtă, apoi a zâmbit şi m-a bătut pe umăr.

— Foarte bine, atunci. A fost o discuţie reuşită.

N-am apucat să-i răspund pentru că pornise deja spre bibliotecă strigând:

— La masă, toată lumea!

•••

O oră mai târziu am luat-o spre ponton însoţit de Emma şi Miss Peregrine, dar şi de ceilalţi prieteni şi restul ymbrynelor, în formaţie completă. Sharon ne aştepta cu o barcă nouă, abandonată de piraţii de pe Canal care îşi luaseră între timp tălpăşiţa. A urmat un schimb îndelung de îmbrăţişări şi despărţiri înlăcrimate, la sfârşitul cărora a trebuit să promit că în curând o să mă întorc să-i vizitez – deşi habar n-aveam cum aveam să fac asta, având în vedere preţul biletelor de avion pe rutele internaţionale şi

că trebuia să le cer permisiunea alor mei.

— N-o să te uităm niciodată, Jacob! s-a smiorcăit Olive.

— O să notez povestea ta pentru posteritate, mi-a promis Millard. O să fie noul meu proiect. Şi o să mă asigur că intră în noua ediţie a *Poveştilor Deosebiţilor.* O să devii faimos!

Addison s-a apropiat de mine cu doi ursuleţi-vârcolac pe urmele lui. Nu-mi era clar cine adoptase pe cine.

— Eşti al patrulea cel mai curajos om pe care-l cunosc, a spus. Sper să ne mai întâlnim.

— Şi eu, am spus şi chiar îmi doream asta.

— O, Jacob, pot să vin să te vizitez? m-a implorat Claire. Mereu am vrut să văd Statele Unite.

N-aveam inima să-i explic de ce nu putea să mă viziteze.

— Bineînţeles că poţi, am spus. M-aş bucura tare mult.

Sharon a ciocănit cu bastonul lui în marginea bărcii.

— Îmbarcarea!

M-am urcat fără chef, împreună cu Emma şi Miss Peregrine. Au insistat să stea cu mine până când mă întâlneam cu părinţii mei şi nu m-am împotrivit. Era mai uşor să ne luăm rămas-bun în mai multe etape.

Sharon a dezlegat barca şi am pornit. Prietenii noştri ne făceau semn cu mâna şi ne strigau numele în timp ce ne îndepărtam. Le-am făcut şi eu cu mâna, dar mă durea prea tare să-i văd îndepărtându-se, aşa că am închis ochii pe jumătate până când curentul ne-a purtat spre un cot al Canalului şi i-am pierdut din vedere.

Niciunul dintre noi n-avea chef de vorbă. Am urmărit în tăcere clădirile dărăpănate şi podeţele şubrede. Am ajuns în cele din urmă la un punct de trecere şi am fost aspiraţi înăuntru fără prea multe menajamente prin portalul subteran prin care am intrat. Bucla ne-a scuipat afară pe cealaltă parte, într-o dimineaţă umedă şi caldă, modernă. Cocioabele dărăpănate din Pogonul Dracului dispăruseră, făcând loc unor clădiri cu apartamente şi birouri cu faţade de sticlă. O barcă cu motor a trecut pe lângă noi în viteză.

Sunetul zilei din prezent, plină de oameni ocupaţi şi preocupaţi umplea aerul. O alarmă de maşină. Soneria

unui telefon mobil. Muzică pop discordantă. Am trecut prin faţa unui restaurant elegant de pe malul canalului, dar clienţii de pe terasă nu ne-au văzut datorită farmecelor lui Sharon. Eram curios ce şi-ar fi închipuit dacă ar fi dat cu ochii de noi: doi adolescenţi în negru, o femeie în ţinută victoriană şi Sharon cu pelerina lui demnă de Moartea în Vacanţă, ieşit din lumea subterană. Dar cine ştie – poate că lumea modernă era atât de preocupată, încât nici n-ar fi clipit la vederea noastră.

Părinţii mei însă erau o cu totul altă poveste – şi acum că ne-am întors în prezent, începeam să-mi fac griji pentru povestea asta. Ştiam că mă credeau deja nebun sau narcoman. Mă puteam considera norocos dacă nu mă trimiteau la un spital de nebuni. Şi chiar dacă n-o făceam, aveam să umblu pe vârfuri în jurul lor mult timp.

Dar era lupta mea şi trebuia să găsesc o cale de-a mă ocupa de această problemă. Cel mai uşor mi-ar fi fost să le spun adevărul – dar nu puteam. Părinţii mei n-ar fi înţeles capitolul ăsta al vieţii mele şi dacă-i forţam s-o facă, puteam să-i bag eu *pe ei* la spitalul de nebuni.

Tata aflase deja prea multe despre copiii deosebiţi. Făcuse cunoştinţă cu ei pe Cairnholm, deşi credea că visează. Apoi Emma i-a lăsat scrisoarea aceea şi fotografia cu ea şi bunicul. Şi de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, i-am mai şi *spus* la telefon că sunt deosebit. Asta fusese o greşeală imensă, mi-am dat seama, şi un gest egoist. Şi iată-mă acum, pregătindu-mă să mă întâlnesc cu ei, secondat de Emma şi de Miss Peregrine.

— Dacă mă gândesc mai bine, am spus întorcându-mă spre ei, poate c-ar fi mai bine dacă ne-am despărţi mai devreme.

— De ce? m-a întrebat Emma. N-o să îmbătrânim *chiar aşa* de repede…

— Nu cred că-i bine ca ai mei să mă vadă cu voi. O să-mi fie şi aşa destul de greu să le explic care-i treaba cu mine.

— M-am gândit şi eu, a spus Miss Peregrine.

— La ce? La părinţii mei?

— Da. Pot să te ajut dacă vrei.

— Cum?

— Una dintre milioanele de sarcini ale unei ymbryne e să dea piept cu obişnuiţii care ne pun probleme – ori pentru că-s prea indiscreţi, ori pentru că sunt pur şi simplu obraznici. Avem metodele noastre prin care-i putem dezvăţa să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala sau putem să-i facem să uite anumite lucruri.

— Tu ştiai despre asta? am întrebat-o pe Emma.

— Sigur că da. Dacă n-ar exista ştergerea memoriei, deosebiţii ar fi tot timpul pe prima pagină a ziarelor.

— Deci… puteţi să ştergeţi memoria oamenilor?

— E vorba mai degrabă de selectarea de amintiri supărătoare, a spus Miss Peregrine. E nedureroasă şi nu are efecte secundare. Oricum, ţi se poate părea un gest extrem. Te las pe tine să decizi.

— OK, am spus.

— OK ce? a întrebat Emma.

— OK, aplicaţi, vă rog, chestia aia cu ştergerea memoriei pe părinţii mei. Sună grozav. Şi dacă tot vă apucaţi, ar mai fi un episod. Aveam doisprezece ani şi am intrat cu maşina maică-mii în uşa garajului…

— Haideţi să nu exagerăm, domnule Portman.

— Am glumit, am spus, deşi vorbeam destul de serios.

Oricum, mă simţeam extrem de uşurat. Măcar n-o să-mi petrec restul adolescenţei cerându-mi scuze de la ai mei pentru ziua în care am fugit de acasă, făcându-i să mă creadă mort – aproape distrugându-le vieţile. Mă bucuram că nu mai aveam problema asta.

◆◆◆ CAPITOLUL UNSPREZECE ◆◆◆

Sharon ne-a lăsat la acelaşi ponton întunecat şi plin de şobolani unde ne-am întâlnit. Când am coborât din barcă exact în acelaşi loc, m-a cuprins un sentiment de nostalgie dulce-amară. Oi fi fost eu speriat şi murdar şi suferind de răni care mai de care mai ciudate în ultimele zile, dar probabil că n-aveam să mai particip niciodată la o astfel de aventură. O să-mi fie dor de aventuri, m-am gândit – nu atât de încercările prin care trecusem, ci de persoana care fusesem în acea perioadă. Aveam o voinţă de fier, ştiam asta, şi speram că o să mă pot agăţa de ea chiar şi acum, când viaţa mi se mai aşezase.

— Rămâi cu bine, a spus Sharon. Mă bucur că te-am cunoscut, chiar dacă mi-ai făcut un milion de probleme.

— Da, şi eu.

Am dat mâna cu el.

— A fost interesant…

— Aşteaptă-ne aici, i-a spus Miss Peregrine. O să ne întoarcem într-o oră, două.

S-a dovedit a fi mai uşor decât mi-am închipuit să-i găsesc pe părinţii mei. Ar fi fost şi mai uşor dacă aş fi avut telefonul mobil la mine, dar în situaţia asta, tot ce a trebuit să facem a fost să ne ducem la o secţie de poliţie. Eram dat deja ca persoană dispărută şi, din clipa în care i-am dat unui funcţionar de poliţie numele meu şi m-am aşezat pe o bancă să aştept, nu a trecut decât o jumătate de oră până la sosirea alor mei. Aveau hainele şifonate – parcă dormiseră în ele machiajul altă dată perfect al mamei era şters şi tata nu se mai bărbierise de vreo trei zile. Amândoi aveau în mână teancuri de afişe cu poza mea, inscripţionate cu DISPĂRUT. Mă simţeam oribil pentru tot ce le făcusem. Dar până să-mi cer scuze, mama şi tata au aruncat afişele şi m-au strâns în braţe şi cuvintele mi s-au pierdut în pliurile puloverului tatei.

— Jake, aoleu, Doamne, Jake, micuţul meu Jake, se văita maică-mea.

— E el, e chiar el, a spus taică-meu. Ce de griji ne-am făcut, ce de griji…

Cât lipsisem, de fapt? O săptămână? Ceva de genul ăsta, deşi părea o veşnicie.

— *Unde* ai fost? a ţipat maică-mea. *Ce* ai făcut?

Îmbrăţişarea a slăbit, dar tot n-am reuşit să scot vreun cuvânt.

— De ce ai fugit aşa? m-a întrebat pe un ton sever taică-meu. Ce-a fost în capul tău, Jacob?

— Mi-au ieşit peri albi! a spus maică-mea, apoi m-a îmbrăţişat din nou.

Tata s-a uitat la mine.

— Unde-ţi sunt hainele? Ce-i cu cârpele astea pe tine?

Eram tot în hainele mele negre de aventură. Uuups! Dar era mai uşor de explicat de ce eram îmbrăcat cu ele decât dacă aş fi purtat hainele mele vechi din secolul al XIX-lea şi, din fericire, Mama Ţărână îmi vindecase toate rănile…

— Spune ceva, Jacob! a insistat tata.

— Îmi pare foarte, foarte rău, am spus. N-aş fi vrut să vă supun la o astfel de încercare dacă ar fi fost după mine, dar acum totul e în regulă. Lucrurile se vor rezolva. N-o să înţelegeţi, dar nici asta nu face nimic. Vă iubesc.

— Ai dreptate în legătură cu un lucru, a spus taică-meu. Nu înţelegem. Deloc.

— Dar nu e deloc în regulă. *Chiar* o să ne dai explicaţii.

— O să avem nevoie şi noi de o explicaţie, a spus poliţistul de lângă noi. Şi de un test toxicologic.

Lucrurile începuseră să-mi scape de sub control. Venise vremea să trag de şnurul pentru desfacerea paraşutei.

— O să vă povestesc tot, am spus, dar mai întâi, aş vrea să vă prezint o prietenă de-a mea. Mamă, tată, ea e Miss Peregrine.

Privirea tatei s-a plimbat între Miss P şi Emma. Probabil c-o recunoscuse pentru că arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Dar era oricum OK – avea să uite totul în curând.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Miss Peregrine şi a dat mâna cu părinţii mei. Aveţi un băiat nemaipomenit, de nota zece. Nu numai că e un gentleman perfect, dar e chiar mai

talentat decât bunicul lui.

— Bunicul lui? a spus tata. De unde îl…

— Cine-i femeia asta bizară? a întrebat mama. De unde-l cunoaşteţi pe fiul nostru?

Miss Peregrine i-a apucat de mâini şi i-a privit drept în ochi.

— Alma Peregrine, Alma LeFay Peregrine. Am înţeles că nu v-aţi simţit chiar bine pe Insulele Britanice. Că aţi avut un sejur oribil. Cred c-ar fi mai bine pentru noi toţi dacă aţi uita de această călătorie. Nu credeţi?

— Ba da, a spus maică-mea cu o privire absentă.

— Sunt de acord, a spus tata uşor hipnotizat.

Miss Peregrine le-a oprit minţile.

— Fantastic, minunat, a spus ea. Acum uitaţi-vă aici, vă rog.

Le-a dat drumul şi a scos din buzunar o pană lungă de şoim cu picăţele albastre. Atunci m-am simţit cuprins de remuşcări şi am întrerupt-o.

— Staţi, am spus. Nu cred că vreau s-o faceţi, totuşi.

— Eşti sigur?

Părea puţin dezamăgită.

— Lucrurile s-ar putea complica peste măsură pentru tine.

— Mi s-ar părea că trişez, am spus.

— Şi atunci ce o să le spui? m-a întrebat Emma.

— Încă nu ştiu. Dar nu mi se pare normal să… le golesc creierul.

Dacă mi se părea un gest egoist să le spun adevărul, cu atât mai mult m-ar fi deranjat să şterg orice urmă de amintire care ar fi necesitat o explicaţie din partea mea. Şi poliţia? Restul familiei? Prietenii alor mei? Sunt sigur că aflaseră de dispariţia mea şi dacă ai mei ar fi uitat de ea… ar fi ieşit un talmeş-balmeş.

— Tu hotărăşti, mi-a spus Miss Peregrine. Dar cred c-ar fi bine dacă m-ai lăsa să le şterg din memorie măcar ultimele două-trei minute, ca s-o uite pe domnişoara Bloom şi pe mine.

— Păi… bine, am spus. Atâta timp cât nu uită şi limba

engleză…

— Sunt foarte meticuloasă, a spus Miss Peregrine.

— Ce-i cu flecăreala asta despre ştergerea memoriei? ne-a întrebat poliţistul. Cine sunteţi?

— Alma Peregrine, a spus Miss Peregrine grăbindu-se să dea mâna cu el. Alma Peregrine, Alma LeFey Peregrine.

Capul poliţistului s-a înclinat şi, dintr-odată, a părut extrem de fascinat de o pată de pe podea.

— Aş fi vrut să aplicaţi trucul ăsta şi pe nişte strigoi, a spus Emma.

— Din păcate nu merge decât dacă lucrez cu minţile obişnuiţilor, a spus Miss Peregrine. Apropo.

A ridicat pana.

— Staţi aşa, am spus. Înainte să faceţi asta.

Am întins mâna spre ea, cu gândul să dăm noroc.

— Vă mulţumesc pentru tot. Chiar o să-mi fie dor de dumneavoastră, Miss Peregrine.

Miss Peregrine mi-a ignorat mâna şi m-a îmbrăţişat.

— Sentimentul e reciproc, domnule Portman. Şi eu sunt cea care ar trebui să-ţi mulţumească. Dacă tu şi domnişoara Bloom n-aţi fi fost atât de curajoşi…

— Da, am spus, dar dacă nu l-aţi fi salvat pe bunicul meu cu zeci de ani în urmă…

— Atunci suntem chit, a spus Miss P. zâmbind.

Mai trebuia să-mi iau rămas-bun de la cineva. Cel mai dificil rămas-bun. Am îmbrăţişat-o pe Emma şi ea m-a strâns cât a putut de tare.

— Putem să ne scriem? m-a întrebat.

— Eşti sigură că ţi-ar plăcea?

— Sigur că da. Prietenii păstrează legătura.

— OK, am spus uşurat. Am putea măcar să…

Şi atunci m-a sărutat. Era un sărut pe buze care m-a făcut să ameţesc.

— Credeam că suntem doar prieteni! am spus retrăgându-mă uluit.

— Hmm, da, a spus ea sfioasă. Începând *din clipa asta.* Voiam doar un suvenir care să-mi amintească de noi.

Am râs, cu sufletele pline de elan şi în acelaşi timp

sfâşiate de tristeţe.

— Terminaţi, copii! s-a răstit la noi Miss Peregrine.

— Frank, a spus mama cu o voce slabă. Cine e fata pe care o pupă Jake?

— Habar n-am, a bâiguit tata. Jacob, cine e fata aia şi de ce ai sărutat-o?

M-am făcut stacojiu.

— Ăăă… e prietena mea, Emma. Ne luam rămas-bun, atâta tot.

Emma a fluturat din mână.

— N-o să vă aduceţi aminte de mine, dar… bună ziua!

— Păi, nu mai pupa fete ciudate şi hai odată, a spus maică-mea.

— OK, am spus uitându-mă la Miss Peregrine. Cred c-ar fi bine să terminăm cu povestea asta.

— Să nu crezi că ne-am luat rămas-bun definitiv, a spus Miss Peregrine. Eşti unul dintre noi acum. N-o să scapi de noi aşa de uşor.

— Sper că nu, am spus rânjind, deşi îmi simţeam inima grea.

— O să-ţi scriu, a spus Emma şi a încercat să zâmbească, dar vocea i s-a frânt de emoţie. Noroc cu… cu ce se ocupă oamenii obişnuiţi.

— Rămâi cu bine, Emma. O să-mi fie dor de tine.

Părea cel mai nepotrivit lucru pe care l-aş fi putut spune, dar în asemenea clipe, cuvintele în sine erau nepotrivite.

Miss Peregrine s-a întors ca să termine ritualul început. A ridicat pana de şoim şi i-a gâdilat pe părinţii mei pe la nas.

— Pardon! a spus maică-mea. Ce vă închipuiţi că… HAAAAAA-PCIU!

Apoi au început să strănute amândoi, în timp ce Miss Peregrine l-a gâdilat şi pe poliţist, care a început la rândul lui să strănute. Miss Peregrine şi Emma au ieşit tiptil pe uşă şi au dispărut înainte ca cei trei să se oprească din strănutat, cu nasurile curgând şi roşii la faţă.

— Cum spuneam, a zis tata de parcă ultimele câteva minute nici n-ar fi existat. Stai… *ce* spuneam, de fapt?

— Că putem să mergem acasă şi să discutăm despre toate astea mai târziu? am spus sperând c-o să muşte momeala.

— Nu înainte să-mi răspunzi la câteva întrebări, a spus poliţistul.

Am mai zăbovit câteva minute stând de vorbă cu poliţistul. Am dat răspunsuri imprecise, am adăugat câte o scuză la fiecare replică şi am jurat pe tot ce aveam mai sfânt că n-am fost răpit, abuzat sau drogat în vreun fel. (Datorită tehnicii de ştergere a memoriei, poliţistul a uitat să ceară testul toxicologic.) Când părinţii mei i-au povestit despre moartea bunicului şi „problemele" pe care le-am avut după aceea, poliţistul a părut mulţumit şi m-a catalogat probabil drept un fugar obişnuit care uitase să-şi ia medicamentele. Ne-a pus să semnăm câteva formulare şi ne-a dat voie să plecăm.

— Da, da, haideţi să mergem acasă, vă rog, a spus maică-mea. Dar o să mai discutăm noi despre asta, tinere. *Amănunţit.*

Acasă. Devenise un cuvânt străin pentru urechile mele. Era ca o ţară îndepărtată pe care nu mi-o puteam închipui.

— Dacă ne grăbim, a zis taică-meu, poate prindem un zbor în seara asta…

Şi-a lipit braţul de umărul meu, de parcă s-ar fi temut c-o să fug dacă-mi dă drumul. Maică-mea nu-şi mai putea lua privirea de la mine. Se uita la mine cu ochi mari şi recunoscători, plini de lacrimi.

— Sunt OK, am spus. Promit.

Ştiu că nu m-au crezut şi n-aveau s-o facă mult timp.

Am ieşit şi-am făcut semn după un taxi negru. În timp ce unul se apropia de noi, am văzut două feţe cunoscute care mă urmăreau dintr-un parc de peste drum. Emma şi Miss Peregrine stăteau la umbra plină de pete de lumină a unui stejar. Le-am făcut semn cu mâna. Durerea îmi strângea pieptul.

— Jake?

Taică-meu ţinea portiera deschisă pentru mine.

— Ce s-a întâmplat?

M-am prefăcut că mă scarpin.

— Nimic, tată.

Am urcat în taxi. Tata s-a întors şi s-a holbat spre parc. Când am privit pe geam, sub stejar nu mai erau decât o pasăre şi câteva frunze purtate de vânt.

•••

Întoarcerea acasă n-a fost nici triumfătoare, nici foarte uşoară. Zdrobisem încrederea părinţilor mei şi ştiam c-o să-mi ia mult timp şi efort să lipesc la loc piesele. Ai mei erau tot timpul cu ochii pe mine, considerându-mă încă în zona de risc şi crezând c-o să fug cu prima ocazie. Nu mă lăsau să plec nicăieri fără un însoţitor, nici măcar la o plimbare prin cartier. În casă a fost instalat un sistem de securitate complicat, a cărui funcţie era nu atât să oprească pătrunderea hoţilor, cât să mă împiedice pe mine să o şterg pe furiş. Am fost trimis din nou la psihoterapeut şi expus la diverse evaluări psihologice, după care am primit medicamente noi, mai puternice (pe care le ascundeam sub limbă şi le scuipam mai târziu). Dar în vara aceea îndurasem deja pierderi şi mai grave, aşa că dacă preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru prietenii pe care mi-i făcusem şi pentru aventurile incredibile prin care trecusem alături de ei era pierderea temporară a libertăţii, însemna un chilipir. Eram gata să îndur fiecare discuţie penibilă cu ai mei, fiecare noapte stingheră petrecută visând la Emma şi la prietenii mei deosebiţi, fiecare vizită la psihoterapeut.

Era o doamnă în vârstă, pe nume dr. Spanger, şi petreceam la ea patru dimineţi pe săptămână, iluminat de zâmbetul ei permanent, îmbunătăţit de operaţiile estetice. Dr. Spanger îmi punea întrebări interminabile despre motivul plecării mele de pe insulă, despre ce am făcut după aceea, fără să-şi şteargă vreo clipă zâmbetul de pe faţă. (Ca detaliu, avea ochi căprui, spălăciţi, cu pupile normale şi nu purta lentile de contact.) Născocisem o poveste despre „nebunie temporară” şi „momente de amnezie”, lucruri imposibil de verificat. I-am spus ceva de

genul ăsta: speriat de un maniac care omora oi pe Cairnholm, am luat-o razna şi am plecat cu un vas spre Ţara Galilor, am uitat pentru moment cine sunt şi am făcut autostopul până la Londra. Am dormit în parcuri, n-am intrat în vorbă cu nimeni, nu mi-am făcut prieteni, n-am consumat substanţe care modifică starea sufletească sau mentală şi am hoinărit câteva zile prin oraş, dezorientat. Cât despre convorbirea telefonică în care i-am spus tatei că sunt „deosebit” – hmmm, ce telefon? Nu-mi aminteam de niciun telefon…

Până la urmă, dr. Spangler a redus întreaga poveste la un episod maniacal, caracterizat prin halucinaţii, declanşat de stres, durere şi ceva chestii nerezolvate legate de bunicul meu. Cu alte cuvinte: o luasem razna puţin, dar probabil că era o chestie izolată şi acum mă simţeam mai bine, mulţumesc. Dar, părinţii mei tot stăteau ca pe ace. Aşteptau să clachez, să fac o prostie, să fug din nou de acasă – eu în schimb mă comportam exemplar. Am jucat rolul copilului cuminte şi al fiului penitent, de parcă mi-aş fi dorit să iau un Oscar. M-am oferit voluntar să ajut la treburile casnice. Mă trezeam dimineaţa devreme şi stăteam pe acasă, unde puteam fi supravegheat de ai mei. Mă uitam la televizor cu ei şi îi ajutam la cumpărături şi diverse comisioane, rămâneam la masă după ce mâncam şi participam la discuţiile lor absurde – despre renovarea băii, politica proprietarilor de case, diete noi, păsări. (Niciodată nu făceau aluzii la bunicul meu, la insulă sau la „episodul meu”.) Eram drăguţ, plăcut, răbdător şi alte lucruri care nu se puteau spune despre fiul de care îşi aduceau aminte. Îşi imaginau probabil c-am fost răpit de extratereştri şi înlocuit cu o clonă sau ceva de genul ăsta – dar nu se plângeau. Şi după o săptămână li s-a părut în regulă să invite la noi şi câteva rude, iar când un unchi şi o mătuşă au trecut pe la noi pentru o cafea şi ceva discuţii bombastice, am avut ocazia să le demonstrez cât eram de „normal”.

În mod ciudat, tata nu mi-a spus nimic despre scrisoarea pe care i-o lăsase Emma pe noptieră, nici despre poza cu

ea şi Abe. Poate că nu putea să se gândească la aşa ceva acum şi poate că se temea să nu cumva să provoace o recidivă. Indiferent care ar fi fost motivul, se comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cât despre întâlnirea lui cu Emma, Millard şi Olive, sunt sigur c-o expediase ca pe un vis bizar.

După câteva săptămâni, părinţii mei s-au mai relaxat. Înghiţiseră povestea mea şi explicaţiile doctorului Spanger referitoare la comportamentul meu. Probabil c-ar fi putut să sondeze mai adânc – să fi pus mai multe întrebări, să ceară părerea unui alt psihiatru dar chiar voiau să creadă că eram mai bine. Că medicamentele prescrise de dr. Spanger făceau miracole. Şi, mai ales, voiau ca vieţile noastre să reintre pe făgaşul lor normal şi cu cât stăteam mai mult pe-acasă, cu atât păream să contribui mai mult la îndeplinirea dorinţei lor.

În sinea mea ştiam însă că mă chinui să mă adaptez. Mă plictiseam şi mă simţeam singur. Zilele treceau cu încetinitorul. Trăisem cu impresia că după încercările din săptămânile precedente o să mă bucur de căldura casei, dar în scurt timp, până şi cearşafurile spălate şi mâncarea chinezească comandată acasă şi-au pierdut farmecul. Patul mi se părea prea moale. Mâncarea, prea hrănitoare. Aveam *prea mult* din toate şi asta mă făcea să mă simt vinovat. Uneori, când mă plimbam cu părinţii mei printre rafturile pline din supermarket, îmi aminteam de locuitorii Pogonului şi mă înfuriam. La ce ne trebuia risipa asta, când nici nu ştiam ce să facem cu ea, în timp ce ei se mulţumeau cu mai puţin decât minimul necesar?

Dormeam prost. Mă trezeam la ore ciudate, cu mintea încărcată de scene din perioada petrecută în lumea deosebiţilor. Cu toate că-i dădusem adresa de acasă şi verificam cutia poştală de câteva ori pe zi, Emma nu-mi trimisese încă nicio scrisoare. Cu cât trecea mai mult timp fără să aud vreo veste de la ei – două săptămâni, apoi trei –, cu atât mai abstractă şi mai ireală începea să mi se pară întreaga experienţă. Oare chiar s-a întâmplat? O fi fost o iluzie? În clipe întunecate, chiar aveam dubii. Dacă eram

nebun *cu adevărat?*

Tocmai de aceea, m-am simţit extrem de uşurat când, la o lună de la întoarcerea acasă, am primit, în sfârşit, o scrisoare de la Emma. Era scurtă şi scrisă pe un ton degajat; mă punea la curent cu procesul reconstruirii buclei şi mă întreba cum îmi mergea. La adresa expeditorului trecuse o căsuţă poştală din Londra, care era destul de aproape de intrarea în Pogonul Dracului, aşa că putea să iasă pe furiş şi s-o verifice când voia. I-am răspuns chiar în aceeaşi zi şi, în curând, am ajuns să ne scriem două, trei scrisori pe săptămână. Scrisorile ei se transformară într-un fel de colac de salvare pentru mine, în timp ce casa devenea tot mai sufocantă.

Nu puteam să risc să le găsească ai mei, aşa că îl urmăream pe poştaş în fiecare zi şi mă năpusteam pe uşă de fiecare dată când apărea la capătul străzii. I-am sugerat Emmei să ne scriem mailuri, ceea ce ar fi fost mai sigur şi mai rapid, şi am umplut pagini întregi încercând să-i explic ce era internetul şi ce să facă dacă găsea un internet-cafe, cum să-şi facă un cont de mail – dar în zadar; Emma nu folosise nici măcar o tastatură până atunci. Scrisorile meritau riscul şi până la urmă a început să-mi placă să comunic prin scrisul de mână. Mi se părea drăguţ să ţin în mână un obiect tangibil care fusese atins şi însemnat de persoana pe care o iubeam.

Într-una dintre scrisori strecurase şi câteva instantanee. Mi-a scris:

> *Dragă Jacob, în sfârşit, lucrurile încep să fie din nou interesante pe aici. Îţi mai aminteşti de oamenii ăia expuşi în pivniţă şi despre care Bentham zicea că sunt sculpturi de ceară? Ei, bine, minţea. I-a răpit din diverse bucle şi folosea praful Mamei Ţărână să-i ţină amorţiţi, între viaţă şi moarte. Bănuim că a încercat să-şi pornească maşinăria folosind tot felul de deosebiţi pe post de motoare – dar nimic n-a mers înainte să vii tu cu sufletul-pustiu. În orice caz, Mama Ţărână ne-a mărturisit că ştia despre asta, ceea ce explică oarecum comportamentul ei ciudat.*

Cred că Bentham o şantaja cu ceva sau o ameninţa că-i face rău lui Reynaldo dacă nu-l ajută. Până una alta, ne-a ajutat să-i trezim pe toţi şi să-i ducem înapoi în buclele lor. Ce nebunie, nu-i aşa?

Am folosit Panbucliconul să explorăm tot felul de locuri şi să ne întâlnim cu oameni necunoscuţi. Miss Peregrine zice că e bine să vedem cum trăiesc ceilalţi deosebiţi din alte ţări. Am găsit un aparat de fotografiat în casă şi l-am luat cu mine ultima oară când am făcut o excursie. Am inclus pentru tine câteva dintre fotografiile pe care le-am făcut. Bronwyn zice că deja mă pricep!

Mi-e îngrozitor de dor de tine. Ştiu că n-ar trebui să scriu din astea… că nu fac decât să îngreunez lucrurile. Dar uneori nu mă pot abţine. Poate ai putea să vii în vizită în curând? Mi-ar plăcea foarte mult. ~~Sau poate~~

Voia să şteargă probabil „sau poate” şi scrisese: *Ah, mă strigă Sharon. Pleacă acum şi vreau să fiu sigură că scrisoarea asta ajunge la poştaş chiar azi. Scrie-mi cât de curând! Cu dragoste, Emma.*

Oare ce-o fi fost cu acel „sau poate”?

M-am uitat la fotografiile trimise de ea. Scrisese câteva rânduri descriptive pe verso. Primul era un instantaneu cu două femei din epoca victoriană care stăteau în faţa unui cort în dungi, sub o pancartă pe care scria „CURIOS”. Pe verso, Emma a scris: *Miss Bobolink şi Miss Loon au plecat într-un turneu cu nişte exponate alese dintre artefactele vechi ale lui Bentham. Acum că deosebiţii pot călători liber, au început să facă tot felul de afaceri. Majoritatea dintre noi nu ştim nimic despre trecutul nostru…*

Următoarea poză înfăţişa un grup de adulţi care coborau nişte trepte ce duceau spre o plajă şi o barcă cu rame. *Există o buclă foarte frumoasă pe malul Mării Caspice,* a scris Emma, *şi săptămâna trecută, câteva ymbryne s-au dus să dea o tură cu barca pe acolo. Hugh, Horace şi cu mine ne-am ţinut după ele, dar am rămas pe mal. Ne-a ajuns cât am stat în bărci, cred.*

Ultima fotografie reprezenta două gemene siameze care purtau nişte funde albe imense în părul negru ca pana corbului. Stăteau una lângă alta şi dezveleau o bucată din trunchiul lor lipit. *Carlotta şi Carlita sunt alipite,* scria pe spatele pozei, *dar nu ăsta e cel mai ciudat lucru la ele. Corpul lor produce un soi de lipici care după ce se usucă devine mai rezistent decât betonul. Enoch s-a aşezat din greşeală într-o pată de lipici din ăsta şi a rămas cu fundul prins de scaun două zile! Era aşa de furios! Am crezut c-o să-i explodeze capul. Mi-ar fi plăcut să vezi…*

CURIOS

Am răspuns imediat. *Ce ai vrut să spui cu „sau poate”?*

Au trecut zece zile fără să primesc vreun răspuns de la ea. Îmi făceam griji gândindu-mă că poate îşi închipuie c-a mers prea departe în scrisoarea aia; că încălcasem acordul nostru de „doar prieteni” şi acum bătea în retragere. Mă întrebam dacă avea să-şi mai semneze următoarea scrisoare la fel. „Cu dragoste, Emma” erau nişte cuvinţele de care ajunsesem dependent. După două săptămâni am început să mă îndoiesc c-o să mai primesc vreo scrisoare.

Apoi poştaşul n-a mai venit deloc. Am stat la pândă obsesiv şi când am văzut că nu vine nici după patru zile, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Ai mei primeau tot timpul un teanc de pliante, cataloage şi facturi. Am menţionat în treacăt, cât am putut de degajat, că mi se părea ciudat că n-am mai primit nimic în ultimul timp. Tata a bâiguit ceva despre o sărbătoare naţională şi a schimbat subiectul. Apoi am început să-mi fac griji cu adevărat.

Misterul a fost rezolvat în dimineaţa următoare, la sesiunea cu dr. Spanger care, în mod ciudat, îi invitase şi pe părinţii mei. Erau amândoi încordaţi şi pământii la faţă, abia reuşind să îndruge câteva vorbe când ne-am aşezat. Spanger a început cu întrebările de încălzire, ca de obicei. Cum mă mai simţeam? Am mai visat ceva interesant? Ştiam că vrea să ajungă la un subiect mai important şi, până la urmă, n-am mai suportat tensiunea.

— Ce caută părinţii mei aici? am întrebat. Şi de ce arată de parcă s-ar fi întors de la o înmormântare?

Pentru prima oară de când o ştiam, zâmbetul permanent al lui Spanger s-a destrămat. S-a întins spre mapa de pe biroul ei şi a scos de acolo trei plicuri.

Erau scrisori de la Emma. Toate trei erau deschise.

— Trebuie să stăm de vorbă despre astea, a spus ea.

— Am căzut de acord că n-o să mai fie secrete între noi, a spus tata. Nu e bine deloc, Jake. Dar deloc.

Mâinile au început să-mi tremure.

— Sunt scrisorile mele, am spus încercând să mă stăpânesc. Îmi sunt adresate mie. N-ar fi trebuit să le citiţi.

Ce era în scrisorile alea? Ce văzuseră părinţii mei? Era

un dezastru, un adevărat dezastru.

— Cine e Emma? m-a întrebat dr. Spanger. Cine e Miss Peregrine?

— Nu e drept ce-aţi făcut! am strigat. Mi-aţi furat scrisorile private şi acum le folosiţi ca să mă prindeţi într-o capcană!

— Te rog să cobori tonul! a spus tata. Acum s-a aflat, aşa că nu vreau decât să spui adevărul şi o să ne fie tuturor mai uşor.

Dr. Spanger a ridicat o fotografie, una pe care probabil c-o strecurase Emma într-una dintre scrisori.

— Cine sunt oamenii ăştia?

M-am aplecat înainte să mă uit. Era o poză cu două doamne în vârstă care stăteau într-un balansoar, una dintre ele legănând-o pe cealaltă în poală ca pe un bebeluş.

— Habar n-am, am spus tăios.

— Scrie ceva pe spate, a spus ea. Zice aşa: „Am găsit metode noi de a-i ajuta pe cei care şi-au pierdut o parte din suflet. Contactul fizic pare să facă miracole. După doar câteva ore, Miss Hornbill era ca o ymbrynă nouă.”

Ai-brină – citise dr. Spanger.

— Se pronunţă *immm-brină,* am corectat-o, fără să mă pot abţine. I-urile se pronunţă scurt.

— Am înţeles, a spus dr. Spanger, apoi a lăsat fotografia jos şi şi-a împreunat degetele sub bărbie. Şi *ce* e o… *immm-brină?*

Acum că mă gândesc mai bine, poate că a fost o prostie, dar mă simţeam încolţit, ca şi cum n-aş fi avut de ales şi ar fi trebuit să spun neapărat adevărul. Puseseră mâna pe scrisori şi pe poze şi poveştile mele ridicole nu prea mai ţineau deloc.

— Ne apără pe noi, am spus.

Dr. Spanger s-a uitat la părinţii mei.

— Pe cine? Pe noi toţi?

— Nu. Doar pe copiii deosebiţi.

— Pe copiii deosebiţi.

Dr. Spanger a repetat încet.

— Şi tu crezi că eşti unul dintre ei.

Am întins mâna.

— Aş vrea să-mi daţi scrisorile înapoi.

— Ţi le dau imediat. Dar mai întâi, trebuie să vorbim, OK?

Mi-am retras mâna şi mi-am încrucişat braţele. Vorbea cu mine de parcă aş fi avut IQ-ul unui copil retardat.

— Ia, spune, ce te face să te crezi deosebit?

— Văd lucruri pe care alţii nu le văd.

Am văzut cu colţul ochiului cum părinţii mei deveneau tot mai palizi. Nu prea le pria discuţia.

— În scrisori vorbeşti despre ceva ce se cheamă… Pan… buclicon? Ce-mi poţi spune despre asta?

— Nu *eu* am scris scrisorile, am spus. Ci Emma.

— Bine, hai să schimbăm viteza puţin. Povesteşte-mi despre Emma.

— Doamnă doctor, o întrerupse maică-mea. Nu cred că e

o idee bună să încurajăm…

— Vă rog, doamnă Portman. Jake, ia, spune-mi, cine e Emma? Prietena ta?

Tata a ridicat din sprâncene. N-am mai avut niciodată o prietenă. N-am fost nici măcar la o întâlnire.

— Da, presupun. Dar acum… am luat o pauză.

Dr. Spanger şi-a notat ceva, apoi s-a lovit uşor peste bărbie cu pixul.

— Şi când ţi-o imaginezi, cum arată?

Era să cad de pe scaun.

— Cum adică „mi-o imaginez”?

— O!

Dr. Spanger şi-a ţuguiat buzele. Ştia că o dăduse în bară.

— Ce vreau să zic e că…

— OK, e timpul să terminăm cu glumele, a spus taică-meu. Jake, ştim că tu ai scris scrisorile astea.

Era să sar de pe scaun.

— Ce-am făcut? Nici măcar nu-i scrisul meu!

Tata a scos o scrisoare din buzunar – cea pe care Emma o lăsase pentru el.

— Tu ai scris *asta,* nu-i aşa? E acelaşi scris.

— Ba tot Emma a scris-o şi pe asta! Nu vezi, e numele ei!

Am dat să-i smulg scrisoarea din mână, dar s-a ferit.

— Uneori ne dorim atât de tare nişte lucruri, încât avem impresia că există şi-n realitate, a spus dr. Spanger.

— Credeţi că sunt nebun! am ţipat.

— Nu folosim cuvântul ăsta aici, a spus dr. Spanger. Te rog să te linişteşti, Jake.

— Şi timbrul de pe plic? am spus arătând spre scrisorile de pe biroul ei. Sunt trimise din Londra toate!

Tata a oftat.

— Ai făcut un curs de Photoshop la şcoală semestrul trecut, Jakey. Oi fi eu bătrân, dar ştiu cât de uşor se pot falsifica nişte poze.

— Şi fotografiile? Şi alea-s false?

— Pozele sunt de la bunicu’. Sunt sigur că le-am mai

văzut.

Simţeam cum mi se învârte capul. Mă simţeam expus şi trădat şi îngrozitor de jenat. N-am mai scos nicio vorbă pentru că tot ce spuneam părea să le dea apă la moară şi să-i facă să creadă că înnebunisem.

Am stat fumegând în timp ce adulţii continuau să discute despre mine de parcă n-aş fi fost de faţă. Dr. Spanger a stabilit diagnosticul: suferisem o „ruptură radicală de realitate” şi aceşti „deosebiţi” făceau parte dintr-un univers imaginat pe care mi-l construisem minuţios, cu tot cu o prietenă imaginară. Fiind foarte inteligent, am reuşit să-i păcălesc pe toţi timp de câteva săptămâni, făcându-i să creadă că eram sănătos la cap, dar scrisorile erau dovada clară că mai aveam mult până mă vindecam şi că reprezentam chiar un pericol pentru mine însumi. Dr. Spanger le-a recomandat alor mei să mă interneze într-o clinică pentru „reabilitare şi monitorizare” cât mai repede – ceea ce însemna că eram „sărit de pe fix”, în limbajul psihiatrilor.

Plănuiseră totul.

— Nu mai mult de o săptămână, două, a spus taică-meu. E un loc foarte frumos, pe bune. Super scump. Imaginează-ţi că eşti într-o scurtă vacanţă.

— Daţi-mi înapoi scrisorile.

Dr. Spanger le-a strecurat înapoi în mapă.

— Scuze, Jake, a spus. Cu toţii credem că-i mai bine dacă le ţin eu.

— M-aţi minţit! am spus.

M-am năpustit spre biroul ei şi am dat să i le smulg din mână, dar Spanger a fost mai rapidă şi a sărit înapoi cu mapa în mână. Tata a ţipat şi m-a prins, iar o clipă mai târziu doi dintre unchii mei au năvălit în birou. Aşteptaseră tot timpul pe hol. Pe post de gărzi de corp, în caz că o luam la fugă.

M-au condus la parcare şi m-au urcat în maşină. Unchii mei aveau să stea la noi câteva zile, până când se elibera o cameră la clinică.

Se temeau să rămână singuri cu mine. Propriii mei

părinţi. Mai bine mă trimiteau într-un loc unde deveneam problema altcuiva, nu a lor. La *clinică.* De parcă mă trimiteau să-mi bandajez un cot julit. Degeaba o înfloreau: era un azil de nebuni, indiferent cât ar fi fost de luxos. Nu era un loc în care să mă pot preface că-mi iau pastilele şi să le scuip mai târziu. Unde să prostesc medicii făcându-i să creadă în minciunile mele despre stări instabile şi pierderi de memorie. Aveau să mă îndoape cu antidepresive şi seruri care să mă facă să spun adevărul, până când le dezvăluiam şi ultimul detaliu despre lumea deosebiţilor – iar asta nu putea să însemne decât că eram incurabil şi că n-aveau de ales, trebuiau să mă închidă într-o cameră căptuşită şi să arunce cheia la toaletă.

Mi se înfundase rău de tot.

•••

În zilele care au urmat nu m-au scăpat din ochi. Mă urmăreau ca pe un criminal – mereu era un părinte sau un unchi lângă mine şi abia dacă ieşeau din cameră. Toată lumea aştepta un telefon de la clinică. Probabil că era un loc foarte popular, dar în clipa în care se elibera o cameră – şi asta avea să se întâmple cât de curând – urma să plec acolo făcut pachet.

— O să te vizităm zilnic, m-a asigurat maică-mea. Nu rămâi decât vreo câteva săptămâni, Jakey, îţi promit.

Doar câteva săptămâni. Da, sigur.

Am încercat să mă târguiesc cu ei. I-am implorat. M-am milogit să se ducă la un grafolog ca să dovedesc că n-am scris eu scrisorile alea. Când am văzut că nu se lasă înduplecaţi, am încercat cealaltă variantă. Am recunoscut că eu le-am scris (deşi n-o făcusem, bineînţeles) spunând că abia acum mi-am dat seama c-am inventat totul – nu existau copii deosebiţi, nici ymbryne, nici Emma. Asta le-a plăcut mai mult, dar nu i-a făcut să se răzgândească. Mai târziu i-am auzit şuşotind şi am aflat că trebuiau să plătească prima săptămână de internare în avans dacă voiau să fie siguri că prindeam un loc. Şi era o clinică foarte scumpă. Nu mai aveam cum să ies din încurcătură.

M-am gândit să fug de acasă. Să fur cheile maşinii şi să dispar. Dar aveam să fiu prins, mai mult ca sigur, şi lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Visam cu ochii deschişi, gândindu-mă cum ar fi dacă ar veni Emma să mă salveze. Am scris chiar şi o scrisoare în care-i explicam ce s-a întâmplat, dar n-aveam cum să i-o trimit. Chiar dacă aş fi reuşit să mă strecor afară până la cutia poştală fără să fiu văzut, poştaşul nu mai venea la noi oricum. Şi dacă ajungea la ea, ar fi contat? Eram prins în prezent, departe de o buclă. Şi ea nu putea să vină aici.

În cea de-a treia noapte de disperare am furat telefonul tatei (eu nu mai aveam voie să am unul) şi i-am trimis un e-mail Emmei. Înainte să mă prind că era o cauză pierdută în ceea ce privea relaţia ei cu calculatorul, îi făcusem un cont – *firegirl1901@gmail.com* –, dar Emma părea atât de dezinteresată că nu i-am scris niciodată acolo şi nici nu m-am obosit să-i dau parola. Un mesaj într-o sticlă aruncată în mare ar fi avut şanse mai mari să ajungă la ea. Dar era singura mea şansă.

Telefonul de la clinică a venit în seara următoare: aveau o cameră liberă pentru mine. Ai mei aveau bagajele pregătite de zile întregi. Nu conta că era nouă seara sau că era un drum de douăzeci de ore cu maşina – urma să plecăm imediat.

Ne-am înghesuit în maşina noastră combi. Ai mei stăteau în faţă şi eu, înfipt între unchii mei pe bancheta din spate, de parcă ar fi crezut c-o să sar din mers. De fapt, cred c-aş fi fost în stare s-o fac. Dar când uşa garajului s-a deschis uruind şi tata a pornit maşina, puţina speranţă pe care o nutrisem s-a evaporat. Chiar n-aveam cum să scap de aici. Nu puteam să discut cu ei omeneşte, nici să evadez – decât dacă aş fi putut să alerg până la Londra, ceea ce ar fi necesitat oricum paşaport şi bani şi tot felul de lucruri imposibile. Nu, trebuia să îndur toate astea. Dar deosebiţii înduraseră lucruri mai grave de-a lungul istoriei.

Am dat înapoi şi am ieşit din garaj. Tata a aprins farurile şi radioul. Pălăvrăgeala blândă a DJ-ului a umplut maşina. Luna răsărea în spatele palmierilor care înconjurau curtea.

Am plecat capul şi am închis ochii, încercând să înghit groaza care mă cuprindea încet. Poate m-aş fi putut teleporta într-un alt loc. Poate aş fi putut să dispar.

Am demarat, zdrobind scoicile care pavau aleea de acces. Unchii mei discutau peste mine ceva despre un meci, încercând să destindă atmosfera. Am încercat să le ignor vocile.

Nu sunt aici.

Nici nu părăsisem aleea de acces când maşina s-a oprit brusc.

— Ce dracu'-i asta? l-am auzit pe taică-meu.

A claxonat şi am deschis imediat ochii, dar ceea ce am văzut m-a făcut să cred că reuşisem să mă pierd într-un vis. În faţa maşinii noastre, aliniaţi frumos pe alee şi strălucind în lumina farurilor i-am văzut pe prietenii mei deosebiţi. Emma, Horace, Enoch, Olive, Claire, Hugh, chiar şi Millard – şi în faţa lor, cu o pelerină aruncată peste umăr şi o geantă de voiaj în mână se afla Miss Peregrine.

— Ce naiba se întâmplă aici? a spus unul dintre unchi.

— Da, Frank, ce dracu'-i asta? a întrebat mama.

— Nu ştiu! Daţi-vă de pe aleea mea! a strigat.

Miss Peregrine a pornit ţintă spre uşa lui.

— Nu ne dăm. Părăsiţi vehiculul, vă rog.

— Dar dumneata cine naiba eşti? a întrebat tata.

— Alma LeFay Peregrine. Liderul Consiliului Ymbrynelor *pro tem* şi directoarea şcolii acestor copii deosebiţi. Ne-am mai întâlnit, dar nu vă aşteptaţi să vă amintiţi de mine. Copii, salutaţi-l pe domnul.

În timp ce tata căsca gura şi mama era gata să facă infarct, copiii ne-au făcut cu mâna, Olive s-a ridicat în aer, Claire şi-a deschis gura din spate, Millard a făcut o piruetă, afişându-şi costumul gol, fără corp, iar Emma a aprins o flacără şi s-a apropiat de geamul tatei.

— Bună, Frank! a spus. Numele meu e Emma. Sunt o prietenă apropiată de-a fiului tău.

— Vezi? Ţi-am spus că *există!*

— Frank, hai să plecăm de aici! s-a crizat maică-mea şi l-a lovit uşor pe umăr.

Tata parcă înlemnise, dar s-a proptit în claxon şi a călcat pedala de acceleraţie. Scoicile au scrâşnit sub cauciucuri şi maşina s-a pus în mişcare.

— STOP! am ţipat în timp ce maşina se apropia cu viteză de prietenii mei.

Aceştia au sărit din drum, în afară de Bronwyn care şi-a proptit piciorul, a întins braţele şi a prins maşina cu mâinile. Ne-am oprit brusc. Roţile se roteau pe loc, în timp ce mama şi unchii mei urlau de frică.

Motorul s-a înecat. Farurile s-au stins şi motorul a amuţit. În timp ce prietenii mei au înconjurat maşina, am încercat să-mi liniştesc familia.

— E OK, sunt prietenii mei, n-o să vă facă rău.

Unchii mei leşinaseră, capetele lor odihnindu-mi-se pe umeri, iar ţipetele maică-mii se transformară încet, încet în scâncete. Tata era agitat şi se holba la noi cu ochii cât cepele.

— Ce nebunie ce nebunie ce nebunie, bâiguia întruna.

— Staţi în maşină, am spus şi, aplecându-mă peste un unchi leşinat, am deschis portiera şi m-am căţărat peste el strecurându-mă afară.

Eu şi Emma ne-am îmbrăţişat furtunos. Abia reuşeam să îngaim ceva.

— Ce faci… Cum ai…

Simţeam furnicături prin tot corpul, convins că nu mă trezisem din vis.

— Ţi-am primit scrisoarea electronică! a spus ea.

— Mailul… meu?

— Da, nu mai ştiam cum i se spune! Când n-am mai primit nicio veste de la tine, mi-am făcut griji şi apoi mi-am amintit de cutia poştală mecanică pe care ai zis c-ai făcut-o pentru mine. Horace a ghicit parola şi…

— Am venit de îndată ce-am aflat, a spus Miss Peregrine scuturând din cap spre părinţii mei. Foarte dezamăgitor, dar deloc surprinzător.

— Am venit să te salvăm! a cârâit Olive. Aşa cum ne-ai salvat şi tu pe noi!

— Ce mă bucur să vă văd! am spus. Dar nu trebuie să

plecaţi în curând? Nu îmbătrâniţi pe repede înainte?

— Nu mi-ai citit ultimele scrisori? m-a întrebat Emma. Ţi-am explicat tot…

— Mi le-au confiscat ai mei. De asta au luat-o razna.

— Poftim? Ce îngrozitor! a spus Emma aruncându-le priviri ucigaşe părinţilor mei. Dar ăsta e furt! Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji. Am făcut o descoperire extrem de interesantă!

— Vrei să spui că *eu* am făcut o descoperire interesantă, a spus Millard. Totul se datorează lui Perplexus. Mi-a luat câteva zile să descopăr cum să-l duc acasă folosind maşina întortocheată a lui Bentham – timp în care Perplexus ar fi trebuit să îmbătrânească pe repede înainte. Dar n-a făcut-o. Dimpotrivă! A început să-şi recapete părul negru! Atunci mi-am dat seama că i s-a întâmplat ceva ieşit din comun cât a fost cu noi în Abaton: că i s-a resetat vârsta adevărată. Când ymbrynele au distrus bucla, au dat ceasul înapoi, ca să zic aşa, iar trupul lui a redevenit aşa cum arăta iniţial, fără să trădeze vârsta reală: cinci sute şaptezeci şi unu de ani.

— Şi nu doar ceasul lui Perplexus a fost dat înapoi, a spus Emma cu entuziasm, ci şi ceasurile noastre! Toţi cei care au fost în Abaton atunci!

— Se pare că e un efect secundar al prăbuşirii buclei, a spus Miss Peregrine. O Fântână a Tinereţii extrem de periculoasă.

— Şi asta înseamnă că… n-o să mai îmbătrâniţi pe repede înainte? Niciodată?

— Mă rog, nu mai repede decât tine, oricum! a spus Emma râzând. Doar câte o zi, pe rând.

— Incredibil! am spus, copleşit de bucurie, încercând să procesez tot. Sunteţi siguri că nu visez?

— Foarte siguri, a spus Miss Peregrine.

— Putem să mai rămânem puţin, Jacob? m-a întrebat Claire săltând spre mine. Ziceai că putem să te vizităm oricând!

— Am zis să plecăm într-o vacanţă, a spus Miss Peregrine înainte să apuc să răspund. Copiii nu ştiu

aproape nimic despre secolul XXI şi, în plus, casa asta pare *mult* mai confortabilă decât cursa aia de şoareci veche a lui Bentham, unde te mai şi trage curentul. Câte dormitoare aveţi?

— Ăăă… cinci, cred?

— Da, ne ajung cinci. O să ne ajungă perfect.

— Şi ai mei? Şi unchii mei?

Miss P a aruncat un ochi spre maşină şi le-a făcut alor mei cu mâna.

— Putem să le ştergem memoria unchilor tăi foarte uşor. Cât despre părinţii tăi, mă tem că deja ne-a luat gura pe dinainte, cum s-ar zice. Trebuie să-i urmărim îndeaproape un timp. Şi să-i ţinem din scurt. Dar dacă există şanse să convertim doi obişnuiţi – atunci sunt sigură că putem să-i convertim şi pe părinţii marelui Jacob Portman.

— Şi pe fiul şi nora marelui Abraham Portman! a spus Emma.

— Îl cunoaşteţi… l-aţi cunoscut pe tatăl meu? a spus taică-meu timid, scoţând capul pe geamul maşinii.

— L-am iubit ca pe un fiu, a spus Miss Peregrine. Aşa cum îl iubesc pe Jacob.

Tata a clipit, apoi a dat încet din cap, dar nu cred c-a înţeles ceva.

— O să stea la noi un timp, am spus. OK?

Ochii lui s-a lărgit şi a tresărit.

— E… ăăă… cred c-ar fi mai bine s-o întrebi pe maică-ta…

Mama stătea pe scaunul din dreapta acoperindu-şi ochii cu palmele.

— Mamă? am spus.

— Pleacă! a spus ea. Plecaţi cu toţii!

Miss Peregrine s-a aplecat spre ea.

— Vă rog să vă uitaţi la mine, doamnă Portman.

Mama s-a uitat pe furiş printre degete.

— Nu sunteţi aici cu adevărat. Am băut prea mult vin la cină, atâta tot.

— Ba da, chiar suntem, vă garantez. Şi poate c-o să vi se pară greu să credeţi acum, dar o să fim prieteni cu toţii.

Mama şi-a ferit privirea.

— Frank, schimbă canalul. Nu-mi place emisiunea asta.

— Bine, draga mea, a spus tata. Copile, cred c-ar fi mai bine să… îmm… îmm… apoi a închis ochii, a scuturat din cap şi a ridicat geamul.

— Sunteţi sigură că n-o să le topească minţile? am întrebat-o pe Miss Peregrine.

— O să-şi revină ei, a spus ea. Unora le ia mai mult decât altora.

•••

Ne-am întors spre casă în grup, cu luna strălucitoare care răsărea în spatele nostru într-o noapte fierbinte animată de briză şi de greieri. Bronwyn a împins maşina stricată în urma noastră, cu familia mea cu tot. Eu mergeam cu Emma de mână, cu mintea ameţită de la tot ce se întâmplase.

— Un singur lucru nu înţeleg, am spus. Cum aţi ajuns aici? Şi mai ales aşa de repede?

Am încercat să-mi imaginez o fată cu o gură pe ceafă şi un băiat cu albine zumzăind în jurul lui trecând prin controlul de securitate de la aeroport. Şi Millard: oare îl luaseră cu ei pe furiş în avion? Şi cum făcuseră rost de paşapoarte?

— Am avut noroc, a spus Emma. Una dintre camerele lui Bentham dădeau spre o buclă care e la vreo sută şaizeci şi unu de kilometri de aici.

— La o mlaştină înspăimântătoare, a spus Miss Peregrine. Plină de crocodili. Intrai în mocirlă până la genunchi. Habar n-am ce voia fratele meu cu locul ăla. Oricum, de acolo am reuşit să ieşim în prezent şi după aceea n-a trebuit decât să prindem două autobuze şi să mergem pe jos cinci kilometri şi jumătate. Întreaga călătorie a durat mai puţin de o zi. Îţi dai seama că suntem obosiţi de pe drum şi murim şi de cald.

Ajunsesem în faţa terasei. Miss Peregrine m-a privit răbdătoare.

— Aşa! Am nişte sucuri în frigider, cred…

Am strecurat cu greu cheia în yală şi am deschis uşa.

— Cum rămâne cu ospitalitatea, domnule Portman? a spus Miss Peregrine intrând cu paşi repezi în casă. Descălţaţi-vă, copii! Nu mai suntem în Pogonul Dracului!

Am ţinut uşa în timp ce tropăiau toţi în casă cu pantofii lor murdari.

— Da, o să ne descurcăm foarte bine aici! a spus Miss Peregrine. Unde e bucătăria?

— Ce să fac cu maşina? a întrebat Bronwyn stând în continuare lângă bara de protecţie. Şi… cu obişnuiţii?

— Pune-i în garaj, bine? Şi nu-i scăpa din ochi pentru moment, te rog, am spus.

Bronwyn s-a uitat la mine, apoi la Emma şi a zâmbit.

— Se rezolvă.

Am găsit uşa garajului deschisă. Bronwyn a împins maşina înăuntru cu părinţii mei uluiţi în ea, lăsându-mă singur cu Emma pe terasă.

— Eşti sigur că-i OK dacă rămânem? m-a întrebat Emma.

— O să fie cam ciudat cu familia mea, am spus. Dar se pare că Miss P e încrezătoare.

— Întrebam dacă e OK în ceea ce te priveşte pe *tine.* Când ne-am despărţit, am zis că…

— Glumeşti? Sunt aşa de bucuros că eşti aici încât mă mir că pot să vorbesc.

— OK. Zâmbeşti, aşa că… să zicem că te cred.

Care zâmbit? Rânjeam ca un prostovan.

Emma a făcut un pas spre mine. Am cuprins-o uşor cu braţele. Am stat aşa un timp cu obrajii lipiţi de fruntea ei.

— N-am vrut să te pierd, a şoptit. Dar nu ştiam ce altă soluţie am fi avut. Am preferat o ruptură rapidă faţă de o despărţire treptată.

— Nu trebuie să-mi explici. Înţeleg.

— Oricum, poate că acum nu trebuie. Să fim doar prieteni, vreau să zic. Dacă nu vrei.

— Dar s-ar putea să fie o idee bună, am spus. Pentru un timp.

— O, a spus ea pe un ton dezamăgit. Da, sigur…

— Nu, ce vreau să zic e că…

M-am retras încet uitându-mă la ea.

— Acum că avem timp, putem s-o luăm mai uşurel. Pot să ies cu tine la un film… putem să mergem să ne plimbăm… ştii, ca oamenii obişnuiţi.

Emma a ridicat din umeri.

— Nu prea ştiu multe despre activităţile oamenilor obişnuiţi.

— Nu e foarte complicat, am spus. Tu m-ai învăţat cum să fiu deosebit. Poate că eu te pot învăţa cum e să fii obişnuit. Mă rog, cât de obişnuit pot fi.

Emma n-a spus nimic.

— Sigur, Jacob. Cred că sună bine, a spus râzând. M-a apucat de mână, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Acum că avem timp.

Şi atunci mi-am dat seama – doar stând acolo şi respirând alături de ea, cu liniştea dintre noi – că aceste cuvinte erau, probabil, cele mai frumoase.

Acum că avem timp.

Despre fotografii

Imaginile din această carte sunt fotografii vechi, autentice, găsite în diverse locuri şi, cu excepţia câtorva care au fost prelucrate digital, majoritatea n-au fost modificate. Fotografiile au fost adunate printr-un efort asiduu de-a lungul a mai multor ani: descoperite la talciocuri, expoziţii de hârtie şi papetărie veche sau în arhivele colecţionarilor mai pricepuţi decât mine care au fost suficient de amabili cât să renunţe la câteva din cele mai deosebite comori ale lor, ajutându-mă astfel la realizarea acestei cărţi.

Următoarele fotografii sunt împrumutate şi folosite cu acordul proprietarilor lor:

PAGINA	TITLUL	DIN COLECŢIA LUI
36	Strigoi testând arme cu gaz	Erin Waters
67	Bărbat cu piraţi	John Van Noate
135	Fată plutind	Jack Mord/Arhiva Thanatos
218	Fată împăiată	Adriana Muller
221	Myron Bentham	John Van Noate
226	Ymbryne cu ursul lor	Jack Mord/Arhiva Thanatos
246	Băiat înaripat	John Van Noate
272	Hol însângerat	Jack Mord/Arhiva Thanatos
319	Maţele maşinii	John Van Noate
335	Papagal în colivie	John Van Noate
348	În turn	Peter J. Cohen
352	Ţeavă de scurgere	John Van Noate
361	Medic şi asistente	John Van Noate
371	Bărbat cu început de	John Van Noate

	chelie	
401	Bărbat cu ochelari negri	John Van Noate
547	Băiat şi fată	John Van Noate

O SERIE FENOMEN

UN BĂIAT CU PUTERI EXTRAORDINARE

O ARMATĂ DE MONŞTRI NIMICITORI

O BĂTĂLIE MAGISTRALĂ PENTRU VIITORUL DEOSEBIŢILOR

Copiii deosebiţi aflaţi în grija lui Miss Peregrine îşi ţin fanii cu sufletul la gură până în ultimul moment. După două volume năucitoare, Ransom Riggs aduce în cea de-a treia parte a îndrăgitei serii, *Biblioteca Sufletelor*, deznodământul mult aşteptat. Jacob descoperă, în sfârşit, care este rolul său în lumea deosebiţilor, pe măsură ce abilităţile lui devin din ce în ce mai sofisticate. Alături de Emma şi Addison MacHenry, cel mai deosebit câine vorbitor, Jacob sare din prezent în trecut, dintr-o buclă în alta, pentru a-şi salva prietenii captivi într-o fortăreaţă în care strigoii ticluiesc cele mai diabolice planuri.

Astfel, cei trei eroi ajung de pe străzile Londrei moderne în labirinticul Pogonul dracului, o mahala uitată de lume a Angliei victoriene. Aici se va decide, odată pentru totdeauna, soarta lumii deosebiţilor, într-o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva strigoilor şi a sufletelor-pustii.

„După finalul plin de suspans al volumului *Oraşul pustiu*, cititorii se vor arunca fără să stea pe gânduri în noua aventură; şi nu vor fi dezamăgiţi."

RT Book Review

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-8811-18-5